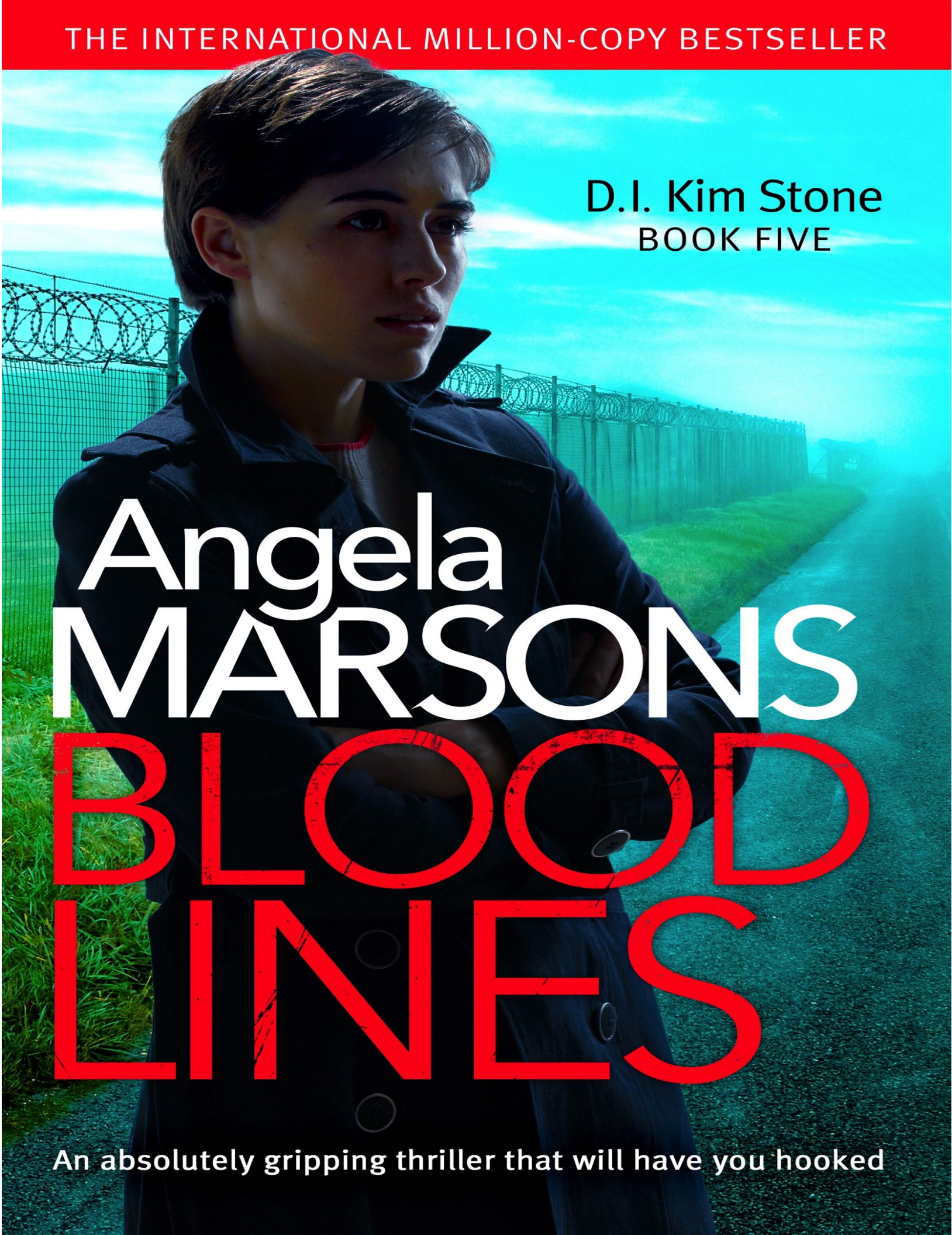

THE INTERNATIONAL MILLION-COPY BESTSELLER
D.I. Kim Stone
BOOK FIVE
Angela
MARSONS
BLOOD
LINES
An absolutely gripping thriller that will have you hooked

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN HATLARI

SIZI KENDINE BAĞLAYACAK, KESINLIKLE
SÜRÜKLEYICI BIR GERILIM

Bu kitap, trajik bir şekilde hayatını kaybeden Beau David Forrest'a adanmıştır.
Aramızda yürüyen gerçek bir melek varsa, o da oydu.
Onun ruhu her zaman bizimle birlikte.

PROLOGUE

DRAKE HALL CEZAEVİ - GÜNÜMÜZ

Doktor Alexandra Thorne iki tek kişilik yatağı ayıran kare şeklindeki yazı masasına oturdu.

İkinci el mobilyayı kendisi için talep etmişti.

Hücre arkadaşı Cassie'nin okuma yazması bile yoktu ve derme çatma masayı kullanacak durumda değildi.

Aptal kadın bir keresinde masanın sağ tarafına bir yığın giysi koymuştu. Alex'in bir bakışıyla yığın hızla yatağın altına taşındı.

Alex sandalyeyi altına çekerken sağ bacağının sallandığını hissetti. Lanet olası ucuz mobilyalar da etrafındaki insanlar kadar aşağılıktı.

Hagley'deki ofisinde olsaydı bacakları maun masanın altına kayacaktı. Arkası taba rengi yönetici koltuğu tarafından okşanırdı. Derin tüylü halı ayaklarını yumuşatırdı. Gözleri, uğruna çok çalıştığı ve fazlasıyla hak ettiği lüksün arasında pahalı tablolara takılırdı.

Ama bunların hepsi elinden alınmıştı.

Elinde imzalanmış bir Bic biro ve çok bastırırsa yırtılacakmış gibi görünen bir A4 çizgili kâğıt vardı.

Ama bembeyaz duvara bakarak kendini herhangi bir pansiyonda ya da ucuz bir otel odasında olduğuna inandırabilirdi. Daha önce böyle bir yerde kaldığından değil ama hayal gücünü bu kadar genişletebiliyordu. Vücut kokusuyla karışmış ucuz parfümün kalıcı kokusu da bu yanılsamaya katkıda bulunuyordu.

Masanın altında bir bacağını diğerinin üzerine attı. Acelesi yoktu. Bu mektubu yazmanın ve yaratacağı etkinin tadını çıkaracaktı.

Hayatının gittiği yön için suçlayabileceği pek çok insan vardı. Ama yine de sadece birini suçluyordu. Birlikte geçirdikleri son andan beri aklından çıkmayan bir kişiyi.

Alex, yaptığı deneylerin değerini kimsenin anlamamış olmasına içerliyordu. Biraz daha zaman tanınsaydı ruh sağlığı camiasına önemli bir bulgu katabilirdi. Tek hatası, onu kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğratan zayıf denekleri seçmek olmuştu.

Küçük bir ses ona, bir dedektif müfettişe duyduğu hayranlığın dikkatini amacından saptırmasına izin vermekle ne kadar büyük bir hata yaptığını hatırlattı.

Ama şimdi yeniden bağlantı kurma zamanları gelmişti.

Kalemi kâğıda geçirip her şeyi değiştirecek iki kelimeyi yazarken içinde bir heyecan dalgası dolaşıyordu.

"Sevgili Kimmy...

BİRİNCİ BÖLÜM

Kim Stone arkasından gelen ayak seslerini duydu. Dönmedi. Kalp atışlarıyla birlikte adımları da hızlandı. Yakınlığını kestiremiyordu. Adamın adımları kendisininkilerle aynı hizaya gelmişti.

Tökezledi.

Durakladı.

Sıradan bir yaya normal bir şekilde yoluna devam eder ve onu geçerdi ya da ona yardımcı olmak için hızını artırırdı.

İkisini de yapmadı.

Kendini toparladı ve devam etti. Ayak sesleri devam ediyordu ama artık daha yakındı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Hızlıca yerel bölgeyi değerlendirdi. Saat 11.30'da kestirmeden geçtiği ticaret bölgesinin etrafında çok az insan vardı.

Sitenin derinliklerine doğru ilerledikçe, Pazar gecesi seyrek olan trafiğin sesi daha da uzaklaşıyordu. Yoldan gelen sokak lambaları artık ona doğru ışık vermiyordu.

Solunda, garajdan daha büyük olmayan bir dizi küçük birim vardı. Sağında ise bir çelik bağlantı elemanı şirketi ile bir gıda işleme tesisi arasında uzanan bir ara sokak vardı. Genişliği beş metreden fazla değildi ama ana yola doğru geri dönüyordu.

İçine döndü.

Ayak sesleri takip etti.

Hızını artırdı, sadece diğer uçtaki ışıklara odaklandı. Koşmak bir seçenek değildi. Üç santimlik topuklularla yürümeye başlayan bir çocuk gibi olurdu.

ilk adımlarını atmaya çalışıyor.

Arkadaki ayak sesleri artık daha hızlıydı.

Yolun yarısına yaklaştığında hızını tekrar artırdı. Kanının sesi kulaklarında gümbürdüyordu.

Ayak sesleri kesildi. Bir el kısa siyah saçlarını arkadan kavradı ve onu duvara çarptı.

"Ne-?

Ağzına bir yumruk inince sözleri kısa kesildi. Alt dudağı patladı.

Bir el ağzını kapattı.

"Sakın çığlık atma kaltak, yoksa seni öldürürüm.

Kim yapmayacağını söylemek için başını sallamaya çalıştı ama başının arkası duvara çarptı. Tırtıklı tuğlalar kafa derisini ısırdı.

Sağa, sola ve tekrar ona baktı. Gülümsedi. "Nasıl olsa kimse seni duymayacak.

Kim onun 1.80'den bir santim kısa olduğunu tahmin etti ve bu da ona iki santimlik bir boy avantajı sağlıyordu.

Kadın tekme atmaya çalıştı ama adam vücudunu kullanarak onu duvara yasladı. Adamın ereksiyonu pantolonunu zorladı ve kadının karnına dayandı.

Mide bulantısıyla savaştı ve kollarını serbest bırakmaya çalıştı. Adam güldü ve onu daha da sıktı. Adamın tüm ağırlığıyla gövdesine yüklenmesiyle kolları ve bacakları işe yaramaz bir şekilde çırpındı.

Şakağına aldığı bir darbe görüşünün bir anlığına bulanıklaşmasına neden oldu.

Başını salladı ve yirmili yaşlarının ortasında olduğunu bildiği bir yüze baktı. Yüzünde muzaffer ve eğlenmiş bir ifade vardı.

'Dinle, sevgilim, sadece biraz eğleneceğiz-' 'Lütfen...

lütfen... yapma...'

'Hadi ama, siz orospuların hepsi aynısınız. Bunu istediğinizi biliyorsunuz.'

Eğildi ve boynunun yan tarafını yaladı. Dilini teninde hissetmek onu hasta etti. Ona karşı direndi. Adam güldü ve kulağının altındaki deriyi ısırarak tekrar yaptı.

"Evet, bayılıyorsun, değil mi sürtük?

Kadın adamın cüssesine karşı tekrar mücadele etti ama adamın bedeni onu duvara hapsetti. Sağ eli fermuarına uzandı.

"Sevgilim, bu gece senin şanslı gecen.

Tam da duymayı beklediği sözler.

Başını öne eğerek adamın burnunun tam ortasına vurdu. Hemen kan fışkırdı. Bu avantajı kullanarak adamın taşaklarına diz çöktü ve sağ bileğini yakaladı. Bir şey kırılana kadar çevirdi. Adam acı içinde uludu ve yere düştü. Serbest eli kasıklarıyla burnu arasında gidip geldi.

Sokağın her iki ucundan iki çift bot geldi. Önce Bryant ve Richards, hemen ardından da Dawson ve Barnes geldi.

Dawson adamın ayaklarını sabitlerken, "Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar," dedi.

"İyi misin, şef? Bryant sordu.

Başını salladı ve küçük bir tıbbi çanta taşıyan Richards'a döndü.

"Boynumu şuraya sür," dedi. Ne olur ne olmaz diye. Adamın tükürüğü boynunda birikmişti ve artık ona aitti.

Richards pamuğu yırtıp açtı ve kadının gösterdiği bölgede yuvarladı. Dikkatini kadının dudağına çevirdi. "Bir bakayım-

Arkasını döndü ve koluyla kanı sildi.

Son üç ay içinde yedi tecavüzden sorumlu olan pisliğe doğru eğildi. Kurbanların altısında hiçbir fiziksel iz kalmamıştı, ancak yedi numaralı kurbanda yeterince hızlı çekilmemiş ve onlara üzerinde çalışabilecekleri bir DNA örneği vermişti.

'Şanslı gece' hakkındaki o son cümleyi hepsine söylemişti ve hamlesini yapmadan önce duymak istediği tek şey buydu.

Gözleri acı ve nefret doluydu. O da karşılık olarak gülümsedi.

'Görünüşe göre bu benim şanslı gecemmiş, dostum. Ve birileri sana geri çekilmenin güvenli bir yöntem olmadığını söylemeliydi.

Dawson ve Richards ani öksürük nöbetleriyle eğlencelerini gizlediler.

Ayak bilekleri çoktan bağlanmıştı ve aynı şeyi bileklerine yapmaya çalıştıklarında acıdan çığlık attı.

Uzaklaşırken gülümsedi. Evet, buradaki işi bitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Halesowen CID ekip odasındaki dört masanın üzerinde hamburger paketleri vardı. Kim paket servisleri operasyondan dönerken almıştı.

Sadece Dawson hâlâ yemek yiyordu: bir çeşit telaş. Plastik kaşık, yenildiğinden emin olmadan önce karton kabı kazımıştı.

'Şerefe, patron,' dedi.

"Herkesin notları güncel mi?" diye sordu ve üç olumlu baş hareketiyle ödüllendirildi. Davanın ayrıntıları not defterlerinde yer alıyordu.

"Sonunda hazırsan Kev, silme vakti geldi ve bunu sen yapacaksın.

"Dur bakalım, neden o? Bryant sordu.

Dawson'a mutfak havlusu rulosunu fırlatarak, "Çünkü ara sokakta bana ilk o ulaştı," dedi.

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Kim hepsinin istasyona dönmesi için ısrar etti. Böyle yüksek gerilimli bir işten sonra doğruca eve gitmek pek işe yaramıyordu. Adrenalin ve heyecan hala vücutta dolaşıyordu. Seviyelerin normale dönmesi için bir 'iniş' dönemi olması gerekiyordu.

Bu bir dekompresyondu.

Dava çözüldü ve cinsel saldırıya uğrayan yedi kadın, tecavüzcülerinin artık dışarıda olmadığını bilerek daha rahat uyuyabileceklerdi.

Dawson iki sayfa kopardı ve tahtayı silmeye başladı. Her davanın sonunda silmek bir ritüeldi. Her şeyi silmenin verdiği hazzın tadını çıkarmak için. Tahtadaki her silinti bir pisliğin daha sokaklardan çekildiğini gösteriyordu. Bu alıştırmanın sembolizminden hoşlanıyordu.

Yarın beyanlarını tamamlayıp mülakat sürecine devam edeceklerdi; bu gece ise çalışmalarının sonuçlarının tadını çıkarma zamanıydı.

Kendini boş masadan kaldırdı ve paket servis ambalajlarını toplamaya başladı. Bryant, telefonu çalmaya başladığı sırada etkileyici bir esneme hareketi yaptı.

Woody'nin adını gördü ve ekip odasından çıkıp loş ışıklı genel ofise girdi.

"Efendim?" dedi telefonda.

"Operasyon biter bitmez bir güncelleme istedim Stone. "Tam da seni aramak üzereydim," dedi yüzünü ekşiterek. 'Martin Copson şu anda ve-'

Bunu biliyorum Stone. Gözaltı Çavuşu ile zaten konuştum. Bütün gece senin aramanı bekleyecek vaktim yok.

Kaşlarını çattı. Eğer zaten biliyorsa neden şimdi onu rahatsız ediyordu? "Jack bana yüzünüzün oldukça renkli olduğunu da söyledi.

İnledi. Resepsiyondaki Jack'e lanet olsun. Şimdi ne olacağını biliyordu.

Kendini destekledi.

"Stacey'nin yem olacağı, senin ve diğerlerinin de destek vereceği konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"Bu konuda gerçekten anlaştık mı efendim?" diye sordu masumca.

'Bana aptalı oynama Stone. Yaptığımızı çok iyi biliyorsun. Ağır ağır içini çekti. 'O genç bir kadın olduğu kadar bir polis memuru. İşini yapmasına izin vermelisiniz.

"Elbette efendim," diye itiraz etti. "Sadece basit bir yanlış anlaşılma.

Hat sessizliğe gömüldü ve Kim hattı doldurmak için hiçbir çaba göstermedi. Konuşmadan karanlık ofiste dolaşmaya devam etti. Eğer bir dakikalığına bile olsa yirmi üç yaşındaki bir gencin acımasız bir tecavüzcüyü tuzağa düşürmeye çalışmasına izin vereceğini düşündüyse, onu sandığı kadar iyi tanımıyordu.

Azarlanmaktan kurtulabileceğini düşünmüştü. Patronu şu anda yıllık izindeydi ama torununu birkaç günlüğüne götürmeden önce son bir kontrole daha dayanamadı. Ve geri döndüğünde her şey unutulmuş olacaktı.

"Bunu döndüğümde konuşuruz. Belki de konuşmayız.

"Siz yokken kontrol etmemi istediğiniz bir şey var mı efendim? Kedinizi sulayayım mı?
Bitkilerinizi dışarı çıkarır mısınız?" diye cömertçe teklif etti.

'Oh Stone, benim hiçbir şeyimi beslemek ya da sulamak için o kadar insan arasından sana güvenmem. Teklifin için teşekkür ederim ama temizlikçim her şeyi hallediyor. Ve ben yokken başkomiseri günlük olarak bilgilendirmeyi unutma.

"Evet, efendim," dedi gözlerini devirerek.

"Gözlerini devirdiğini duydum Stone," dedi ve durakladı. "Bu ikinize benim yokluğumda bağ kurma şansı verecek.

Kim cevap vermek için ağzını açtı ama patronu arka planda bir kıkırdamayla görüşmeyi çoktan sonlandırmıştı.

Kim içini çekti ve ofise doğru yürüdü, ancak birkaç adım ötede durdu.

'Dürüst olmak gerekirse, Stace, patronu o yüksek topuklularla görmeliydin. "O -'

"Ne var, Kev? Kim kapı aralığından içeri adım atarak sordu. Kadın kapıya yaslandı. kapı çerçevesi.

"Lütfen... devam edin," diye ısrar etti.

Başını iki yana salladı. 'Hayır, hayır, şimdi bitirdim. Ne söyleyeceğimi bile hatırlamıyorum.

Onu herkesten daha iyi okuyabilen Bryant bir gülümsemeyi bastırdı. Kim kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi? Bryant, Kev'e ayakkabıları at.' Bryant arkasına uzandı ve Kim'in dediğini yaptı.

Kim başını eğdi. 'Stacey daha çok görsel bir insan. Eminim gösteriyi takdir edecektir.

Adam ondan ayakkabılara baktı ve tekrar geri döndü. "Beni gerçekten istemiyor musun-?

'Bunu sen başlattın,' dedi Kim.

Destek almak için odanın etrafına bakındı. Stacey tek kaşını kaldırdı ve Bryant koltuğuna geri oturdu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken, 'Lanet olsun, sizi çiftler,' dedi.

Destek için dosya dolabını kullanırken ayaklarını kısmen ayakkabıların içine soktu.

'Aww... kahretsin...' dedi, dolabı bırakmadan bir adım atmaya çalışarak.

Kim'e ilk kez buz pateni yapmaya çalışan ve kenarı bırakmaya hiç niyeti olmayan birini hatırlattı.

Bryant cebinden notu çıkararak, "Buraya kadar gelebilirsen bir beşlik," dedi.

Dawson gülümsedi. "Ha, senin bir beşliğine bütün gün giyerim.

Aniden bir ayağını diğerinin önüne attı ve yarı sendeleyerek yarı düşerek ofise doğru ilerledi.

Kim'e çok kötü bir zombi filminden fırlamış gibi göründü. Kollarını ya denge sağlamak ya da düşüşünü engellemek için öne doğru uzatmıştı.

Bryant'ın masasına yaslandı ve elini uzattı. Bryant notu avucuna sıkıştırarak, "Adil olan adildir," dedi. Dawson yalvarırcasına ona döndü.

Kim gülümseyerek, "Çıkar şunları," dedi.

"Kahretsin, ben de tam ondan hoşlanmaya başlamıştım," dedi Stacey. Dawson ayakkabıları Kim'e uzattı.

"Ciddiyim patron, saygı göster.

Onları masanın altına astı. "Pekâlâ, millet, son verme zamanı-"

Masadan telefonunun sesi geldi. Telefonu eline aldığında kaşlarını çattı. "Stone," diye cevap verdi kısaca.

Diğer uçtaki sesi dinlerken kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu.

"Tamam, anladım," dedi ve aramayı sonlandırdı. Derin bir iç çekti.

'Tamam, son talimatı iptal edin, en azından biriniz için. Kamışları çıkarma zamanı çünkü kontrol odası bize bir ceset verdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çeyrek mil ötede Bryant'a gece gökyüzünü aydınlatan mavi havai fişekler rehberlik ediyordu. Altında yatan dehşet için ne güzel bir duyuru, diye düşündü Kim.

Ekip odasında geri çekilen saman yoktu. Bryant çocukları yatmaları için eve göndermiş ve arabaya onun yanına atlamıştı.

Trafik yavaşladı ve Kim kavşakta bir polis memurunun trafiği olay yerinden uzaklaştırdığını hayal etti.

Sorgulamadan kabul eden her bir sürücüye karşılık, açıklama talep eden üç sürücü olacaktı ve daha sonra bakmaya çalışanlar için bu sayı ikiye katlanacaktı.

Colley Gate olarak bilinen bölge, Halesowen ve Stourbridge'i birbirine bağlayan A458 üzerinde yer alıyordu. Geceleri trafik azalsa da yol hiçbir zaman tamamen sakinleşmedi. Ana yol, kötü şöhretli Tanhouse malikanesine giden yan yollara açılıyordu.

Kim, Tanhouse'da birçok çağrıya yanıt vermişti. 1980'lere gelindiğinde bölge sakinleri uyuşturucu kullanımı, hırsızlık, vandalizm, araba suçları ve şiddet olaylarıyla boğuşmaktaydı. Bunların çoğu üç kule bloğundan kaynaklanıyordu. Kipling House ve Byron House 1999 yılında yıkılmış ve kalan son kule bloğu olan Chaucer House yenilenmiştir. Projenin tamamlandığı hafta bir adam bıçaklandı.

Kim, kule bloklarından birine bitişik olan tekel bayisini hatırladı. Suç oranı o kadar yüksekti ki geceleri kapılarını açmayı reddetmiş ve müşterilere penceredeki bir kapaktan servis yapmıştı.

Üç ekip arabası, iki polis memuru ve yarım düzine koninin çevrelediği dış çembere ulaştılar.

Camı açtı ve kimliğini ve başını dışarı çıkardı. Memur bir külah kaldırdı ve el sallayarak geçmesine izin verdi.

Bryant, Astra Estate'in motorunu kapatırken, "Yine başlıyoruz," diye mırıldandı. Keats'in minibüsünün etrafından dolaştı ve ılık bir yağmur çiselemeye başlarken manzarayı değerlendirdi. Sonbahar günü aydınlıktı, sıcaklık onlu yaşların sonundaydı ve sabahın erken saatlerinde hâlâ çift haneliydi.

Bir yaşında bir Vauxhall Cascada olan araç, ana yol üzerindeki bir dizi dükkânın önündeki bir durağa park edilmişti.

Dokuz mülkten sadece üçü tahtalarla kapatılmamıştı: bir Çin lokantası, bir postane ve bir çamaşırhane.

Karşısında, ama kordon alanı içinde, neyse ki birkaç saat önce boşalmış olan bir bar vardı. Canlı seyirci olmadan da yaşayabilirdi.

Araca yaklaştığında tanıdık bir sesle karşılaştı. 'Aman ne
güzel, en sevdiğim dedektif. Nasılsın Bryant?'

Ufak tefek patoloğun elinden sarkan mavi terlikleri kaptı ve karşılığında ona bir bakış attı.

'Bryant, öbür dünyada ödüllendirileceksin-' 'Keats,
bekliyorum,' dedi.

"Müfettiş, artık hiç eğlenceli değilsiniz.

Hiç eğlenceli biri olmamıştı, diye düşündü aklına gelen yüzlerce iğneleyici cevabı ısırarak geri alırken.

Patolog yaklaşık on iki taş ağırlığındaydı, sırılsıklamdı ve başının tepesi neredeyse çenesine ulaşıyordu. Sadece bu bile dilini kontrol altında tutması için yeterliydi.

"Kurban kadın, kırklı yaşların sonu ile ellili yaşların başı arasında, şık giyimli, tek bıçak yarası var: gövdenin alt kısmı, sol taraf.

Kim başıyla onayladı ve arabanın yan tarafına yöneldi.

Gözlüklü genç bir erkek yoluna çıktı. Anında Harry Potter'ı hatırladı.

Sola doğru adım attı. O da onu takip
etti. Kadın sağa adım attı. O da takip
etti.

Keats'in sesi onu tekrar bulduğunda kısa bir süre için onu kaldırıp yolun dışına atmayı düşündü.

"Dedektif Stone, lütfen yeni asistanım Jonathan Bullock ile tanışın.

Çocuğun okul günlerinin sefaleti bir film gibi gözünün önünden geçti.

Stajyer gözlüklerini burnuna doğru itti ve yaklaşan orta parmağı onu şaşırtmış gibi gözlerini kıstı. Elini uzattı ve ağzını açtı.

"Hayır, hayır Jonathan," dedi Keats hızla öne çıkarak. 'En iyisi onunla göz teması kurmamak ya da doğrudan ona hitap etmemek. Çoğu vahşi hayvan gibi onun da ne yapacağı belli olmaz.

Kim onun etrafından dolanıp ön yolcu kapısına gitti.

Beyaz takım elbiseliler aracın etrafını sardı. Biri kapı kolunun tozunu alırken, bir diğeri aracın iç kısmının son birkaç fotoğrafını çekiyordu.

Uzaklaştılar ve ona başlarıyla selam verdiler.

Kim'i ilk çarpan şey koku oldu. Bol miktarda taze kan metalik bir kokunun kendisine doğru gelmesine neden oluyordu. Her ne kadar keskin olsa da, çürüyen kana eşlik eden hastalıklı tatlı kokuya tercih edilebilir buluyordu.

Yüzünü yana çevirdi ve derin bir nefes aldı. Geri döndü ve değerlendirmesine en baştan başladı. Olay yeri fotoğrafları ona daha sonra yardımcı olacaktı ama ilk önceliği olay yerini hafızasına kaydetmekti. Duyuları hiçbir zaman şu anda olduğu kadar keskin olmayacaktı.

Kadının saçları şık bir kestane kahverengisine boyanmıştı. Şakaklardaki bir tutam gri rötuş zamanının geldiğine işaret ediyordu. Şık kesim çenenin bir santim altına iniyordu. Alnı pürüzsüzdü ve animasyon sırasında gerilmiş ve daralmış olabilecek çizgiler vardı. Artık derinleşmeyecekler, diye düşündü Kim üzüntüyle.

Yüzünde hâlâ günün başında sürdüğü makyajın kalıntıları duruyordu. Sabahtan beri yıpranmış ve solmuştu ve sol gözünün altında küçük bir rimel lekesi görünüyordu; belki de uzun bir günün sonunda, görünüşünün biraz daha az önemli olduğu eve dönerken sürdüğü bir rimeldi.

Gözleri kocaman açılmış ve dudakları hafifçe aralanmıştı. Meslekten olmayan biri şaşırmış göründüğünü söyleyebilirdi ama ölüler genellikle bu şekilde görünürdü. Kalp atışı durduğunda kaslar düşer ve bilinen son ifadenin anısını muhafaza etmeden dinlenmeye geri döner. Ölümün kesinliği

gözlerinde yaşıyordu. Kapalı olsalardı huzurlu ve dingin görünürdü.

Her bir kulak memesinin ortasına birer inci küpe yerleştirilmişti.

Boğazında basit bir altın zincir vardı ve kalp şeklinde küçük bir yakut tenine yaslanmıştı.

Düz beyaz bir gömleğin yakasının altına düzgünce sıkıştırılmış toz pembe kaşmir bir hırka.

Kim'in bakışları aşağıya doğru devam etti. Durakladı ve

döndü. "Keats, bu kadına dokunan oldu mu?

Patolog onun arkasında durmak için geldi.

"Yara yerini sadece ben tespit edebilirim. Ve tam olarak bulduğum gibi.'

Başını salladı ve değerlendirmesine devam etti. Yaranın tam boyutunu görebilmek için hırkayı kenara itti. Kıpkırmızı bir leke gömleğin beyazlığını renklendiriyordu. Kumaştaki tek bir yırtık giriş yerini gösteriyordu.

Kim hırkasını indirdi ve devam etti.

Alt yarısı kaliteli siyah bir pantolon giymişti. Ayakları şık ama işlevsel mahkeme ayakkabılarıyla kaplıydı. Yolcu tarafındaki ayak bölmesinde bir Burberry el çantası duruyordu.

Bryant yeniden yanında belirdiğinde elini uzatıp onu çıkardı.

Ekibinde resmi bir eşleşme olmamasına rağmen ikisi sık sık birlikte çalışıyordu. Patronu böyle olmasından hoşlanıyordu.

Bryant hasar sınırlaması sağladı. Terbiyeli ve sosyal becerilere sahipti. İşe yaradı. Ona kurbanlarını bulan kişiyi aramasını söylemesine gerek yoktu. O biliyordu. Ve konuşma sırasında doğru düzeyde empati ve ilgi gösterecekti. Otomatik olarak kurbana yönelmişti; neyse ki ölüleri rahatsız edemezdi.

"Çinli adam, geceyi kapatmak için onu buldu, şef," dedi. "Arabanın geldiğini görmemiş.

Kim başını salladı. "Tamam, hatırlayabildiği kadar çok müşterinin bilgilerini al.

Etrafına bakındı ve çevreyi değerlendirdi. 'Bar sahiplerini bul ve aynısını yap. Birileri bir şeyler görmüş ya da duymuş olmalı.

Adam arkasını döndü ve Kim el çantasını sorgulamaya devam etti.

Yanında bir tane taşımasa da, genel içeriklerin çoğu mevcut görünüyordu. Arabaya dönüp eller serbest aparatına baktı. Bir

pahalı akıllı telefon hâlâ mevcuttu.

Kim bir figürün yanına sokulduğunu duymak yerine

hissetti. "Devam et Keats, ne biliyorsun?" diye sordu.

"Öldüğünü güvenle teyit edebilirim. Bir kaşını

kaldırdı.

"Uzun zaman önce, bilim henüz emekleme aşamasındayken, ölümü test etmek için çok ilginç bazı yöntemler olduğunu biliyor muydunuz?

Kim bekledi.

"Bunlar arasında dil ve meme ucu çekme, tütün dumanı lavmanları ve çeşitli vücut deliklerine sıcak iğneler sokulması vardı.

Kim, 'Uykunuz ağırsa pek iyi değil,' diye gözlemledi.

Keats, "Stetoskopun icadına şükürler olsun," diye mırıldandı.

Kim, "Tamam, o zaman bana bilmem gereken bir şey söylemeye ne dersin?" diye ısrar etti.

"Tahminimce beş ila altı inçlik bir bıçak, bir bıçak yarası, neredeyse anında ölüm.

Kim bu kadarını tahmin etmişti. Kadının ellerinde kan yoktu. Yaraya uzanmamıştı.

Harry Potter yaklaştı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Araba hırsızlığı mı, Müfettiş?

Keats başını salladı ve mırıldandı, 'Ah canım, sana yapma

demiştim-' 'Sorun değil Keats. Bırak çocuk konuşsun,' dedi.

Keats onun etrafında konuştu. "Hâlâ yapabiliyorken çek git Jonathan.

Yeni patronunu görmezden geldi. "Sadece öyle g ö r ü n d ü ğ ü n ü söylüyorum. Yani güzel bir araba ve...'

'Hâlâ burada,' dedi.

Keats inledi ve uzaklaştı.

"Fail rahatsız edilmiş olabilir mi?

Uzun yutkunması ve soyadını hatırlaması onu durdurduğunda dili şarj olmuş v e ateş etmeye hazırdı.

Hâlâ açık olan yolcu kapısına doğru başıyla işaret etti.

"Birincisi, asla "suçlu" kelimesini kullanma ve ikincisi, bir kez daha bak.

Kim onunla konuşmaya devam ederken o da öyle yaptı.

Tüm mücevherleri yerinde. Bileğindeki Rolex bile. Telefonu hala orada ve cüzdanı hala el çantasında. Başka bir şey görüyor musun? Kim sordu.

Başını iki yana salladı.

Emniyet kemeri kapalı. Araba düz park edilmiş ve kadın hafifçe sola dönmüş. Şimdi bir şey var mı?'

Ağzı hafifçe aralanmıştı ama yine de başını salladı.

Üç düğmeli kontrol panelini göstererek, "Araba OnStar ile donatılmış," dedi. Sağdaki düğme kırmızıydı ve üzerinde 'SOS' yazıyordu. Herhangi bir aktivasyon Luton'daki Vauxhall komuta merkezine ulaşacak ve polis çoktan bilgilendirilmiş olacaktı.

Gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Tanıdığı biri miydi? Bir şey öğrendiği için tatmin olmuş bir halde, bunu eve götürme zamanı gelmişti.

'Dinle, eğer dedektif olmak istiyorsan ol, aksi takdirde yapmak için burada bulunduğun işe odaklan. Biz dedektifler işimizi nasıl yapacağımızın söylenmesinden hoşlanmayız.

Aynı anda hem başını salladı, hem yutkundu, hem de gözlüğüne dokundu. Çocuk çok yönlü biriydi.

Çabucak öğrenmesi gereken bir dersti ve bunu özel olarak yapmıştı. Başka bir SIO yapmayabilirdi. Anlayış göstermesi için aşağılanabilirdi. Yine de adamın arkasını dönerken yüzünde beliren kızarıklık aklında kalmıştı.

"Oh ve Jonathan..."

Döndü.

"İşinizi iyi yapmanız bizim işimizi yapmamıza yardımcı oluyor.

Gülümsedi. "Anladın mı? O da gülümsedi, başını salladı ve uzaklaştı.

El çantasına geri döndü. İçinde banknotlar ve bozuk paralar bulunan taba rengi deri bir çanta, bir sonraki haftanın randevusu olan bir dişçi kartı, bir çek defteri tutacağı ve küçük bir kozmetik çantası çıkardı.

Ehliyetini çıkardı.

"Pekâlâ Deanna Brightman, bakalım senin hakkında neler öğreneceğiz?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Onu gördüğünde nefretin vücudunu sardığını hissetti.

Bacağını yere koydu ve güçlü motosikleti sağa doğru yatırdı. Sol bacağı kolaylıkla döndü ama yine de makineyi garaj kapısının altına iterken vücudunda bir yorgunluk vardı.

Onun yorgunluğu umurunda bile değildi.

Akşam 9'da ayrıldığında da buradaydı, gece 2'de tek far sokağa döndüğünde de buradaydı.

Ve tüm bu süre boyunca tek bir soru beyninde dönüp durmuştu.

Kaskı çıkar, diye sessizce talimat verdi. *O yüzü görmeme izin ver. Senin o soğuk, bencil kaltağı görmeme izin ver.*

Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, onu tanıyordu. İnsanları şeytandan kurtarmıştı ve şimdi şeytan onun kafasının içinde yaşıyordu.

Sadece bir soru - şimdi doğrudan ona yönelttiği öfkesini serbest bırakmadan önce tek bir soru sormak istiyordu.

Onu şekillendiren çocukluk istismarı onun yüzündendi.

Kafasındaki ses onun yüzündendi.

Kurtulmak için güçsüzlüğü onun yüzündendi.

Ruhundaki pislik onun yüzündendi.

Sonunda fısıltıdan öteye geçmeyen bir soru dudaklarından döküldü:

"Beni neden kurtarmadın?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kim kimi rahatsız etmemeyi umduğundan emin olmadan sessizce eve girdi. Evindeki tek canlı, saatin gecenin ikisini geçmesini umursamıyordu ve çoktan kapıda kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

"Hey evlat, nasılsın?

Direği aldı ve boşta kalan eliyle Barney'nin yumuşak siyah başını ovdu. Kanepenin yanından geçerken uzandı ve her zamanki yerine dokundu. Barney büyüklüğünde bir sıcaklık lekesi vardı.

Küçük bir ses ona Barney'i köpeklerin evinden aldıktan sonraki ilk kurallarından birinin 'kanepe yok' olduğunu hatırlattı. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu kural yaklaşık otuz beş dakika sürmüştü.

'Elle beslemek yok' ve 'kendi yatağında uyuyacaksın' kuralları da pek iyi sonuç vermemişti.

'Göster bana,' dedi, adam onun yanında yürürken.

Koşarak mutfağa gitti ve ikram dolabının önüne oturdu.

Barney diş temizleyici çiğnemelere düşkündü. Kutuyu çıkardı ve saydı. "Evet, doğru," dedi kutuyu yerine koyarken. Günün erken saatlerinde yedi tane kalmıştı ve şimdi altı tane vardı. İki kapı ötedeki Charlie, Barney çalışırken onu ziyaret ediyor, uzun süre evden uzak kaldığında da onu evine götürüyordu. Kırk dört yıllık karısını kaybettiğinden beri ikisi birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı. Ancak Barney'nin kilosuyla ilgili nazik hatırlatmalarına rağmen Charlie köpeği şımartmaya devam etti.

Buzdolabını açtı ve bir havuç çıkardı.

Halının üzerindeki her zamanki çiğneme yerine götürürken köpek gibi omuz silktiğine yemin edebilirdi.

Kahve makinesini suyla doldururken dişlerinin sebzeleri çıtırdattığını duyabiliyordu. Onlar gece yürüyüşüne çıkarken kahve telvesinden damlayacak ve dönüşü için mükemmel olacaktı.

Neyse ki yazın nemli ve yapışkan sıcağı geride kalmış ve Eylül sonu sıcaklıkları onlu yaşların ortalarında seyretmeye başlamıştı. Mükemmeldi.

Barney havuçla savaşmaya devam ederken o da postayı karıştırdı.

Bir benzin faturası, bir banka ekstresi ve kaşlarını çatmasına neden olan üçüncü bir zarf.

Düz beyazdı ve ön yüzünde adı ve adresi düzgünce yazılmıştı. En son ne zaman el yazısıyla yazılmış bir zarf aldığını hatırlamıyordu. Bir gün posta damgası oldu Staffordshire. O yapmadı Biliyorum herhangi biri içinde Staffordshire.

Meraklı bir ifadeyle zarfı yırtarak açtı. Kim ince kâğıdın arasından tek sayfanın el yazısıyla yazılmış olduğunu hemen fark etti. İlk iki kelimeyi okuduğunda yüzündeki şaşkın ifade dondu.

Parmakları, sanki alevler ona doğru sıçrıyormuş gibi kâğıdı gevşetti.
Tek bir çarşaf çırpınarak kahvaltı barının üzerine düştü.

Gözleri hâlâ o ilk iki kelimeye kilitlenmişti. Ve bu sözler sadece bir kişiye ait olabilirdi.

Kim kahvaltı barından uzaklaştı ve volta attı.

Birdenbire bir önceki yıla ve sosyopat doktor Alexandra Thorne ile ilk karşılaşmasına geri döndü.

Kim işinde bile 'kötü' kelimesini çok idareli kullanırdı. Çok geneldi, kötü şeyler yapan insanlara çok kolay uygulanabilirdi ama Alex Thorne söz konusu olduğunda, bu tanımlama kadının aşağılık doğasının hakkını vermiyordu.

Hüküm giymiş bir tecavüzcünün öldürülmesiyle ilgili bir soruşturma sırasında tanışmışlardı ve Kim hemen alarma geçmişti. Bu güzel, esrarengiz ve çekici kadının kötü olduğuna kimseyi inandırmak onun için bile imkânsız bir başarıydı. Alex'in iğrenç, hastalıklı deneyini ortaya çıkarmak için sahip olduğu kararlılığın her zerresini kullanmış ve bu süreçte neredeyse aklını kaybetmişti.

Savaşları sırasında Kim'in neredeyse karanlığa gömüldüğü bir an olmuştu: Alex çocukluğunun en kötü anılarını yüzüne vurmuş, tüm zayıflıklarını ortaya çıkarmıştı. Kendini bırakacak gibi olmuştu. Yine de zar zor dayanmayı başarmıştı. Sadece kadının içinde yaşayan kötülüğün gerçek derinliğini ortaya çıkarma iradesi onu unutulmaktan korumuştu.

Çoğu insan Alex'le karşılaşmasının sıradan bir vaka olduğunu düşünüyordu ve Kim'in de kendine bunu söylemeye çalıştığı zamanlar olmuştu. Bazen işe yarıyordu.

Bakmadan kâğıda uzandı ve sanki kelimeleri okumak bile onu o ana geri götürecekmiş gibi kâğıdı buruşturup top haline getirdi.

Çöp kutusuna doğru fırlattı. Kapaktan sekti ve köşeye düştü.

Doktor Alexandra Thorne ile girdiği bir savaştan sağ
çıkmıştı. Bunu tekrar yapabileceğinden hiçbir şekilde emin
değildi.

Düşünceleri kanını donduran bir çığlıkla bölündü.

ALTINCI BÖLÜM

Barney ondan önce ön kapıya ulaştı. Onun havlayan gövdesini iterek yoldan çekti ve dışarı çıktı.

Kim sol tarafından gelen "Çekil lan üstümden" çığlığını duydu.

Yatak odası ışıkları sokağı aydınlatmaya başladığında yolun sonuna doğru koştu. Perdeler kıpırdadı ve ön kapılar açıldı ama kimse ses çıkarmadı.

Kim çığlığın geldiği yöne baktı ve lamba direğine yaslanmış karanlık bir şekil gördü. Bir gölge yolun sonundaki köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

İki adım öne doğru sendeleyen figürden alçak bir inilti duyuldu.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce, "Seni lanet olası piç," diye bağırdı.

Kim saniyeler içinde figüre ulaştı ve elini omzuna koydu. "Hey, sen-?

"Çekil üstümden," diye bağırdı ve onu şiddetle sarsarak uzaklaştırdı.

Kim lamba ışığının altında kızın ergenlik çağının sonlarında olduğunu, saçlarının sarı ve yeşilin kısa bir karışımı olduğunu görebiliyordu. Ağır bir makyaj yapmıştı, özellikle de bir tanesi şimdiden şişmeye başlamış olan gözlerinin etrafına. Yarın tam bir mantar olacaktı.

"Çantanı aldı mı?" diye sordu Kim.

Kız ona pis bir bakış attı.

"Kaltak, canına okumadan önce benden uzaklaşmak ister misin?" Kim ona daha yakından baktı. Parmak eklemlerinden ikisi sıyrılmış ve kızarmıştı.

Çenesinin sağ tarafında bir iz belirmeye başlamıştı.

Kim kısa bir süre onun peşinden gitmeyi düşündü ama çoktan gitmiş olacağını biliyordu.

"Sana başka bir yerde vurdu mu?" diye sordu.

Kız ona doğru hırladı. "Bir daha söylemeyeceğim. Ben iyiyim. Şimdi siktir git.'

Kim bir adım geri çekildi ve tam da bunu yapmak üzereydi. Yardımsever olmak onun için doğal bir eğilim değildi. Ama gözüne bir şey takıldı.

"Kanaman var," dedi kızın boynundan aşağıya doğru mükemmel bir kırmızı çizgi inmeye başladığında.

"Yaşayacağım," dedi dalgınca silerek. 'Bu, o piç kurusunu bir daha görürsem söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Kim, 'Dikiş atılması gerekebilir,' dedi.

"Hanımefendi, sizi uyarıyorum...

Kim yenilgiyle ellerini kaldırdı. Bazı insanlar kendilerine yardım edilmesini istemiyordu. "Lütfen kendiniz gidin," dedi ve arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Son birkaç saat içinde bir seri tecavüzcüyü tuzağa düşürmüş ve korkunç, kanlı bir suç mahallinde bulunmuştu. Gün zaten yeterince uzun geçmişti.

Kızın huysuz tavrı karşısında başını salladı. Evine doğru geri döndü. Kızın kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

İki adım daha attı ve arkasında mide bulandırıcı bir gümbürtü duydu. Baktı.

Kız yerde bir yığın halindeydi.

Kim dönüp geri giderken yüksek sesle inledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bu da ne...?" diye bağırdı kız, kendini oturur pozisyona fırlatarak. "Sakin ol," dedi Kim, kemikli omzuna sabitleyici bir el koyarak.

Kız onun elinden çekindi ve ona doğru düzgün baktı. Gözleri kısıldı.

'Sen ben geri çekilmediğimde geri çekilmeyen kaltaksın-'

Kim, "Yere yığılıp kaldığında seni evime kadar taşıyan kaltak benim, sert kız," diye tersledi.

Kız ona kederle baktı. "Senin

adın ne? Kim sordu.

"Gemma," diye tükürdü, doğrulup bacaklarını sallayarak.

"Küçük, huysuz bir şeysin, değil mi? Kim, soğuktan bayılan kızın parmak eklemlerinde kullandığı antiseptik mendilleri toplarken sordu.

"Çantan için bu kadar mücadele etmeye değer miydi gerçekten?" diye sordu Kim. Çocuk kendini epey hırpalamıştı.

Gemma dikkatle etrafına bakındı. "Senin için söylemesi kolay.

"Yeterince adil," diye kabul etti Kim ama çok daha kötü yaralanabilirdi.

Kızın eli kulağının arkasına gitti.

"Bu sadece bir yara bandı," diye açıkladı Kim. "Yarına kadar kalsın.

Gemma gözlerini devirdi. "Ne oluyor lan? Sen hemşire misin?

'Hayır, onlardan birine ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bayılmanın yaralanmadan çok şoktan kaynaklandığını düşünüyorum ama başın ağrıyorsa-'

'Becer beni, bayan. Biraz dinlen.'

Kemiklerinde az et olan minyon bir kız için çok fazla tavır topladı.

Kim gülümsemesini içinde sakladı. Kızda tanıdığı bir aşinalık vardı.

Ona göre tutum ikinci bir deri gibiydi: bir şeyi dışarıda tutmak için büyümüştü. Normalde, sebepsiz yere ortaya çıkmazdı.

Kim onun ayakkabılarını aradığını görebiliyordu.

"Kanepenin ucunda, ceketin de kapının yanında asılı.

Gemma saniyeler içinde ayağa kalktı. Ayakları kirli spor ayakkabılarının içine gömüldü ve kapıya doğru yürüdü.

Kim onu durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Duruma sadece orada olduğu için tepki vermişti. Sorumlu bir vatandaş olarak görevini yerine getirmişti.

"Dinle, eğer onu teşhis edebilirsen, bize adamın eşkalini ver-" "Biz mi?" dedi kadın dönerek. Gözleri nefretle doluydu. 'Sen bir lanet domuz?'

Kim kızgınlığını bastırdı. "Ben bir polis memuruyum ve-

"Görüşürüz," dedi ve ceketini alıp ön kapıdan çıktı. Kim'in kızgınlığı yerini eğlenceye bıraktı.

Sert çocukları ne kadar da severdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

14 ARALIK 2007

Sevgili günlük,

Bugün sonunda yaptım. Bu kadar basit olduğuna hala inanamıyorum. Aylarca o anın hayalini kurdum ve düşündüğümden çok daha kolay oldu.

Hâlâ fantezinin plana dönüştüğü anı seçemiyorum. Bir anda oluverdi. Bir an böyle bir şey yapmak harika olmaz mıydı diye düşünürken ben farkına bile varmadan ne zaman diye değişti.

Bütün gün sırrımı sakladım. Bir an birine söylemek, heyecanımı, beklentimi paylaşmak istedim ama yapmadım. Çünkü hepsini kendime saklamak istiyordum. Benim sırrımdı.

O benimdi.

Günün sonunda her bir duyum bir sigorta tarafından yakılmıştı. Ateşleme derimin her santimini dolaşıyordu. İstesem de duramazdım. Bedenim ve zihnim hayalini kurduğum tatmin için haykırıyordu.

Ve planın ilk kısmı işe yaradı.

Harikaydı. Ben harikaydım.

Bunu yapanın gülümseme olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca mükemmelleştirilen bir gülümseme.

Güzel bir yüzüm var. Bunu biliyorum. İnsanlar bakıyor ve ben gülümsüyorum. Bunun için pratik performans gülümsememi kullanıyorum. Bana hayatımı kazandıran gülümseme. İstediğim her şeyi elde etmemi sağladı. Beni beladan kurtardı. Baştan çıkarıcı olduğu söylenir.

Şahsen ben gerçek gülümsememi tercih ederim. Yüzümde doğal duran gülümsemeyi. Kazandığımı söyleyen. En sevdiğim gülümseme.

Planın uygulanması basitliği içinde acı vericiydi. Ona eve kadar eşlik etmeyi teklif ettim, gülümsedim, aşağıya baktım ve sonra tekrar yukarıya, gözlerimde bir soruyla.

Tereddüt etti.

Gülümsemem titrekleşti.

Başını salladı.

Sonuç.

Yolculuğumun bir noktasında bir seçim yapmak zorunda kaldım. Ne yaptığımla ilgili değil. Bu hiç söz konusu olmadı. Sol onun evine, sağ benim evime.

O sola gitmek istedi. Ben istemedim. Kimse onun çığlığını duymadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Pekâlâ millet, işe koyulalım," dedi Kim, ekip odasında ekibine katılarak. "Stace, olay yeri fotoğrafları basıldı mı?

Stacey başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Beyaz tahtaya doğru ilerledi ve onları bantladı. İlki bir vesikalık fotoğraftı. Diğeri ise arabanın içinin daha geniş bir görüntüsünü sergiliyordu.

Kim başlamadan önce Stacey'nin tekrar oturmasını bekledi.

"Kurbanımız Deanna Brightman, kırk yedi yaşında ve Dudley Belediyesi Çocuk Hizmetleri Müdür Yardımcısı.

"Tek bıçak yarası mı patron? Dawson ayağa kalkıp fotoğrafa bakarak sordu.

Kim başını salladı.

'Düzenli,' dedi, otururken.

Ve böylece soruşturma ilk nefesini almış oldu. Panoda bir isim ve bir resim vardı. Bu kadın, canını kimin aldığını bulana kadar tüm dikkatlerini üzerinde tutacaktı. Panodaki resimler bir odak noktası sağlıyordu. Kurbanlarından çok azı sadece bir isim olarak kalmıştı.

"Savunma yarası yok ve emniyet kemeri çıkarılmış. Stacey'e doğru döndü. "Vücut hafifçe-

"Tanıdığı biri mi? Dawson söze girdi.

Kim bakışlarını ona doğru çevirdi. "Bunun için teşekkürler... Stacey," dedi.

"Özür dilerim," dedi, masanın üzerinden meslektaşına sırıtarak.

Kim sürekli bilgi vermek yerine ekibinden bilgi almayı severdi. Bir gün hepsinin kendi ekiplerine liderlik edeceğini umuyordu.

"Öyle görünüyor," diye onayladı. "Soygun gibi görünmesi için bir girişim yok.

Kim fotoğrafa bir saniye daha bakmaya devam etti, aklından yarım bir düşünce geçiyordu.

Stacey aniden, "Neredeyse duygusuz," dedi.

Kim başını salladı. Ne düşündüğünü başka birinin anlayıp anlamayacağını merak ediyordu.

Öfke yoktu. Öfke yoktu. Mesaj vermek için birden fazla bıçak yarası yoktu. Duramayan bir elin çılgınlığı yoktu.

İşlevsel görünüyordu.

Dawson, "Birileri onun ölmesini istedi ve o da öldü; yani bu bizim için yeterli bir duygu," dedi.

Kim onun görüşüne karşı çıkamazdı. Katilin bıçağı saplaması ve hayatını elinden alması için yeterince duygu vardı. Yine de bu konuda bir şey onu rahatsız ediyordu.

Dikkatini yeniden odakladı. "Kev, otopsi saat on birde, sonra da Çin lokantası ve yolun karşısındaki bardaki herkesin ifadesinin alınmasını istiyorum.

"Patron," dedi Dawson. 'Belki de kedi uzaktayken fareler...'

"Kev, endişelenmen gereken tek kedi tam burada," dedi tek kaşını kaldırarak. Woody'nin tatili, ellerinden gelenin en iyisinden daha azını yapmaları ya da hem bardan hem de paket servisten beyan alma gibi dağ gibi bir göreve daha az gayretle yaklaşmaları için bir mazeret olamazdı.

Kuşkusuz her iki yerdeki herkesle görüşmek imkânsız bir görevdi ama yüzde yüz hedefleyip doksan beşine ulaşırlarsa makul ölçüde tatmin olacaktı. Yüzde sekseni hedefleyip daha azını başarmak bir sürü potansiyel tanığı kaçırmak anlamına gelirdi.

Ve şu anda yapılacak çok az şey vardı. Şimdiye kadar ellerinde tek bir bıçak yarası olan orta yaşlı saygın bir kadın vardı. Asıl görmeleri gereken kişiler ona en yakın olanlardı.

"Patron, bunun yerine tanıklara başvurmaya değer mi-? Dawson sordu.

"Hayır," diye cevapladı.

"Ama tazeyken?" diye zorladı.

"Bu aşamada olmaz Kev," dedi sabırla.

Bu kadar erken bir temyiz başvurusu binlerce olmasa da yüzlerce telefona yol açacak ve hepsiyle derhal ilgilenilmesi gerekecekti. Bu aynı zamanda davayla ilgili kamuoyuna açıklamaya hazır olmadığı ayrıntıların da ifşa edilmesi anlamına gelecekti. Aile ancak sekiz saat önce bilgilendirilmişti.

"Stace, bölgede güvenilir bir güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol etmeye başla. Kim bunun pek olası olmadığını biliyordu. Pahalı gözetleme sistemleri, vandalizm ve ekipman hırsızlığının ardından sahte kameralarla değiştirilmişti. Metal kepenkler daha ucuzdu. Ama tek bir kamera görüntüsü yeterliydi, bu yüzden yine de kontrol etmeye değerdi.

"Hallediyorum patron," dedi Stacey.

Kim bazen bir soruşturmanın başlangıcını tek bir güle benzetirdi. Olayın özüne ulaşana kadar kenarındaki yaprakları teker teker koparırlardı.

Ve ilk yaprağı toplama zamanı gelmişti.

"Bryant, ceketini al. Aileyi görmeye gidiyoruz.'

ONUNCU BÖLÜM

Doktor Alexandra Thorne ziyaret merkezinde sabırla avukatının gelmesini bekledi.

Çevresini analiz etmek için zaman ayırdı ve hapsedilebileceği daha kötü yerler olduğunu fark etti.

Drake Hall Staffordshire'da yer almaktaydı ve İkinci Dünya Savaşı sırasında kadın mühimmat işçileri için konaklama imkanı sağlamıştı. 1960'larda bir erkek hapishanesi iken yetmişli yılların ortalarında kadın hapishanesine dönüştürülmüştür. Mart 2009'da yarı açıktan kapalıya dönüştürülmüştür. Açık cezaevinden kapalı cezaevine dönüştürüldükten sonra oldukça rahat bir ortama sahip olmuş ve rejim hemen hemen aynı kalarak mahkumların tel örgülerin içinde serbestçe dolaşmasına izin vermiştir.

Tesis 345 mahkûm kapasitesine sahipti ve on beş ev arasında paylaştırılmıştı; çoğunlukla tek kişilik odalar ve birkaç çift kişilik oda bulunuyordu. Alex kendisine çift kişilik bir oda tahsis edildiği için minnettardı. Planı buna bağlıydı.

Kahve makinesinin yanında bir şekil belirdi ve Alex yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Adam gülümseyerek ilerlerken iyi görünüyordu, diye düşündü. Onun gülümseyecek daha çok şeyi vardı.

Elli üç yaşındaki vücudu ince ve düzgündü. Boş boş, adamın kendi spor salonuyla onunkini karşılaştırmak isteyip istemeyeceğini merak etti.

Barrington ve Hume hukuk bürosuna talimat vermişti ve Bay Donald Barrington tarafından temsil edilme avantajına sahipti. Ödediği paraya göre öyle de olmalıydı diye düşündü.

Ayağa kalktı ve adamın elini sıktı, kıyafet konusunda onun seviyesinde hareket edebildiği için memnundu. İnce çizgili Savile Row takım elbisesi, Chanel kazağı ve Dior pantolonuyla kolayca eşleşiyordu. Drake Hall mahkûmların kendi kıyafetlerini giymelerine izin veriyordu.

"Nasılsın Alexandra?" diye sordu, rahatsız görünmemek için elinden geleni yaparak.

Alex gözlerini indirdi. "Ayağa kalk, Donald.

Biraz sempati hiçbir şeyi incitmezdi. Uzandı ve onun eline hafifçe dokundu. 'Beni Melvyn Trotter ile görüştürdüğünüz için teşekkür ederim. O çok iyi biri.

Donald, Asprey evrak çantasını masanın üzerine koyarken başını salladı.

Donald, özel dedektif Melvyn Trotter'ı tavsiye etmişti ve tıpkı ondan önceki adam gibi ona bir servete mal olmuştu ama Donald'ın aksine Melvyn sonuç vermeye başlamıştı bile. Donald henüz değerini kanıtlayamamıştı ve bunu ancak temyiz ve ardından 'suçsuz' kararı yapabilirdi.

"Bir duruşma tarihimiz var: Kasım'ın on dokuzu.

Alex içinden geçen öfkeyi sakladı. Basit bir muhakeme hatası yüzünden bu lanet yerde altı hafta daha geçirecekti.

Hapishaneyle başa çıkamadığından değil - her şeyle başa çıkabilirdi - ama bunu istemiyordu. Hagley'deki üç katlı Viktorya dönemi evini özlemişti. Sportif BMW'sini özlemişti. İyi yemekleri ve ara sıra yakışıklı yabancılarla seks yapmayı özlemişti.

"Peki plan nedir?" diye sordu, adamın herhangi bir stratejiye sahip olup olmadığını merak ediyordu.

Onun için tek bir seçenek vardı: 'Suçsuzum' ve ardından derhal özgürlüğüne kavuşup eski hayatına geri dönmek. Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sevdiğinden daha uzundu ama hapishanede kestirmesine imkân yoktu.

'Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz Alexandra,' dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Umarım öyledir, Donald. Yine de pek ter döküyor gibi görünmüyordu. Dilinin ucunda bir strateji varmış gibi de görünmüyordu.

Kraliçe'nin avukatının savunmasının maliyetini düşündü. Birikimleri zarar görüyordu ama özgürlüğüne ve itibarına kavuştuğunda kolayca yenilenebilirdi.

Çok sevdiği BMW Z4'ünü satmayı düşünebilirdi, ama sadece kesinlikle gerekli olursa.

"Alexandra, bunun sonucunun önceden belli olmadığının farkında olmalısın.

Alex bunu anladı ve onun fazladan para peşinde koşmadığını umdu. Elmas kaplı kol düğmelerinin parıltısı gözlerini acıtıyordu. "Ama sen en iyisisin, değil mi Donald?

Mükemmel, parıldayan dişlerini göstererek onaylarcasına gülümsedi.

'Önümüzde birkaç zorluk var. Birincisi, Ruth Willis'in yine aleyhinize tanıklık edecek olması. Bunun davamıza ne kadar zarar vereceğini size anlatamam.

Ruth Willis, Psikiyatri doktorasını tamamladığından beri planladığı bir deneyde umut verici bir araştırma deneği olmuştu.

Vicdanın sınırları onu her zaman büyülemişti, en azından kendisinde olmadığı için. Bir sosyopat olarak pişmanlık duyma yetisi olmadan doğmuştu, yani herhangi bir eylemde bulunabilir ve hiçbir suçluluk hissetmeyebilirdi. Bu aynı zamanda başka bir canlıya herhangi bir bağlılık kuramayacağı anlamına da geliyordu. Duygularının normal insanlarla aynı şekilde işlemediğini çok küçük yaşta öğrenmişti. İlkel duygulara erişimi vardı ama 'daha yüksek' olanlara erişimi yoktu. Aşkı hiçbir zaman hiçbir şekilde hissetmeyecek ya da anlamayacaktı ve bu onun için gayet iyiydi.

Hiç şüphelenmeyen zavallı bir aptala kolayca ömür boyu azap çektirebilir ve bir an bile empati hissetmezdi. Bu eksiklik hayatını hiçbir şekilde engellememişti ama vicdan tarafından yönetilen insanlar onu büyülemişti. Deneyine katılmaları için çeşitli hastalar seçti; onlar da mutluluk içinde habersiz kaldılar.

Ruth Willis onun ilkiydi. On dokuz yaşındayken vahşi bir tecavüzün kurbanı olmuş ve birkaç yıl sonra, saldırganının serbest bırakıldığını öğrendikten sonra intihara teşebbüs etmesinin ardından Alex'in alanına girmişti.

Alex onunla aylarca çalıştı, duygularını manipüle etti ve sonunda Ruth'un harfi harfine uygulayıp saldırganı öldürmesiyle sonuçlanan bir görselleştirme alıştırması yaptırdı.

Mükemmel, Alex'in ondan yapmasını istediği şey tam olarak buydu. Ruth'un bu eylemi gerçekleştireceğinden hiç şüphesi yoktu. Onun ilgilendiği daha çok Ruth'un daha sonra nasıl hissedeceğiydi ve aptal sürtük yine de kendini suçlu hissetmişti. Sonra

Saldırısının ve hayatında yarattığı kalıcı etkinin dehşeti içindeyken, onun hayatını söndürdüğü için hâlâ suçluluk hissediyordu.

İnsan duygularının karmaşıklığı Alex için sürekli bir şaşkınlık ve eğlence kaynağıydı.

Ruth için zaten bir planı vardı.

"Ya Ruth Willis bana karşı tanıklık etmezse? Alex sordu.

Donald kalan zorluklar karşısında iç çekti. 'Bayan Willis olmadan da dedektif müfettişin ifadesine ihtiyacımız var.

"Pek olası değil," diye

mırıldandı. "Özür dilerim.

"Hiçbir şey.

İlk günden beri, ülkedeki en iyi hukuk ekibinin bile onu cinayet işlemek için komplo kurma suçlamasından beraat ettiremeyeceğini biliyordu. OJ'nin ekibi bile zorlanırdı, tam da bu yüzden kendi sigortasını yaptırmıştı. Kendi planlarını yapmakta haklıydı. Hukuk ekibi pes etmişti.

Ayağa kalktı, Donald'a teşekkür etti ve odadan çıktı.

Eğer planı umduğu gibi gerçekleşirse, Ruth artık bir sorun olmaktan çıkacak ve müfettiş Grantley'de, annesinin yanında enkaza dönecekti. Ama bu, kadının sırtından kendine hafif bir eğlence sağlamadan önce olmayacaktı.

İlk kez bir araya geldiklerinde Alex, polis memurundan yayılan karanlığın ilgisini çekmişti. Keşfetmek, açığa çıkarmak istediği bir karanlıktı bu.

Ve vardı.

Dedektif Müfettiş Kimberly Stone'u bir kez akıl sağlığının sınırına getirmişti ve bunu tekrar yapabileceğinden emindi.

Bu sefer hangi düğmeye ne kadar sert basacağını çok iyi biliyordu. Yine kendi büyüsüne kapılıp dikkati dağılmayacaktı.

Bu sefer hata olmayacaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ev çift cepheliydi ve onu Mucklow Hill trafiğinden ve Halesowen'dan Quinton'a giden yoldan ayıran uzun bir ağaç sırasının arkasında yer alıyordu.

Beyaz çakıl taşları yerini kırmızı tuğlalı bir araba yoluna bıraktı. Hiçbir çirkin yağ lekesi mükemmelliği bozmuyordu. Ağır görünümlü koyu meşe kapının her iki yanında mükemmel simetrik asma sepetler asılı duruyordu.

Beyaz bir Range Rover üç arabalık garajda ilk sırayı aldı. Yanında yeşil bir spor araba duruyordu. Eziklerine bakılırsa birden fazla kavgayı kaybetmiş olan kırmızı bir Vauxhall Corsa dışarıda, hava koşullarına maruz kalmıştı.

Bryant kendi Astra Estate'ini onun yanına getirirken, "Şu zavallı herif saklambaç mı oynuyor?" diye sordu.

'Onların değil,' dedi Kim kendinden emin bir şekilde. Bir kaçış bile bu kadar çok yara izi taşımazdı.

"En iyi tahmin? Bryant sordu.

Bu, zenginlerin evlerini ziyaret ederken her zaman oynadıkları bir oyundu.

'Bir çeyrek ile bir buçuk arasında,' dedi.

Bryant bir aslanın kafasını kaldırıp iki kez yere düşürmeden önce başıyla onayladı.

Kapı hemen kırklı yaşlarının ortasında, kısa boylu, tombul bir kadın tarafından açıldı. Saçları, şakaklarında grileşen sıkı buklelerden oluşan bir kasktı. Kırmızı çerçeveli gözleri sade bir yüzden parlıyordu.

Bryant tanıtıma başlarken Kim kimliğini gösterdi. Bryant sözlerini bitirmeden önce içeri girmeleri için kapı geri çekildi.

Koridorun geniş alanı, kahverengi ve krem gibi zıt renklerde değişen büyük boy taş karolarla vurgulanmıştır.

Bu kadar çok kapı varken Kim daha fazla talimat bekledi.

Koridorun aşağısını göstererek, "Salonda oturuyorlar," dedi.

"Peki ya sen? Bryant kendisininkinden bir karış daha aşağıda duran bir yüze bakarak sordu.

"Anna, yarı zamanlı hizmetçi.

Anna evin arka tarafında kaybolurken Kim onun işaret ettiği kapıya doğru yöneldi. Kadın, yerleşmekte olan kederi rahatsız etmemek için yumuşak adımlarla yürüyor gibi görünüyordu.

Kapalı perdelerle karartılmış odada üç kişi bulunuyordu.

"Bay Brightman? Kim bir adım öne çıkarak, "Bay Brightman," dedi.

Başını salladı ve ayağa kalkmak istedi ama Kim oturmasını işaret etti.

Her an devrilecekmiş gibi görünüyordu. Teni hâlâ tüm renklerden yoksundu. Haberi duyunca yüzündeki rengin döküldüğünü ve henüz geri gelemediğini tahmin edebiliyordu.

Karşısındaki koltuğa oturdu ve ancak o zaman bakışlarının odanın geri kalanını taramasına izin verdi.

Yanında oturan kadın ölü kadına o kadar benziyordu ki Kim aval aval bakmamak için kendini zor tuttu.

"Ben Sylvie, Deanna'nın kız kardeşiyim," dedi Kim'in bakışlarını

yakalayarak. 'Bağışlayın beni, benzerlik-'

"Sorun değil memur bey," dedi yarım bir gülümsemeyle. 'Bizde her zaman vardır. Deanna daha gençti. Sadece bir yaş farkla.'

Kim arabadaki kadının yüzünü düşünmeden edemiyordu. Ölü kasların, uyuşuk cildin, cam gibi gözlerin ve gevşemiş ağzın karşılaştırılması. Bu neredeyse birebir kopya, kız kardeşinin bir daha asla sahip olamayacağı bir canlılığa sahipti.

Sylvie'nin saçları Deanna'nın kestane renginden birkaç ton daha koyuydu ve burnu biraz daha genişti.

"Kızım Rebecca," diye teklif etti. Resmi tamamlamak için sadece isim gerekliydi. Kadının güzelliği açıkça kızına geçmişti.

çocuğuydu. Uzun siyah saçları kızın sırtından aşağıya doğru gevşek ve parlak bir şekilde sarkıyordu. Yeşil gözleri siyah eyeliner ile vurgulanmıştı.

Adını duyunca başını kaldırdı, bir gülümseme yerleştirdi ve sonra tekrar telefonuna bıraktı.

Eğer gözyaşı döküldüyse, göz makyajı yapılmadan önce dökülmüştü.

'Kaybınız için üzgünüz, Bay Brightman,' diye teklif etti.

Başını kaldırdı ve kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen sözleri onayladı. Kanepenin ortasında öne doğru oturdu. Üzerinde buruşuk beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Adam önceki gün yatağa girmeyi ya da üstünü değiştirmeyi bile denememişti.

Kim, 'Bunun zor olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormamız gerekiyor,' dedi.

"Elbette," diye fısıldadı.

"Size zaten olayla ilgili bilgi verildi-" "Bu bir araba hırsızlığıydı, değil mi? Sylvie araya girdi.

Kim kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, değildi.

Hem Bay Brightman hem de yeğeni şaşkınlıkla ona doğru baktılar ama Kim bakışlarını kocasının yüzünde tuttu. Adamın kalın kara kaşları aşağıya indi. "O... değil miydi?

"Hayır. Bu rastgele bir şiddet eylemi değildi, Bay Brightman. Aslında, eşinizin saldırganı tanıdığına inanıyoruz.'

Sylvie dehşetle soludu ve Bay Brightman'a bir santim daha yaklaştı. Rebecca derin derin yutkundu ve bakışlarını yavaşça telefona çevirdi, ancak Kim göz ucuyla kızın hiçbir tuşa basmadığını görebiliyordu.

Kim devam etti. "Karınızla herhangi bir sorunu olan birini düşünebiliyor musunuz, Bay Brightman?

Şaşkınlık ve korku yüzünde savaşa dönüştü.

Sylvie'nin çenesi dışarı çıktı. "Şimdi, bir dakika bekleyin, memur bey. Deanna-' Anna odaya girdiğinde Sylvie konuşmayı kesti.

Kapıya doğru başını sallayarak, "Şey... aile işi, Anna," dedi. Anna onu görmezden geldi. "İçecek bir şey isteyen var mı: kahve, çay?

Odadaki herkes başını salladı ve hizmetli odadan çıkarken Mitchell Brightman Sylvie'ye kabalığı için bir bakış attı.

"Bay Brightman," dedi Kim, sadece ona bakarak. 'Bunu gerçekten düşünmenizi istiyorum. Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Sadece küçük bir şey bile olabilir.

'Dürüst olmak gerekirse aklıma hiçbir şey gelmiyor. Deanna çatışmacı bir insan değildi. O üzülmezdi...'

"Peki ya iş yerindeki şu skandal? Rebecca amcasına bakarak sordu.

Kim, kız konuşurken bir öfke kıpırtısı hissetti. Rebecca ona bakmadı.

Kim baktı.

"Ne skandalı? Bryant sordu.

"O malikanede ölen küçük kız mı?" dedi, mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını çatarak.

"Hollytree? Kim sordu.

Rebecca başıyla onayladı.

Kim tekrar Mitchell Brightman'a baktı.

"O davaya karışmış mıydı?

Kim haberlerde görmüştü. Trudy Parsons üç yaşında bir kız çocuğuydu ve kısa yaşamının büyük bir bölümünde Çocuk Hizmetleri'nin 'izleme' listesindeydi. Annesinin içki sorunu vardı ve ona bakamayacak duruma geldiğinde Trudy'yi vermeye oldukça yatkındı. Ancak, bir çocuğun ağladığını duymaktan hoşlanmayan bir erkek arkadaşı vardı.

Shirley Parsons off-licence'dayken öfkeyle çocuğun kafasına o kadar sert bir yumruk atmıştır ki çocuk bir daha kendine gelememiştir.

Dava bir önceki hafta görülmüş ve sosyal hizmetlerin bu olayda tamamen suçlu olduğu yönünde bir öfke patlamasına neden olmuştu.

Mitchell Brightman başını salladı. "Bu onun davası değildi ama Deanna tüm departmandan sorumluydu.

Sylvie başını salladı. "O şeytani piçin yaptığı şey için birinin Deanna'yı suçlayacağını düşünemezsin değil mi?

Kim omuz silkti. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi. Davaya ne kadar dahil olmuştu? Aileden tanıyabileceği biri var mıydı? Arabasına girmesine izin veren?

"Bay Brightman, Deanna'nın dün gece neden geç saatlere kadar araba kullandığını söyleyebilir misiniz?

Sylvie yine öne doğru eğildi. "O-

"Sylvie, lütfen..." dedi Bay Brightman ve sonra Kim'e döndü. 'Deanna dün gece birkaç iş arkadaşıyla birlikte İtalyan yemeğine gitti. Bir doğum günüydü.

kızlardan biri için sürpriz olarak ayarlanmıştı. Saat altı sularında aradı ve canının istemediğini söyledi. Ona iyi geleceğini söyledim," dedi. Kim onun sesindeki ironiyi duyabiliyordu.

"Neden?" diye sordu Kim. "Neden bunun ona iyi geleceğini söyledin?

Durakladı ve biraz düşündü. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece senin dediğin gibi, değil mi? Mahkemeden beri biraz sessizdi. Başını iki yana salladı. 'Zavallı küçük kız. Ama kurtardıkları kişiler için hiç tantana yapmazlar.

Kim bunu gayet iyi anladı. Polis için de durum farklı değildi. İnsanlar sadece kaçanlarla ilgileniyordu.

"Eve dönmesi gerekiyor muydu?" "Saat on bir buçukta," dedi.

Kim, Sylvie etraftayken Bay Brightman'dan başka ne öğrenebileceğinden emin değildi. Onun sorularının çoğunu yanıtlamaya kararlı görünüyordu.

Ayağa kalktı. "Ben bir bardak su alırken meslektaşım birkaç soru daha soracak, eğer sorun olmazsa?

Bryant'a doğru başını salladı. O ne soracağını biliyordu.

Odadan çıktı ve Anna'nın onları içeri aldıktan sonra gittiği yönü takip etti. Kendini geniş mutfakta bulmadan önce solunda bir sauna odası ve sağında bir yardımcı odası vardı.

Beyaz dolaplar sade ve sterildi. Ultra-modern mutfak evin sıcak kişiliğiyle çelişiyor gibiydi. Kim her şeyin dolap kapaklarına yansıdığını gördü. Ortadaki adanın içine yerleştirilmiş ocağın üzerinde bir aspiratör duruyordu.

Hizmetçi mutfağa girerken Kim'e arkasını dönmüştü.
Pencereden dışarı bakarken hiçbir hareket yoktu.

Kim öksürdü.

Anna döndü ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?

Kim odaya doğru bir adım daha attı. "Sadece bir bardak su.

Anna üst dolaplardan birine uzandı ve bir bardak aldı. Bir su filtresinden doldurdu ve ona doğru tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Kim ve omzunun üzerinden baktı.

Lavabo sabunlu köpüklerle doluydu ve çanak çömlekler paslanmaz çelik üniteye akıyordu.

"Bu bulaşık makinesi değil mi? Kim sol tarafa bakarak sordu.

Anna başını salladı. 'Asla kullanmam. Önce o maddeleri temizlemeniz gerekiyor ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir makine dirsek yağıyla çalışmıyor.

Kim de aynı fikirdeydi. Kendisinde de bir tane vardı ve aynı nedenle hiç kullanmamıştı. "Yani, aile için...?

"Neredeyse bir yıl.

"Her gün burada mısın?

Anna başını salladı. "Üç sabah.

Kim durakladı. "Bay Brightman çok iyi birine

benziyor. "Öyle.

"Çocuk var mı? Kim, sadece ikisinin olmadığı hiçbir fotoğraf görmediğini fark ederek sordu.

Anna başını salladı. 'Harika bir anne olurdu. Rebecca için harika bir teyzeydi.

Kim şaşırdı. Kız pek de kederli görünmüyordu. "Birlikte çok zaman geçirdiler mi?

Anna aniden ona doğru döndü. "Müfettiş, buraya gerçekten sormak için geldiğiniz soruları bana ne zaman soracaksınız?

Kim bu açık sözlülük karşısında gülümsedi. Güzel, kartların masada olması hoşuna gidiyordu.

"Evlilik nasıldı?" diye sordu.

"Güçlü," diye cevap verdi hemen. "Birbirlerini çok sevdiklerini şimdi söyleyebilirim.

"Sorun yok mu?

'Ben öyle demezdim. Her evlilikte inişler ve çıkışlar olur ama onlar bazı şeyleri aşmış ve diğer tarafa geçmiş gibi görünüyorlardı.

"Peki ya Sylvie?

"Peki ya o? Anna sordu.

"İlişkileri nasıldı?" "Karmaşıktı.

"Devam et," diye ısrar etti Kim.

Anna rahatsız görünüyordu. "Bu çok garip çünkü birbirlerine çok yakınlardı. Gençken anne ve babalarını kaybettiklerinden beri sadece ikisi vardı. Sadece birbirlerine sahiptiler. Yine de aralarında garip bir rekabet vardı. İkisi de bir diğerinin

Sylvie'nin kocası öldüğünde Deanna neredeyse Sylvie'nin evine taşındı. Tüm cenaze düzenlemelerini, her şeyi yaptı. Mitchell eve ne zaman döneceğini sorduğunda çok sinirlendi.

Kim bu bilgiyi sakladı. "Peki ya

Rebecca?

"Gördüğüm kadarıyla fena bir çocuk değil. Buraya çok sık gelmiyor ama annesinin yanında sessiz kalmayı tercih ediyor. Sylvie'nin her konuşmayı kontrol ettiğini fark etmişsinizdir.

"Deniyor," diye düzeltti Kim.

Kadının ağzı hafifçe seğirdi.

'Teşekkür ederim Anna, çok yardımcı oldun ve bir şey sorabilir miyim? -'

İşte tam adresim. Ve telefon numaram, ve eğer istersen

Wolverhampton Grand'daki Sally Morgan etkinliğindeydim. Sadece sana zaman kazandırmak için.'

Kim kâğıdı aldı ve cebine koydu. "Verimliliği seviyorum," dedi Kim gülümseyerek. "Ve sormama bile gerek kalmadı.

Anna ciddiyetle, "Televizyon izliyorum, memur bey," dedi.

Kim, gerçek polis işlerinin televizyon dizilerine benzemediği konusunda yorum yapmayı düşündü ama fikrini değiştirdi. Bu tür açıklamalar her zaman hayal kırıklığına yol açmıştır.

Kim toplantının verimli geçtiğini düşündü. Anna aile birimi ve içindeki nüanslar hakkında çok şey biliyordu ve Kim buna şaşırmamıştı. Kadınla konuşmayı seçmesinin nedeni de buydu. Ev hizmetlileri genellikle büyük bir evin sakinleri için görünmez olurlardı. Ve böylece çok şey öğrenirlerdi. İyi olanlar dedikodu yapmazdı.

'Ve Müfettiş, bilmek istediğiniz başka bir şey varsa, sadece sorun. O piçi yakalamanıza yardımcı olacak her şeyi anlatırım. Deanna çok hoş bir kadındı. Bunu hak etmedi.'

Kim başıyla onayladı ve yardım teklifini bir kenara bıraktı.

Bu ailenin içindeki garip akımlar yüzünden buna ihtiyacı olacağını hissediyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evden ayrılırken Bryant'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gerçeği istersen, garip bir dinamik," diye cevap verdi.

"Peki, dün gece neredeydiler?

"Kocası evde çalışma odasındaydı, geç saatlere kadar çalışıyordu. Şu anda Hollytree'den bir çocuğu Pensnett benzin istasyonunda silahlı soygun yapmaktan yargılıyor. Yıldız tanığı, soygunu yapanın o olduğundan sadece "oldukça emin".

"O bir Kraliyet savcısı mı?

"Evet, o evi onun işi sayesinde almamışlardı. Kim,

Deanna'nın da bir devlet memuru olduğunu belirtti.

"Sylvie ve kızı neredeydi?

"İkisi de evde: Sylvie televizyon izliyor ve Rebecca odasında.

"Hmmm...

"Artık böyle, şef. Yemek masasında çocuklarınızdan bir homurtu duyarsanız şanslısınız. Ve telefon kullanmamakta ısrar ederseniz, bebeklik fotoğraflarını Facebook sayfasında paylaşmışsınız gibi olur.

Kim ona sorgulayarak baktı. Çok fazla detay.

Gülümsedi. "Sadece söylüyorum.

Bryant'ın kızı Laura şu anda Loughborough Üniversitesi'nde Kim'in tam olarak hatırlayamadığı birkaç 'ologi' okuyordu. Ama o iyi bir çocuktu.

"Hizmetçi ne olacak?

"Wolverhampton'da Sally Morgan gösterisi.

Başını salladı. 'Hanımefendi oraya gitmek istedi ama biletler tükenmiş. Ya da ben ona öyle söyledim,' diye sırıttı.

"Şaka mı yapıyorsun?

Başını iki yana salladı. "Benden alacağı tek şey haftalık dans dersi.

'Lanet olsun,' dedi.

"Ona zararsız küçük bir yalan söylediğime şaşırdın mı?

"Hayır, sana karşı kullanmam için bana bu tür bir cephane vermeye devam etmene daha çok şaşırdım.

Bir dakika düşündü. "Haklısın. Peki, sırada ne var?" diye sordu konuyu değiştirerek.

'Ben diğerlerini arayıp bardaki ve paket servisteki arkadaşlarla nasıl olduklarını öğreneceğim. Sen bizi Deanna'nın Dudley'deki ofisine götür.

Telefonunu çıkardı ve durakladı. "Bryan..."

"Evet, şef?

Telefona bakmaya devam etti ve sonra başını salladı. "Önemli değil.

Bir an için ona Alex'ten aldığı mektuptan bahsetmek istemiş ama sonra fikrini değiştirmişti.

Bunu ona söylemek, mektuba hak ettiğinden çok daha büyük bir önem atfetmek olurdu.

Bunu aklından sildi ve düşüncelerini işe ve Deanna'ya yöneltti.
Ve dün gece İtalyan restoranında tam olarak ne olmuş olabileceğini.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alex gençlerin partisini izledi. Melanie Jackson eroin satıcılığından iki buçuk yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakılıyordu. Alice Tromans'ın kutlama jölesi yapmasına izin verilmişti. Bir dizi silahlı soygundan on yıl hapis yatan Alice Tromans'ın jöle yapmasına izin verilmişti.

Ne kadar muhteşem.

Bu zavallı yaratıkların aksine Alex'in cezasının tamamını bu cehennem çukurunda geçirmeye hiç niyeti yoktu. İyi halden on iki yıllık cezası yedi ya da sekize indirilebilirdi. Bakışları planının bir sonraki bölümünün ayrılmaz parçası olan kişiye takıldığında, "Hâlâ olmuyor," diye düşündü. Gardiyanlar evin mutfağının çok küçük olduğunu kabul etmiş ve ziyaretçi odasında parti vermelerine izin vermişlerdi. Duvar boyunca uzanan parmaklıklı pencereleri süsleyen flamalar yoktu. Lekeli kiremitli tavandan sarkan balonlar ve üzerinde parti hediyeleri yoktu. odayı dolduran sabit yuvarlak metal masalar.

Her ne kadar parti Melanie için olsa da, Tanya Neale küçük hediyelerin paketleri açılıp haykırılırken sahnenin merkezinde yer aldı. Bir paket Haribo, kullanılmış bir saç tokası ve bir bulmaca kitabı.

Tanya dikkatini çektiğini hissetmiş gibi döndü ve gözlerini ona dikti. Alex sert bakışları korkusuzca tuttu. Bu duvarların içindeki hiçbir şey onu korkutmuyordu.

"Neye bakıyorsun, sürtük? Tanya şarkı söyler gibi bir sesle seslendi. Odadaki bütün gözler Alex'in üzerine çevrildi. Alex gülümsedi.

Tanya etrafına bakındı ve ayağa kalktı. Tehditkâr bakışlarla Alex'e doğru yürüdü. Küçücük boyuna rağmen kadın kaslıydı ve etrafındaki herkesin saygısını kazanmıştı.

Alex otomat makinesine yaslanmış, kollarını gelişigüzel göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Tanya ondan bir adım ötede durdu. Alex ondan on santim kadar daha yüksekti.

"Neye bakıyorsun dedim, sürtük?

Alex omuz silkti ve kadının yağlı sarı saçlarına bakarken hiçbir şey söylemedi. İnce bir yara izi sağ gözünün kenarından yanağına doğru uzanıyor ve ağzının ucunda son buluyordu.

Bir kalem ve biro ile yapılmış ev yapımı dövmeler, parmaklarını yaralı eklemlerine yakın bir şekilde süslüyordu. Sağ el 'fuck', sol el ise 'off' yazıyordu ve son parmağında bir ünlem işareti vardı. Çünkü noktalama işaretleri önemliydi, diye düşündü Alex.

Tanya kendi göğüslerinden birini tuttu ve okşadı. "Sen de biraz ister misin, sürtük?

Alex otuzlu yaşlarının ortasındaki bu kadının ağzını her açtığında neden gangster argosuna döndüğünden emin değildi. Neredeyse yüksek sesle gülecekti ama kendini kontrol etti. Şimdi sırası değildi. Bütün oda durmuş ve olası bir dramın ortaya çıkışını izliyordu. Alex gerginliği hissedebiliyordu, çünkü kadınlar bir kavganın dikkatlerini dağıtmasını umarak sandalyelerinde dönüyorlardı. Kavga sadece dakikalar sürecek ama onları günlerce eğlendirecekti.

Arka plandaki tüm konuşmalar kesilmişti. Bir muhafız odanın köşesinden onları izliyordu. İkisi arasındaki herhangi bir tartışma istihbarat görevlileri için kayda geçirilecekti. İkisi arasındaki herhangi bir şeyin rapor edilmesi Alex'in amacına uygun değildi.

"Belki daha sonra, tatlım," diye cevap verdi Alex. "Bekleyip görmemiz gerekecek.

Alex kadının etrafından dolaştı ve otomattan uzaklaştı.

Neyse ki Tanya konuyu kapattı ve partiye geri döndü. Otururken bir şey söyledi ve grup güldü. Bir çift ona doğru baktı. Arka plandaki konuşmalar yeniden başladı. Artık daha sonra konuşulacak başka bir konuya ihtiyaç vardı.

Göz ucuyla bu değiş tokuşa Natalya Kozlov'un da şahit olduğunu gördü. Alex onunla yüzleşmek için döndü. Natalya başka bir şey istemiyordu.

Alex'in dayak yemesini görmekten daha iyi bir şey olamazdı. Bugün olmaz Natalya, Alex'in gözleri bunu söylüyordu. Natalya ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve arkasını döndü.

Hücre arkadaşı Cassie masaya iki kahve koydu. "Üç adamı öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum?" dedi Tanya'ya bakarak.

Alex başını salladı ve kahvesini yudumladı. Yapabilirdi ve nedenini de biliyordu. Avukatının önerdiği özel dedektif onun koğuşundaki tüm mahkûmların bir dosyasını hazırlamıştı. Kimin ne için hapis yattığını, aile durumlarını ve hapishaneye girdiklerinden beri sicillerini biliyordu.

Buradaki hiç kimse ona meydan okuyamazdı. Birkaç dakika içinde Cassie'yi analiz etmiş ve ona göre davranmıştı.

Kadın, uyumluluğa eğilimli görsel bir içe dönüktü. Tipik bir B tipi kişiliğe sahipti ve hayatını düşük düzeyde stresle yaşıyordu. Sabit bir tempoda çalışıyor, doğası gereği yaratıcı, düşünceli.

Cassie'yi okumak çok kolaydı. Her gece başında hıçkıra hıçkıra ağladığı, kendisinin ve iki kızının resmi. Çizim defteri ve annesinin getirdiği aylık sanat dergileri.

Arkadaşlık teklif etmek anında bir bağ kurmuştu. Manipülatörler her zaman hedeflerinin zayıf yönlerini anlarlardı. Cassie'ninki kolayca aşırı duygusallığı olmuş, bu da özel bir arkadaşa ihtiyaç duyan bir yalnızlığa yol açmıştı.

Alex onun güvenini kazanmak için yansıtma adı verilen bir teknik kullanmıştı. Eşleşen tavırlarla başlıyordu: burun kaşımak, bacak bacak üstüne atmak. Bilinçaltına birbirinize benzediğinizi iletiyor ve anında güven sağlıyordu.

Daha sonra hangi kişilik tipinde olduğunu görmek için küçük bir konuşma başlattı. Bu, pazarlamacılar tarafından motivasyon kaynaklarını tanımlamak için kullanılan bir teknikti. Cassie anında Sarı kategorisine girmişti, bu da onun acıma duygusuyla hareket ettiğini gösteriyordu. Yeşil, detaycı insanlar içindi. Mavi aşinalık, Kırmızı ise rekabetçiydi.

Alex saatlerce Cassie'nin kızlarından ve birlikte yaşadıkları mükemmel hayattan bahsetmesini dinlemişti. Ve bir kez olsun Cassie'ye hapiste olduğu gerçeğini hatırlatmamıştı.

Alex yavaş yavaş mahkûmlarla ilgili, dışarıdaki bağlantısının ona veremediği ayrıntıları öğrenmeye başlamıştı. Ama bu çok yavaş olmuştu. Cassie bazen anlattığı hikâyeler yüzünden suçluluk duygusuna kapılıyordu.

Sonunda Alex bu arkadaşlığı geri çekmeye başlamış ve Cassie'nin kafasının karışmasına ve yoksun kalmasına neden olmuştur. Aralıklı Pozitif Pekiştirme, bilinçaltında pozitif ilgi arzusu uyandıran bir öngörülemezliğe neden oldu: Cassie olumlu bir tepki almak için onu kovalamaya başlamıştı.

Ve o da vermişti.

Ve sonra Cassie ona her şeyi anlatmıştı.

Kendisine söylenen pek çok şey saldırı yöntemlerini geliştirmesine yardımcı olmuştu ve Tanya Neale de bir istisna değildi. Neyi sevdiğini, neyi sevmediğini ve daha da önemlisi onun için neyin önemli olduğunu biliyordu.

Cassie hâlâ kadını izliyordu. 'Biliyor musun, yirmi yedi aydır buradayım ve onunla bir kez bile konuşmadım. Çok korkuyorum.

Elbette öylesin, diye düşündü Alex. Cassie meth bağımlısı olduktan sonra kötü seçimler yapmış nazik bir ruhtu. Sistem için bir poster kızıydı. Hapishanede geçirdiği zamanı temizlenmek için kullanmış ve yönetebildiği her kulübe ve çalışma grubuna katılmıştı. Şartlı tahliye duruşması bir hafta içinde yapılacaktı.

Cassie küçük aptal partiyi izlerken kıpırdandı. 'Bu ben olana kadar bekleyemem. Sadece birkaç gün daha ve sonra onların yanına döneceğim.

Hmmm, muhtemelen hayır, diye düşündü Alex başıyla onaylarken. Ne yazık ki Cassie, Alex'in ana planının bir sonraki aşamasının ayrılmaz bir parçasıydı. Omurgasız küçük aptalın farkında olmadığı bir konu.

Melanie Jackson, Tanya Neale'in hücre arkadaşıydı ve her an hapishaneden ayrılabilirdi; bu da hapishanedeki en korkulan mahkûm olan Tanya'nın kendine ait bir hücresi olacağı anlamına geliyordu.

Alex avucunu cebindeki tuz poşetlerinin etrafında sıktı. Oyuna başlama vakti gelmişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim, Bryant'ı St James's Road, Dudley'deki Çocuk Hizmetleri ofisine götürdü.

Kasvetli bir şok duvarının içine girdiler.

Ofis açık plandaydı ve masalar göğüs yüksekliğinde bariyerlerle bölmelere ayrılmıştı; bu bariyerler dışarıdan bakıldığında bölme, içeriden bakıldığında ise pano görevi görüyordu.

Sol üst taraftaki cam ofise doğru ilerlerken birkaç kafa onlara doğru kalktı. Kim geçerken birkaç burnunu çekeni yakaladı.

Ofiste hâlâ Deanna Brightman'ın isim levhası ve unvanı bulunuyordu.

Otuzlu yaşlarının ortasında, kısa kızıl saçlı bir kadın onları selamlamak için ayağa kalktı. "Lorna Fisher, Deanna'nın Kişisel Asistanı," dedi elini uzatarak.

Kim aldı ve ikisini tanıştırdı.

Kadın masaya doğru baktı. Başını sallayarak, "Benden ortalığı toparlamam istendi," dedi. "Ama ben sadece..." Tehditkâr gözyaşlarını göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı. "Lütfen beni bağışlayın, memur bey. Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum. Camın arkasından başını salladı. "Hepimiz öyleyiz.

Kim anladı. İşe gittiğinizde karşılaşmayı beklediğiniz haberler bunlar değildi. Değişen teslim tarihleri, artan iş yükü, hazırlıksız toplantılar - evet. Müdürünüzün öldürülmesi - o kadar da değil.

"Burada olmak bile istemiyorum," dedi dürüstçe.

Kim bir an için onun işyerinde mi yoksa burada, ölen müdürün ofisinde, kişisel eşyalarının arasında mı olduğunu merak etti. Kim, Deanna ve Mitchell'ın bir tür siyah kıyafet giymiş çerçeveli bir fotoğrafını görebiliyordu.

kravat olayı. Woody'nin masasında tuttuğu stres topuna benzemeyen bir stres topu vardı, tek farkı bu topun yüzünde bir ifade olmasıydı. Üzerinde Shrek ve Donkey'in karikatürü olan kare bir bardak altlığı, mirket süslemeli bir fare altlığının sağında duruyordu.

'Bugün ilerleyen saatlerde geçici bir yönetici gelecek,' dedi.

"İçeri giremez misin? Kim sordu. Deanna'nın asistanı olan bu kadın muhtemelen iş hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu.

Lorna başını salladı. 'Benim işim değil, Müfettiş. Bazı insanlar tüm zor kararları vermek için, bazıları da zor kararları veren insanları desteklemek için doğmuştur. Deanna ilkiydi ve ben kesinlikle ikincisiyim.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Bryant.

"Trudy Parsons davasıyla ilgili tüm kararları o mu verdi? Kim nazikçe sordu.

Lorna yutkundu. "İnanın bana, hepimiz hâlâ o küçük kızla ilgili kâbuslar görüyoruz. Ürperdi. 'Kimin masasında olduğu önemli değil. Departman olarak başarısız olduk,' dedi dürüstçe.

Kim bu kadından hoşlanmadan edemiyordu. Sorumluluktan kaçmaya çalışmayan ya da pusulanın etrafını parmakla göstermeyen insanları takdir ediyordu. Aynı şekilde Kim, bireylerin bu tür trajedilerden sorumlu tutulmasını da kabul etmiyordu. Çocukların nasıl gözden kaçabildiğini herkesten daha iyi anlıyordu. Kendi annesi, akli dengesi yerinde olmasa da, çok çalışan bir sosyal hizmet görevlisinden gerçeği saklamak söz konusu olduğunda kurnazlık ve yanlış yönlendirme konusunda ustaydı.

"Peki Deanna'nın katılımı?

"Minimal düzeyde. Elbette toplantılarımız oluyor ve münferit vakalar görüşülüp değerlendiriliyor ancak Deanna her şey basına yansıdığında ön plandaydı. Sorumluluktan kaçmadı ya da suçu başkalarının üzerine atmaya çalışmadı.

-' Kızdan Bryant'a ve tekrar Bryant'a bakarken sözleri yarım kaldı.

"Dur bir dakika. Deanna'nın ölümünün bununla bağlantılı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?

Kim ikinci 'd' kelimesinin boğazına takıldığını fark etti. Omuz silkti. 'Soruşturmanın tüm yollarını araştırmak zorundayız. Birçok insan patronunuza çok kızgındı.

"Sanırım," dedi şüpheyle. "Sanırım hepimiz bunun yanlış giden bir araba hırsızlığı olduğunu düşündük.

Kim dün gece tüm dünyanın Keats'in stajyeri Bullock'u dinleyip dinlemediğini merak etti. Herkes birilerinin Deanna'nın arabasının peşinde olduğunu düşünmüştü.

"Keşfedeceğimiz bir başka yol daha var," dedi Kim. "Bana biraz Deanna'dan bahsedebilir misin?" diye devam etti.

İşteki kişiliği çoğu zaman evdeki kişiliğinden büyük ölçüde farklıydı ve tam anlamıyla yuvarlak bir görüşü tercih ediyordu.

Lorna gülümsedi ve gözlerinde yaşlar birikti. Bu kez gözlerini kırpıştırmak için hiç çaba sarf etmedi. "Muhtemelen bunu çok duyuyorsunuz ama o sevimli bir insandı. İnsanların çok çalışmasını beklerdi ama çok çalışanı da hemen fark ederdi. Hepimiz eğitim aldık elbette. Bu kariyer seçiminde işle ilgili stres çok yaygın ama onun işaretleri nasıl fark edeceğini öğrenmek için bir eğitim kursuna ihtiyacı yoktu. O sadece gözlerini açık tuttu.

"Ofisten uzakta hızlı bir kahve, kaynaşmak için dışarıda bir gece veya iş-yaşam dengesini ele almak için yeni bir girişim olsun, ekibe yardım etmenin ve desteklemenin yollarını bulurdu. *Bir Ekibi Yönetmek* el kitabında listelenen yöntemler olması gerekmiyordu ama insanları anlıyor ve bireysel kişiliklerle çalışıyordu. Sanırım buradaki pek çok insan gibi rakamlarla yönetmediğini söylüyorum.

Kim kadın hakkında daha net bir fikir edinmeye başlamıştı. Lorna konuştukça, cinayeti neden işlediğine dair daha az fikir sahibi oluyordu.

Lorna hüzünlü bir gülümsemeyle, "Yani, insanlar onunla iletişime geçmek isterse diye o eski telefondan bile vazgeçmezdi," dedi.

"Hangi eski telefon? Kim sordu. Deanna'nın akıllı telefonu
Araba.

'Şebekenin numarayı aktaramadığı gerçekten çok eski bir Nokia
yükselttiği zamandan kalma. Bu, yıllar önce vaka çalışanı olarak kullandığı ve ebeveynlerine ve akrabalarına verdiği telefondu. Ondan kurtulamıyordu. Birinin yardım için arayabileceğinden ve telefonun şarjının biteceğinden endişe ediyordu. Telefonu öde ve git sistemine aktardı ve her zaman yanında tuttu.

"Hâlâ telefon alıyor muydu? Bryant sordu.

"Bazen," dedi Lorna düşünceli bir ifadeyle. "Gerçi iki gün önce bir yerlerde kaybetmiş gibi göründüğünden bahsetmişti. Salonda cebinden düşmüş olabileceğini düşündü.

Bu ek telefon, derhal takip etmeleri gereken bir konuydu.

"Numara sizde var mı? Kim sordu.

Lorna başını salladı. "Ben onun için çalışmaya başladığımda o telefon sistemden çoktan silinmişti. Ben sadece onun yeni numarasını kullandım. Artık verdiği bir numara değildi.

Bryant not defterini çıkardı ve bir şeyler karaladı. "Dün gece bir kutlama mı vardı? Kim sordu.

Lorna başını salladı.

"Bu geceler sık sık olur muydu? Kim devam etti.

Lorna bir dakika düşündü. 'Muhtemelen ayda bir gidip bir şeyler yemek için bir neden buluyorduk. Birinin doğum günü, birinin ayrılması, birinin işe başlaması,' dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ya dün gece?

"Amanda'nın doğum günüydü. Büyük dört oh.'

"Peki orada olağandışı bir şey oldu mu? Lorna kaşlarını çattı.

"Deanna'yı mı kastediyorsun?

Kim bunun gayet açık olduğunu düşünerek başını salladı. Lorna yavaşça başını sallamaya başladı.

"Kesinlikle hiçbir şey yok, Müfettiş, çünkü Deanna orada bile değildi.

Kim sandalyede arkasına yaslanıp Bryant'a baktı ve onun da kendisiyle aynı şeyi merak ettiğini b i l i y o r d u .

Deanna Brightman hangi cehennemdeydi?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Peki, hangi cehennemdeydi? Bryant arabaya b i n d i k l e r i n d e her ikisi için de sordu.

Kim cevap verme zahmetine girmedi. Bu onların öğrenmesi gereken bir şeydi.

Telefonunu çıkardı ve Stacey'i aradı.

'Stace, bak bakalım ikinci bir cep telefonu hakkında bir şey bulabilecek misin? Görünüşe göre Deanna'nın eski kişiler için bir

Nokia'sı varmış. "Tamamdır.

Sylvie Drummond, kızı ve yarı zamanlı hizmetçisi Anna Mills hakkında da hızlı bir kontrol yapın. Son olarak, son zamanlarda haberlerde yer alan Trudy Parsons davasıyla ilgili belirgin bir şey olup olmadığını kontrol edin. Küçük kız geçen yıl ölmüş olsa da, bu dava bir şeyleri karıştırmış olabilir ve Deanna sorumluluğun çoğunu üstlenmiş olabilir.

"Anladım patron," diye onayladı

Stacey. "Kev'den haber var mı?

Henüz bir şey yok. Bara çok yakın bir mesafede yaşayan birkaç tanığın izini sürdü. Keats'e gidiyor ve işi bitince bara geri dönecek. Stacey durakladı. "Çok kızgın patron.

Kim şaşırmamıştı. Bara ve Çin lokantasına gitmiş olan herkesin izini sürmek devasa bir görevdi. Ve bu onun işiydi.

Aramayı sonlandırdığı anda telefonu çaldı.

"Dedektif Müfettiş," dedi tanıdık bir ses.

"Keats, beni gerçekten isteyerek mi arıyorsun?" diye sordu. 'Her ne kadar beni özlediğini bilsem de, Dawson bir cenaze törenine katılıyor-'

'Yanıma uğramak isteyebilirsin. Sana gösterecek bir şeyim olabilir.'

'Keats, keşke daha iyi bir teklif aldığımı söyleyebilseydim ama almadım.

Yolumuza devam ediyoruz.'

Keats'ten gelen bir davetin mutlaka bir anlamı olmalıydı.

Öyle olmasını umuyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ruth Willis günün büyük bir bölümünü, saat 7.30'dan bir saat önce kendisini uyandıran endişe duygusundan kaçmaya çalışarak geçirmişti. Her hareketine, onu anlamak için içini kemiren ağrıyla birlikte eşlik etmişti. Sebebini anlarsa belki de midesindeki yuvarlanma geçecekti.

Normalde Eastwood Park'taki mahkûm arkadaşlarının ruh haliyle fazla ilgilenmezdi. Yoğun duygular yıl boyunca bir gelgit gibi iniş çıkışlar yaşar, resmi tatillerde, Noel'de, aile zamanlarında kabarırdı. Onlar geçtikten sonra azalırdı. Bir 'fırsatın' daha gelip geçtiğine dair bir rahatlama hissi. Görünmez bir akıntı gibi havada dolaşır. Kişiden kişiye geçen bastırılmış hayal kırıklığı, bela için bir reçete.

Şu anda mahkûmların çoğunda bir huzursuzluk, bedenlerinden kısıtlayıcı duvarlara, zemine, tavana ve tekrar geriye doğru titreşen gergin bir enerji var gibi görünüyordu. Onun için öyle değildi.

Mahkumların çoğunun aksine, duvarda tahliyesine kadar geçecek günleri gösteren bir takvim yoktu. Her gün geçtikçe özgürlüğünü kaybedeceği için kendine işkence etmiyordu.

Bir can almıştı ve bedelini ödüyordu.

Ruth bir yıl önce hapse girdiğinden beri başını öne eğmemeye dikkat ediyordu. Önünde beş yıl vardı ve bu beş yılı kazasız belasız geçirmeyi umuyordu. Yirmi yedinci doğum gününden üç hafta önce hapisten çıkacaktı.

Alexandra Thorne'un manipülasyonları ortaya çıktıktan sonra cezasını indiren mahkemenin kararını minnetle kabul etmişti.

Her zamanki gibi Alex'le ilgili her düşünce bir duygu karmaşası yaratıyordu. Alex'in oyununda bir piyondan başka bir şey olmadığı için nefret ediyordu. Alex'in tecavüzcüsünü öldürmekle ilgili en karanlık fantezilerini manipüle etmeyi başarmış olmasından nefret ediyordu. Cinayeti işlemek ve adamın canını almak konusundaki kendi zayıflığından nefret ediyordu. Adam öldüğü için üzülmeyi kendine yediremiyordu. Adam onun hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Ama şimdi onu özleyen bir annesi vardı - yanlış bir şey yapmamıştı.

Mahkeme salonunun karşısındaki kadının saf kötülüğüyle yüzleştiği ve hikayesini anlattığı için gurur duyuyordu. Her bir parçasını ve kararı jüriye bıraktı.

Ve yine de, acınası bir şekilde, sahip olduklarını düşündüğü bağı özleyen bir parçası vardı.

Alex'in sizi kendine çekmenin bir yolu vardı. Size doğru yöneldiğinde güzelliği ve cazibesi hem tatmin edici hem de bunaltıcıydı.

Ruth kendi zayıflığı ve kırılganlıkları hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla psikoloji ve manipülasyon üzerine çalışmaya başlamıştı. Alex'in zihnini kontrol altına almak için kullandığı bir düzine tekniğin mükemmel örneklerini okurken birçok kez şaşkınlıkla başını sallamıştı. Ruth kendi bilincini park edilmiş ve sürülmeye hazır boş bir arabaya benzetiyordu. Alex de kontağı açmış ve tam olarak bunu yapmıştı.

Ruth artık fark edilmeyen zihin kontrolünün ilk ve en önemli taktik ilkelerinden birinin, üzerinde bilinçaltı etkisi uygulayabileceği bir hedefi olan bir kurban bulmak olduğunu biliyordu.

Alex'in dünyasında bu konuda hiçbir eksiklik yoktu. Tüm kurbanları ve hastaları tek bir şey istiyordu: iyileşmek.

İlişkileri istismarcı bir evliliğe dönüşmüştü. Alex, Ruth performans gösterdiğinde onu övgü ve şefkat yağmuruna tutmuş, Ruth yeterli performansı gösteremediğinde ise bunu esirgemişti.

Seanslarını Ruth'un sürekli onu memnun etmeye çalışacağı şekilde tasarlamıştı. Alex'in söylediği her şeye her zaman katılmıyordu, ancak iyi Alex'in gitmesini istemeyerek ona göre başını sallıyordu.

Yine de, kadının ne kadar kötü olduğunu bilmesine rağmen, Ruth yine de o günleri geri istiyordu.

Alex'in dünyada onu anlayan tek kişi olduğunu hissetmişti. İkisi dünyaya karşıydı. O da

Alex ile ailesinden daha çok şey paylaştı.

Bu ona *Matrix* filmini hatırlattı. Mutluluktan uçuyorsanız cehaletin nesi yanlıştı? Gerçekten biftek yemiyorsam ne olmuş yani? Yine de tadını çıkarıyorum. Alex'in burada, Eastwood Park'ta değil de Drake Hall'da olması için sessiz bir dua gönderdi.

"Ruthee," dedi kapıdan bir ses.

Ruth'un ilk şaşkınlığı, Elenya'nın Ruth'un hücresine girip bir kitap uzatmasıyla yerini zevke bıraktı.

Kadın Ruth'tan iki yaş küçüktü, Ukrayna'nın küçük bir kasabasından geliyordu ve ailesinin altı üyesiyle birlikte katıldığı bir silahlı soygundan dolayı üç yıl hapis yatmıştı. Onun gibi Elenya da cezasını çekip sağ salim çıkmak istiyordu. Sadece iki hafta önce Elenya okuma yazma bilmediğini itiraf etmiş ve Ruth da ona öğretmeyi kabul etmişti. Elenya İngilizceyi muazzam bir şekilde kavrıyordu ve doğrusu Ruth ona öğretmekten zevk alıyordu.

"İçeri gel," dedi Ruth, yatak boyunca ilerleyerek.

Sırtlarını duvara dayayarak birlikte oturdular.

"İkinci bölümü tek başıma bitireceğim," dedi

Elenya. "Tek başına," diye düzeltti Ruth

gülümseyerek.

Elenya kaşlarını çattı. "Evet, öyle diyorum.

Ruth kitabı açması için ona işaret etti.

Bu, o huzursuz hissi ortadan kaldırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kim morga gitmeyi hiç umursamazdı. Korkularının hiçbiri burada yaşamıyordu.

Tek gördüğü soğuk, sert metal ve onun basitliğiydi. Elbette tesisin amacını anlıyordu ama hem o hem de patolog aynı şeyi yapıyordu. İkisi de Deanna Brightman'dan cevaplar arıyordu. O vücudunu parçalara ayırıyordu, o da hayatını. İkisi de ipucu arıyordu.

Dawson, Keats'in etrafında ustalıkla hareket ettiği cesedin en uzağındaki metal lavabonun karşısında duruyordu.

Başıyla onu onaylasa da Kim, Keats'in otopsi için görevlendirilen dedektif olduğu halde kendisini arayıp saçtan bahsetmesine biraz içerlediğini görebiliyordu. Davada önemli bir gelişme olduğu için, aramasaydı Kim'in canı çok daha fazla sıkılırdı.

Dawson'ın sorumluluğa, kendi soruşturmasına duyduğu açlığı anlıyordu. Bunu anlıyordu çünkü kendisi de kendini kanıtlamak için aynı hevesle doluydu. Ancak, doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmesi konusunda komutanına güvenmişti.

Dawson'ın kendisine aynı güveni duyup duymadığını henüz görememişti.

"Küçük benin nerede? Kim, hiçbir şey saklamayan boşluğa bakarak Keats'e sordu.

"Kahve içmeye gönderildim," diye itiraf etti Keats. "Kantine mi? Bryant sordu.

'Hayır, çavuş, daha ileri. Çok daha ileride.' "Biraz acı mı? Bryant sordu.

'Çok zeki, çok meraklı ve çok konuşkan. Sessizliğimin doldurulmasına gerek yok.

"Seni anlıyorum Keats," dedi. "Bazılarımız yalnızken daha

iyi çalışıyor. "Öhöm," diye araya girdi Bryant.

Kim gülümsedi ve onu görmezden geldi. "Elinde ne var?

"Mide içeriği Toksikoloji'ye gönderildi. İçinde pek bir şey yok, demek ki bir süredir bir şey yememiş.

Kim, yiyeceklerin parçalanıp sıvı bir posa haline getirildiği tüm sindirim sürecinin yirmi iki saatten iki güne kadar sürebileceğini biliyordu. Normalde yiyeceklerin mideden ince bağırsağa geçmesi için yalnızca iki saat gerekiyordu.

Neyse ki ölüm zamanını belirlemek için mide içeriğine ihtiyaç duyulmuyordu, çünkü ellerinde zaten bu konuda oldukça kesin bir not vardı. Keats yine de kurbanlarının ölümünden önceki saatlerde almış olabileceği ilaçları ortaya çıkarmak için göz sıvısıyla birlikte sınırlı içeriği gönderecekti.

Yani dün gece her nereye gittiyse, yemek için gitmemişti.

"Yakın zamanda cinsel aktivite?

"Belli ki değil," dedi, arabanın dibindeki bir tepsiye doğru adım atarak.

"Görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm şey

buydu. Gözlerini kısarak baktı ve kaşlarını

çattı.

"Daha yakından bak. Şurada.'

Ondan aldı ve ışığa tuttu. İçinde tek bir saç teli

vardı.

Sonunda Dawson ona doğru ilerledi ve bir göz attı. Adamın, huysuz bir çocuğa yapıldığı gibi onu ikna etmesini bekleyip beklemediğinden emin değildi. Eğer öyleyse, onu olması gerektiği kadar iyi tanımıyordu.

"Folikülle mi?" diye sordu Keats'e umutla.

Keats başını salladı.

Tam bir DNA profili elde edebileceklerdi. Saç teli tek başına çekirdek DNA'sı içermiyordu ancak uyuşturucu kullanımı vakalarında polis için genellikle yararlı oluyordu. Gizli bir günlük görevi görüyordu ve uyuşturucudan uzak durduğunu iddia eden pek çok kişiyi tuzağa düşürmüştü.

"Neredeydi?

"Sadece hırkasının içinde.

Kim midesindeki heyecanın başladığını hissetti. Saç, kadına oldukça yaklaşmayı başarmış birine aitti. Şimdi tek ihtiyaçları olan bir şüpheliydi.

"Başka bir şey var mı? Kim

sordu. Başını salladı.

"Nispeten basit. Tek bıçak yarası, ölçümleri bugün ilerleyen saatlerde alacağınız raporda yer alacak. Durakladı ve gözlüklerinin üzerinden baktı. "Yani Müfettiş, sizin çapınızda bir memur için oldukça basit bir vaka gibi görünüyor.

Kim gitmek için dönmeden önce ona bir bakış attı. Tecrübelerine göre böyle bir şey yoktu.

"Oh, son bir şey daha, Müfettiş. Cesette hiç tereddüt yarası yoktu.

Kim kapıda durakladı. Katil ölümcül yarayı açmak için cesaretini topladığında genellikle bu tür izler bulunurdu.

Bu ona katilin hiç de gergin olmadığını gösteriyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alex su kabını dikkatle komodinin üzerine koydu ve iki poşet tuzu kapalı avucunun içine aldı.

Işıklar söndü.

Cassie Sophie Kinsella romanını bıraktı ve sırt üstü döndü. Dış dünyaya açılan gerçek bir penceresi olmayan hücre tamamen karanlığa gömülmüştü. Ama Alex Cassie'nin hareketlerini ezbere biliyordu. Şimdi gözlerini tavana dikmiş, gözlerinin düşmesini ve bugünü unutmayı diliyor olacaktı.

"Biliyor musun Alex, bir şey ne kadar yaklaşırsa zaman o kadar duruyormuş gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı Alex, aptal ineğin bir an önce uyumasını dileyerek. Bu gece o geceydi.

"Sanki birkaç gün içinde onlarla birlikte olacağımı biliyorum ama her saat bir hafta gibi geliyor.

Alex karanlığın içinde gülümsedi. Vicdanı olan biri birazdan olacaklardan dolayı suçluluk duyabilirdi ama o duymuyordu. Böyle bir yük olmadan doğduğu için yeterince şanslıydı.

'Gerçekten garip ama burası ihtiyacım olan dönüm noktası oldu. Yirmi beş yaşındayım ve daha yaşayacak çok hayatım var. Artık temizim ve eve gidip nihayet çocuklarıma düzgün bir şekilde bakabilirim.

Alex, "Hmm," diye mırıldandı. *Tabii ki yapabilirsin.* Alex iki poşetin de üstünü yavaşça yırttı ve tuzu suya boşalttı.

"Özür dilerim," dedi Cassie. "Duyarsız davrandım.

"Sorun değil," diye yanıtladı Alex. 'Eve döndüğünde çocuklarına sahip olduğun için mutluyum. Tek fotoğrafının duvara yapıştırılmış olduğunu bildiği yere doğru baktı. Yakışıklı bir adamla iki sarı saçlı oğlanın kendisine tepeden baktığını hatırlamak için ışığa ihtiyacı yoktu. Yüz hatlarını mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordu.

"Onlar hakkında hiç konuşmuyorsun, değil mi?

Hayır, Alex kocası ve iki oğlu hakkında konuşmadı. Onun için tüm işi fotoğrafın yapması yeterliydi. Bu, dört yıl önce bir araba kazasında ölen ailesinin güzel bir fotoğrafıydı. Hikaye yürek burkacak kadar üzücüydü. Anneler Günü için ona kocaman bir buket çiçek aldıktan sonra eve dönüyor olmaları çok dokunaklıydı. Buketin, ölen iki oğlunun cesetlerinin üzerine saçılmış olması şiirseldi. Kocasının cebinde, iç içe geçmiş baş harflerinin kazılı olduğu bir madalyonun bulunması duygusaldı.

Ve doğru olsaydı bunların hepsi olurdu. Fotoğraf bir katalogdan alınmıştı ve hayatı boyunca hiç evlenmemişti. Fotoğraf önceki hayatında ona iyi hizmet etmişti. Masasını süslemiş, hastalarının kullandığı sandalyeye doğru zarifçe işaret etmişti. Aile, nezaket ve istikrar algısı veriyordu. İşe yaramıştı.

Alex karanlıkta başını salladı. "Hâlâ çok acı veriyor. "Çok

üzgünüm Alex. Korkunç olmalı-'

"Sorun değil, gerçekten," diye araya girdi Alex. Sesindeki acıma duygusu memnuniyet vericiydi ama aynı zamanda sinir bozucuydu. Sadece bu saf salağın uyumasını istiyordu.

Ciltsiz bir kitabın plastik kapağının içinde saklı kalan başka bir fotoğraf daha vardı. Ve bu fotoğrafın onun için bir anlamı vardı. Fotoğrafta küçük bir kız ve küçük bir oğlan vardı: ikizler. Ve bu, Kim'i hayatına geri getirecek katalizör olacaktı.

Bu lezzetli düşünceyi bir kenara itti. Şimdilik yapması gereken işler vardı.

Alex yan dönerek konuşmanın bittiğini işaret etti. Uzanıp saymaya başladı ve Cassie'nin nefes alışının yavaş ritmik sesi değişmeden önce yedi yüze ulaştı.

Alex yorganın altına girdi ve seçtiği aleti aldı: kütüphaneden çalınmış bir kâğıt ağırlığı. Elini, elinde sert ve ağır duran nesnenin etrafına kapattı. Derin bir nefes aldı ve saydı. Üç deyince kâğıt ağırlığı sağ göz çukuruna sapladı. Acı şakağından alnına ve burnuna doğru yayıldı. Dişlerini sıktı

Ses çıkarmamak için dişlerini sıktı. İlk darbe hızla azaldı ve onu gözünün etrafındaki ani şişlik izledi. Birkaç dakika içinde morarma kendini göstermeye başlayacaktı. Mükemmel.

Elini pijamasının kemerinin altından geçirdi ve göbek deliğinin sağına dayadı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında deriyi sıkıştırdı ve sertçe sıktı. Acı gözlerini yakana kadar işlemi diğer iki bölgede tekrarladı. Karanlıkta bile cildindeki üç kırmızı et parçasını gözünde canlandırabiliyordu.

Yavaşça doğruldu ve bacakları yatağın kenarına gelecek şekilde döndü. Bir bardak suya uzandı ve hızla yarısını içti. Sonuç hemen belli oldu. Eğildi ve yere kustu.

Cassie kıpırdandı.

Alex işlemi tekrarladı.

Alex, sorun ne? Sen-'

"Yardım edin! Alex çığlık attı. Yumruklarını kapıya vurdu. "Lütfen biri bana yardım etsin, çabuk.

Cassie yataktan fırladı, anında uyandı. "Alex-?

Alex vurdu ve çığlık attı.

"Biri yardım etsin, lütfen onu üzerimden alın.

Cassie yataktan fırladı. Alex, Cassie'nin ayağının kusmuğun içinde kaydığını duydu. "Bu da ne...?

"Biri yardım etsin...

Alex hücre arkadaşından yayılan kafa karışıklığını hissedebiliyordu. Zar zor uyanmıştı, kusmuk havuzunun içinde duruyordu ve deli bir kadın yardım çığlıkları atıyordu. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ayak sesleri koridor boyunca gürlerken, Alex bir açıklama için fazla beklemesine gerek olmadığını düşündü.

Kapı, Beckett adında kırmızı yüzlü tombul bir memur tarafından itilerek açıldı. Işıklar yandı.

"Tanrım, ne oldu?" diye sordu ikinci memur, doğrudan Alex'in şişmiş gözüne bakarak.

Alex, hücrenin ortasında şaşkın şaşkın duran Cassie'den uzaklaştı.

"Sebepsiz yere bana saldırmaya başladı. Uyuyordum ve uyandığımda yatağımın üzerinde duruyordu. Morarmış gözü yetmezmiş gibi

Alex pijamasının alt kısmını aşağı doğru itti. "Karnıma o kadar sert vurdu ki kustum.

Muhafızlar birinden diğerine baktı.

Cassie başını şiddetle sallıyordu. 'Ben yapmadım, gerçekten, yemin ederim ben bir şey yapmadım. Uyuyordum ve duydum-'

'Lütfen, beni ondan uzaklaştırmalısın. Çok korkuyorum,' dedi Alex, kollarını gövdesinde kavuşturarak. "Delirdi. Lütfen, beni ondan uzaklaştırın.

Tombul gardiyan koluna hafifçe dokundu ve onu hücreden dışarı çıkardı. "Benimle gel, seni revire götüreceğim.

Alex koridorda kendisine rehberlik edilmesine izin verdi. Hücreden yirmi adım ötede Alex kolunu gardiyanın elinden çekti.

'Sizler beni lanet bir deliyle aynı hücreye koydunuz. Pahalı avukatım buna bayılacak. Şimdi, derhal müdürü görmek istiyorum.'

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dawson arabasını barın yanındaki otoparka çekti ve bir süre oturdu. Patron onları bir saat önce hızlı bir bilgilendirme toplantısının ardından işten çıkarmıştı. Keats'in otopsi sırasında otoritesini ya da otoritesizliğini açıkça baltalamasından hâlâ rahatsız olduğu gerçeğini gizlemeye çalışmıştı.

Dawson patoloğa bilgi konusunda kendisine güvenmemesi için hiçbir neden vermediğini biliyordu ama çoğu insan gibi onlar da doğrudan patronla muhatap olmayı tercih ediyorlardı. Kolay bir hayat istiyorsa sorun yoktu ama istemiyordu.

Patronunun ona güvenip güvenmediğini merak ettiği zamanlar oluyordu. Her şeyi sorgulayarak onu kızdırdığı günler olduğunu biliyordu ama eğer gerçekten durmasını isteseydi bunu ona söylerdi. Objektif olarak bakıldığında, baş belası olduğunu biliyordu. Bir karar verildiğinde kendi sesinin bastırdığını duyabiliyordu ve sık sık kendini kızdırıyordu, ama bazen onun verdiği kararlara katılmadığı zamanlar da oluyordu.

Stacey her zaman altın kız gibi görünürdü. Veri madenciliğinde her zaman davalarını ilerleten bir tür külçe ortaya çıkarmayı başarıyordu. Onun yeteneklerine saygı duyuyor ve ondan yeterince hoşlanıyordu ama bazen kendini futbol takımına en son seçilen çocuk gibi hissediyordu.

Bazen patronun onu fark etmesini istiyordu.

Bu yüzden herkes evine gittikten saatler sonra tekrar bara gelmişti. Belki de dün geceden biri bu gece yine buradaydı. Barda birçok gece geçiren biri.

Kravatını gevşetti, her ne kadar bu onu eski üniformasıyla içeri girmiş olmasından daha az polis gibi göstermeyecek olsa da.

Kapıya yaklaşırken "Hey dostum, bir saniyen var mı?" diye duydu.

Döndüğünde onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında, Adidas marka eşofman giyen bir çocuk gördü. Çocuğun yüzünün alt yarısı sivilcelerle kaplıydı. Dawson hemen onun acısını hissetti. Aynı sorun onda da vardı. Ve o da şişmandı.

'Evet, dostum,' dedi.

"*Dudley Star* için bir teklifiniz var mı?

Dawson ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?

Ukalaca gülümsedi ve elini uzattı. "Bubba Jones, stajyer suç muhabiri.

Dawson eli görmezden geldi. 'Lanet olsun, dostum. Frost bile bundan daha naziktir. Kaşlarını çattı. "Peki Frost nerede?

'Manchester'da bir hikayenin peşinde. Onu tanıyor musun?"

diye sordu. "Evet," dedi Dawson.

"Harika değil mi? Üniversiteden ayrıldığımdan beri birkaç haftadır onun gölgesi oluyorum.

Dawson, muhabiri tanımlamak için ağzından çıkacak ilk kelimenin 'harika' o l a c a ğ ı n d a n emin değildi, bu yüzden orada bıraktı.

"Bubba senin gerçek adın mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Çocuk yüzünde hâlâ o gülünç gülümsemeyle omuz silkti. "Bu benim takma adım ve fark edilmemi sağlayacağını düşünüyorum.

Dawson bu konuda fikrini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

"Ee, sohbet etmek ister misin?

Dawson onu geçmeye çalışarak, "Ne?" diye karşılık

verdi. "Ha?

Dawson açıklama yapma zahmetine katlanamadı. "Sohbet etmek istemiyorum; şimdi yolumdan çekil," diye homurdandı.

"Sana yardım edebilirim, dostum. Haberi yayarız, belki bir çağrı ya da-'

Dawson onu kenara iterek, "Çekil yolumdan, dostum," dedi. Bu aptallık için gerçekten zamanı yoktu.

Bara adımını attığında heyecanlı bir sohbet duvarıyla karşılaştı. Sohbetin konusundan hiç şüphesi yoktu.

Eğer burada bir şey varsa, onu bulacaktı. Patronunun yanıldığını kanıtlamanın zamanı gelmişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kim fincanını aldı ve garaja doğru yürüdü. Barney de onu yakından takip etti.

Tezgâha yaslandı ve yerdeki dağınıklığı inceledi. Bazı insanlar esintili bir sonbahar akşamında verandada oturup bir kadeh şarap eşliğinde çiçekleri, dalları ya da başka bir şeyi seyrederek gevşemeyi tercih ederdi. Bazıları da kuş seslerinin günün kirini tenlerinden çekip almasına izin verirdi. O, garajında durup bisiklet parçalarından oluşan bir patlamaya bakmayı seçti.

Davayla ilgili düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu. Deanna Brightman'ın ölümüyle ilgili bir şeyler ona mantıklı gelmiyordu. Daha önce de tek bir bıçak yarası olan cinayet kurbanları görmüştü. Ve her seferinde soruşturmanın gideceği yön belliydi: aile içi şiddet, uyuşturucu satıcılığı, çeteyle ilgili bir olay, hatta bir gasp ya da kavga. Ancak bu vaka bu kategorilerin hiçbirine uymuyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Deanna Brightman'ı öldürmek için hiçbir neden yokmuş gibi görünüyordu. Kev'in konuyla ilgili sözünü hatırlayınca başını iki yana salladı - 'ama yine de ölmüştü'. Bu gerçek kaçınılmazdı. Bir yerlerde bir neden vardı.

İçini çekti ve egzoz tertibatını beton zeminden koruyan çarşafın etrafında yürüdü. Dizlerinin üzerine çökmek ve karmaşık olmayan kromun arasında kendini kaybetmek istedi. Ama bakışları garajı mutfaktan ayıran duvara ve mektubun hâlâ durduğu çekmeceye kaydı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü mektubu atamamıştı.

Bir yanı yangın çıkaran zarfın içinde ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu ama Alex'le karşılaşması bir kutuya konmuş ve zihninin girintilerinde saklanmıştı. Belki de ara sıra, akıl sağlığını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını merak eden sorular dışarı sızıyordu. Bunu yaptığında da basitçe kovaladı.

O mektubu açmak, bir mektubu açmaktan daha fazlasıydı. Bir geçit açtı. Alexandra Thorne güvenli bir şekilde hapishanedeydi ve tasarladığı ölümler için cezasını çekiyordu. Ve Kim'in bilmesi gereken tek şey buydu.

Kendini kararlı hissederek mutfağa döndü ve gelirken aldığı postayı karıştırdı.

Sıra dışı bir şey yoktu - ta ki sonuncusuna gelene kadar. Üzerinde adının daktiloyla yazıldığı sade, kahverengi bir pencere zarfıydı. Ama dikkatini çeken posta damgasıydı. Zarf Chester'dan gelmişti.

Chester'da bağlantısı olan tek şey Grantley Care tesisiydi. Son yirmi sekiz yıl boyunca annesinin kaltağına ev sahipliği yapan psikiyatri ünitesi için güzel bir isim.

Daha önce ona hiç yazmamışlardı.

Zarfı çevirirken parmaklarında hafif bir titreme oldu. Annesinin dosyasında, sadece tek bir durumda kendisiyle iletişime geçilmesi gerektiğine dair yazılı bir talimat vardı - annesinin ölümü.

Nedense bir telefon bekliyordu. Lily'den - neredeyse yirmi yıldır konuştuğu kadından - haber almayı bekliyordu.

Zarfı yırtıp açmadan önce bir an durakladı. Tek sayfalık kâğıdı açtı ve okumaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Birazdan okuyacaklarına kendini hazırlamaya çalıştı. Vücudunu bir duygu dalgası sarmıştı ama bunun bir adı yoktu. Bu ne keder, ne kayıp, ne pişmanlık, hatta ne de bir parça hüzündü. Rahatlama ya da neşe de değildi. Yoğun ve beklenti içindeydi.

Gözleri ölüm, cenaze ve taziye gibi anahtar kelimeleri taradı.

Bakışları hiçbirini yakalayamayınca kaşlarını çattı ama 'şartlı tahliye' ve 'duruşma' kelimelerinin üzerinde tökezledi.

Sanki bir palyaço yüzü resmi ya da bu zalim şakanın bir açıklaması olacakmış gibi sayfayı çevirdi. Sayfayı geri çevirdi. Grantley'in kahverengi kabartmalı logosu ona bunun gerçek bir iletişim olduğunu söylüyordu.

Sanki fiziksel inkârı mektubu silecekmiş gibi başının bir o yana bir bu yana hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Bu nasıl oluyor diye merak etti ve hemen telefonunu çıkardı.

"Lanet olsun," diye homurdandı başparmağı parmak izini kaydedecek kadar uzun süre düğmenin üzerinde kalmayı reddederken. Bunu durdurması gerekiyordu. Hemen şimdi. O kadının hiçbir koşulda o tesisten ayrılmasına izin verilmemeliydi.

Kim odada volta atarken telefonu tuttu. Ne değişmişti ki? Annesi hiçbir zaman Grantley'den tahliye talebinde bulunmamıştı. Aslında, her duruşmadan hemen önce şiddet içeren bir kriz geçirmiş ve hapiste kalmaya devam etmesini sağlamıştı.

Kim, Alexandra Thorne adlı sosyopat ona söyleyene kadar annesinin kendisini kasıtlı olarak kilit altında tuttuğunu bilmiyordu.

'Kahretsin,' dedi bacakları durduğunda ve gözleri mutfak çekmecesine doğru kayarken.

Önceki gün gelen mektubu hatırladığında ani bir batma hissi yaşadı. Hayatına giren bu iki davetsiz misafirin tesadüf olmasına imkân yoktu.

Başparmağını tekrar düğmenin üzerine koymadan önce iki derin nefes aldı. Bu kez ekran titreyerek canlandı. Mükemmel.

Mutfak çekmecesine sırtını döndü. Bir seferde sadece bir kötü kaltakla uğraşabilirdi.

Grantley Care'in numarasını kaydırdı ve tuşa bastı.

Tesis artık gece modunda olacaktı ama bu yine de telefonun cevaplanacağı anlamına geliyordu. Ve üçüncü çalışta açıldı.

"Kim Stone," dedi. "Patty Stone'un akrabası. Kız kelimesi ağzından bir türlü çıkmıyordu. "Lily orada mı?

'Üzgünüm ama Lily artık nadiren gece vardiyasında çalışıyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?'

Kim uzanıp mükemmel bir şekilde ayarlanmış ve hoş bir şekilde eğitilmiş sesi boğmak istedi. Bu o tür bir konuşma değildi.

Kim elindeki kâğıt parçasını havada sallayarak, "Bir mektup aldım,"

dedi. Kadın bir an tereddüt etti ve sonra yetişti.

Şartlı tahliye duruşması hakkında mı? Aileyi her zaman bilgilendiririz-'

Bunun farkında mı? Yani, Patty'nin bundan haberi var mı? Daha önce hiç izin vermemişti.'

"Biliyorum," dedi sesinde bir gülümsemeyle. 'Biz de şaşırdık. Şartlı tahliye kuruluna sunulan hem tıbbi hem de psikolojik değerlendirmeler son yedi yıldır olumluydu. Annenizin akıl sağlığındaki genel iyileşme, hapsedildiği süre boyunca önemli ölçüde gerçekleşti. Sadece ara sıra yaşanan patlamalar-'

"Ve hiç ani şiddet olmadı mı? Kim sordu. Her yanıtta midesi daha da çalkalanıyordu.

'Hiç de değil,' dedi. 'Annen mükemmel bir hasta oldu. İyi huylu, hoş ve yardımseverdi. Gerçek bir zevk.

Kim midesindeki bulantının arttığını hissedebiliyordu. Dünya devriliyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu kadın sapına kadar kötüydü ve Kim asla aksini düşünmeyecekti. Onu kimin değerlendirdiği ve ne kadar süre izlediği umurunda değildi. Annesinden bu kadar kolay akan zulüm ve istismara sadece o katlanmıştı. Ve hayatı boyunca annesinin yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamıştı.

"Çok gurur duymalısın," dedi ses neşeyle. "Davranışlarındaki değişimin senin sayende olduğunu hepimiz biliyoruz.

"Affedersiniz? Kim sordu. Annesinin nerede olduğunu öğrendiğinden beri hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için yaptığı aylık bir telefon görüşmesi, katil sürtüğün hayatıyla olan ilişkisinin kapsamıydı.

'Evet, hepsi senin sayende. Mektuplarınızı almaya başladığında her şey değişmeye başladı.

Mektup ve telefon yere düşerken Kim başka bir şey duymadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

15 ARALIK 2007

Sevgili günlük,

Bugün ona dokundum. Dokunmak zorundaydım.

Bu zevk aynı anda hem acı verici hem de enfesti. Gece boyunca onu sessiz tutan tıkacı açarken parmaklarım başının arkasına dokundu.

Ona önceden talimat vermiştim. Ses çıkar ve öl.

Dinlemişti.

Saçları ellerime dolanıyordu, ipeksi ve yumuşaktı, Yasemin kokuyordu. Yasemin kokusunu bilirim. Annemin en sevdiği kokudur. Yeni doğmuş bir bebeğin saçları kadar yumuşaktı. Merak içinde okşadım. Kokladım ve yanağıma sürttüm.

Çok havalı.

Sertçe çekiştirdiğimde uyarılmamın arttığını hissettim ve keskin bir nefes alışını, küçük bir acı inlemesini ve anında bir özür bakışını hissettim.

Bir ses çıkarmıştı.

Bıraktım. Sadece bu seferlik.

Suyu ağzına damlattım. Dudaklarının kenarından çenesine doğru lezzetli bir şekilde damladı. Aynı anda hem iğrenç hem de erotikti. Sildim ve alt dudağının ılık kadifesini hissettim. Dokunuşumun altında titredi. Bu arzudan değil, korkudan kaynaklanıyordu. Güzeldi. Korkuyu tercih ederim.

Sanki bir sivilceyi patlatmaya çalışır gibi başparmağımla işaret parmağım arasında dudağını sıktım. Yumuşak, uysal etine su dolana kadar baskıyı arttırdım.

rengini aldı ve dokunuşumla kıpkırmızı oldu.

Bağırmamaya çalışarak kıvrandı. Oyunu nasıl oynayacağını öğreniyordu.

Güzel.

Ona aramayı anlattım. Yanına oturdum ve kulağına şefkatle fısıldadım. Ona ailesinin artık onun bir arkadaşıyla birlikte olduğunu düşünmediğini söyledim. Endişelendiler, korktular. Ona ulusal basına çıkmadığını söyledim. Ne de olsa sadece bir gündür kayıptı. Bunun için yeterince önemli değildi. Ona fotoğrafının yerel haberlerde ve Dudley Star gazetesinin ön sayfasında yer aldığını söyledim. Gözlerindeki umudu gördüm ama onu kovdum. Aptal kız. Kimse onu bulamayacaktı. Endişelenmesine gerek yoktu. Birlikte çok zaman geçirdik.

Kulağına fısıldadığımda dudaklarım lobundaki yumuşak tüyleri okşadı. Bu vücudumda bir coşku dalgası yarattı.

Ama bu yeterli değildi. Bu deneyim beni sadece daha fazlası için aç ve çaresiz bıraktı. Ona dokunmak, sıkmak, işkence etmek, her bir santimine sahip olmak istiyorum.

Ve yarın yapacağım.

Yapmak

zorundayım.

YIRMI İKINCI BÖLÜM

"Pekala millet, elimizde ne var?

Dawson, "Hafızası olmayan müşterilerin sayısı giderek artıyor," dedi suratı asık bir şekilde.

Eşlik eden gülümseme sadece bir saniye geç kalmıştı. "Hepsini aldın mı? Kim sordu.

Omuz silkti. 'Yakın olmalı. Aynı isimler şimdi dördüncü, beşinci kez karşımıza çıkıyor.

"Çin paket servisinden memnun musun? Kim sordu. "Çok daha zor, patron.

Kim anladı. Bar, insanların sosyal olarak bir araya geldiği bir yerdi. Yerel bir yerdi. Çağrışım yoluyla bir hafıza unsuru vardı. İnsanlar hatıralarını araştırdıkça kimin nerede oturduğunu, kimin bilardo ya da dart oynadığını tespit edebiliyorlardı. Kim meyve makinesinin başında duruyordu. Kim yeterince içmiş, kavgacı olmuş. Tam isim veremeyebilirlerdi ama belki bir soyadı ya da başka birinin anısını canlandıracak bir lakap verebilirlerdi. Sonunda ağ kapandı.

Paket servisle aynı durum söz konusu değil. İçeri girersiniz, sipariş verirsiniz, alırsınız ve çıkarsınız. Çok az insan köşede piyano çalan Elton John'u fark eder.

'İyi iş, Kev. Devam et.'

O gece etrafta olan onca insandan sadece birinin bir yüzü, bir şekli, herhangi bir şeyi hatırlaması yeterliydi.

"Stace, telefonlar?

'Evet, dün sakin bir gün geçirmiş olmalıyız, çünkü iki şebeke insanların söyledikleri yerde olduklarını doğruladı. Telefon kayıtları

Anna ve Sylvie bugün geç saatlerde yanımda olacaklar, ancak Rebecca ve Mitchell'den izin bekliyoruz.

Kim kaşlarını çattı. Bunun dün halledilmiş olması gerekiyordu. Bryant, arama emri almalarını önlemek için herkesten tedarikçilerini bilgilendirmelerini istemişti.

Bryant omuz silkerek Mitchell ve Rebecca'nın bunu neden yapmadıkları konusunda hiçbir fikri olmadığını belirtti.

Tamam, bunu araştıracağız. Stace, sen telefon kayıtlarını beklerken ben de Brightman'ların mali durumunu biraz araştırmanı istiyorum. O ev iki devlet memurunun maaşıyla alınmadı.'

"Hallediyorum patron.

"Tamam çocuklar, devam edin," dedi ve The Bowl'a doğru ilerledi.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Telefonunu çıkardı ve meraklı bakışlara sırtını döndü. Araması ikinci çalışta cevaplandı.

"Lily... lütfen," dedi Kim.

Sol elinin parmakları masaya vurmaya başlamıştı bile. "Kim, senden haber almak ne güzel," dedi o sıcak ses.

Yıllar içinde değişti.

"Ne haltlar dönüyor burada? Kim patladı.

Karanlık saatler boyunca volta atmaktan, oturmaktan, kahve yapmaktan ve biraz daha volta atmaktan başka bir şey yapamadığı için durumun yarattığı hayal kırıklığı daha da artmıştı. Ve şimdi yine volta atıyordu.

Grantley'deki tek bağlantısı olan Lily'yi bir kez aramanın tüm bu karmaşayı çözeceğine kendini ikna etmişti. Lily ona mektubun yanlışlıkla gönderildiğini söyleyecekti. İdari bir aksaklıktan başka bir şey değildi. Ve o zaman tekrar nefes alabilecekti.

"Özür dilerim Kim, lütfen biraz daha-

Mektup. Şartlı tahliye duruşması mektubu. Bu sadece bir hata, değil mi?'

Diğer uçtaki sessizlik midesindeki endişeyi alevlendirdi. Güven verici kıkırdama, bunun bir daha asla olmayacak bir hata olduğuna dair sıcak telkinler neredeydi?

Bekledi. "Lily...?

"Bu bir hata değil, Kim.

Küçük bir sarsıntı ayaklarının altındaki zemini kaydırırken Kim sandalyeye düştü.

"Ama nasıl... Yani... Neden...?

'Mektuplarının annen üzerinde derin bir etkisi oldu, Kim. Sonunda-'

"Yapmadım," diye homurdandı Kim,

anlamaya çalışarak. "Ne yapmadın?

"Ben hiç mektup yazmadım, Lily. Benden gelmediler.

Aralarındaki sessizlik şimdi kafa karışıklığıyla doluydu.

"Ama onları okudum. Affetmekten, ikinci şanstan, yeniden başlamaktan bahsettiniz.

Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Bu sözler ağzından çıkmadan önce cehennemde kışlık yünler giyiyor olacaklardı.

"Ben değildim," diye tekrarladı Kim.

Hepsi "sevgili kızınız" diye imzalanmıştı. Bunu yapmadığına emin misin? -?'

Kim tekrar, "Hayır," dedi.

"Hiçbiri mi? Lily şüpheyle sordu.

Lily'nin bu bilgiyi sindirmekte zorlandığını anlayabiliyordu.

"Hayır," diye tersledi Kim.

"Ama kim...?

"O l d u k ç a iyi bir fikrim var," dedi Kim, işe getirdiği zarfa bakarak.

Aralarına sessizlik çöktü.

"Lily? Kim onun hâlâ orada olup olmadığını

merak ederek sordu. "Ben sadece... ne

söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kim kadının sesindeki şüpheyi duyabiliyordu. Mektupların kendisinden gelmediğine bu kadını ikna etmek zorunda kalacağı düşüncesiyle başını salladı.

'Lily, yıllar boyunca birçok kez konuştuk. Bir kez olsun bağışlama ya da yeni bir başlangıç sözcüklerine benzer bir şey söyledim mi?

'Şey, hayır, ama belki de hayatınızda öyle bir noktaya gelmişsinizdir diye düşündüm-'

Kim sert bir sesle, "Yapmadım," dedi. Tamam, dedi kendi kendine. Annesinin şartlı tahliye duruşması olması bir hata değildi. A planı başarısız olmuştu. Şimdi sıra B planına gelmişti. Bunu nasıl durduracaktı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin Lily?" dedi suçlayıcı bir şekilde. "Neden sana danışılmadı?

Kim'in duymak istemediği bir şeye doğru giden bir sessizlik vardı.

"Bana danışıldı, Kim. Ve serbest bırakılmasını yürekten tavsiye ediyorum. Kim az önce kendisine tokat atan eli bulmak için etrafına bakındı.

"Ne yaptın?

O hazır, Kim. Yirmi yılı aşkın bir süredir onun başlıca bakıcılarından biriyim. Son birkaç yılını hak ediyor-'

"Yaptığı şey yüzünden etleri kemiklerinden ayrılana kadar haşlanmayı hak ediyor ama sanırım adalet konusunda farklı görüşlere sahibiz," dedi Kim, sesindeki acıyı duyarak.

Nedense Lily'nin onayı onu incitmişti. Hiç tanışmamış olsalar da Kim, Lily'nin küçük de olsa bir müttefik olduğunu ve annesini kendisi gibi anladığını hissetmişti. Lily onun tarafındaydı.

"Neden bana haber verilmedi? Kim sordu.

'Dosyasında sadece ölümünden haberdar edileceğinize dair bir not var. Özellikle talep ettiniz-'

Kim kısaca, 'Ne istediğimi biliyorum,' dedi. 'Ama onun serbest bırakılmasını tavsiye edecek olmanız bir telefon görüşmesi yapmanızı gerektirmez miydi?

Kim hangisinin mantıksız davrandığını anlayamadı. "Kim, eğer gelip görürsen-

"Gitmem gerek," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Görüşme, kötü kalpli annesinin güvenli bir şekilde hapsedildiğinden emin olmak için yapılan normal aramadan çok daha uzundu. Başını iki yana salladı. Annesinin gözaltından çıkması zihninin kontrol edebileceği bir şey değildi.

Birden etrafındaki dünya farklı görünmeye başladı. Burası artık onun anladığı bir yer değildi. Etrafında yabancı bir ülke yükselmiş ve manzarayı tamamen değiştirmişti.

Ve her şeyin bir kadına bağlı olduğunu biliyordu.

Sırt çantasına uzandı ve zarfı çıkardı.

Mektubu elinde evirip çevirdi, mektubu yazan kadının zekâsından nefret ediyordu. Alex onun artık bunu görmezden gelmeyi imkânsız hale getirdiğini biliyordu.

Zarfı yırtıp açarken ayağını kaldırdı ve çöp kutusuna dayadı.

Tek çarşafı çıkarırken ayağını çöp kutusunun üstüne vurdu, bu da onu bu kadar etkileyen bir kadınla temastan duyduğu korkuyu yansıtıyordu.

kenara yakın.

Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı. Kendi düşünceleri siyah beyaz kelimeleri bölüyordu.

Sevgili Kimmy,

Kaltak ona böyle seslenebilecek tek kişinin annesi olduğunu biliyordu.

Umarım bu mektup sizi iyi bulur.

Yalancı.

Seni özledim ve henüz ziyarete gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım. Özellikle de annen hakkında uzun uzun konuştuğumuz kanal tarafındaki son karşılaşmamızdan sonra. İlerleme kaydettiğimize ve ilişkimizi başka bir düzeye taşıdığımıza emindim.

Seni neredeyse dize getirdiğim o anı hatırlıyor musun?

Annenizin sağlığının sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve siz biraz meşgul olduğunuz için ona göz kulak oluyorum.

Gözünü toptan ayırmakla aptallık ettin.

Eminim şimdiye kadar bir sonraki şartlı tahliye duruşmasına katılabilecek kadar iyi hissettiğini duymuşsunuzdur. Eminim annenizin özgür bir kadın olması fikri sizi çok duygulandırmıştır.

Umarım bu haber kafanı karıştırmıştır.

Sevgili annenizle yazışmak benim için memnuniyet vericiydi. Bildiğiniz gibi kendimi eğlendirmek için her zaman bir yol bulabilmiş olsam da günlerimi doldurmama yardımcı oldu.

Ve hepsi benim yüzümdendi.

Bu duvarların içinde benim uzmanlığımdan faydalanabilecek pek çok ruh var.

Eminim ne yapabileceğimi tam olarak hatırlıyorsunuzdur.

Ancak tanıdıklar ve mektuplar günün sadece büyük bir kısmını doldurabilir. En yakın arkadaşlarımın kişisel ziyaretleri çok daha anlamlı olurdu.

Gel ve beni gör yoksa insanlar acı çekecek.

Boş bir vaktiniz olursa annenizin düşüncelerinden bazılarını paylaşma fırsatını çok isterim, muhtemelen en kısa zamanda.

Ve şimdi yap.

Her zamanki gibi
sevgiler Alex

Kim kâğıdı masasına çarptı ve o kısa mektuptaki üstü kapalı mesajların sayısını saymaya çalıştı ama en yüksek sesle bağıran, gönderenin duymasını istediği mesajdı.

Onu kilit altında tutman için gereken bilgiye sahibim.

Kim köşeye sıkıştığını hissetti.

Alex ile son karşılaşması, bilinen bir tecavüzcünün öldürülmesinin ardından gerçekleşmişti. Sadece Kim kadının bu suçla ilgisi olduğunu hissetmiş ve sonunda haklı çıkmıştı. Aylar süren manipülasyon ve gözünde canlandırma egzersizi, tecavüzcünün kurbanını onu dört kez bıçaklamaya itmişti.

Alex, manipülasyon tekniklerini mükemmelleştirmek için bir rehabilitasyon merkezinin sakinlerini kullanmıştı. Genç bir adam Alex'le geçirdiği birkaç saatin ardından bir arkadaşını neredeyse öldüresiye dövmüş, bir diğeri ise karısını ve onun yeni kocasını öldürmeye teşebbüs etmişti. Ancak son ve en alçakça eylem, doğum sonrası psikozdan muzdarip bir anne ve küçük oğlunu kapsıyordu.

Kim ürperdi. O cansız çocuğun bedenine hava üflediğini hatırlıyordu.

Ve hepsi de deney adına.

Evet, Kim Alexandra Thorne'un neler yapabileceğini çok iyi biliyordu ve bir daha asla onun yanına yaklaşmamaya yemin etmişti.

Ayağıyla çöp kutusunu odanın diğer ucuna fırlatırken küfretti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Alex müdürün odasının kapısının hemen sağındaki metal sandalyeye oturdu. Bu duygunun okul müdürü tarafından azarlanmayı beklemekten pek de farklı olmadığının söylendiğini neden duyduğunu anlayabiliyordu. Ama Alex böyle hissetmiyordu. Toplantıyı o tasarlamıştı ve kontrol edecekti.

Dosyasında Bay Roger Edwards'la ilgili büyük bir bölüm vardı. Adamın kariyerindeki ilerleme pek de parlak olmamıştı. İş geçmişi bir dansa benziyordu. Bir adım ileri, iki adım geri ve birçok adım yana.

Hapishane müdürüyle tanışmamış olmasına rağmen edindiği bilgilere göre müdür etkisiz biriydi ve birkaç başarısız terfi girişiminden sonra Drake Hall Hapishanesi'ne toz gibi yerleşmişti ve önümüzdeki iki yılı emekli maaşı bağlanıncaya kadar suda debelenerek geçirecekti.

Kapı açıldı. "Lütfen içeri gel, Alexandra.

Kız yanından geçerken Alex sinirlendi. Saat 9'u biraz geçmesine rağmen hafif bir vücut kokusu algıladı.

Masanın yakın tarafındaki koltuğa oturdu. Çerçeveli iki fotoğraf vardı: Birinde sarışın, sade bir kadın ve talihsiz görünen bir kızı; iki katı büyüklüğündeki diğer fotoğrafta ise kendisi ve bir Alman kurdu vardı. Sanırım bu her şeyi açıklıyordu.

Masanın etrafında sıkıştı ve oturdu. Lacivert ceketinin kumaşı omuzlarını zorluyordu. Onun da mevcut gardırobunu kariyerinin sonuna kadar uzatmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Dün seni göremediğim için üzgünüm Alexandra, ama Başmüfettişlikle tüm gün süren bir toplantıdaydım.

Alex içten içe inledi. Herhangi bir açıklama yapmasına gerek yoktu ama egosu bunu talep ediyordu. Etkilenmemiş ve sinirlenmişti.

"Bay Edwards, herhangi bir şekilde tanıştığımızı sanmıyorum ve ilk ismimi kullanmaktan kaçınırsanız memnun olurum.

Alex onun bakışlarını tuttu. Adam renk değiştirdi ama

hiçbir şey söylemedi. Güzel, bu konuyu açıklığa

kavuşturdukları için memnundu.

Bu duvarların içindeki diğer zavallı aptallarla herhangi bir benzerliği varmış gibi davranılmasına izin vermeyecekti. Bu kafesteki büyük köpek o olabilirdi ama o büyük köpekleri kahvaltı niyetine yerdi.

Ellerini açtı ve samimiyetsizce gülümsedi. "Peki, bana tam olarak ne olduğunu anlatmak ister misin?

"Evet, mahkumlarınızdan biri tarafından vahşice saldırıya uğradım ve büyük bir tehlike altında bırakıldığım için çok üzgünüm.

Alex etkili olması için şişmiş gözüne dokundu.

"Evet, çok tuhaf bir iş. Masasının üzerindeki dosyaya bakarak bir isim aradı. "Cassie Yates örnek bir mahkûm oldu. Böylesine vahşi bir saldırıyı öngöremediğimizi anlıyorsunuz değil mi?

Alex gözlerini kıstı. 'Avukatımın sizinle aynı fikirde olacağından pek emin değilim, Bay Edwards. Eğer suçlamalarınızdan birinin böylesine saldırgan bir tavır sergilediğinden şüphelenmediyseniz, o zaman belli ki onun ruhunu yeterince derinlemesine incelememişsiniz çünkü açıkça görülüyor ki böyle bir şey olmuş.

Kadının yüzünün durumuna itiraz edemiyordu. Tam ona bakıyordu.

"Evet, bunu anlıyorum ama yaptığınız hiçbir şey olmadığından emin misiniz?

"Gerçekten mi, Bay Edwards," diye patladı Alex. 'Gerçekten bu saldırı için beni suçlamaya mı çalışacaksınız?

Yüzü daha da kızardı ve ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, hayır...

'Kesinlikle suçu bana atmaya çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor, Bay Edwards, bu tesisin güvenliğiyle ilgili olarak Başmüfettişliğe yazmayı planladığım mektuplarda bunu açıkça belirteceğim.

Alex kimin kimi görmek için çağrıldığını merak etmeye başladığında, onun gözlerinde panik gördü. Evet, burada duvardan duvara sıralanmış pek çok serseriden biriyle karşı karşıya olmadığını anlamasının zamanı gelmişti. Onun altında

denetiminde hapishane, mahkumlar arasındaki saldırı olaylarında yedinci sıradan ikinci sıraya yükselmişti. Kariyerinin bir skandalı daha kaldıramayacağını çok iyi biliyordu; bu planının ayrılmaz bir parçasıydı.

"Yavaşlayın Bayan Thorne, sanırım bu olay daha fazla tartışmayı gerektiriyor.

'Konuşacak başka bir şey yok. Beni tehlikeli bir suçludan korumakta başarısız oldunuz ve ben de bir daha savunmasız bir duruma düşmeyeceğimden emin olmak istiyorum.

Yüzünde farkındalık belirmeye başladı. Eline bir kalem aldı ve parmaklarının arasında sallamaya başladı.

"Anlıyorum Bayan Thorne. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için tek kişilik bir hücreye yerleştirilmek ister misiniz?

Kendini beğenmiş gülümsemesi onu eğlendiriyordu. *Gerçekten onu anlamanın bu kadar basit olduğunu mu düşünüyordu?*

Başını iki yana salladı. "Hayır, Bay Edwards, istediğim bu değil. İlk kez gülümsedi. "Hem Tanya Neale'in hem de benim boş yataklarımız var. Onun da benim yanıma taşınmasını istiyorum.

Adam kalemi masanın üzerine bırakıp ağzı açık kaldığında ödüllendirildi. Onun konuşması için tam otuz saniye bekledi.

'Siz kim oluyorsunuz da buraya gelip talepte bulunuyorsunuz?
Size bu tesiste bir mahkum olduğunuzu hatırlatmak isterim ve-'

Alex öne doğru oturarak, 'Ve ben korunmadım,' dedi. "Eğer istediğimi elde edemezsem hem gazeteler hem de Başmüfettişlik bunu duyacak. Gülümsemek için bir an durdu. "Ve mektupları yazarken, genç bir mahkumun göğüslerine uygunsuz bir şekilde dokunmanızın ardından resmi bir şikayetin örtbas edildiği bir olaydan istemeden de olsa bahsedebilirim.

Alex tekrar arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve yüzüne yayılan rengin tadını çıkardı. Göz temasını korumayı başarsa da dili ağzından hafifçe dışarı fırladı.

'Beni tehdit etmeye nasıl cüret edersin-'

"Bu bir tehdit değil, Bay Edwards. Avukatlarımın elinde ilgili mahkumun yazılı bir ifadesi var ve bunu kullanmaları için talimat verilecek.

Teşekkürler Cassie, diye düşündü Alex. O kesinlikle vermeye devam eden bir hediyeydi.

Boğulan bir adam gibi yaşam tarzının, emekli maaşının ve bir sürü açıklamanın gözlerinin önünden geçtiğini gördü.

Konuşmadan önce kendini toparladı.

"Şunu anlamama izin verin; yumuşak huylu mahkumlarımızdan biri tarafından acımasız bir saldırıya maruz kaldınız ve şimdi de tüm hapishanedeki en tehlikeli kadınla aynı hücreyi paylaşmayı mı talep ediyorsunuz?

Alex yavaşça başını salladı, onun kafa karışıklığının tadını çıkarıyordu. Ona ayak uydurabileceğini düşünmesi, aldığı yaralar için yeterli bir ödüldü.

'Evet, Bay Edwards, tam olarak istediğim şey bu ve hızlı bir şekilde ayarlamanızdan büyük memnuniyet duyacağım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"İyi misin, Şef? Bryant sordu.

"Neden olmayayım ki?" diye sordu.

'Aah, soruya soruyla cevap vermek senin bir numaralı saptırman - bu da bana haklı olduğumu söylüyor. Normalde "kendi işine bak Bryant" derdin.

'Sen kendi işine bak Bryant,' dedi.

'Evet, iki cümle gecikti ve ben de sana lafı yedirdim. Oh, ve sol ayağın hala tıklamayı bırakmadı.'

Anında ayak bölmesinde hareketsiz kaldı.

"Prens iyi mi?" diye sordu Barney'ye ve ona davranış biçimine atıfta bulunarak.

"Elbette, neden?

"Çünkü seni en son bu kadar dalgın gördüğümde, dolgu için veterinere gitmesi gerekmişti.

'Ekstraksiyon,' diye açıkladı. 'Evet, ama-'

"Benimle dava hakkında konuş, Bryant," dedi. Annesi ve Alex'le ilgili düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu.

Tavsiyesini almadan önce ona bir bakış attı.

"Para hakkında ne düşünüyorsun?

Kim omuz silkti. "Muhtemelen ailelerden birine miras kalmıştır ya da bir tür talih kuşu konmuştur ama kesinlikle bir yerlerden nakit girişi olmuştur.

'Gerçi çocuğum yok. Yani harcanabilir gelir oldukça yüksek.

"On beş yıldır o evde yaşıyorlar. Deanna'nın işi muhtemelen Mitchell'in kırk iki bin dolarından daha fazla ödüyordu, ama o terfiyi sadece dört yıl önce aldı, yani evi satın aldıklarında...'

Bryant, "Zoopla, burası için neredeyse bir milyon ödediklerini söylüyor," dedi.

"Zoopla da kim?" diye sordu ve sonra fikrini değiştirdi. Bilmek istemiyordu. "Maaşlarının toplamı o kadar paraya ipotek almaya asla yetmezdi.

Bryant, "Oldukça sorumlu bir pozisyonda çalışıyordu," diye sordu.

Kim, 'Hâlâ devlet memuru ve ikimiz de bunun nasıl işlediğini biliyoruz,' diye cevap verdi. Bildiği kadarıyla yıllık yetmiş binden fazla değildi ve yine de o ev için yeterli değildi.

"Peki ya telefon kayıtları? Bryant sordu. 'Kocanın izni geciktirmesinin bir nedeni var mı?

"Onun açısından dalgınlık diyebilirim. Onu çok sevdiğine şüphe yok. Perişan halde.

"Onu şimdiden eliyor muyuz? Bryant şaşırarak sordu.

'Kimseyi göz ardı etmiyoruz. Keder sahte olabilir.

"Ne hakkında-?

"Tamam, Bryant, yeter," dedi Kim, onun bir sonraki sorusunu keserek. "Bana dava hakkında konuşun dedim, ikinci bir brifing vermeyin dedim.

'Tanrım, bu araba yolculuğu bana birkaç yıl önce huysuz bir ergeni okula götürdüğümü hatırlattı. Konuş benimle baba. Konuşma benimle, baba.'

Brightman'ların evinin önünde durduklarında dudaklarının arasından bir kıkırdama kaçtı.

Kim, Sylvie'nin sportif Mazda'sını bir önceki gün olduğu gibi aynı yere park etmiş görünce şaşırmadı.

Anna'nın Corsa'sı da park etmişti ve bu Kim'e bir fikir verdi.

Kim, "Sen Mitchell ve Rebecca ile konuş, ben de Anna ile konuşacağım," diye talimat verdi.

Bryant şaşkın görünüyordu. Onun iznine ihtiyaçları yoktu. İzni almışlardı ve mazereti de doğrulanmıştı. Telefonu Wolverhampton Grand'dan sadece iki mil ötedeki bir kuleye sinyal vermişti, bu yüzden patronunun onu neden tekrar sorgulamak istediğini anlamamıştı.

Özellikle de muhtemelen saklayacak bir şeyleri olan diğer üçü olduğu için.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bryant bir önceki gün konuştukları odaya adım attı ve kıyafetlerini değiştirmesi dışında zaman durmuş olabilirdi.

Bugün perdeler açıktı ve odanın tamamını kaplayan camdan bir duvar ortaya çıkıyordu. Manzara Halesowen şehir merkezinden diğer taraftaki büyüleyici Clent Tepeleri'ne kadar uzanıyordu. Bryant her akşam bu manzaraya bakabilseydi büyük boy televizyonu duvardan indirmekten mutluluk duyardı.

Mitchell Brightman şimdi hafif bir kot pantolon ve açık yakalı bir rugby tişört giymişti. Kısa, tel tel, siyah kıllar tişörtün üstünden dışarı taşıyordu. Çenesi koyu renkli bir kirli sakalla kaplıydı. Bryant tıraş olmanın çok ileri bir adım olduğunu tahmin ediyordu. Hızlı bir duş ve giyinmek muhtemelen şu anda yapabileceği en fazla şeydi. Karısını yeni kaybetmiş olsaydı, Bryant bunu bile başarabileceğinden emin değildi. Ona söyleyeceğinden de değil.

Bryant, ellili yaşlarının başındaki bir adam için Mitchell Brightman'ın çok çekici olduğunu kabul edecek kadar kendinden emindi. Her yaştan kadının böyle bir adama ilgi duyabileceğini tahmin edebiliyordu, ancak Brightman'ın böyle bir ilgiyi teşvik ettiğini gösteren hiçbir kanıt yoktu.

Bryant, Sylvie ve Rebecca'ya hoş bir şekilde, "Bu kadar erken dönmüş olmanız çok faydalı," dedi. "İşimi kolaylaştırıyor.

Rebecca aynı sandalyeye oturmuş, bacaklarını kolun üzerinden sarkıtmış, sağa sola sallıyordu. Ondan herhangi bir onay gelmedi ve gözlerini telefondan ayırmadı.

"Hayır, hayır, biz burada kaldık," diye teklif etti Sylvie. 'Boş odalar var ve ben Deanna'nın bir şeyini giydim. Benzer boyutlardaydık.

Mitchell sanki fark etmemiş gibi Sylvie'ye bakmak için döndü. Ve kısa süreli öfke Bryant'a kesinlikle kendisinden izin istenmediğini söyledi.

Kadının giydiği açık mavi çeyrek boy pantolonu ve çiçekli bluzu görünce Mitchell'ın gözlerinden taze bir hüzün geçti.

Bryant ağzında hissettiği hafif tiksintiye engel olamadı. Evet, onlar kardeşti ve görünüşe göre oldukça yakınlardı ama yine de...

'Sadece telefon şirketlerine izin verip vermediğinizi kontrol etmem gerekiyordu, böylece-'

Mitchell başını sallayarak, "Aman Tanrım, çok üzgünüm," dedi. "Sen gittikten sonra aklımdan tamamen çıktı.

"Sorun yok, Bay Brightman," dedi ve kendisine samimi gelen açıklamayı durdurmak için elini kaldırdı. Bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

"Benimkini verdim," dedi Sylvie, sol bileğindeki taşlarla kaplı bileziği döndürerek.

Bryant başını salladı ama onun da ölen kız kardeşinin mücevherlerini takıp takmadığını merak ediyordu.

"Rebecca?" dedi Bryant, Sylvie'nin bakışları onunkileri takip ederken. "Ne?" dedi Sylvie başını kaldırmadan.

"Rebecca," diye tersledi Sylvie ve o da minnettar oldu.

Kendi ergenlik dönemindeki öfke nöbetleri sadece bir gün sürmüştü. Laura'nın on dört yaşındayken bir gün yaptığı korkunç bir terbiyesizliği hatırlıyordu. Laura okuldan eve döndüğünde annesini dışarıda ve mutfak masasının üzerinde bir not bulmuştu. Kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Sevgili Laura,

Benimle hizmetkârınız ve çalışanınızmışım gibi konuşmayı uygun gördüğünüz için, artık bu işi istemediğime karar verdim ve istifa ediyorum.

Spor çantanız odanızın köşesinde bıraktığınız yerde duruyor, yatağınız toplanmamış ve akşam yemeğiniz dondurucudan seçtiğiniz yemekten ibaret.

Laura'nın arayıp özür dilemesi sadece iki saat sürmüştü.

Bütün gözler Rebecca'ya çevrildiğinde, ne kendisinin ne de karısının kötü davranışları hazmedemediğini düşündü.

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum-

"Arama emri çıkartabiliriz Rebecca, ama izin verirsen daha kolay olur," dedi, hissettiğinden daha sabırlı olduğunu göstererek.

'Tamam o zaman,' dedi, ayakları artık sallanmıyor olmasına rağmen umursamazca.

Bryant ağzından çıkmaya çalışan kelimeleri ısırdı. Azarlayacağı kişi onun kızı değildi.

Ayağa kalktı. 'Şimdilik hepsi bu kadar. İkinize
de teşekkür ederim. Mitchell ayağa kalktı.
"Sizi geçireyim," dedi. "Sorun değil, yolu
biliyorum.
"Sorun değil memur bey," diye ısrar etti Mitchell.
Bryant omuz silkti ve ön kapıyı görebildiği koridora doğru döndü.
Oysa Mitchell Brightman onun iki adım gerisindeydi.
Bryant ön kapıyı açtı ve dışarı çıktı.
"Yardımınız için teşekkür ederim, Bay Brightman.
Mitchell Brightman ellerini ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı.
Bryant kapıya kadar eşlik eden bu kişinin amacını merak etti.
Mitchell Brightman ağzını açtı ve ona çok tuhaf bir soru sordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Peki, o nasıl? Kim mutfağa girdiklerinde Anna'ya sordu. "Tahmin edebileceğin gibi," dedi Anna bitkin bir halde. "Çok fazla zaman geçiriyor
pencerelerden dışarı bakıyor. Kederinin onu takip etmemesini umarak odadan odaya yürüyor. Ağladığı gerçeğini saklıyor," dedi ve bardakları sabunlu suya indirdi. "Erkekler bunu neden yapar?" diye sordu.

Kim omuz silkti ve bir adım daha yaklaştı. "Sana bir şey sormam gerekiyor. "Elbette soracaksın," dedi Anna, sabunlu bir fincanı süzgecin üzerine koyarken. "Deanna biriyle görüşüyor muydu?

Deanna'nın İtalyan restoranında olmadığını öğrendiklerinden beri bu soru zihnini kurcalayıp duruyordu.

Anna'nın elleri lavaboda hareketsiz kaldı. "Bunu bana neden soruyorsun?

Çünkü olması gereken yerde değildi, diye düşündü Kim. Ve kocanıza faaliyetleriniz hakkında yalan söylemek normalde tek bir anlama gelir.

Kim, 'Kendimce nedenlerim var,' dedi.

Anna bulaşık yıkamaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi. "Hayır demedin.

'Müfettiş, ben burada yarı zamanlı bir temizlikçi olarak bulunuyorum, CCTV kamerası olarak değil. Onların her hareketini izlemiyorum. Deanna kocasına çok değer veren, çok nazik ve hayırsever bir kadındı.

Kim onun gözlerinin dolduğunu fark etti. "Ama hâlâ hayır demedin.

Sessizlik.

Kim devam etti. "Onu öldüren kişiyi yakalamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi bize söylemek onun anısına sadakatsizlik sayılmaz, özellikle de bu kişi tanıdığı biriyse," diye önerdi Kim.

Anna'nın başı döndü. "Söylemiyorsun-

"Onu tanıyan herhangi birinin bu işe karışmış olma ihtimalini elemek zorunda olduğumuzu söylüyorum ama nereye bakacağımızı bilmemiz gerekiyor.

Anna ellerini havlunun üzerinde kuruladı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi, bir dolabın kapağını açmak için uzanırken. Kapı ağırdı ve menteşeleri üzerinde sarkıyor gibi görünüyordu.

'Lanet olası takılma işleri,' diye homurdandı Anna. 'Mutfak tesisatçısı haftalardır burada ve iş hala bitmedi. İyi görünümlü bir adam ama hiç güvenilmez,' dedi doğrudan Kim'e bakarak.

"Adı ne? Kim oyun oynar gibi sordu. "Onu kullanmamam gerektiğini bilmem için tabii ki.

"Jason Cross. Onu sarı sayfalarda bulacağınıza eminim.'

Teşekkür ederim, Anna. Çok teşekkür ederim.

BÖLÜM YIRMI YEDI

Kim, Bryant'ı arabanın karşısında dururken
buldu. "Anladın mı?" diye sordu izin
hakkında. "Ve daha fazlasını," diye
yanıtladı.
Elini kaldırdı ve telefonunu çıkardı. Stacey ikinci çalışta cevap verdi.
"Stace, mümkün olduğunda Jason Cross adında bir mutfak ustasının bilgilerini ver.
Stacey talebi kabul etti ve Kim aramayı sonlandırdı. Bryant
kaşlarını çattı.
Kim anlamlı bir şekilde, 'Öldüğü gece nerede olduğunu bize söyleyebilir,' dedi.
"Mutfaktaki adamla mı görüşüyordu?
Kim omuz silkti. "Biz de bunu öğreneceğiz. Başıyla eve doğru işaret etti. "Saç kesinlikle hiçbirinden gelmedi.
"İlginç," dedi. "Tıpkı Mitchell Brightman'ın diğerlerinden uzakta bana sorduğu soru gibi.
"Hangisiydi?
"Cep telefonunda bulduğumuz her şeyi açıklamak zorunda kalırsa.
Kim'in eli kapının kolunda durdu ve tekrar eve baktı.
"Bryant, burada ne halt açtık?" "Tahminin kadar
iyi...
Telefonu çaldığında sözleri kesildi.

Arayanın Keats olduğunu görünce kaşlarını çattı. Olağanüstü bir şeyleri yoktu. 'Taş,' diye cevap verdi.

"Müfettiş, umarım çok meşgul değilsinizdir...

'Oh, her zamanki gibi Bryant'la takılıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin.

"Düşündüğüm gibi. Eğer bir dakikanız varsa benim bulunduğum yere gelmek isteyebilirsiniz.

"Beni evine mi davet ediyorsun Keats?" diye sordu. Onu görmeye kendi isteğiyle çok nadiren gönüllü olurdu.

"Sizi bir suç mahalline davet ediyorum, Müfettiş, çünkü bunun görmeniz gereken bir şey olduğunu düşünüyorum.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Alex yatağa oturdu ve sabırla bekledi. Karşıdaki yatak soyulmuş ve Cassie'nin tüm eşyaları kaldırılmıştı. Kadın gideli yirmi dört saatten az olmuştu ve Alex onun neye benzediğini zar zor hatırlıyordu. Cassie'nin şu anda nerede olduğu ya da ona ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve işin güzel yanı, umurunda da değildi.

Önemsediği tek şey, planının artık meyve vermeye başladığı gerçeğiydi.

Yapmaya çalıştığı şeyi düzenlemeye çalışırken kesinlikle hatalar meydana gelebilirdi, ancak anahtar ısırık büyüklüğünde bölümlerde yatıyordu. Sorunun küçük parçalarını kemirmek.

Ve sabır.

Hapse girdiği andan itibaren yapmak istediği pek çok şey vardı ama bu aptalca olurdu: küçük bir tatmin için öfkeye dayalı eylemler ama nihai bir kazanç yok. Bu yüzden oturup plan yaptı. Ve her şey tıkır tıkır işliyordu.

Koridordan bir ses duyuldu ve Tanya kapıda belirdi: arkasında bir çöp kovası ve yüzünde öldürücü bir ifade vardı.

Tanrım, görünüşe göre isteği hapishanenin en sert, en korkulan mahkûmunu kızdırmıştı.

Çok kötü.

'Sen ölü bir kaltaksın, sürtük,' diye hırladı.

Alex duvara yaslanmış oturmaya devam etti ama yüzünde bir gülümseme oluşmasına izin verdi.

'Merhaba, Tanya. Yeni evine hoş geldin.'

"Siktir et," dedi Tanya, çantayı bırakıp ona doğru ilerleyerek. "Ne yaptığını sanıyorsun, sürtük?

Alex bir anlık bir endişe hissetti. Bu kadın çıplak elleriyle cinayet işleyebilecek kapasitedeydi. Kendini sakin kalmaya zorladı.

"Uzak dur da sana söyleyeyim," dedi soğukkanlılıkla.

"Geri çekil mi diyorsun? Öfkesi yepyeni bir seviyeye ulaşan Tanya çığlık attı. 'Seni şu anda şişlemediğim için şanslısın seni lanet olası sürtük, fahişe, kaltak. İşime geldiği zaman geri çekilirim ve bu-'

"Tanya, sakin ol," diye ısrar etti Alex, Tanya'nın üzerinde yükselmesinden hoşlanmıyordu. Sütlü Weetabix'in kokusu ona doğru yayılıyordu.

Tanya hırladı. 'Bana sakin olmamı söyleme, sürtük. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez.

Alex gerçekten de kadının geri çekilmesini ve konuşmasına izin vermesini istiyordu.

'Tanya, dikkatleri senin üzerine çekmeyi bırakman ikimizin de yararına. bize.'

Alex'in istediği son şey, memurların aralarında bir sorun olduğunu hissetmeleriydi. Onlar. Tanya'yı göz açıp kapayıncaya kadar geri götürürler.

'İlgi alanları' kelimesi dikkatini çekmiş gibiydi. Üst yarısını çözdü ve ayakta durma pozisyonuna döndü.

'Hızlı konuş, yoksa hemen alırsın,' dedi.

Alex kontrolü ele geçirdiğini anladı ve yüksek sesle güldü. "Oh, Tanya, lütfen bana gerçek bir tehditte bulunma nezaketini göster.

Gündüz vaktiydi ve etraf muhafızlarla doluydu. Tanya'nın tarzı değil.

"İlk fırsatınız bu gece, kapı kilitlendikten sonra olacak, o zamana kadar nefesinizi tutun.

Tanya ona ters ters baktı. "Seni ne zaman şişleyeceğimi mi söylüyorsun, sürtük?" diye sordu Tanya, inanmayarak.

'Eğer bu kadar kısa sürede birbirimize evcil hayvan isimleri takacaksak, kaltağı tercih ederim ve tek yaptığım, hala istiyorsan beni şişlemek için en iyi fırsatını detaylandırmak, ama yapacağını sanmıyorum.

"Ne oyun oynuyorsun, kaltak?" diye tekrarladı.

Hayal bile edemeyeceğin bir şey, diye düşündü Alex. Omuz silkti. "Sana ne söylendi?

"Yeniden tahsis," diye tükürdü.

"Görünüşe göre burada sıkışıp kaldın," dedi yedek yatağa doğru bakarak. "Rahatına baksan iyi olur.

Tanya bir adım geri çekilirken hafif kot pantolonu yerde sürükleniyordu. Düz siyah tişörtü geniş göğüslerinin üzerinde uzanıyordu.

Tanya tekrar öne doğru eğildiğinde Alex irkilmedi ama o kadar da yakın değildi. Kadın Alex'in yüzüne daha yakından bakarken burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "O küçük şey sana bunu mu yaptı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hayır, kendim yaptım," dedi Alex, onun bakışlarıyla buluşarak. "Şaka yapıyorsun, sürtük," dedi Tanya, emin görünmüyordu. "Aslında Tanya, şaka yapmıyorum," dedi Alex ciddiyetle.

Tanya onun yüzünde bir mizah belirtisi aradı.

Alex onun bakışlarına kilitlendi ve bırakmadı.

Tanya elindeki çöp torbasını yatağın üzerine atarak, "Seni garip o r o s p u ," dedi.

Buna inansan iyi edersin, diye düşündü Alex. "Ve senden hiç hoşlanmıyorum.

Alex hiçbir şey söylemedi, sadece yeni hücre arkadaşının eşyalarını masaya çarpmaya başlamasını izledi.

"Geç saatlere kadar sohbet edip hikâyeler anlatacağımızı da sanmayın.

Alex'in hikâyeleri değiş tokuş etmesine gerek yoktu. Tanya hakkında zaten bilmediği çok az şey vardı.

Tanya dönmeden, "Ve yarın bu saatlerde ölmüş olacaksın," dedi.

Alex az önce hayatını tehdit eden figürün arkasından gülümsedi.

Nedense öyle düşünmüyordu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kim sağa dönerek Saltwells Doğa Koruma Alanı'na giden yola saptı. Ülkedeki en büyük kentsel doğa rezervlerinden biri olarak bilinen bu alan 247 dönümlük bir alanı kaplıyordu.

Merkezde kırk hektarlık Saltwells Ormanı yer alıyordu. Bu bölge okul gezileri için popüler bir seçim olmuştu. Kara Dere'nin batısındaki alana Lady Dudley'nin Plantasyonu denildiğini ve bunun Lady Dudley'nin onuruna yapıldığını hatırlıyordu.

Doğuya doğru uzanan Birch Wood'a doğru gidiyorlardı.

Kim arabayı, dört ya da beş üniformalı tarafından kapı dışarı edilen, öğle yemeği saatinden hoşnutsuz ticaretle meşgul olan Saltwells Inn'den yüz metre uzağa park etti. İnsanlar arabalara doğru gidiyordu.

"Bryant," dedi Kim.

Arabadan inerek, 'Hallediyorum, şef,' dedi.

Arabayı yedekledi ve çıkış yolunun tam ortasına yerleştirdi. Tanık ifadeleri alınana kadar kimse ayrılmayacaktı.

Arabayı kilitledi ve iş arkadaşına bağırdı. Koşarken anahtarları ona doğru fırlattı, o da tek eliyle yakaladı. Potansiyel tanıklar belgelendikten ve hesaba katıldıktan sonra arabayı hareket ettirebilirdi.

Kordon girişinde WPC'ye yardımcı olmak üzere ikinci bir polis memuru geldiğinde çevreye yaklaştı.

WPC'nin 'Çalılıklarda uyuşturucu var,' diye açıkladığını duydu. Kim başını salladı ve konuşmadan geçti.

Ormana girdiğinde uzaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Ülkenin en güzel çan çiçeği ormanları olarak bilinen yerlerden geçiyordu. İlkbaharda çiçek açtıklarına dair çok az kanıt vardı.

Ağaçların arasından ya bir suç teknolojisi giysisinin ya da bir yetinin hareketini yakaladı. Teknoloji üzerine bahse girdi ve ona doğru yöneldi.

"Lanet olsun," dedi Kim iç kordon şeridine ulaştığında. Etrafında dönebileceği ağaç sıkıntısı yoktu. Altına eğildi ve az önce onu ısıtan sonbahar güneşini yalanlayan dallardan oluşan bir gölgelik içine girdi.

Böyle bir olay yerinden adli kanıt toplamak bir teknisyenin en kötü kabusuydu. Dış etkenlere, hayvanlara, böceklere açıktı. Hafif bir esinti bile suçun çözülmesini sağlayabilecek bir şeyi yok edebilirdi.

Bir suç mahallinde her delilin bulunamayacağı herkesçe bilinirdi ama adamların bir mücadele şansı olması iyiydi. Günlerce burada kalabilirlerdi ve yine de hiçbir şey bulamayabilirlerdi.

Etrafına bakmak için bir an durdu. Resmi olarak işaretlenmiş patika yolların yanı sıra, insanlar çalılıklar ve fundalıklar arasında kendi yollarını bulmaya çalışırken her yerde çiğnenmiş yollar ve kestirme yollar vardı. Giriş ve çıkış noktalarını belirlemek neredeyse imkânsızdı.

"Tekrar merhaba, Dedektif Müfettiş," dedi Jonathan Bullock yan taraftan Onu.

'Müfettiş olur,' diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim," dedi, sanki kadın onu kullanmasına izin vermiş gibi ilk isim. Başıyla cesedin bulunduğu yeri işaret etti. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu.

Bir kaşını kaldırdı.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi utangaç bir

gülümsemeyle. O da karşılık olarak

gülümsedi. Hızlı öğrenenleri severdi.

Keats, 'Aah, Müfettiş, sizi tekrar görmek ne güzel,' dedi.

"Elinizde ne var? Kim bant çemberinin içine doğru bir adım daha

atarak sordu. "Senden daha iyi bir tavır," diye karşılık verdi Keats.

Kim cesede yaklaşarak, "Büyük bir başarı değil," dedi.

Sıkı sarı bukleler arasında güzel bir yüz olması gereken şeye baktı. Kim onun onlu yaşların sonunda/yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ediyordu ama yüzü uçuk yaraları yüzünden harap olmuştu. Yanakları çelimsizdi ve

Gözleri olması gerekenden daha çöküktü. Yüzünde Kim'in anlayamadığı bir hüzün havası vardı.

"Uyuşturucu bağımlısı mı?" diye sordu sessizce, üzerindeki bir sineği uzaklaştırırken.

Kulak.

Keats başıyla onayladı. "Ayak parmakları arasında taze iğne izleri var.

Genellikle uzun süreli bir kullanıcının işaretidir. Eroin bağımlıları yer değiştirmeyi seçti

çeşitli nedenlerle. Bazen diğer enjeksiyon bölgelerindeki damarların çökmesi nedeniyle, bazen de hala enjeksiyon yaptıkları gerçeğini gizlemek için. Sebep ne olursa olsun, ilaçları vücuda sokmanın acı verici bir yoluydu.

"Ne yaptığınızın farkında mısınız, Müfettiş? Keats şaşkın bir ifadeyle sordu.

Gözlerini kısmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?

Sözcükler ağzından çıktığında, tek satırlık bir yaylım ateşi için kendini açtığını fark etti.

Kadının omzunda duran mavi eldivenli sağ eline bakarak, "Kurbana dokunun," dedi. Sesi her zamankinden daha sessizdi. 'Bunu her suç mahalimde yaptın. Sadece söylüyorum.

Kim bunun farkında değildi. Bu zavallı çocuğa gerçekten sempati duyuyordu ama bu genç kızın kendilerinden biri olmayacağından şüpheleniyordu.

"Bana ne gösteriyorsun?" diye sordu. 'Bu kız benim kurbanıma hiç benzemiyor. Hiçbir benzerlik yok-'

Adam siyah tişörtü yavaşça kaldırırken kadın konuşmayı kesti.

Eroinin etkisiyle harap olmuş bir deri bir kemik kalmış vücudunda, Deanna Brightman'ın vücudundan alınmış gibi görünen tek bir bıçak yarası vardı.

Birkaç gün içinde aynı yaraya sahip iki bıçaklanma kurbanı.

Keats'e baktı.

"Tereddüt işareti yok ve ölçüler tamamen aynı.

Kim derin bir iç çekti. Haftaya sadece iki gün kalmıştı ve şimdiden bir seri katilden sadece bir ceset eksikti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kim ormandan çıkarken kızın ölümünün hüznünün kendisini sardığını hissetti. Sonbahar güneşi sanki onun ruh halini sezmiş gibi yoğun gri bir bulutun ardında kaybolmuştu.

Tıpkı Deanna Brightman'ın suç mahallinde olduğu gibi, soruşturmayı sekteye uğratmak için hiçbir çaba sarf edilmediği görülüyordu. Kurbanın kimliği çoktan belirlenmişti ve bunu bilmesi gereken birileri vardı.

Kordon şeridinde durdu. Erkek ve kadın polisler neden durakladığını merak ederek ona soru sorarcasına gülümsediler.

Bakışlarını WPC'ye sabitlediğinde karşılık olarak gülümsemedi.

"Ormandaki uyuşturucu bağımlısının" adı Maxine Wakeman ve yirmi iki yaşında. Sarı saçlı, kahverengi gözlü ve omzunda küçük bir doğum lekesi var. Karnında ölene kadar kanayan bir bıçak yarası var. Bileğinde el yapımı bir bilezik var ve ayak parmakları bebek pembesine boyanmış. Kim kadının gözlerinin içine baktı ve orada bulduğu utancın tadını çıkardı. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Kim, arkasını dönüp uzaklaşmadan önce cevap verme fırsatı vermedi. Tam Bryant arabayı kenara çekerken arabaya geri döndü.

Bryant başını pencereden dışarı uzattı. 'Saltwells'in adını eskiden Saltwells Inn'in hemen yanında bulunan tuzlu su kaplıcalarından aldığını biliyor muydunuz? Görünüşe göre maden ocaklarından tuzlu su çıkıyormuş ve insanlar bunun iyileştirici özellikleri olduğunu düşünerek yıkanmaya geliyormuş.

"Bunu bilmiyordum ama dava için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum," dedi sert bir şekilde.

Bryant arabadan inerken 'Kimse bir şey görmedi,' dedi. "Ama elimizde herkesin detayları var. Bank'a doğru döndü. "Kanişli kadın onu bulmuş. Hâlâ oldukça sarsılmış durumda.

Kim öyle hayal ederdi.

"Dawson gelene kadar WPC Perks onunla kalacak.

Bazen Bryant'ın onu bu kadar iyi tanıması iyi oluyordu. Takip etmeleri gereken başka ipuçları vardı ama bu tanığın derin ve nazik bir sorgulamaya ihtiyacı vardı. Dawson'ı aramak onun yapacağı şeydi.

Bryant, "Bizim adamımız mı, değil mi?" diye sordu.

'Kesin bir şey söylemek zor ama yara Deanna'nınkiyle tamamen aynı. Eşleşmeyen kurbanlar.'

"Taklitçi mi? Bryant arabanın kapısına yaslanarak sordu.

'Bu ayrıntı basından saklandı,' dedi Kim, 'bu da taklitçi olma ihtimalini azaltıyor. Ayrıca, Deanna'nın cinayeti gazetelere ancak dün gece yansıdı ve yeni kurbanımızın yaklaşık ölüm saati dün gece on buçuktu. Taklitçi bir cinayeti planlamak için çok fazla zaman yok.

'Ama kurbanlarımızın hiçbir ortak noktası yok mu? dedi

Bryant. Kim telefonunu çıkararak, "Yara dışında," dedi.

Bryant, 'Evet, öyle bir şey var,' dedi.

"Ben de tam seni arayacaktım," dedi Stacey telefonu açarken.

"Devam et," dedi.

"Jason Cross'un adresini buldum ama bugün nerede çalıştığını öğrenmek istiyorum.

Kim, "Bana ofis numarasını ver," diye talimat verdi. Ardından numarayı Bryant'a okudu ve o da telefonuna tuşladı.

"Teşekkürler Stace, şimdi Maxine Wakeman'ın adresine

ihtiyacım var. "Kim...?

Kim, 'Muhtemelen ikinci bir kurban,'

dedi. "Şaka mı yapıyorsun?

Kim, 'Bak bakalım ne bulacaksın,' dedi ve aramayı

sonlandırdı. Bryant'a "Telefonunu bana ver," dedi.

"Neden, kendiniz sizi gücendirecek ne yaptı?

Onu görmezden geldi ve Stacey'den okunan numarayı aramak için tuşa bastı.

İkinci çalışında cevaplandı. "Jay'in

mutfak montaj hizmetleri.

"Merhaba," dedi Kim neşeyle. 'Ben tesisatçılardan Amelia. Jason acil bir musluk siparişi için aradı, ben de ona ulaştırmaya çalışıyorum ama sanırım yanlış posta kodunu girmişim çünkü bölgeden uzaklaşıyorum.

Bir tereddüt oldu.

"Boş ver," dedi Kim. 'Ofise geri döneceğim ve eğer yapamazsan aramasını bekleyeceğim-'

"Dur bir dakika. Wombourne'da çalışıyor,' dedi ve posta kodunu okudu.

Dawson yanlarına yanaştığında Kim ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı.

Deanna'nın yapmaması gereken bir şey yapıp yapmadığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Alex kütüphanede titizlikle dolaştı ama aradığı şey bir kitap değildi. Bir yerdi. Kapıya geri döndü ve tekrar içeri baktı.

Gözü doğruca küçük kare bir yemek masasının etrafındaki dört sandalyeye gitti.

Arkası kapıya dönük olacak şekilde sandalyeye yerleşti. Onun dışında kütüphane boştu. Belediye tarafından işletilen tesis her gün açıktı. Şiir okuma grubu, anneler için hikaye kitapları ve Pazar günleri okuma grubu sunuyorlardı. Neyse ki akşam yemeği gongu çalmak üzereydi, bu da kalabalıkların yemek saatlerinin tadını çıkaracakları bir etkinlikmiş gibi yemek salonuna doğru yöneldiği anlamına geliyordu.

Sırtını dikleştirdi ve başını ellerinin arasına alıp parmaklarını saçlarına geçirdi.

Birkaç dakika içinde cilalı zeminde gıcırdayan ucuz ayakkabıların o eşsiz sesini duydu. Aceleci ya da odaklanmış değil, sadece düzenli ve rahat. Devriye geziyordu.

Öne doğru eğildi ve sırtını hafifçe titretmeye başladı. Tırnaklarını kafa derisine geçirdi.

Ayak sesleri yirmi adım arkasında durdu.

"Alex, iyi misin?

Alex gözlerinde yavaş yavaş biriken yaşların arkasından gülümsedi. Katie'ydi - mükemmel.

Tırnaklarını daha da sıktı ama cevap vermedi.

"Alex, sorun ne?

Alex başını hafifçe salladı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülene kadar kazmaya devam etti.

"Alex, ne oldu? Katie yanına bir sandalye çekerek sordu. Alex

başını kaldırarak, "Bir şey yok," diye mırıldandı.

Katie'nin yüzünü dolduran endişeyi izledi. Yeni bir annenin endişesini ve hormonal sirkini sömürmek gibisi yoktu.

"Hiçbir şeye benzemiyor," dedi nazikçe, koluna dokunarak.

Alex dramatik bir şekilde derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim. Kısa süre önce bir kızı oldu ama dün aradığımda ambulans çağırmayı düşünüyorlardı. Kızarıklık ve ateşi olduğunu söylediler. Ve şimdi onları hiç alamıyorum.

Katie güven verici bir şekilde, "Eminim her şey yoluna girecek," dedi.

"Küçük yeğenim," diye hıçkırdı, başını sallayarak. "Onun acıdan ağladığını hayal edip duruyorum. O pembe küçük yüzü acı içinde buruşmuş. Küçük yumruklarını sıkmış ve ağlıyor...'

"Şimdi, şimdi, bunu düşünmemeye çalış," dedi Katie. 'Eminim her şey yoluna girecek.

"Bunu nasıl düşünmem Katie?" diye sordu, ilk ismine atıfta bulunarak. "Sen nasıl hissederdin? Alex sordu. "İşe gelmek zorunda olsaydın ve zavallı bebeğin kötü olsaydı ve telefonunu taşıyamasaydın, böylece bilemezdin. Ben böyle hissediyorum.

Tırnaklarını daha derine batırdı.

"Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar ölmüş olabilirdi," dedi Alex, sesinin tonunun neredeyse histerik bir aşamaya yükselmesine izin vererek.

Katie etrafına bakınarak, "Sakin ol Alex," dedi.

"Ama nasıl hissettirdiğini biliyorsun, değil mi? Alex ortak sorunlarını pekiştirerek sordu. Neredeyse çantada keklikti. 'Bu duvarların içine girdiğinizde bebeğinize neler olduğuna dair hiçbir fikriniz olmuyor-'

"Lewis," diye yardımcı oldu.

"Kirsty bebek için de aynı şey geçerli. Hiçbir şey bilmiyorum. Her şey olabilir ve biz bunu bilemeyiz," dedi yalvarırcasına.

Katie ciddiyetle, "Ben bilirdim," dedi.

"Elbette," diye başını salladı Alex ve alaycı bir gülümseme sundu. 'Bakıcınız ofisi arayacak ve onlar da bir çağrı yapacaklar...'

"Hayır," dedi cebine dokunarak. "Hemen anlardım.

Fare tam da şüphelendiği gibi kediye doğru yönelirken Alex, elbette öyle yapardı, diye düşündü. Hiçbir yeni anne, kurallar ne derse desin, yeni doğmuş bebeğini bir başkasının bakımına bırakırken iletişimsiz kalmazdı.

Katie açıkça hangi kuralların çiğnenip çiğnenmeyeceğini seçebilen biriydi. Mükemmel.

Giriş kartınızı bir mahkûma vermeyin gibi gerçek kurallar vardı. Uyuşturucu ya da alkol kaçakçılığı yapmayın. Herkes bunların çiğnenmemesi gereken kurallar olduğunu biliyordu. Ama görevdeyken cep telefonu taşımak. Bunun ne zararı olabilirdi ki?

Farklı bir kural sınıfı, değil mi? Ve bu bilgiyi bedavaya vermişti.

Alex onun gözlerinde yavaş yavaş anlayışın doğmasına izin verdi. 'Aferin sana' der gibi yavaşça başını salladı. Titrek bir gülümsemeyle bunun onların sırrı olarak kalacağını belirtti.

"İrtibatta kalabildiğinize çok sevindim. Kız kardeşim için çok üzülüyorum. Gördüğünüz gibi yalnız. Yardım edecek bir kocası yok. Ailemiz yıllar önce öldü. Alex daha fazla gözyaşı döktü. 'Sadece birbirimize sahibiz ve ben ona yardım etmek için yanında bile olamıyorum.

Alex, Katie'nin kapıya doğru baktığını gördü. Konuşmaları sırasında yanlarından tek bir kişi bile geçmemişti.

Eve sür Alex, diye düşündü kendi kendine.

"Kız kardeşimin ve zavallı bebeğinin iyi olduğunu bilmek için neler vermezdim.

Katie elini cebine attı ve eski model bir iPhone çıkardı. "İşte," diye fısıldayarak telefonu elinin altından ona doğru itti.

'Çabuk, şu kitaplığın arkasına git ve aramayı yap. Bir dakika.'

"Sen-?

Katie telefonu avucunun içine bastırarak, "Sadece yap," dedi.

Katie ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken Alex telefonu kaptı ve önerilen alana yöneldi.

Alex ezberlediği numarayı tuşlarken gülümsedi ve ardından diğer uçta beklenen iki kelimeyi söyledi.

Alıcı, 'yap' kelimesinin ne anlama geldiğini zaten biliyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Jason Cross'un bulunduğu yer için elde ettikleri posta kodu, onları kapsadığı on iki eve götürmek için yeterliydi; canlı giysili minibüsünü yolda tespit etmek pek de zor olmamıştı.

Bryant, "Fena bir çalışma ortamı değil," diye gözlemledi ve Kim de aynı fikirdeydi.

Ev, Brightman'ın evi gibi büyüktü ve varlıklı bir bölgedeydi.

"Çok iyi müşterileri var," dedi Bryant, minibüsün hemen arkasına park ederek.

Kim arabadan inerken, 'Yaptığı işte çok iyi olmalı,' diye cevap verdi.

"Öyle olmalı," diye kabul etti Bryant.

Mülkün ön kapısı, kolay erişim için minibüsün arkasıyla aynı hizada ardına kadar açıktı. Doğruca içeri girdiler.

Bu koridor Brightman'ın evindekinden bile daha genişti. Ve çok daha gösterişliydi. Altın teması tüm alanı kaplıyordu. Geniş merdivenin süslü trabzanı altınla kaplanmıştı. Girintili duvar boşluklarına yerleştirilmiş vazolar altınla süslenmişti. Heybetli bir cam masanın kenarları altınla kaplanmıştı. Duvarları kaplayan fotoğraf çerçeveleri altından yapılmıştı.

Kim kendini keşfedilmemiş bir Mısır mezarına girmiş gibi hissetti.

Bryant'ın kırışmış burnu her şeyi anlatıyordu. Brightman'ın evi zevkliydi. Bu değildi.

Telsizin sesi onları evin arka tarafına doğru çekti. Dağınıklık içindeki geniş bir mutfak alanının kapısına vardılar. Boş olan her yer daha önce gördüklerine benzer parlak beyaz dolaplarla doluydu. Altı halkalı paslanmaz çelik fırın ünitesi odanın ortasında terk edilmiş bir adaydı.

Kim tam seslenecekti ki köşedeki çift lavabonun altından hafif bir küfür duyuldu.

Kim, 'Jason Cross,' dedi.

'Evet, benim. Bana bir dakika verin.'

Şaşırmamış olması ona geldiklerini bildiğini söylüyordu.

Bryant bir adım daha yaklaştı ve sonra bunun kolay bir yolculuk olmadığını fark edip geri çekildi.

Lavabodan gelen hışırtı sesinden önce 'Yakaladım,' diye duydular. Jason Cross ortaya çıktı ve ona doğru gülümsedi.

Kim onun bariz yakışıklılığından hemen etkilendi. Tişörtü siyahtı ve şirket logosunu taşıyordu. Pantolonu da siyahtı ve her açıdan cepleri varmış gibi görünüyordu. Boyu iki metreden bir santim kısaydı ve bir işçi gibi yapılıydı. Üst kollarındaki kasların kısa kolunun manşetini gerdiğini görebiliyordu.

Yüzünün güzelliği, odanın öbür ucundan yarı saydam görünen açık, parlak mavi gözbebekleriyle vurgulanıyordu. Saçları kirli sarıydı ve yazdan kalma doğal röfleleri vardı.

Eğer her insanın bir kusuru varsa, Kim kendisininkinin giysilerinin altında bir yerde saklı olduğunu tahmin etti.

"Sipariş etmediğim mikser musluğunu getirdin mi?" diye sordu yüzünde doğal bir ifade gibi duran orantısız bir gülümsemeyle. Kim bu gülümsemenin ne kadar çekici olduğunu anlayabiliyordu.

Kimliğini kaldırdı.

"Deanna Brightman hakkında birkaç soru sormak istiyoruz.

Arka cebinden bir bez çıkarıp ellerini silerken yüzü hafifçe kapandı.

"Tabii ki.

Lavabo ünitesine yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yakın zamanda Deanna'nın evinde mi çalıştınız? Kim sordu.

'Evet, son birkaç aydır ara sıra oradaydım. Deanna herhangi bir zamanda çok fazla aksaklık istemedi ve mutfağı

aşamaları.'

"Bunun gibi mi? Kim kasıtlı olarak sordu, çünkü cevabındaki bir şey onu etkilemişti.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bayan Richmond iki haftalık bir safari için Kenya'ya gitti ve dönene kadar bu işin bitmesini istiyor.

Aha, düşündüğü gibi. Soru sorarcasına başını eğdi. 'Üzgünüm ama Deanna için ilk isim referansını, bu müşteri için daha resmi bir adresi fark etmeden edemedim. Bunun özel bir nedeni var mı?

Ellerini tekrar silmek için beze uzanmadan önce omuz silkti. Temiz görünüyorlardı.

'Bazı müşteriler daha gayri resmi bir yaklaşımı tercih ediyor. Ben de uzunca bir süre orada kaldım.

"İkiniz aşina mı oldunuz?

"Konuştuk," diye itiraf etti. "Çok sosyal bir hanımefendiydi.

Kim, Deanna'nın bakış açısına göre, günün vaktini geçirecek daha kötü insanlar olduğundan şüpheleniyordu.

"Ne hakkında?" diye itti.

Yine kollar göğüste kavuşturulmuştu. Jason Cross oldukça anlamlı bir model geliştiriyordu.

"Birçok şey, memur bey.

"Yani ikiniz oldukça arkadaş oldunuz, Bay Cross?

Rengi değişti. "Bana sormak istediğiniz bir şey mi var, Müfettiş?" dedi, bakışlarını onun üzerinde toplayarak.

Hiç tereddüt etmedi. Böyle çekici davetleri geri çevirmezdi. "Deanna Brightman ile yatıyor muydun?

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi hızla. Bu soru karşısında hiç şaşırmamıştı. Böyle bir şey sorulduğu için savunmaya geçmedi. Profesyonelliğinin sorgulanmasına kızgınlık da yoktu. Sadece teklif etmeyi beklediği kesin bir inkâr.

"Hiç Deanna Brightman'ın arabasına bindin mi?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır, asla," diye cevapladı başını sallayarak. 'Olabilirdim için bir sebep yok. Yine, 'kesinlikle' değil. Ve ek olarak 'asla'. "Bize bir

DNA örneği vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Arama emrini görür görmez, Müfettiş," diye kısaca cevap verdi. Başlangıçtaki açık gülümsemesi onu terk etmiş gibi görünüyordu.

"Bunu yapmak zorunda kalmasaydık bizim için yararlı olurdu," dedi ve adamın beze tekrar uzanışını, ne yaptığını fark edişini ve ellerini çok sayıdaki ön ceplerinden ikisine sokuşunu izledi.

'Kırk sekiz saat içinde onun cinayetinden dolayı birini yakalayabilirseniz çok yardımcı olursunuz ama bu ben olmayacağım.

Kim, elindekilerle ilgili bir arama emri çıkarmanın zor bir iş olduğunu biliyordu. Woody tatilde olmasaydı, belki ama o olmadan hiç şansı yoktu.

"Bay Cross, evli misiniz?

Başını salladı. "Mutlulukla," diye niteledi, gereksiz yere.

"Çocuklar mı?

"Evet. Bir oğlan, yedi yaşında.

Kim başını salladı. "Kaybedecek çok şey var.

Üçüncü kez beze uzandı.

'Onları kaybetmeye hiç niyetim yok, Müfettiş, eğer başka bir şey yoksa-'

"Pazar gecesi neredeydiniz, Bay Cross?" diye sordu dikkatle. "Evde televizyon izliyordum.

"Karınız bunu doğrulayabilir mi?

"Yalnızdım. O ve Donnie annesindeydi.' "Hmmm..." dedi Kim.

Elindeki bezi kenara fırlattı. "Müfettiş, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum ve bence gitmelisiniz.

"Maxine Wakeman adında birini tanıyor musunuz?

Kaşları birbirine çarptı ve soruya cevap verdiğini fark etmeden önce başını sallamaya başladı.

"Lütfen gidin," diye tekrarladı.

'Şimdilik işim bitti Bay Cross, ama lütfen çok uzağa gitmeyin. İçimde tekrar konuşmamız gerekebilirmiş gibi bir his var.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi ve ondan uzaklaştı.

Sulu öğleden sonra güneşine geri adım attıklarında Bryant derin bir iç çekti.

"Lanet olsun, şef. Çok çabuk kış geldi. Sence biraz daha-'

"Yalan söylüyor," dedi açıkça. "Ne kadar emin değilim ama arabada bulunan saçın ona ait olduğuna dair emekli maaşınıza bahse girmeye hazırım.

"Pek de katil bir tipe benzemiyor, Şef." "Kim benziyor ki?" diye sordu ciddi bir şekilde.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Güzel çocuğa Maxine'i sorduğuna göre, bunu tek bir vaka olarak ele alacağımızı varsayıyorum? Bryant arabaya döndüklerinde sordu.

Kim bir an düşündü. Bu onun için bir ilkti. Çalıştığı diğer tüm çoklu cinayet vakalarında kurbanlar arasında ortak bir nokta vardı. Şu anda elinde onları birbirine bağlayacak sadece ölüm şekilleri vardı.

Deanna Brightman sorumluluk sahibi bir işi ve sevgi dolu bir ailesi olan orta yaşlı, varlıklı bir kadındı. Maxine Wakeman yirmi iki yaşında bir uyuşturucu bağımlısıydı ve alışkanlıklarını beslemek için hırsızlık yaptığı mahalle ekibi tarafından biliniyordu.

"Bryant, açıkçası emin değilim.

Alex'in görüntüsü zihninde canlanırken sorunun bilinçaltında dolaşmasına izin verdi. Daha doğrusu zihninde netleşti. Kadın bütün gün orada gizlenmişti.

Mektubun içeriği hâlâ etrafta dolaşıyor ve hafızasında tahribata yol açıyordu. Onları koyacak bir kutu bulmaya çalışmıştı ama henüz işe yaramıyordu. Kadının davetsiz misafirliği çok fazla duyguyu harekete geçiriyordu. Normalde, düşünmeye karar verene kadar her şeyi paketleyip saklayabiliyordu. Alex söz konusu olduğunda bir kanama varmış gibi görünüyordu. Kenarlarda bir bulanıklık.

"Ne düşünüyorsun? Bryant sessizliği doldurmak için sordu.

Hiçbir yanıt vermedi. Vereceği yanıt gerçekten de hoşuna gitmeyecekti. Yapması gerektiğini bildiği hareket tarzı, onu şu formu doldurmaya yöneltecekti

formları doldurması gerekiyordu. Hayır, Bryant şu anda ne kadar az şey bilirse onun için o kadar iyiydi.

Yolculuğun geri kalanı, Bryant arabayı arabalarla dolup taşan bir sokaktaki son terasın önünde durdurana kadar sakin bir sessizlik içinde geçti.

"Bunun doğru adres olduğundan emin misiniz?

Bu soruyu sormasına neyin sebep olduğundan emin değildi. Belki de şimdiye kadar ziyaret ettikleri her mülkün varlıklı olduğu gerçeğiydi.

Plant Sokağı, Reddal Hill Yolu üzerinde bulunan Cradley Heath Kütüphanesinin arkasında yer alıyordu. Sokağın başında küçük bir park ve yakınında ilkokul bulunan birçok site için kestirme yol olarak kullanılan açık bir alan vardı.

Bryant, 'Burası o yer,' diye onayladı.

Kapıyı kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın açtı. Saçları koyu renkti ve şakaklarının etrafında yakın zamanda boyandığına dair izler vardı.

Yeşil üniforması bir hastane yardımcısınınkiydi.

"Bayan Wakeman? Kim sordu.

Gülümsemesi açık ve masumdu. Neşeyle başını salladı. Kim, kadının hoş yüzünden o gülümsemeyi silmek üzere olmasından nefret ediyordu.

"Maxine için buradayız..."

"Kızım için mi?" diye sordu.

Kadın geri çekilince Kim başıyla

onayladı. "Lütfen, içeri gelin.

Kim iki koltuk, gazlı bir şömine ve Capo di Monte'yle kaplı bir büfenin bulunduğu küçük bir odaya adım attı. Bayan Wakeman dar bir merdivenden yukarı çıkan daracık bir geçitten geçmeye devam etti.

Kısa sürede evin sonundaki küçük, parlak bir şekilde dekore edilmiş mutfağa ulaştılar. Kim, adımlarla ölçecek olsa on üç adımdan daha uzun olmayacağını fark etti.

"O nasıl?" diye sordu kadın hevesle.

Kim bir ipucu bulmak için Bryant'a baktı. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu?

Yavaşça kimliğini çıkardı ve ikisini de tanıştırdı.

Kadın şaşkın görünüyordu. "Özür dilerim; sizi klinikten sanmıştım.

Kim bunu neden düşündüğünden emin değildi ama kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

"Bayan Wakeman, kızınızı en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?

'Şey, uzun zaman oldu ama o hala benim çocuğum. Şey... kızım... ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

Kim onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi ve kadının soruları yanıtlama yeteneğinden şüphe etmeye başlamıştı.

"Bayan Wakeman, bence oturup Maxine'i en son ne zaman gördüğünüzü bize anlatmalısınız.

Kadın birinden diğerine bakarken kendisine söyleneni yaptı. İfadesi hâlâ açık ve yardımseverdi.

'Onu gerçekten görmeyeli birkaç ay oldu. Eskiden çok telefon ederdi, hatta klinikteyken birkaç kez bana yazmıştı ama bir süredir haber alamıyorum. Sonunda yüzünde şüphe ve endişe belirdi. "Hâlâ ilaç kullanmıyor, değil mi?

"Bayan Wakeman, kızınızı neden bu kadar uzun süredir görmediğinizi bana söyleyebilir misiniz? Kim nazikçe sordu. Bu zavallı kadının hayatını mahvetmeden önce onu daha iyi anlaması gerektiğini biliyordu.

"Çimenler her zaman daha yeşildir, değil mi?" diye cevap verdi.

"Ne otu? Kim, bu kadının iletişim kurmak için kullandığı bilmeceler karşısında şaşkınlık hissederek sordu.

"Ona gerçeği yıllar önce söyledim. Anlayabilecek yaşa gelir gelmez. Tamamen ilgisizdi. Umursamadı. Ta ki on altı yaşına gelip her türlü sorunu yaşamaya başlayana kadar. O zamana kadar dünyanın sadece onun için icat edildiğini düşünüyordu. Ağzında her sorunun cevabı vardı ve biz kedi köpek gibi tartışıyorduk,' dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Lütfen, devam edin," diye teşvik etti Kim, bunun en iyi hareket tarzı olduğunu fark ederek. Dünyası başına yıkılmadan önce Bayan Wakeman'ın birkaç dakika daha normal davranmasına izin verebilirdi.

"O zamana kadar çoktan uyuşturucuya bulaşmıştı. Ağır şeyler değil, sanmıyorum, ama onu tanıdığım Maxine'den ayırmaya yetecek kadar. Ben onu kötü şeylerden uzak tutmaya çalıştıkça o bana daha çok isyan etti ve daha çok kavga ettik. İşte o zaman ona anlattıklarıma ilgi göstermeye başladı.

"Hangisiydi? Kim sabırla sordu. Hâlâ kadına vermeleri gereken korkunç bir haber vardı.

"Gerçek annesinin kimliği. Maxine'i yedi aylıkken evlat edindik.

"Ve Maxine onunla birlikte olmak için mi ayrıldı? Kim sordu.

Bayan Wakeman başını salladı. 'O zamanlar pek umursamamıştım. Biraz dinlenmenin ikimize de iyi geleceğini düşündüm. Sekiz yaşındayken babası öldüğünden beri hep ikimiz baş başa kalmıştık. Sadece idare etmeye çalışıyorduk.

'Ve gerçek annesinin uyuşturucu sorunu konusunda yardımcı olabileceğini umuyordum. Onu özel bir rehabilitasyon merkezine göndermeye ve sonsuza dek tedavi ettirmeye gücü yeterdi.

Kim bu ifadenin naifliği hakkında yorum yapmadı. Keşke tüm gereken bu olsaydı.

'Elbette, bu kadar uzun süre yok olacağını bir an bile düşünmemiştim. Birkaç hafta içinde döneceğini ve yeniden başlayabileceğimizi düşünmüştüm. Yüz ifadesindeki hüzün açıkça belli oluyordu ve Kim'in midesi, paylaşacağı haber birkaç dakika daha içinde kaldığında birkaç santim daha düştü.

Bayan Wakeman devam etti. "Öz annesini birkaç kez aradım ama sadece standart cevaplar ve yakında arayacağına dair bir söz aldım.

"Yani öz annesini tanıyor musun? Kim şaşkınlıkla sordu.

Bayan Wakeman gözlerini devirdi. 'Evet, onu tanıyorum ve muhtemelen siz de tanıyorsunuzdur. Neredeyse her gün televizyona çıkıyor.

Kim, Maxine'in öz annesiyle konuşmak için bir sonraki adımı atabilecekleri konusunda tatmin olmuştu ama bunu yapmadan önce Kim'in bu kadının kalbini kırmaktan başka çaresi yoktu.

Bryant'a baktı ve kendi pişmanlığının onun gözlerine yansıdığını gördü.

Kadının eline uzandı. "Bayan Wakeman, korkarım size çok kötü bir haber vermek için buradayız...

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim, Kawasaki Ninja'nın hızını 65 mil/saate çıkardı ve iki tankeri ve bir karavanı sollamak için orta şeride geçti. Kayma yoluna girip M6'dan ayrılmadan yüz metre önce yavaş şeride geri döndü.

Yolculuk, hem Bryant'ın hem de kendisinin, her kötü şeyden kendisini sorumlu tutan Bayan Wakeman'ın tanık olduğu üzüntü patlamasının yarattığı örümcek ağlarının biraz olsun dağılmasına yardımcı olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, öz anneye karşı hiç öfke yoktu. Kim, bunun daha sonra gelebileceğini düşündü.

Kim, Maxine Wakeman'ın sahip olduğundan daha fazlasını aramaya karar vermiş olmasına üzülmekten kendini alamıyordu. Evlat edinme belgesi gerçekten ne anlama geliyordu? İdeal bir dünyada bu, anne-kız arasındaki bağın sonsuza dek kurulduğu anlamına gelmeliydi. Ama öyle olmadı. Daha iyi bir seçenek ortaya çıkana kadar Bayan Wakeman'ı bir bakıcıya dönüştürmüştü.

Peki ya öz anne? Verdiği çocukla ikinci bir şansı hak ediyor muydu? Kim, bir çocuğu devlete teslim etmek için gerçek nedenler olmadığını düşünecek kadar gözünü karartmış değildi. Kendi annesinin de bunu yapmasını isterdi - ama kesinlikle bir son olmalıydı. Bir kez yapıldığında bitmişti. Geri dönüşü yoktu.

Bryant'la birlikte evden ayrıldıklarından beri bu düşünceler zihninde uğuldayıp duruyordu, ciddiydi, hâlâ kadının kederinin bulutları altındaydı. Güne bir son vermişti; Maxine Wakeman davasına sabah devam edeceklerdi.

Barney ile yaptığı akşam yürüyüşü başka düşünceler yüzünden yarıda kesilmişti. Beyninin ikiye bölündüğünü hissetmişti. Bir tarafı yaz günü kadar berraktı. Odaklanmıştı, azimliydi ve Deanna Brightman'ı ve muhtemelen Maxine Wakeman'ı kimin öldürdüğünü bulmak için bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye kararlıydı. Diğer taraf ise gri ve karanlıktı ve istemediği düşünce ve duygularla doluydu.

* * *

Drake Hall Cezaevi'nin önüne bisikletini park ederken, bu düşüncelerin onu buraya getirdiğini düşündü.

Daha önce Bryant'la araba yolculuğu sırasında içinde bir kararın mayalandığını hissetmişti, bu yüzden ona ne düşündüğünü açıklamaya cesaret edememişti ama yolculuk kararsızlıkla doluydu; her otoyol çıkışı onu evin güvenliğine ve cehalete geri çağırıyordu.

Alex'le tekrar arenaya çıkmak, kaybetmek istediğinden çok daha fazlasını riske atmak demekti. Ama annesindeki bu ani değişimin arkasında Alex'in olduğunu biliyordu ve annesinin tekrar özgür olabileceği düşüncesi tahammülünün ötesindeydi.

Alex'in tekrar hayatına girmesine olması gerektiği kadar şaşırmamıştı. Küçük bir parçası, bu sinsi ve duygusuz kadını son kez görmediğini her zaman biliyordu. Son karşılaşmaları sırasında Kim, Alex'in ona takıntılı olduğunu öğrenmişti. Onun hakkında her şeyi öğrenmişti. Tersine, Alex muhtemelen onun çocukluğunda yaşadığı dehşet, dehşet ve acı hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu: her zulüm, istismar ve ihmal olayını araştırmış ve öğrendiği her gerçeği onu deliliğe sürüklemek için kullanmaya çalışmıştı.

Alex aralarında bir tür bağ olduğunu hissettiğini ve Kim'in kimseyle yakınlaşmak istememesinin onları bir şekilde birbirlerine daha da bağladığını söylemişti. Ama Kim ikisi arasında hiçbir benzerlik görmemiş, hiçbir çarpık bağ hissetmemişti. Hem de hiç.

Geri dönebilir, Alex'in sataşmalarını görmezden gelebilir ve sisteme güvenebilirdi, şartlı tahliye kurulunun gerçeği göreceğine ve kadının özgürlüğünü reddedeceğine güvenebilirdi. *Ama sonra Lily var*, dedi kafasının içindeki küçük bir ses.

Kim'in müttefik olarak gördüğü tek kadın kandırılmış ve aldatılmıştı. Şartlı tahliye kurulunun da aynı şekilde düşünmesi riskini göze alamazdı.

Ya tek gördükleri altmışlı yaşlarının başında, Mikey'ye ve ona yaptıklarından pişmanlık duyan hoş bir kadınsa? Ya aklı başında olduğunu göstermesi ona özgür dünyada bir yer kazandırdıysa? Onun dünyasında. O kaltağın özgür olduğu düşüncesiyle yaşamayı öğrenebilir miydi?

Hayır, bu riski göze alamazdı. Eğer Alex'in elinde annesini güvenli bir şekilde kilit altında tutmaya yarayacak bir şey varsa, bunun ne olduğunu öğrenmekten başka çaresi yoktu. Ve tabii ki bunun bir bedeli olacaktı.

Sadece karşılayabileceği bir fiyat olmasını umuyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Alex tüm vücudundan geçen heyecan dalgasının tadını çıkardı. Katie'yi ziyaretçi odasına kadar takip etti ve gülümsemesini ağzından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu kadar erken zafer kazanmak hiç de zarif değildi.

Dedektif müfettişin geleceğini biliyordu. Kim Stone'un çok az zaafı vardı, ama annesi en büyük ve en kolay istismar edilebilecek olanıydı. Onun gelmesini sağlamak için biraz daha zorlanmak onu kısa bir süre eğlendirebilirdi ama henüz oyuna girmemişlerdi.

Alex kapı aralığında durdu ve pencerenin önünde duran figürü hızla değerlendirdi. Siyah kanvas kot pantolonu poposunu ve bacaklarını sıkmadan sarıyordu. Motorcu botları 1.80'lik boyunu bir santim kadar yükseltiyordu. Siyah deri ceket vücudunun üst kısmını sarıyordu.

Kim onun varlığını hissetmiş gibi döndü ve kanal tarafında şiddetli bir şekilde kavga ettiklerinden beri ilk kez göz göze gelip kilitlendiklerinde Alex midesinde hafif bir sıçrama hissetti. Alex uzlaştırıcı bir gülümseme sundu ve bu gülümseme Kim'in aşılmaz yüz ifadesindeki tuğla duvara çarptı. Bu Kim'in çok iyi hatırladığı bir bakıştı. Ve bunu nasıl da özlemişti.

Nadiren herkes maskenin ardındaki duyguyu görebilirdi ama Alex bir ya da iki kez görebilecek kadar şanslıydı. Ve tekrar görmeyi umuyordu.

Odanın ortasındaki aynı masaya yöneldiler.

"İyi görünüyorsun Kimmy," dedi Alex ve bunda ciddiydi. Kısa, siyah saçları gür ve parlaktı. Cildi berrak ve sağlıklıydı ve hâlâ biraz yaz rengi taşıyordu.

"Bana öyle deme," diye homurdandı Kim, sandalyede öne doğru oturarak.

Alex öne doğru oturdu ve gülümsedi. Onun için annesinin adını kullanmak ucuz bir numaraydı ama yine de bir numaraydı.

"Ne halt ediyordun sen?

Alex omuz silkti. 'Biraz kitap okumak, biraz yemek yapmak. Bilirsiniz, zaman dolduracak her şey.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersledi Kim, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Alex de aynısını yaptı.

"Neden yaptığım her şeyi kopyalıyorsun? Kim sordu.

Oh, seni nasıl da özlemişim, diye düşündü Alex. Pek çok insan onun zekâsıyla boy ölçüşemezdi ama Kim Stone kesinlikle az sayıdaki kişiden biriydi. Bu yüzden birlikte geçirdikleri zaman çok eğlenceliydi. Ve çok kısa.

Ama Kim Stone'la ilgili her şeyde olduğu gibi, her hareket ona bir tür bilgi veriyordu. Evet, yakınlık kurmak için yansıtma ve eşleştirme tekniğini kullanıyordu. İnsanlar nefes alış verişleri, konuşma kalıpları, vücut duruşları ve dilleri gibi tanıdık şeylere anında çekilirdi; bu bilinçaltına hitap eden bir teknikti.

Ve Kim'in bunu bu kadar çabuk fark etmiş olması, kadının Alex'in her hareketini ne kadar yakından izlediğinin bir kanıtıydı. Bu ona onun temkinli, tedbirli ve endişeli olduğunu gösteriyordu.

Alex gülümsedi. "Özür dilerim. Kibar ve terbiyeli davrandığınızı sanıyordum; işe koyulmadan önce sağlığım ve esenliğim hakkında sorular sordunuz.

"Sanki u m u r u m d a da. Annemle ne yapıyordun?'

Alex, Kim'in kelimeyi dudaklarından zorlukla geçirebildiğini fark etmemiş olamazdı. Evet, istismar etmek için doğru zayıflığı seçmişti. Kadın hiç hareket etmemişti.

"Seni özledim, Kim. Birlikte geçirdiğimiz onca kaliteli zamandan sonra, ziyarete gelmediğinde incindim ve-'

Alex, kes şu saçmalığı. Gerçekten midem kaldırmıyor. Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyorum ve umurumda da değil. Ona neden yazdığını önemsiyorum.'

Nasıl olduğu kolaydı. İade adresi bir posta kutusuydu ve mektuplar güvenilir ziyaretçilerinden biri tarafından getirilmişti. Mektuplar zar zor

baktı. Personel, anahtar kelimeler için üstünkörü bir bakış atıyor ve sonra onları geçiyordu. Tesisin açık cezaevi olduğu günlerden bir başka kalıntı. Sınıflandırma dışında çok az şey değişmişti.

"Tanıştığımızda çok iyi anlaşmıştık," dedi Alex, kadının saldırdığı ve saçından bir parça kopardığı anı unutmayı seçerek.

"Yanlış hatırlamıyorsam, yüzündeki çizik aksini söylüyordu," dedi Kim. "Öyleyse beni ikna etmek için tekrar deneyin.

"Eğlence için mi? Alex söyledi.

Kim gözlerini devirdi. 'Daha doğru, ama yine de doğru değil, çünkü bu benim hiçbir müdahalemi içermiyor. Peki, ona yazarak ve benmişim gibi davranarak ne elde etmeyi umuyordun?

"Onu biraz rahatlatmak istedim. Senden haber alamadı ve ben bir bağlantı hissettim-'

Kim esnerken, "Alex, tekrar dene," dedi.

"Seni önemsiyorum, Kim. Geçen yıl birbirimiz hakkında çok şey öğrendik. Bence onu affetmenin zamanı geldi.'

Kim sandalyeyi geriye itti ve ayağa kalktı.

'Yeterince duydum. Ne cüretle bilmeye cüret edersin-'

'Ben herkesten çok şey biliyorum Kim ve sen de bunun farkındasın. Bu yüzden buradasın. İkiniz arasındaki dinamiği anladığımı biliyorsun. Bu konuyu bir ara gerçekten konuşmalıyız.

"Tabii ki yapmalıyız. Kahve ve kek eşliğinde. Bir dakika, unutmuşum: sen sayısız ölüme ve sefalete neden olduğu için hapiste olan aşağılık bir sosyopatsın. O yüzden pas geçiyorum. Belki başka zaman.

"Bence en azından gidip onu görmelisin.

'Ne düşündüğün umurumda değil; şimdi bana neden gelmemi istediğini söyle. Sana gönderdiği mektuplar nerede?'

"Güvende," diye yanıtladı Alex. 'Ve onu görmeye gittiğinde onları sana vereceğim...'

Alex, Kim'in yüzünde beliren dehşetin tadını çıkardı.

'Belli ki uzmanlar sosyopatinin bir tür akıl hastalığı olmadığı konusunda yanılmışlar çünkü siz açıkça aklınızı kaçırmışsınız.

Alex hakareti duymazdan geldi. Toplantının iş kısmına gelmişlerdi. 'Ciddiyim, Kim. Git ve onu gör, ben de onları teslim edeyim.

Kim uzaklaşmaya başlarken, "Sizde kalsın," dedi.

Alex, "Onda senin istediğin bir şey var," diye seslendi.

Kim döndü. Alex onun gözlerinin nefretten kararmış olduğunu görmekten memnun oldu. Güzel.

"O kadında benim istediğim hiçbir şey yok.

Alex ayağa kalktı. "Evet, öyle. Onda çok isteyeceğiniz bir şey var.

Kim'in gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?

"Çünkü ona nasıl alacağını söyleyen bendim.

Kim katıksız bir nefretle baktı. Bu nefret her gözeneğinden sızıyordu.

"Siktir git Alex," diye bağırdı odadan çıkarken.

Alex yüksek sesle güldü. İçinde bir sıcaklık yayılıyordu. Empatisi olmayan bir insanın ulaşabileceği kadar yakın bir şefkatti bu. Kim Stone tekrar hayatına girmişti ve bu iyi hissettiriyordu.

İlk buluşmalarında Kim onun tekrar içeri girmesine izin vermişti bile. İçeri girdiği andaki soğukkanlılığını koruyabilseydi, Alex endişelenebilirdi. Öfke ve nefret yüzeyin altında kaynıyordu ve çoktan ortaya çıkmıştı.

Alex bu oyunun nasıl oynanacağını planlamak için saatlerini harcamıştı. Servisler, ikililer ve iyi bir önlem için ara sıra aslar olacaktı.

Bu sefer aynı hataları yapmayacaktı. Kadının gücünü ya da kararlılığını küçümsemeyecekti ve kesinlikle zekâsını da.

Ama bu sefer o kazanacaktı.

Dedektif Müfettiş Kim Stone çok az hata yapardı ama büyük bir hata yapmıştı. Alex ona her şeyin bitmediğini söylediğinde onu dinlememişti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Dawson son arabanın Saltwells Pub'dan uzaklaşmasını izledi.

Şu anda otopark akşam ticaretiyle dolup taşıyor olmalıydı. Burası en çok makul fiyatlı yemekleriyle tanınıyordu. Güzel bir akşamdı ve hızlıca bir şeyler atıştırmak ve soğuk bir bira içmek için dışarı çıkmak kolay bir seçim olurdu. Ama bu gece değil. Teknisyenler işlerinin bittiğini onaylayana kadar bar kapalı kalacaktı. Bar sahipleri bu haberi tartışmadan kabul etmişti. Kimse bir gecelik ticareti kaybetmekten hoşlanmazdı ama Dawson yine de günün olaylarını değerlendirmek için zamana ihtiyaçları olduğu izlenimini edinmişti.

Doğa koruma alanı steril tutulması kolay bir yer değildi ancak ana girişlerde ve patikalarda görevliler bulunuyordu.

Bankta oturdu ve kravatını gevşetti. Saatine baktı. Saat neredeyse yediydi. Kravatını tamamen çıkardı.

Patronun ona söylediği gibi, tanığı sorguladıktan sonra bilgileri derlemeye devam etme işini üniformalılara bırakmış olmayı dilerdi. Ama burada birilerinin bir şeyler görmüş olmasını umuyordu ve barın ve paket servisin müşterileriyle bir yere varacak gibi değildi.

Üzüntüyle barın kapalı kapılarına baktı. Birkaç bira şu anki ruh halini gerçekten güzelleştirebilirdi.

Nedense kendisini bu soruşturmanın dışında hissediyordu. Kendisine yoğun bir iş verildiğini söyleyen bir ses vardı ama durumun böyle olmadığını biliyordu. Ekip içinde işler her zaman olduğu gibiydi. Stacey evde kalıyor ve eve bakıyordu. Annesi ve babası dışarıda ilginç işler yapıyordu ve ona da dışarı çıkıp kendini eğlendirmesi söyleniyordu.

İçini çekti ve başını salladı. Gerçekçi olmak gerekirse, durumun böyle olmadığını biliyordu ama bazen öyle hissediyordu.

İçten içe ne istediğini biliyordu ve kızgınlığı ve huzursuzluğu da bundan kaynaklanıyordu. Karar vermek istiyordu. İyi bir kararın heyecanını ya da kötü bir kararın suçunu yaşamak istiyordu. Sorumluluk almakla ilgili bir sorunu yoktu. Kendisine artık akılsız bir angarya gibi gelmeye başlayan bu iş yerine bunu her gün kabul ederdi.

Patronla aynı fikirde olmadığı zamanlar oldu ama her zaman onun içgüdülerine ve deneyimlerine güvendi. Bazen kendi fikrini savunmaya çalışırdı ama bu onu nadiren bir yere götürürdü.

İçini çekti ve ayağa kalktı. Eve gitme, sıcak bir duş alma ve bahçede birkaç soğuk bira içme zamanı gelmişti. Yarın başka bir gündü.

Sağ tarafında bir hışırtı duyuldu. Durdu ve dinledi. Hiçbir şey yoktu. Başını salladı ve arabasına doğru bir adım attı. Yine kendi adımlarına paralel bir hışırtı duydu.

Başını salladı ve kendine lanet okudu. Güpegündüzdü ve bir doğa koruma alanındaydı. Tecrübelerine göre bu, muhtemelen bölgedeki tek canlı olmadığı anlamına geliyordu.

İki adım daha. Keskin bir nefes alma sesi duydu.

Yürümeyi bıraktı. Hangi böceklerin, kemirgenlerin ya da küçük hayvanların nefeslerinin altında küfrettiğinden emin değildi.

Patronun oyun kitabından bir yaprak aldı.

'Pekala, şimdi dışarı çıkabilirsin. Orada olduğunu biliyorum,' diye seslendi kendinden emin bir şekilde.

Olabilecek en kötü şey, vahşi yaşamla sohbet ediyor olmasıydı.

Çalıların arasından savaş tarzı bir şort, Hawaii gömleği giyen ve aptalca sırıtan bir figür belirdi.

"Burada ne halt ediyorsun? Dawson gözleri genç muhabire takılınca sordu. Bubba ismi dudaklarının arasından bir türlü geçmiyordu.

Delikanlı eğildi ve baldırında her geçen saniye yayılan kırmızı bir lekeyi öfkeyle kaşıdı. Dawson deriden beyaz yumruların çıkmaya başladığını görebiliyordu.

'Sadece neler olup bittiğine bakıyorum,' diye cevap verdi.

Dawson kollarını kavuşturdu. 'Tüm bölgenin yasak bölge olduğunu biliyorsunuz. Burası lanet olası bir suç mahalli.

"Hepsi mi?" diye sordu, masum numarası yaparak.

Dawson ona bir bakış attı. Bazı insanlar çocuğun saflığına inanabilirdi. O inanmadı. Çocuk açıkça stajyer bir muhabirdi ama akıl hocası Tracy Frost'tan iyi bir şeyler öğrendiği belli olan zeki küçük bir pislikti.

"İçeri nasıl girdiniz?" diye sordu. Çevredeki herhangi bir zayıflığın bildirilmesi ve sınırın sıkılaştırılması için çaba gösterilmesi gerekecekti.

"Büyükannemin bana Coppice Lane'in hemen dışındaki kestirme yoldan bahsetmişti," dedi bir çizik daha atarak.

Dawson çocuğun gömleğindeki renkli motiflere hayran kaldığını fark etti. Evin dışında böyle bir tişört giymenin biraz cesaret istediğini kabul etmek zorundaydı.

Dawson yola geri dönen toprak patikaya doğru dönerek, "Eve gitme vakti geldi," dedi.

"Brightman denen kadınla aynı katil mi?" diye sordu.

Dawson şaşkınlıkla başını salladı. Çocuğun bu sorulara gerçekten cevap vereceğini düşünmesi gülünçten başka bir şey değildi.

"Dostum, bin bakalım-

"Anlamadığım şey, tanıkların ortaya çıkması için neden bir çağrı yapılmadığı," dedi parmaklarını yalayarak ve tekrar kaşıyarak.

Dawson papağanlar arasında boğuluyormuş gibi görünen bir adamla sohbet etmekte zorlanıyordu. Uzandı ve ağaçtan bir yaprak kopardı. 'Bunu ısırgan otunun iğnesine sür,' dedi.

Bubba ona baktı. "Bu bir rıhtım yaprağı değil.

"Buna gerek yok. Yapraklardaki nemli özsuyu serbest bırakan ve cildi rahatlatan şey, kuvvetlice ovma hareketidir.

Çocuk kaşlarını çattı. "Bunu sana polis okulunda mı

öğrettiler? Dawson gülümsemekten kendini alamadı.

"Hayır, benim de bir ninem var. Bubba'nın sırıtışı gerçek

bir gülümsemeye dönüştü.

"Tamam, kayıt dışı," diye durakladı. "İnsanlar gerçekten "kayıt dışı" der mi?

Dawson başını salladı.

'Brightman davasında tanıkların dinlenmesi için neden bir başvuru yapılmadı? Araba bir ana yol üzerinde, bir dizi dükkanın önüne park edilmişti.

Dawson sertleşerek, "Seni ilgilendirmeyen nedenler var," dedi.

Bubba omuz silkerek, "Umarım iyilerdir," dedi.

"Neden böyle söylüyorsun?

Başını ormana doğru eğdi. 'Çünkü eğer aynı adam onu orada öldürdüyse, o zaman durmayacak, değil mi?

Dawson, "Bu o kadar basit değil," diye kızdı.

'Muhtemelen hayır ve haklısın, bu beni ilgilendirmez. Ama sizi ilgilendirir.

Dawson yüz ifadesinin çocuğun söylediği her kelimeye katıldığını yansıtmamasını umuyordu. Ya da bu noktayı patronuyla tartışmaya çalıştığını.

"Mesele şu ki," dedi Bubba, buruşmuş, kullanılmış yaprağı bir kenara fırlatarak. 'Basının bir soruşturmaya gerçekten yardımcı olabileceği tek zaman bu. Tek bir makaleyle, senin önümüzdeki iki yılı barlarda tanık aramakla geçirmenden daha fazla insana ulaşabiliriz.

Bubba yanından geçip giderken Dawson, "Evet, tavsiye için teşekkürler," dedi.

'Rica ederim, işte biraz daha. Birkaç gün sonra insanlar Pazar gecesi nerede olduklarını bile unutmuş olacaklar.

Bubba omuz silkti ve toprak yolda yürümeye başladı.

Dawson tereddüt etti ve sonra derin bir nefes aldı.

'Hey, evlat, bekle. Atla da seni bırakayım.'

BÖLÜM OTUZ YEDI

Kim, kapının çalındığını duyduğunda kaskını daha yeni çıkarmıştı.

Başını salladı ve aynı anda gülümsedi.

Botlarının fermuarını açıp tekmeleyerek çıkarırken, 'Açık,' diye seslendi. Barney hâlâ heyecanla ayaklarının etrafında zıplıyordu.

"Bana ne aldın?" diye sordu Bryant oturma odasına girerken.

"Hiçbir şey," dedi Barney'ye sulu yeşil bir elma uzatarak.

Kim onu halının üzerindeki en sevdiği yere götürürken içini çekti, üç kez döndü ve uzandı.

'Bana yemek, kahve getirdiğin günleri hatırlıyorum...'

'Hey, çocuk sahibi olmayı sen seçtin,' dedi köpeğe doğru başını sallayarak. 'Ve işte böyle oluyor. Herkes çocuklar için satın alır ve ebeveynleri unutur.

"Bana sorunun ne olduğunu soracak ve sana defolup gitmeni söyleyecek kadar uzun kalacaksan, kahveyi dökebilirsin.

"Az önce tüm konuşmamızı kendi başınıza yürüttüğünüze göre bir anlamı var mı?

"Buyurun," dedi ve üst kata çıktı.

Eve girdikten sonra iş kıyafetlerinin atılması gerekiyordu. Bu ritüelistik ve günü geride bırakmanın sembolik bir yoluydu. Kendi kendine itiraf etti, büyük bir kısmını. Yeni bir kot pantolon ve tişörtün Stafford'a yaptığı yolculuğu sileceğinden emin değildi.

Yatmadan önce duş alana kadar yüzünü hızlıca yıkaması yeterli olacaktı.

Meslektaşını ve arkadaşını dışarıda şaşkınlıkla aşağıya bakarken buldu.

"Veranda takımı mı aldın?

"O kadar da değil," dedi. 'Bu iki sandalyeli bir bistro masası. Eğer tek sandalyeyle satmış olsalardı onu alırdım," dedi dürüstçe.

"Ama bu bahçe mobilyası," dedi içkileri bırakırken.

Masaya ve sandalyelere dehşetle baktı. "Lanet olsun, bunu bana dükkânda hiç söylemediler," dedi alaycı bir tavırla.

Bahçesi, sahip olduğu dış mekâna duyduğu ilgiyi yansıtıyordu. Bahçenin yarısı taş döşeli, yarısı çimliydi ve sonunda son sahipleri tarafından bırakılmış büyük yeşil bir saklama kutusu vardı.

Bryant onu, evdeyse büyük olasılıkla garajda bulunacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ancak yaz boyunca Barney'yi evin yakınındaki taşların üzerinde yatarken, onu bulmak için içeri dönmeden önce her seferinde sadece birkaç dakika huzur içinde havayı koklarken buldu. Barney'nin temiz hava almasından endişe duymaya başlamıştı ama Barney onsuz dışarıda kalmıyordu. Bunu Bryant'a itiraf etmeyecekti; zaten köpek konusunda onunla yeterince dalga geçiyordu.

Bryant oturdu ve bir bileğini diğerinin üzerine koydu. Barney onun sağına yerleşti ve eline sokuldu. Bryant otomatik olarak elini kaldırdı ve köpeğin başını okşamaya başladı.

Evet, işte benim oğlum, diye düşündü Kim. Ona en son yemek veren kişiye sadık.

"Peki, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" "Muhtemelen hayır," dedi diğer sandalyeye oturarak.

Aklında bir şey olduğunu nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmedi. Bryant'tan başka kimsenin fark edemeyeceği yüzlerce küçük şeyden biri olabilirdi.

"Kendi ofisimi kullanan ben miydim?" diye sordu. "Hayır.

"Herkesi eve erken gönderdiğim gerçeği mi?

"İyi bir işaretçi, ama hayır, o kadar da erken değildi: saat dörttü ve biz yedide başladık.

"Oh, o zaman ne?

"Bu," dedi, sol ayak bileğine vuran ayağını başıyla işaret ederek. "Bilinçli zihniniz ayak vuruşu yapmıyor ama bilinçaltınız yapıyor.

Anında tıklamayı bıraktı.

Bryant güldü. 'Ve işte böyle: Yaptığının farkında bile değilken onu kontrol edebileceğini sanıyorsun. Bir dakika içinde tekrar kapanacak.

'Defol git,' dedi.

"Kendi kendine konuştuğun ve benim burada yokmuşum gibi davrandığım o şeyi her zaman yapabilirsin?" diye teklif etti.

"Peki, neden sen gidene kadar beklemeyeyim?" "İyi bir noktaya değindin," dedi, gözlerini ileri dikerek.

Bryant Barney'nin başını okşamaya devam ederken aralarına sessizlik çöktü. 'Yardım edebileceğin bir şey değil,' dedi.

"Muhtemelen hayır.

'Yani, bu konuda konuşmanın bir anlamı yok,' dedi. "Pek değil," dedi adam.

'Tanrı aşkına, beni sorgulamayı bırakın. Annem şartlı tahliye için bekliyor, tamam mı?'

"Kahretsin, Kim. Eli Barney'nin başının üzerinde durakladı. "Ve Alexandra Thorne'dan bir mektup aldım.

Kafasını çevirdi. "Şaka mı yapıyorsun?

Kadın başını salladı.

"Tanrım, sadece senin ayağının vurmasına şaşırdım. Tamam, baştan başla ve yavaş yavaş anlat. Ben yaşlıyım ve tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Kim derin bir nefes aldı.

'Annemin hafta sonunda şartlı tahliye duruşması var. Tek akrabası olarak bana bilgi verildi.

Kaşlarını çattı. 'Ama çok uzun zamandır orada, kesinlikle-'

"Bryant, yeterince şey yaptığını düşünme bile," diye tersledi Kim. Bu çok uzak bir ihanetti.

'Yaptıklarından sonra, üç ömür yeterli olmaz. Söyleyeceğim şey, uzun zamandır orada olduğu ve bu konunun daha önce de gündeme geldiğiydi.

Kim başını salladı. "Annem her zaman şartlı tahliye duruşmasından hemen önce bir tür şiddet olayı tasarlamayı başarmıştır.

Ona sorgulayıcı bir şekilde baktı. "Kasıtlı olarak mı?

"Evet, ister inanın ister inanmayın, tüm randevuları bir araya getiren Alex'ti ve bana bir hediye olarak kendini kilit altında tuttuğunu tahmin etti, çünkü istediğimin bu olduğunu biliyor.

"Alex bunu nereden bilebilir ki?" diye patladı.

"Geçen yıl Grantley'i ziyaret ettiğinde bunu çözmüştü.

"Sosyopat Alex, paranoyak şizofren anneni, cezai ehliyeti olmayan delilerin kaldığı bir tesiste mi ziyaret etti?

"Bryant, ayak uydurmaya çalış.

Şaşkınlıkla başını salladı.

Kim, "Ancak bu kez herhangi bir şiddet olayı yaşanmadı ve annem duruşmaya devam edecek" dedi.

Tüm bunları yüksek sesle söylemenin kafasındaki düşüncelere bir düzen getirebileceğini düşünmüştü. Şimdiye kadar bu koca bir hayırdı.

"Fikrini ne değiştirdi? Bryant sordu.

Kim gülümsedi. "Mektuplarım. Görünüşe göre benim affediciliğim ona yepyeni bir bakış açısı ve ikinci bir şans vermiş-'

Dur bakalım. Geri çekil. Yetişmeye çalışıyorum ama... bekle. Bana çılgın doktorumuzun annene senin gibi yazdığını söylemeyeceksin değil mi?

Omuz silkti. "Tamam, bunu sana söylemeyeceğim ama özetle,

evet. "Kahretsin," dedi ve arkasına yaslandı.

Kim kalktı ve mutfağa gitti. Çekmeceden iki mektubu da aldı ve dışarı çıkardı. Onları havada tuttu. Bryant mektupları aldı ve ona bakmaya devam etti.

"Bu, garajdaki son projenizin gidonunun eksik olması ve birkaç ay boyunca onu alamamanız gibi bir sorun değil, değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi, koltuğuna tekrar oturarak.

Bryant'ın elleri artık mektupları tutmakla meşgul olduğu için Barney masanın onun tarafına geçti.

Grantley'den gelen mektubu okudu ve sessizce başını sallayarak masanın üzerine bıraktı. Alex'ten gelen mektubu okudukça çenesi daha da düştü.

"Lanet olsun, Kim," dedi bitirdiğinde. "Her bir cümlesindeki tehdidi duyabiliyorum.

Onunla göz göze geldi ve onu bakışlarıyla buluşmaya

zorladı. "Gidip onu göremeyeceğini biliyorsun, değil

mi?

Kim hiçbir şey söylemedi. Bunun başka bir gün konuşulacak bir konu

olduğu açıktı. 'Kahretsin, Kim. Çoktan gittin, değil mi?'

Belki de tanımıyordu. Bazen onun kendisini bu kadar iyi tanımamasını diliyordu.

Başını ellerinin arasına aldı ve küfretti.

"Yapmak zorundaydım Bryant. Neyin peşinde olduğunu öğrenmeliydim.'

"Peki ya sen?" diye sordu zorla. "Senin korku uyandıran bakışların altında eriyip sana her şeyi anlattı mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Şey... n-

'Tabii ki söylemedi. Çünkü her ne yapacaksa aylardır planlıyordu, bu yüzden size asla söylemeyecekti ama şimdi olabilecek en kötü şeyi yaptınız.

"Ne?" diye sordu.

"Onu eğlendirdin. Senin için her ne planladıysa, senin hiçbir katılımın olmadan gerçekleştirmesi zor olurdu.

"Ama bilmek istedim...

"Ne?" diye sordu, sayfayı ona doğru sallayarak. 'Sen zaten biliyordun. Annenle senin gibi iletişim kurduğunu biliyordun. Bundan sonra olacaklar senin yemi yutmana bağlıydı.

Kim hiçbir şey söylemedi. Adam haklıydı. Bu kabus gibi bir dolambaçlı yolculuktu ve Kim gönüllü olarak bu yolculuğa çıkmıştı.

Sonunda konuştuğunda sesi sessiz ve düşünceliydi. "Bilirsiniz, ben çocukken oyun sahalarının yanında otururduk ve futbolcular için soyunma odası olarak kullanılan küçük bir bina vardı. Biz ona pavyon derdik.

'Duvarlar grafiti ve hakaretlerle doluydu. Bu, Mark Zuckerberg doğmadan yıllar önceydi. İnsanlar duvarlara "Paula bir fahişe" ya da "Karen bir orospu" yazıyor ya da bir kızın kaç erkekle yattığını sayıyorlardı. O pavyonda iyi bir şey yazmıyordu ama tanıdığım her kız her gece gidip kontrol ediyordu. Kız kardeşim de dahil.

"Bir gece gözyaşları içinde eve koştu ve ona neden her gece gidip okumak zorunda olduğunu sordum, sadece bilmek zorunda olduğu içindi. Ve bazen bilmek her şey demek değildir.

Kim onun sözlerini dinlemiş ve anlamıştı. "Ama kendimi olacaklara nasıl hazırlayabilirim?

"Yapamazsın, çünkü sana ne istediğini asla söylemeyecek.

"Gidip annemi görmemi istiyor," diye ağzından kaçırdı Kim. Kahretsin, her şeyi biliyor da olabilirdi.

Bryant başını salladı. "Yapma, Kim.

"Annemde istediğim bir şey olduğunu söylüyor.

'Sizinle zaten oynadığını göremiyor musunuz? Sana istediğini yaptırmak için bilme ihtiyacını manipüle ediyor.

'Ama annemden aldığı mektupları istiyorum,' dedi. 'Onu içeride tutmak için kullanabileceğim bir şey olabilir.

'Sana asla kullanabileceğin bir şey vermeyecek. Bunun ona nasıl bir faydası olur ve annende senin isteyeceğin ne olabilir ki? Yirmi sekiz yıldır ihtiyacın olmadıysa, şimdi gerçekten ihtiyacın var mı?

Kim kelimeleri duydu. Kulağına gidiyorlardı. Sadece beynine ulaştıklarından emin değildi.

Bryant uzun bir iç çekti. Sesi sessizleşti, ciddileşti.

'Ne kadar yaklaştığını unutmuş olamazsın? Son seferinde seni neredeyse nasıl yok ettiğini?

"Elbette hatırlıyorum Bryant. Ben de oradaydım. Ama bu beni bu sefer daha iyi silahlanmış yapmaz mı?

"İşte senin sorunun da burada yatıyor. Herhangi bir zırhınız olduğu izlenimine kapılmanız.

Kim onun ne demek istediğini biliyordu. Sorunlarını hâlâ ele almamış ya da bunlarla başa çıkmamış olması, manipülasyonlarına karşı hâlâ savunmasız olduğunu gösteriyordu.

"Ve sana istemediğin ve uygulamayı reddedeceğin bir sürü tavsiye verdikten sonra iyi geceler dileyeceğim.

Kim onu kapıya kadar takip etti. Dışarı çıktı ve döndü.

"Annenizi görmeye gitmemeniz için sizi ikna edecek bir şey söyleyebilir miyim?

Kim gözlerini yere dikti. "Bazı şeytanlarıma hitap etmemi takdir edeceğini düşünmüştüm.

Bryant ellerini ön ceplerine soktu. 'Ama sen değilsin, değil mi? Bu kendi özgür iradenle verdiğin bir karar değil. Bu, nefret ve öfke duygularına hitap etmeyi seçtiğin bir şey değil. Buna zorlanıyorsun ve bu da başlı başına doğru zaman olmadığı anlamına geliyor.

Kim onun sözlerini kabul etti. Yeterince doğruydular. Ama karar verilmişti.

Asıl sorusuna bir cevap bekledi. Kadın başını

salladı. "Cevabım hayır.

İçini çekti ve arabanın tepesine ulaştığında geriye doğru bir el salladı.

Bryant'ın söylediği her kelime anlamlıydı. Alex'i tanıyan herkes ona uzak durmasını tavsiye ederdi. Onu tanıyan herkes ısrar etmeye çalışırdı.

Ve evet, kadının onun tüm zayıflıklarını bildiğini kabul etmek zorundaydı. Ama Kim onun Alex'inkileri de bildiğine inanmak zorundaydı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meslektaşının gidişini izlerken tekrar gölgelere karıştı. Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?

Sorusunun cevabını alması uzun sürmeyecekti.

Bu tek kadın, insanları kafalarının içinde konuşan şeytandan kurtarmıştı.

Seni temizleyebilirim.
Unutmanı
sağlayabilirim. Seni
bütün yapabilirim.
Sana hayatını geri verebilirim.

Alexandra Thorne'dan asla kaçamayacağını biliyordu. Belki bir kez kaçabilirdi. Belki yolun karşısındaki kaltak onu kurtarmaya çalışsaydı bir şansı olabilirdi.

Ama şeytan Alexandra Thorne'un işine geldiğinde onu alıp bir kenara atıyordu ve o da buna izin veriyordu. Her zaman izin verecekti. Her zaman izin vermişti: elini tutup ruhuna gülümsediği ve acısını dindirebileceğine söz verdiği andan itibaren.

Elbette bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. O sadece onun oyuncağı olmuştu: bir deney, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bir test. Kendi manipülasyonlarının bir testinden başka bir şey değildi.

Ama bir süre için inanmıştı.

Adamın amcası olmadığını, artık o küçük yatak odasında olmadığını fark edene kadar bir adamı öldüresiye dövmüştü.

Adam onu sadece kabuslarının işkencesinden kurtarmak için karanlıkta sarsarak uyandırmıştı. Ama şeytanın sözleri o kadar güçlüydü ki sadece tek bir yüz görmüştü. Ve bu yüz çoktan yok ettiği bir yüzdü.

Ve o zaman asla temiz olamayacağını biliyordu. Asla bütün olamayacaktı. Asla kurtulamayacaktı.

Şeytanın başka potansiyel kurbanları da olmuştu ve yolun karşısındaki orospu onları kurtarmıştı.

Peki neden onu kurtarmamıştı?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kim bakışlarını masasının üzerindeki meraklı yuvarlak nesneden ayırdı ve ana ofise yöneldi.

Yedek masanın kenarındaki yerinden göz ucuyla hâlâ görebiliyordu.

Bunu kapısının önüne kim koymuştu? Bu bir çeşit alay mıydı? Alex onunla akıl oyunları mı oynuyordu? Kimse onun kapısına hediye bırakmazdı.

"Pekâlâ millet," dedi arkasını dönerek, "hepinizin bildiği gibi potansiyel bir ikinci kurbanımız var.

Kim ilk iş olarak güncellediği panoya doğru ilerledi: onun için bu sabah saat altıyı birkaç dakika geçiyordu. Umutsuzca uykuyu kovalamıştı ama uyanıklıkla uyku arasındaki o araf, hem Alex'in hem de annesinin görüntüleriyle doluydu. Geçmenin yolunu bulamamış ve saat dörtten hemen sonra Barney'i sabah koşusuna çıkarmıştı.

Bryant, "Adı Maxine Wakeman ve rehabilitasyona girip çıkmış bir uyuşturucu bağımlısı," dedi ve onu odaya geri getirdi. Konuşmayı bıraktığının farkında değildi.

'Yirmi iki yaşında ve evlat edinilmiş,' diye ekledi Kim. 'Bryant ve ben onu bir süredir görmeyen üvey annesiyle konuştuk. Bu sabah öz annesiyle de konuşacağız.

"Güzel bölge," dedi Stacey, Bryant'a doğru döndü ve ona adresin yazılı olduğu bir kağıt parçası uzattı.

Kim, "Maxine'in annesi bir televizyoncu... görünüşe göre," dedi. Bu isim ona tanıdık gelmemişti. "Bir sabah programında psikiyatrist olarak yer alıyor.

"Geraldine Hall? Dawson sordu.

Kim şaşkınlıkla başını salladı.

Hanımım onu her gün izliyor. Yani çoğu gün. Gerçekten işini biliyor, öyle diyor.'

"Bunun için teşekkürler Kev," dedi Kim.

Stacey kaşlarını çatarak, "Kurbanlar arasında benzerlik yok," dedi.

Kim başını iki yana salladı. Bu konuşmayı zaten on beş kez yapmış gibi hissediyordu ama işin aslı hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Bir soruşturmanın en önemli yönlerinden biri, kurbanlar arasındaki ortak noktayı bulmaktı. Görünüşte rastgele olan kurbanları bir nedene bağlayan payda. Bu bağlantı bir bölge, belirli bir tip ya da fiziksel tanım, yaş aralığı, gelir aralığı, işyeri - yüzlerce şeyden herhangi biri - olabilirdi ama Kim, Deanna Brightman'ı Maxine Wakeman'a bağlayacak bir tane bile düşünemiyordu.

"Stace, Brightman'lar hakkında elimizde ne var? Kim sordu.

"Mali durum konusunda haklıydın," dedi Stacey. 'O ev için yirmi bir yıl önce altı haneli bir depozito yatırıldı. Bir yıl önce Deanna yedi aylık hamileyken hastaneye yattı ve çıkamadı.

"Tıbbi uygulama hatası anlaşması mı? Kim sordu.

Stacey başıyla onayladı. 'Ben de öyle düşünüyorum. Hâlâ daha fazla bilgi toplamaya çalışıyorum.

-'

Kim, "Hayır, bu kadar yeter," dedi. Bu kadar ayrıntı yeterliydi. Özellikle de İhmal, çiftin neden kendi çocukları olmadığını da açıklıyordu. "Deanna'nın eski telefonunun numarasını bulmaya çalışmaya devam edin.

Kimsede yoktu: ailesi, onun tek telefonu olmasından bu yana geçen altı yıl içinde telefonlarını güncellemişti. Kaybolan tek şeyin bu olması Kim'e bunun bir anlamı olması gerektiğini söylüyordu.

Jason Cross'a odaklanmanı istiyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. O bir yalancı ve fazla zorlandığında çok savunmacı oluyor.

Stacey not aldı.

"Kev? Kim sordu.

'Rapor edecek bir şey yok patron,' dedi. 'Dün Saltwells'teki herkesle görüştüm. Hiçbiri bir gece önce barda değilmiş.

Maxine Wakeman öldürüldü ve ayrıca o gece barda bulunan müşterilerin oldukça uzun bir listesini aldım.

"Yani? Kim, genç dedektifin ruh halini tanımlamakta zorlanarak sordu.

"Bu isimlerden bazılarıyla ilgili bir başlangıç yapacağım ve herhangi birinin bir şey hatırlaması ihtimaline karşı Maxine, Deanna ve arabanın fotoğraflarını yanıma alacağım.

Kim başıyla onayladı.

"Pekala, Maxine Wakeman'ın evlat edinildiğini bildiğimize göre, gerçek annesinin ne diyeceğini öğrenmenin zamanı geldi.

KIRKINCI BÖLÜM

Alex uyandı ve karşıdaki yatağa baktı.

Tanya sırtını duvara dayamış, kirli spor ayakkabıları yatağın kenarından sarkacak şekilde oturuyordu. Ayaklarını birbirine vuruyor ve dikkatle ona bakarken sağ elindeki tarağı sol elinin avucuna vuruyordu.

Alex hoş bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi.

Diğer insanlar, oradaki en korkulan kadının yanında hayatlarından endişe ederek uyanık kalmayı tercih edebilirlerdi.

Tanya sanki Alex hiç konuşmamış gibi bakmaya devam
etti. Alex, "Günaydın Tanya," diye tekrarladı.

"Canını yakacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi Tanya, kesinlikle.

Alex doğrulup oturdu. "Hayır, yapmayacaksın," dedi sakin bir
sesle.

Alex kısa sürede çok iyi tanıdığı hırıltıyla ödüllendirildi.

"Sadece bekle...

"Ne için Tanya? Alex sordu. "Senden iki adım ötede, yedi saattir mışıl mışıl uyuyorum. Beni öldürmek isteseydin çoktan ölmüş olurdum," dedi Tanya'nın elindeki tarağa bakarak.

Alex, Tanya'yı hücreye koyduktan sonra onun üzerinde hangi yöntemleri ya da teknikleri kullanabileceğine karar vermek için saatlerini harcamıştı.

Konuşma hipnozu onun tercih ettiği manipülasyon yöntemiydi. 'Gizli hipnoz' terimini tercih ediyordu: temelde insanların fikirlerini değiştirmelerini veya onları etkilediğinizi bilmeden olayları sizin istediğiniz gibi görmelerini sağlama sanatıydı.

Bu sürece dün gece başlamıştı. Tanya'ya sürekli olarak uyurken ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Tanya'nın tam olarak yapmak istediği şey bu olmasına rağmen yapmamayı seçmişti. Bilinçaltı kontrolü ele almıştı. Kullandığı ifadeler ve terminoloji bir şeyi ima ediyordu ve Tanya şimdi bunun ne olduğunu bilmek istiyordu. Doğrudan bir telkin olan normal hipnozdan farklıydı, oysa gizli dolaylı olarak çalışıyordu.

Bu, 'bir dilim kek al' ile 'bu kek çok lezzetli' arasındaki farktı. Bu, bir parça keke uzanma kararının kişinin kendisi tarafından verilmesi için öneri tohumunun ekilmesiyle ilgiliydi.

'Seni seçmemin birçok nedeni var, en önemlisi de zekân. Sen aptal bir kadın değilsin. Neyin peşinde olduğumu merak ediyorsun. Olman gerektiği gibi.

"Ne oyunu oynuyorsun, sürtük? Tanya gözlerini kısarak sordu.

Alex saçlarını tararken, "Bu bir oyun değil Tanya, seni temin ederim," dedi. "Senin hakkında her şeyi biliyorum.

"Her şeyi biliyorsun...

"Her şeyi biliyorum Tanya. Annenin sen on iki yaşındayken öldüğünü biliyorum. On yaşındaki kız kardeşinle kalabilmek için canını dişine takarak mücadele ettiğini, hatta ikiniz için de koruyucu aile veya evlat edinme umudu olmadan sistemde kaldığını biliyorum. Tina'yı elinden gelen her şeyden koruduğunu biliyorum. Ve yeterince büyüdüğünüzde bakım sisteminden ayrıldınız ve onu hala korudunuz. Ama onu her şeyden koruyamazdın, değil mi?'

Tarak artık avuç içine vurmuyordu. Sol eli dişlerin etrafına kapanmış, parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

"O gece kaç erkek ona tecavüz etti, Tanya?

Tanya hiçbir şey söylemedi.

'Elbette, üç kişiydiler, değil mi? Ve sen ve kız kardeşin hepsini öldürdünüz, değil mi?

Tanya nefret gözlerini doldururken bakmaya devam etti.

Alex başını eğdi. "Peki hanginiz onları öldürmeden önce penislerini kestiniz?

Cevap yoktu ve Alex'in de bir cevaba ihtiyacı yoktu. Hem Tanya'nın hem de kız kardeşi Tina'nın aynı derecede gaddar olması onun için yeterliydi.

"Hangisinin yeğeniniz Kai'nin babası olduğunu öğrenebildiniz mi?

Ve işte bir sonraki bomba. Aralarında onun adının geçmesi bile her şeyi değiştirmişti. Tanya için en değerli şeyler, kız kardeşi ve yeğeni, şimdi burada, onlarla aynı odadaydı. Bu artık sadece onunla ilgili değildi.

Alex bir cevap bekledi. Aralarındaki hava gergindi. Tanya'nın odanın öbür ucuna fırlayıp Alex'in boğazına sarılacağı bir an geldiyse, o da şimdi gelmişti.

İkisinin başına gelen her şeyin öfkesi gözlerinde dans ediyordu. Eli hâlâ tarağı kavrıyordu.

Alex gülümsedi.

'Yani her şeyi biliyorum Tanya, ama en önemlisi senin ve kız kardeşinin ayrılmak zorunda kaldığını biliyorum. Ama hala onunla temas halindesin.

Ve bu planın hayati bir parçasıydı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

"Peki, bu masa mobilyaları da neyin nesi? Bryant, Clent Tepeleri'ne giden dönemeci geçtiklerinde sordu.

Ofisteki kaktüs bitkisini gördüğünü bilmeliydi.

Diğer insanlar işyerlerini daha sade hale getirmek için masalarını süslemeyi tercih etmişlerdi. Fotoğraflar, süs eşyaları, klişe mesajlar içeren plastik motivasyon kartları. Anlam veremediği her türlü kişisel nesneyi gördü. Sanki insanların iş gününü atlatmak için kim olduklarını hatırlamaya ihtiyaçları varmış gibiydi. Evden hatırlatıcı bir şeyler getirecek olsa, bir lokma anahtarı, bir köpek çiğnemesi ve... aklına başka bir şey gelmiyordu. Ve bu onun için sorun değildi.

"Kapımın önüne bırakılmıştı," dedi açıklama olarak. Evini yeniden açmaktansa onu yanında getirmek daha hızlı olmuştu.

'Yani bir şekilde uyuyor, ne demek istediğimi anlıyorsan. Sen biraz-'

'Bryant, bu cümleyi çalışma saatinde bitirme,' diye uyardı.

farkına vardı.

"Gemma'dan" dedi.

"Gemma da kim?

Kim ona Deanna Brightman'ın suç mahallinden eve döndüğünde yaşananların kısa bir özetini sundu.

Middlefield Lane, Hagley'deki adrese yaklaştıklarında arabayı yavaşlatarak, "Onları çekmekte hiç zorlanmıyorsun," dedi.

Alex'in eski uğrak yerine geri dönmek sinir bozucuydu ve kadının evinin ve ofisinin aynı yerde olmasından duyduğu rahatsızlığa engel olamıyordu.

Şu anda bulundukları yerin sadece bir mil batısında.

Kim bu düşünceyi bir kenara itti ve eve odaklandı. Burası şimdiye kadar ziyaret ettikleri en büyük ve en lüks görünümlü evdi.

Bryant, 'Black Country'nin fakir ve yoksul halkına bir ziyaret daha,' dedi.

Evi çevreleyen yüksek duvar, yedi metrelik tuğla sütunlara ve çifte kapıya doğru kademeli olarak yükseliyor ve burada son buluyordu.

Bryant kapıya yaklaştı ve duvara sabitlenmiş bir dahili telefona konuştu. Maxine Wakeman'ın ölümü ailesine bildirilmişti ve kapılar derhal geri dönmeye başladı.

Ev beyaz renkteydi ve Kim üst katta on bir pencere saydı. Sol tarafa büyükçe bir garaj yerleştirilmişti.

Kapı zili evin her yerinde çaldı.

Karo zeminde topuk seslerini duymaları için bir buçuk dakika geçmesi gerekti. Kim, evin diğer ucundaysanız ön kapıya ulaşmanın biraz zaman alabileceğini tahmin etti.

Sonunda kapı geri çekildi ve aksi görünme çabalarına rağmen altmışlı yaşlarının başında bir kadın ortaya çıktı. Dudakları dolgunlaştırılmış ve yüzü gerilmişti. Kim'e bir gece önce ormanda gördüğü sonbahar çiçeklerini hatırlattı. Neredeyse bitmişti ama sadece son güneş ışığına doğru uzanmaya çalışıyordu.

Ama yaşı, bir ağacın içindeki halkalar gibi boyun derisinden belli oluyordu.

Kadının yüzü çekiciydi ama biraz fazla makyajlıydı. Ruju fazla kırmızıydı. Lacivert bir pantolon ve çiçekli bir bluz minyon vücudu sarıyordu.

Sol bileğinde üç ince altın bilezik birbirine çarpıyordu.

Bryant ikisini tanıştırırken Kim, kadının etrafında bir mülkiyet havası olduğunu fark etti.

Bu Maxine'in annesi değildi ama Maxine'in bir şeyiydi. Elini uzattı. "Amelia Trent. Geraldine'in annesi.'

Kim, torununun değil kızının ismine olan bağlılığa dikkat çekti.

Bryant salona adım attıklarında başsağlığı diledi. Kadın yeri işaret etmeden önce başını zorlukla salladı.

'Şuradaki fayansa dikkat edin, daha yeni değiştirildi. Milano'dan uçakla getirildi.

Koridor, kahvaltı için Kim'in tüm alt katını yiyebilirdi ve hala tatlı için yer vardı.

Merdiven, mekânın dışına doğru spiral çizerek bir seyir balkonuna çıkıyordu.

Kim'in bakışlarını avizeye doğru takip ederek, "Marsilya'dan geldi," dedi.

"Bayan Trent, kızınızla konuşabilir miyiz? Kim söyledi. Mülkte rehberli bir tur için burada değillerdi.

"Elbette," dedi soğukkanlılıkla, merdivenin sol tarafına doğru ilerlerken.

Bryant, "Televizyon psikiyatristi olmanın bu kadar iyi para getirdiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Evin merkezini işaret ediyor gibi görünen cam bir tepenin altındaki resmi, tamamen döşenmiş yemek alanından geçtiler.

Kim onun ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Neeta, neredesin? Amelia seslendi. Cevap gelmedi. Döndü ve gözlerini devirdi. "O daha yeni ve evin içinde kayboluyor.

Amelia onları hoş ama rahat bir salona götürdü. Krem rengi sıcak bir halı, ayaklarının altındaki masif meşe ahşap döşemeyle tezat oluşturuyordu. İki karamel deri kanepe mermer şöminenin önünde dik açıyla duruyordu. Karanlık ve soğuk bir gecede içine girilebilecek bir odaydı.

Geraldine Hall pencerenin önünde durmuş, duvara yaslanmıştı. İkinci bir kadın duvara en yakın kanepede yastıklarla desteklenmişti. Sol bacağı uyluktan ayak bileğine kadar alçıya alınmıştı.

Geraldine Hall, Kim'in bir gece önce izlediği programda göründüğünden daha zayıftı. Çok daha zayıf.

Uzuvları uzun ve cılızdı. Yüzü çekiciydi ama zayıftı ve vücuduna göre yanlış boyutta görünüyordu.

Gözleri kızarmıştı ve bir mendil tutuyordu.

"Kızım Geraldine Hill," dedi Amelia, sanki yemek sonrası bir konuşmacıyı takdim ediyormuş gibi. "Ve onun arkadaşı, Belinda Hughes.

Geraldine kanepeye doğru ilerledi ve bir elini kadının omzuna koydu.

"Bu Belinda, ortağım.

Kim, kendisine doğru gülümseyen kadına başını sallayarak karşılık verdi.

Amelia'nın yüzündeki belli belirsiz kızgınlık ifadesi hoşgörülü bir gülümsemenin altında gizliydi.

"Yakında karım olacak," diye ekledi Belinda, uzanıp partnerinin elini kapatarak.

Kim, Amelia'nın bakışlarının omzundaki eli nasıl takip ettiğini ve orada kaldığını fark etmekten kendini alamadı.

Kim, "Maxine için buradayız," dedi ve oturdu.

Cebinden mendili çıkarmak için elini Belinda'nın elinden çekerken Geraldine'in gözleri hemen kızardı. Kanepenin kenarına oturdu.

Yirmili yaşlarının başında bir kadın kapıda belirirken Amelia, "Sanırım öyle," dedi. "Neeta, nerelerdeydin? Amelia soğuk bir tavırla sordu.

"Misafir kanadında...

"Boş verin. Lütfen misafirlerimize içecek bir şeyler ikram edin. Kim reddetmek için elini kaldırdı.

Bryant kıza gülümseyerek, "Kahve - beyaz, iki şekerli, lütfen," dedi.

Belinda başını sallarken Geraldine, "Benim için de öyle," dedi.

"Tch, kızım için yeşil çay," diye düzeltti Amelia, kadını uzaklaştırmak için sağ elini kullanarak.

Geraldine itiraz etmek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı.

"Maxine'le ne kadar zamandır görüşüyordunuz? Kim sordu.

"Dört yıl oldu," diye yanıtladı Geraldine. "On sekiz yaşındaydı ve endişe doluydu.

"Ve uyuşturucu," diye araya girdi Amelia. Kim onu duymazdan geldi.

"Peki nasıl gidiyordu?" diye sordu.

Geraldine'in gülümsemesi hüzünlüydü. "Dürüst olmak gerekirse pek iyi değil. Kapının eşiğinde belirmesi biraz sürpriz oldu. Pek de nazik değildim...'

Amelia kaşlarını çatarak, "Anlaşılır bir şey," dedi. 'Evlat edinmenin anlamı-'

"Ooooh, böldüğüm için özür dilerim," dedi Belinda, sağlam bacağını yana çekerek. "Tuvalete ve koltuk değneklerime ihtiyacım var... Amelia, sakıncası yoksa... ?

Amelia öne çıkıp kolunu uzatmadan önce müstakbel gelinine alaycı bir bakış fırlattı.

Belinda, yaşlı kadının elini tutarak topallayarak uzaklaşmadan önce partnerine bilmiş bir bakış attı.

Kim, "Lütfen devam edin," dedi.

Geraldine dürüstçe, "O ilk karşılaşmadan sonra kendimize gelmemiz biraz zaman aldı," dedi. "İkimiz de ne yapacağımızı ya da nasıl davranacağımızı bilmiyor gibiydik ama sonunda iletişim kurmanın bir yolunu bulduk. Dürüst olmak gerekirse, bu anne ve kız gibi değildi. Maxine'in bir annesi vardı ama biz yakınlaşıyorduk.

"Uyuşturucuya rağmen mi? Kim sordu.

"Belki de bu yüzden," diye yanıtladı

Geraldine. Kim onun açıklamasını bekledi.

'İlk gençlik yıllarımda bir içki problemi geliştirdim, memur bey. Bağımlılığı anlıyorum.'

"Ona yardım etmeye mi çalıştın? Bryant sordu.

"Elbette. Onunla bir annenin geçmişine ve ilişkisine sahip olmayabilirim ama kesinlikle içgüdülerim vardı.

Kim insan ilişkilerinin karmaşıklığına hayret etmekten kendini alamadı. Özellikle de anne ve kız arasındaki bağa. Geraldine'in annesiyle kendi ilişkisi de daha az karmaşık görünmüyordu.

Onunki bir istisnaydı. Orada karmaşık bir şey yoktu. "Maxine hiç

sorunlu görünüyor muydu? Kim sordu.

"Memur Bey, o her zaman sorunluydu. Bu sadece bir derece meselesiydi. Bazı yönlerden yaşına göre çok gençti.

"Hiç biriyle sorun yaşadığından, kendini tehdit altında hissettiğinden bahsetti mi? Kim sordu.

Geraldine başını sallamadan önce bir an düşündü. "O bir uyuşturucu bağımlısıydı, Müfettiş. Çoğu zaman tüm dünyanın onu yakalamak için dışarıda olduğunu düşünürdü.

"Özel bir şey var mı? Kim zorladı. "Ona zarar vermek isteyebilecek herhangi biri, herhangi bir düşman?

Geraldine başını salladı. 'Bana özel bir şeyden bahsetmedi.
Evde bir şeyden bahsetti mi bilmiyorum.

Bryant, "Annesi onu uzun süredir görmemiş," diye araya girdi.

Geraldine bu terimin bir başkası için kullanılmasından hiç ürkmedi. Kim, kadının bunun hak etmediği bir unvan olduğu gerçeğini tamamen kabullenmesine duyduğu hayranlığa engel olamadı.

Bu rolü başka bir kadının üstlenmiş olmasından dolayı hiçbir burukluk yoktu.

"Ne yazık ki yanımda değildi. Yoksa temas kurması için onu teşvik ederdim. Maxine bunu yaptı, görüyorsunuz. Başlangıçta bizi birbirimize karşı kullanırdı, bilirsiniz, evde sorun yaşadığında bana gelir, burada bir sorun olduğunda da eve dönerdi.

"Kaç kez temizlenmeye çalıştı? Kim sordu.

Geraldine gözlerini sildi. "Sayılamayacak kadar çok. Bazen bir ya da iki gün kalırdı. Diğer zamanlarda birkaç hafta kalırdı ve bir ya da iki kez programı neredeyse tamamlardı.

"Ve sen denemeye devam mı ettin? Bryant inanmayarak sordu. "Elbette. Sadece bir kez işe yaraması gerekiyor.

Neeta bir tepsi getirip ahşap sehpanın üzerine yerleştirirken Kim bu görüşün biraz basit olduğunu düşündü.

Geraldine ona teşekkür etti.

"Peki, onu en son ne zaman gördün?" "Yedi hafta," dedi bakışları yere düşerken.

Kim eklenen üzüntüyü hemen hissetti. Ve kadın tam olarak kaç hafta, muhtemelen günler ve hatta saatler olduğunu biliyordu.

Geraldine başını kaldırmadan, "Kavga ettik," diye fısıldadı.

"Ne hakkında?

Geraldine yanaklarına renk gelirken başını sallamaya başladı. Kim nazikçe, "Lütfen, bilmemiz gerek," diye ısrar etti.

Geraldine uzandı ve tepsiden bir fincan aldı. Bryant onun içkisini ve asıl seçimini aldığını fark ettiyse de bundan bahsetmemeyi tercih etti.

"Maxine bana ondan utanıp utanmadığımı sordu. "Peki sen utandın mı? Kim sordu, kaba bir şekilde değil.

Geraldine başını salladı. 'Kesinlikle hayır. Ama neden henüz hiçbir arkadaşımla tanışmadığını öğrenmek istedi. Beni stüdyoda ziyaret etmek istedi.

Anlaşılabilir, diye düşündü Kim.

"Hayır dedim ve büyük bir tartışma yaşadık. Bunun sadece içimizi dökmemizin bir sonucu olduğunu düşündüm ama sonra haftalarca ondan haber alamadım.

"Neden hayır dedin? Kim sordu.

"Açıklaması zor memur bey, ama bunun utanmakla bir ilgisi yok.

"Kamusal kişiliğinize zarar vermek mi? Kim sordu.

Geraldine alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Hayır, bu diğer insanları beni rahatsız ettiğinden çok daha fazla rahatsız ediyor. Bu aldatma ile ilgili. Geriye doğru çalışmak ve arkadaşlarınıza, meslektaşlarınıza neden çocuğunuz olmadığını söylediğinizi açıklamakla ilgili. Bildiğim kadarıyla o benim için sonsuza kadar kayıptı ve ben de hayatımı buna göre yaşadım. O buradaydı,' dedi göğsünü göstererek, 'ama buluşacağımızı hiç hayal etmemiştim. Kalbimde bir çocuğum vardı ama aklımda yoktu. O kağıtları imzaladığımda ve onu verdiğimde bu hakkımdan vazgeçtim.

Bu kadında Kim'in saygı duyduğu bir dürüstlük vardı.

Geraldine yutkundu. "Sadece daha önce barıştığımız için mutluyum... daha önce...

"Onu tekrar gördün mü?

Geraldine başını salladı. "Hayır, onu görmedim ama sonunda telefonlarıma cevap verdi. Sonunda ona verdiğim kararı açıklamayı ve anlatmayı başardım. Onun zamanlaması...'

"Karar mı? Kim sordu.

Geraldine kahveden bir yudum daha alıp tepsiye geri koyarken koridordan Belinda'nın öksürdüğünü duydular.

"Evet memur bey, kızımı kamuoyuna tanıtmak üzereydim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arabaya doğru giderlerken Bryant, "Bu ilginçti," dedi. "Geraldine kırk dört yaşında genç bir kadın, öyle değil mi?

'İçeride garip dinamikler dönüyor,' diye kabul etti. "Kontrolden bahsediyoruz.

"O kadar da kötü değilsin, şef," dedi sırıtarak.

Kadın tek kaşını kaldırdı.

Devam etti. "Kahve içmesine bile izin vermediler, o da benimkini çaldı," diye gözlemledi.

"Neredeyse hiç çalmadı ve adil olmak gerekirse Bryant, o kendi evinde yaşayan yetişkin bir kadın. Bu onun izin verdiği bir durum.'

"Hadi ama, şef. Aile içi ilişkiler bundan biraz daha karmaşıktır.

"Ve o bir psikiyatrist. Bunun eğitiminde ortaya çıkacağından oldukça eminim. Tıpkı birini bıçaklamanın en hızlı, en temiz, en etkili yolu gibi.

"Düşünemiyor musun...?

'Bakın, psikiyatristler de gerçek doktorlardır. Hangi alanda uzmanlaşacaklarına karar vermeden önce hepsi aynı tıbbi eğitimi alırlar'.

"Ama o kızın annesi.

Kim emniyet kemerini yerine taktı. "Ve anneler çocuklarını öldürebilir.

Bryant ağzını açtı ve sonra akıllıca tekrar kapattı. Ona döndü. 'Evet, ama o pek-'

"Sakın bir daha onun katile benzemediğini söylemeye cüret etme. Ted Bundy'ye bakın. Hapishane gardiyanlarının ve polis memurlarının yarısı o adama aşıktı.

Başını sallayarak onun haklılığını kabul etti.

'Anne biraz koyun eti giymiş...'

Kim de aynı fikirdeydi. Kesinlikle yaşlanma sürecini atlatmaya çalışıyordu ve bunu yapmak için kızının parasını kullanıyor gibi görünüyordu.

Yine, bu onu ilgilendirmiyordu. Telefonunu çıkardı ve Stacey'i aradı.

"Patron?" diye cevap verdi.

"Dawson'a Maxine'in birkaç haftadır kayıp olduğunu söyleyin. Nerede ve kiminle olduğunu öğrenmeye çalışmalıyız. Annesi de onu haftalardır görmemiş. Tereddüt etti. 'Ve Geraldine'in sözleşmesi hakkında ne bulabileceğine bak. Herhangi bir skandal maddesi var mı bilmek istiyorum.

Kim telefonu kapatmadan önce Stacey, "Hallediyorum patron," dedi.

"Nereye, Şef? Ahşap kapılar arkalarından kapanırken Bryant sordu.

'Wombourne'a doğru git,' dedi.

Jason Cross'u tekrar görmek istiyordu. Bir şey hakkında yalan söylüyordu. O kadarını biliyordu. Emin olamadığı şey hakkında.

Onu zorladığında gösterdiği savunmacı tavır içgüdülerini ateşlemişti.

Onu fazla zorlarsa ne olacağını görmenin zamanı gelmişti.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alex yemek sırası boyunca sessizce ilerledi. Sunulan şey süzme turtadan ibaretti. Tatsız patates püresi ve fazla pişmiş kıymanın herhangi bir adının olması tamamen özendiriciydi. Bezelyeler minik mermiler gibiydi ve et suyu kalın yağlı bir havuz gibiydi. Her zamanki gibi, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yiyecekti.

Başlangıçta düzenli olarak yediği istiridye ve ıstakozları hayal ederek damak tadını kandırmaya çalışmıştı. Hatta Hagley'deki Viktorya döneminden kalma evinin hemen yanındaki Meksika lokantasının lezzetli tortillalarını bile.

Ne yazık ki tat alma duyuları o kadar kolay kandırılamıyordu ve yemekten aldığı keyif geçici olarak askıya alınmıştı.

Yemek sırasından çıktı ve gruplardan uzakta tek bir koltuk aradı.

Her yemek saatinde olduğu gibi birkaç baş ona doğru döndü. Bazıları sadece meraklı bakışlardı. Buradaki insanlardan farklı olduğunu biliyordu ve onlar da bunu biliyordu.

Diğerleri, boş bir koltuğa doğru başını eğmesini önermek için gözünü yakalamaya çalıştı.

İlgilenmiyordu.

İnsanoğlunun ait olma eğilimi vardı. Gruplar oluşmuş ve insanlar bir kolektifin parçası olarak kendilerini daha rahat hissetmişlerdir. Bireyler, sayıların gücünden yararlanmak için benzer düşünen insanlara çekildiler.

O yapmadı.

Farklı olmasının tek nedeni bu değildi. O üstündü ve bunu biliyordu. Zekâsı tüm kliklerin toplamından daha ağır basıyordu.

Tabii ki hepsi onun kendi küçük arkadaşlık çevrelerine katılmasını istiyordu. O her grup için bir değerdi. O onlar için pek çok şey yapabilirdi ama onlar onun için hiçbir şey yapamazdı.

İşine yarayabilecek insanları tespit etmişti. Başka kimsenin önemi yoktu. Onlar bir filmdeki figüranlardı. Kalabalığın bir parçası olarak anonim bir bedeni temsil etmeleri için para ödenmişti.

İşe yarayacak kişileri belirledikten sonra da onların zayıflıklarını anlamak ve zaaflarından yararlanmak için zaman ayırdı.

Elbette, hapsedilmiş olmak hayal gücünü biraz kısıtlıyordu ama bu sadece daha yüksek bir yaratıcılık seviyesi gerektiriyordu, yine de planın kendisi kelepçelerle kanal kenarından götürüldüğü anda zihninde şekillenmeye başlamıştı.

Ve planın Dedektif Müfettiş Kim Stone'u da içereceğini her zaman biliyordu.

Alex, ilk karşılaşmalarından itibaren geleceklerinin iç içe geçtiğini biliyordu.

İçinde yaşayan karanlığı ve nefreti görmüştü. Gözlerinin ardında sürekli dans eden öfkeyi görmüştü. Kimseyi hoş karşılamayan o aşılmaz ifadeyi.

Keskin zekâsı bir fener gibi parlıyordu ve Alex onunla boy ölçüşmekten zevk alıyordu. Onu yenmek.

Birbirleriyle oynamışlar, hırpalamışlar, dans etmişler ve sonunda fiziksel olarak savaşmışlardı. Kim ilk muharebeyi kazanmış olabilirdi ama savaş daha yeni başlamıştı.

Alex kadının güçlü yanlarını anladığı gibi zayıflıklarını da biliyordu ve Kim Stone için bu zayıflıklar asla ortadan kalkmayacaktı. Acısı geçmişte o kadar derinlere kök salmıştı ki, onun özünde yatan şey buydu. Onu bir arada tutan şeydi.

Sorunları ele almayı reddetmesi onların hiçbir yere gitmemesini sağlıyordu ve bu da Alex'in işine geliyordu. İçinde yaşayan o zehre ihtiyacı vardı: ona dokunması, mührü kırması ve zehri serbest bırakması, olduğu kişiyi aşındırması gerekiyordu.

Alex birçok kez ilk buluşmalarının hayalini kurmuştu ve Kim onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Alex kendi kendine içten bir gülümsemeye izin verdi. Ve hiç de öyle olmamıştı.

Birkaç kilo fazlası ona uyuyordu ve tek fark buydu. Kuzguni siyah saçları hâlâ kısa ve dağınıktı, sahibinin asla bilemeyeceği kadar çekici bir yüzü çerçeveliyordu. Kadının herhangi bir özelliğini makyajla geliştirmeyi reddetmesi onu daha da çekici kılıyordu. Güçlü kare çene erkeksi olabilirdi ama değildi. Sadece yoğun ve karmaşık bir yüze daha fazla ilgi katıyordu.

Küçük ama hayati bir şey dışında tavırları değişmemişti: korunuyordu, bu da Alex'i kalbinin olması gereken yere kadar ısıtıyordu. Bu, korkacak bir şey olduğunu, zayıf noktalarının açığa çıktığını bildiği anlamına geliyordu. Kim kendi savunmasından emin olsaydı, gardını takmazdı.

Alex yüzüncü kez, o gün kanal kıyısında kadının akıl sağlığı üzerindeki zayıf kontrolünü kırmaya ne kadar yaklaştığını merak etmek zorunda kaldı.

Ama her yara kabuğu gibi, yeterince kurcalarsanız kanardı.

Alex, yemek sırasının sonuna yaklaşan Tanya'yı gördüğünde Kim'le ilgili lezzetli düşüncelerini zihninin en sevdiği bölümünde bıraktı.

Yandaşları her zamanki yerlerindeydi ve en soldaki masanın tamamını işgal etmişlerdi. Liderleri için ortada bir koltuk ayrılmıştı.

Alex, etrafı boş koltuklarla çevrili, sağdaki en uzak noktaya oturmuştu.

Tanya sıranın sonuna ulaştığında sola ya da sağa dönmeyi seçmek zorunda kalacaktı.

Alex tekrar tabağına baktı. İzlemesine gerek yoktu. Tanya sağa dönecekti.

Bir lokma daha yemek yedi ve hücre arkadaşı kendini karşısındaki koltuğa bıraktı.

"Kız kardeşimi gözetleyerek ne yapıyorsun?" diye sordu, bütün sabah beynini yakan soruyu serbest bırakarak.

Zayıf noktayı bul, kuklayı kontrol et, diye düşündü Alex kendi kendine. Planının başarıya ulaşması için insan davranışları hakkındaki bilgisine güveniyordu, ancak arada sırada şaşırmaktan da hoşlanıyordu.

Ya Tanya sola dönüp arkadaşlarıyla oturmayı tercih etseydi? Alex başka bir yol bulmak zorunda kalacak, bir meydan okumayla karşılaşacaktı.

Ne yazık ki ve neyse ki burada zorluk çıkaran tek bir kişi bile yoktu.

Tanya'nın yanında geçirdiği bir gece, manipülasyon tekniklerinden hiçbirini mükemmelleştirmesine yetecek kadar uzun değildi. Bunu her zaman biliyordu. Oyunundaki bu piyon için sadece doğrudan tehdit yaklaşımını kullanabilirdi.

Alex, "Kız kardeşinin benim için yapmasını istediğim bir şey var," dedi.

Tanya başını salladı. 'Benimle konuşuyorsun, kaltak. Onu bu işin dışında bırak O.'

Alex başını salladı. "Yapamam. Doğru yerde değilsin. Bu olmalı kız kardeşin.'

'Hayır, kız kardeşim kimse için bir şey yapmıyor, sürtük. Başını öne eğiyor, cezasını çekip çıkacak.

Elbette öyleydi, diye düşündü Alex. Yirmi üç yıl boyunca.

"Yapacak," dedi Alex sakince. "Ondan tam olarak ne yapmasını istiyorsam onu yapacak ve dahası, talimatlar senden gelecek.

Sevdiğiniz ve güvendiğiniz ablanızdan gelen yol gösterici bir cesaretlendirme gibisi yoktur. Ekstra bir dokunuş ama planı için hayati önem taşıyor.

Tanya tepsisini tuttu ve kendini geriye doğru hareket ettirdi.

"Dinlemiyorsun, kaltak. Kız kardeşim beladan uzak duracak, dışarı çıkacak ve oğluyla birlikte olacak.

Alex gülümsedi. 'Peki yeğeninin şu anda nerede olması gerekiyor Tanya? Acaba güvende mi?'

Alex'in ne demek istediği anlaşılınca Tanya'nın gözleri

alev alev yandı. "Devam et Tanya," diye kışkırttı.

"Telefon et ve öğren.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim, Wombourne'daki eve yaklaştıklarında canlı giysili minibüsün yokluğunu fark etti.

Yerinde yepyeni bir Golf GTI vardı. Kişiselleştirilmiş JAC 247 plakası ona bunun Jason Cross'un şahsi aracı olduğunu söylüyordu. Kim böylesine mutlu bir aile babası için bunun biraz şımartıcı olduğunu düşünmeden edemedi.

Bu kez ön kapı kapalıydı ve hemen içeri girmelerine izin vermiyordu ama radyonun zayıf sesi evin arka tarafından geliyordu.

Kim yan tarafa yöneldi ve mutfak penceresine bakmak için durakladı.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, üzerinde çalıştığı talimat şemasından başını kaldırdı. Yüz hatlarını hoşnutsuzluk şekillendiriyordu. Kapıya baktı ve ona doğru ilerledi.

Yeterince hızlı değil, diye düşündü Kim, önceki günden beri değişmemiş gibi görünen kaosun içine adım atarken.

"Günaydın Bay Cross," dedi Kim hoş bir şekilde. "Sizi tekrar görmek de güzel.

Ona ters ters baktı. Telefonunu çıkararak, "Sanırım dün pozisyonumu açıkça belirttim," dedi.

"Avukatınızı aramaktan çekinmeyin, Bay Cross. Yanlış bir şey yapmamış ya da saklayacak bir şeyi olmayan bir adam için inanılmaz derecede savunmacı davranıyorsunuz.

'Dün buraya basit bir tartışma için geldik ve bu tartışma burada bitebilirdi. Oldukça düşmanca davrandınız ve hatta bize yalan söyleme cüretinde bulundunuz. Kadın

soluna baktı. 'Ve Bryant zekâsına hakaret edilmesinden hoşlanmaz. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu onu daha da keskinleştiriyor.

'Sana yalan söylemedim,' dedi, hâlâ telefonu tutuyordu.

"Evet yaptın," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ve bu benim endişem.

"Peki ne hakkında yalan söyledim?" diye sordu telefonu açılmamış bir kutunun üzerine koyarak.

"Deanna ile yattınız Bay Cross, bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor ama yalan söyleme nedeniniz rahatsız ediyor. Durakladı. 'Bryant başka neler sakladığınızı merak ediyor ve araştırmaya başladığında...'

"Tamam, sadece bir kez oldu," dedi isteksizce.

Sonunda itiraf ettiğine göre, diye düşündü Kim, bağırsakları için de bir puan.

Kadın yanıt vermedi ve adam sessizliğin birkaç saniye uzamasına izin verdi.

"Yemin ederim. Sadece bir kez oldu,' dedi tekrar.

Kim hâlâ bir şey söylemedi. Sessizlik konuşmayı gerektiriyordu ve bu konuşma ondan gelmeyecekti. Sanki böyle bir itiraftan sonra bu düzeyde bir ayrıntıyla kurtulacakmış gibi.

Derin bir iç çekti. "Eski mutfağı sökerken oldu. Giderden bir sızıntı vardı. Üstüm başım kirli su ve lavabo atıklarıyla kaplandı. Deanna yukarı çıkmam ve kıyafetlerimi çıkarmam için ısrar etti, bu arada kocasının giyebileceği bir şeyler buldu.

"O içeri girdiğinde soyunuyordum ve sadece birbirimize baktık. Başını salladı. "Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum ama sadece bir an vardı ve sonra bildiğim tek şey...

Yine de Kim hiçbir şey söylemedi. Hepsini istiyordu.

"Sonradan ikimiz de bunun bir hata olduğunu anladık. Kocasının bilmesini istemedi. Bana yirmi kez onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Duş aldım ve işim bittiğinde giysilerim yıkanmış ve kurutulmuştu. Deanna'yı bir daha görmedim. Ben işi bitirene ve kocası son faturayı düzenleyene kadar benden uzak durdu.

Kim, onun az önce söylediklerindeki iğrençliği görüp görmediğini merak ediyordu. Mitchell Brightman, karısıyla yatan adama ödeme yapma görevini üstlenmişti.

"Sadece bir kez olduğuna ikna olmadım," dedi Kim sonunda konuşarak. "Onun arabasında bulunan saçın olacağını biliyorum.

Omuzlarını silkti. "Buna cevap veremem. Kıyafetlerine falan bulaşmış olmalı ama sadece bir kez oldu, yemin ederim.

Bryant'a dönmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Şimdi tatmin oldun mu?

Meslektaşı tek kaşını kaldırdı. 'Şimdilik,' dedi.

Jason Cross'un yüzündeki rahatlama Kim'in, o iki kelimeyi söylediği için Bryant'ın karşısına geçip ona sarılacağını düşünmesine neden oldu.

"Tamam, Bay Cross, zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz ve sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir diye çok uzağa gitmeyin.

Yüzündeki rahatlama kayboldu.

Kim mutfaktan çıkıp arabaya doğru yöneldi.

"Bize tüm gerçeği söylemediğini biliyorsun, değil mi? Bryant teklif etti.

"Elbette," diye tükürdü Kim, hakarete uğramış gibi. 'Ama onu çok zorlarsak, DNA eşleşmesi bulana kadar yanına yaklaşmamıza izin vermeyecek bir avukat buluruz.

'Tanrım, dün onunla yaptığınız konuşmadan sonra bu sizin için biraz yumuşak, yumuşak, şef'.

Jason Cross'a yaklaşımı hiç de yumuşak değildi. Paylaştığından çok daha fazlasını saklıyordu. Dünkü buluşmaları sırasında onun tavırlarını gözlemlemişti. Boynunu gererek konuşuyordu. Rahatsız olduğunda, sanki boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi birkaç saniyede bir çenesini hafifçe yukarı itiyordu.

Gerçeği itiraf etmesi kafasındaki soru işaretlerini gidermeliydi. Eğer saklayacak başka bir şeyi yoksa. Ama öyle olmadı. Çenesi birkaç saniyede bir kalkmaya devam etti.

Hayır, onun yaklaşımında yumuşak, yumuşak bir şey yoktu.

Telefonu çalmaya başladığında Kim, bunun daha çok tüm küçük ördeklerini sıraya dizmekle ilgili olduğunu düşündü.

"Stace? Kim telefona cevap verdi.

Diğer uçta midesine kadar giden bir tereddüt vardı.

"Stace?" diye tekrarladı.

"Patron, karakola geri dönmek isteyebilirsin.

"Neden?" diye sordu Bryant'a bakarak. Polis memurunun sesinde hoşuna gitmeyen bir korku unsuru vardı.

"*Dudley Star*'ın öğleden sonraki sayısı çıktı. Ve bundan hiç hoşlanacağınızı sanmıyorum.

Kim etrafında kopan fırtınayı hissedince gözlerini kapattı.
Ve nerede başladığına dair iyi bir fikri vardı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Alex koridordaki ayak seslerini duyduğunda kapının hemen içinde duruyordu. Parmaklarıyla geriye doğru saydı.

Üç, iki, bir.

"Orospu, bana nerede olduğunu söylesen iyi edersin-" Tanya hiddetlendi ve eliyle Alex'i boğazından yakalayıp geriye doğru itti.

Alex sırtı gardırobun kapısına çarptığında inledi. Kahretsin, diye düşündü gözleri sulanmaya başlarken. Şimdiye kadar bunu aştıklarını sanıyordu.

Tanya'da daha önce gördüğü öfke, eli boğazında sıkılırken hissettiği titreşen öfkenin yanında sönük kalmıştı.

Alex, "Ya beni bırakırsın ya da o ölür,"

diye bağırdı. El gevşedi ama düşmedi.

'Eğer onun saçının bir teline zarar verirsen, yemin ederim...'

Alex, "Bırak gideyim de konuşalım," dedi. "Ve sana onun nerede

olduğunu söyleyeceğim. El boğazını çözdü.

Alex boğazını ovuşturarak, "Sakin ol Tanya," diye talimat verdi. 'Dediklerimi yaptığın sürece ona zarar gelmeyecek. Şimdi otur ve bu konuyu sakince konuşalım.

Tanya iki adım geri çekildi.

'Sakin ol seni lanet psikopat. Yeğenimi kaçırdın ve benden sakin olmamı istiyorsun. Teyzem delirmek üzere.'

"Polisi aradı mı?

'Tabii ki o sikik-'

"Peki sana söylediğim gibi iptal etmesini söyledin mi?

Kadın tereddüt etti. 'Evet, ama daha iyi-'

Alex otururken, "Tanya, otur," diye talimat verdi. Kadın ayaktayken onunla konuşmayacaktı. Yatağa oturması Alex'e ona tekrar saldırma niyetine karşı biraz uyarıda bulundu.

Tanya oturdu.

'Yeğeninizin zarar görmesi için hiçbir neden yok. Onunla ilgilenilecek ve bir saat içinde evde olacak. Bu bir gösteri Tanya. Ne yapabileceğimi ve yapacağımı anlamanı istiyorum.

"Onu geri mi gönderiyorsun?

Alex başını salladı. Çocuk kaçırma işinde değildi. Bu sadece bir güç dersiydi ve güce sahip olanın kendisi olduğunu doğruluyordu.

Alex konunun kanıtlandığını düşünüyordu ve şimdi iş başa düşmüştü. "Kız kardeşinle iletişim kurmak için kimi kullanıyorsun?" diye sordu.

'Sana söylüyorum, kaltak. Saçının bir teline zarar verdin.'

Bu kadın hayatına devam edemez miydi? Alex onun neden hâlâ umutsuzca üstünlük sağlamaya çalıştığını merak ederek düşündü.

"Bak, Tanya. Zekam sayesinde istediğimi elde edeceğimi anlamalısın. Sana buradan bile yeğeninin kaçırılmasını sağlayabileceğimi gösterdim. Bu durumun kontrolünün bende olduğunu ne kadar çabuk kabul edersen, senin ve yeğenin için o kadar iyi olur. Bugün iyi vakit geçiriyor olabilir ama bir dahaki sefere öyle olmayacak...'

"Kuzenim Jenson ikimizi de ziyaret ediyor," dedi sessizce.

İyi, diye düşündü Alex. Kadın, muhafızların duymaması için onunla komplocu bir tavırla konuşuyordu.

'Kuzeninin gelip seni görmesi ve kız kardeşine bir mesaj götürmesi gerekiyor. Bir isim,' dedi Alex.

"Neyin? Tanya sordu.

Alex yüzünde bir gülümseme oluşmasına izin verdi.

"Kız kardeşinizin öldüreceği kişinin adı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

"Aklından ne geçiyordu Kev? Kim genç dedektife bağırdı.

Stacey'e onu çağırmasını söyledikten sonra Dawson da Bryant'la aynı anda otoparka gelmişti. Stacey daha sonra onu geri aramış ve yazıyı kelimesi kelimesine okumuştu.

Her ne kadar Deanna ve Maxine'i kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasıyla ilişkilendirme çabasının arasına gömülmüş bir cümle olsa da, makale tanıklara yönelik bir çağrı değildi. Haberde Deanna'nın arabasının bulunduğu yerden bilinen bir 'uyuşturucu yuvası' olarak bahsediliyordu. Tam sayfalık haber, Deanna'nın cinayetiyle ilgili hafta başında basılan doğru kaydı, fuhuş ve uyuşturucu kullanımını haykıran manşetlerle tekrarlıyordu. Peki Bubba bilmem ne de kimdi?

Stacey okumayı bitirdiğinde, Kim'in öfkesi kızgınlık derecesine inmişti ama Dawson'ı görmek öfkesini yeniden kaynama noktasına getirmişti.

Bryant üst kata çıktı ve Dawson'ı otoparkın uzak ucuna getirdi.

Bir cevap beklerken elleri kalçalarının üzerindeydi.

"Bana tanık isteyip istemediğimizi sormuştunuz, ben de hayır demiştim. O kısmı hatırlıyorsun, değil mi? Hayır dediğim kısmı?" diye öfkelendi.

Dawson bir yandan yere bakıyor, bir yandan da elinin içini çiğniyordu. dudak.

'Sizce iki aile de yazılan bu saçmalıklardan bir şey kazanacak mı? Her iki kadının isimlerinin çağrıştırdığı anlamlar kalıcı olacak...'

"Tanıklar için bir çağrı olması gerekiyordu," diye teklif etti, beceriksizce.

'Oh, tamam olacak,' diye öfkelendi. 'Şimdi ne yaşayacağımız hakkında bir fikrin var mı?

Bir ayağından diğerine geçti. Kim kendini bir yaramazlık basamağı olmasını dilerken buldu çünkü Dawson lanet ayın geri kalanında onun üzerinde oturacaktı.

"Bu nasıl oldu Kev?

"O çocuktu," dedi sefilce. "Gazetedeki çocuk. Sürekli

-'

'Dur bakalım, gerçekten de bir çocuğu suçlamaya çalışacaksın.

daha iyi biliyor musun? Bu sana yakışmıyor," dedi tiksintiyle. Her şeyi berbat etmişti ve şimdi de bunu kabul etmesini bekliyordu.

Başını salladı ve tekrar ayakkabılarına baktı. "Hayır patron, benim hatamdı.

"Her neyse, o umurumda değil. Onun yaptıklarından ben sorumlu değilim ama seninkilerden sorumluyum. Bana yardım et, Kev. Ne yaptığını sanıyordun?'

'Görmüş olabilecek herhangi birine başvurmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm...'

'Bu fikrin ne kadar iyi olduğunu daha sonra göreceğiz ama ben bundan bahsetmiyorum. Daha önce birçok kez anlaşmazlığa düştük ama verdiğim kararlara her zaman saygı duydun.

Gevşek bir taşı tekmelerken elleri cebinin derinliklerine gömülmüştü.

Sessiz kaldı.

Uzun bir iç geçirdi ve öfkesini dışarı atmaya çalıştı. Bir hayal kırıklığı havuzunun içinde eriyordu.

Bir buçuk dakika boyunca aralarında sessizlik oldu. Burada bir sorun vardı ve çözülmesi gerekiyordu.

"Tamam, bana Kim de," diye

talimat verdi. Kafasını kaldırdı.

"Devam et. Yap hadi. Beni ara Kim, sonra da hemen burada, şimdi halledelim.

Başını salladı. "Seni arayamam...

'Evet yapabilirsin,' diye ısrar etti. 'Bu konuşma disiplin kurallarından ve profesyonellikten o kadar uzak ki, bundan en iyi şekilde faydalanabiliriz. Şimdi bana ilk adımla hitap edin.

Sanki ona ilk bedava yumruğu teklif etmiş gibi söyledi.

Bir o yana bir bu yana baktı. "Tamam, Kim..." Kaşlarını çattı. 'Yapamam...' 'Devam et,' diye ısrar etti. 'Şu anda patronun ben değilim, o yüzden bunu aklından çıkar.

Göğüs. Bana ver.'

Bir ekip arabası karakola girdi. Memurlar onlara doğru baktı, yüzleri merakla doluydu.

'Onları görmezden gelin ve sadece bana söyleyin,' dedi.

'Benimle hiç çalışmıyorsun. Hep Bryant'la çalışıyorsun,' diye ağzından kaçırdı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sanki ortaya çıkmasını beklediği şey bu değildi.

Kim ondan daha az şaşırmıştı. "Devam et.

'Bu önceden belli bir sonuç gibi. Her zaman Bryant'la birliktesiniz, böylece onun nasıl çalıştığını görebiliyorsunuz. O seni etkiliyor. Stacey her zaman bir veri mucizesi yaratmayı başarıyor ve ben sadece angarya işlerle uğraşıyorum...'

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Kim sordu. Kendini birdenbire iyilik yapmakla suçlanan bir anne gibi hissetti.

'Karar verme, soruşturmanın herhangi bir bölümünü yürütme konusunda bana güvenmediğinizi hissediyorum. Sadece meşgul olmak için beni yolunuzdan çektiğinizi hissediyorum.

Kim şaşkınlıkla başını salladı.

'Sadece bir dakikalığına, saat 5'i vurmadan ve tekrar patrona dönüşmeden önce, sana gerçeği söyleyeceğim. Bu senin yüzünden değil, benim yüzümden. Woody, Bryant'la eşleşmemden hoşlanıyor. Benim sahip olmadığım yeteneklere sahip. İnsanlar onu benden daha çok seviyor. Hasar sınırlaması sağlıyor. Woody'nin masasına gelen davranışlarım, tutumum ve hareketlerimle ilgili şikayetleri azaltıyor. Sadece bu da değil Kev, başarmaya çalıştığımız şey için de işe yarıyor.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Nasıl yani?

"Çok sık görmediğim bir kaliteye sahipsiniz ve bu bana kendimi hatırlatıyor. Ayaklarınızın üzerinde hızlı bir şekilde analiz etme yeteneğine sahipsiniz. Neyi takip edeceğinizi ve neyi göz ardı edeceğinizi hızlıca çözebiliyorsunuz. Bu sizi sahada tanıkları sorgularken ve potansiyel ipuçlarını takip ederken çok değerli kılıyor. Bu bir his ve öğretilemez. Ne

demek istediğimi anlıyor musunuz?'

Dawson yavaşça başını salladı.
"Tek başına dışarıdasın çünkü sana güveniyorum... sana güveniyorum..." Ona ciddiyetle baktı. "Her şeyi berbat ettim patron," dedi.
Başını salladı ve içini çekti. "Evet, Kev, gerçekten, gerçekten yaptın.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Kim, Dawson'ın daha fazlasını söylemek istediğini biliyordu ama otoparka doğru yürürlerken başını iki yana salladı. Şimdi zamanı değildi. Şimdi yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeleri gerekiyordu.

Bir kadının binadan çıkması için kapıyı açık tuttu. Kim ona doğru bir bakış attı ve sonra daha dikkatli baktı. Omuzları kamburlaşmıştı ve soluk sarışın kafası yere odaklanmıştı.

"Yukarı devam edin," dedi Dawson'a. O da figüre bakıp başını salladı.

"Kerry," diye seslendi, park halindeki bir arabaya doğru ilerleyen figüre yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Kerry Hinton döndü ve Kim onun yüzünde gözlerinin etrafındaki kırmızı halka dışında hiçbir renk olmadığını gördü. Tam da görüşme gecesi olduğu gibi görünüyordu.

Kerry otuz bir yaşında bir eş, anne ve öğretmendi ve Martin Copson'ın son kurbanı olmuştu.

Gülümsemedi ama başıyla onayladı.

"Nasılsın? Kim kendini durduramadan sordu. Cevabını bilseniz bile bu otomatik bir soruydu.

Kerry sadece başını salladı ve Kim anladı.

"Kimlik geçit töreni mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldı Kerry.

Kim doğru adamın gözaltında olduğunu zaten biliyordu; kimlik tespiti gerekli bir kötülüktü.

'Bu senin için zor olmuş olmalı-'

"Zor olan onun penisine içimde katlanmaktı. Zor olan onu durduramamaktı. Zor olan, başım yerden sekerken bilincimi korumaya çalışmaktı.

Kim yutkundu. Biliyordu. Fiziksel muayeneden hemen sonra üç buçuk saat boyunca Kerry ile oturmuştu.

"Her gece onun hala dışarıda olduğunu bilerek uyumak zordu.

"Biliyorum.

Kerry kaşlarını çattı. "Onu yakalayan sen

miydin? Kim başını salladı.

Kerry onun elini tuttu. "Teşekkür ederim. Sen olacağını biliyordum. Bu çok uzun sürmüş olmalı... '

Kim dürüstçe, 'Onu sadece senin yaşadıkların yüzünden yakaladık, Kerry,' dedi. 'Bize DNA'yı veren sana yaptığı saldırıydı. Onu sen yakaladın, ben değil.

Kim, bu kadının hem saldırının kendisi, hem de onu takip eden olaylar ve dahası, mahkemede henüz yaşanmamış olanlar karşısında çok az itibar görecekti.

"Yaşadıklarınız için küçük bir teselli ama sizin sayenizde bir daha olmayacak.

Kerry itiraz etmek için ağzını açtı ama Kim başını salladı. "Cesaretin onu yakaladı, Kerry," dedi Kim, karşılığında onun elini sıkarak. 'Şimdi onu burada bizimle bırak. Hayatını geri al. Elinden geldiğince.

Kerry son bir kez daha sıkarak döndü ve arabada bekleyen kocasına doğru yöneldi.

Kim bekledi ve arabanın gözden kaybolmasını izledi. Bir yanı daha fazlasını yapabilmeyi diliyordu. Kerry'nin yaşadığı tüm bu deneyimi silebilmeyi diliyordu. Onu normale döndürebilmeyi. Onu onarabilmeyi. Ama yapamazdı ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Konuşmadan merdivenlerden yukarı çıktı ve ekip odasına doğru ilerledi.

Kim, The Bowl'a adımını attığında telefonundaki kırmızı ışığın öfkeyle yanıp söndüğünü görünce şaşırmadı. Ve kim olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı.

Bir dakikalığına görmezden geldi. Hiçbir yere gitmiyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve oturdu. Kırmızı ışık iki saniye durdu ve sonra tekrar yandı.

Oturdu ve sırtını ekip odasına döndü. Doğrudan Dawson'a bakmazsa bu konuşma daha iyi olacaktı.

Telefonu eline aldı. "Stone," diye cevap verdi.

"Müfettiş, ben Martha. Dedektif Başkomiser Baldwin sizi arıyor.

Elbette anladın, diye düşündü Kim anladığını mırıldanırken. Gözlerini hazır bir şekilde kapattı.

"Orada ne haltlar dönüyor Stone?" d i y e gürledi sesi kulağına.

Telefonu biraz uzaklaştırdı.

"Efendim, biraz daha...?

'Benimle oyun oynama. Ben DCI Woodward değilim.'

Hayır, kesinlikle değilsin, diye düşündü gözlerini açarak.

"Sanırım *Dudley Star*'daki yazıdan bahsediyorsunuz?" diye sordu. 'Tabii yaptığınız başka büyük hatalar yoksa...'

Şurada.'

Kim, Halesowen'ın neden birdenbire 'oraya' dönüştüğünü merak etti.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi ve "ama bana zaman verin" diye eklemek istedi.

"Halka yapılan çağrıların protokollere uygun olması gerektiğini çok iyi biliyorsunuz. "Biliyorum," dedi.

"Nelerden bahsedip bahsedemeyeceğimiz konusunda basın ofisiyle irtibat halinde olmamız gerektiğini biliyorsunuz.

"Biliyorum," diye tekrarladı. "Sen de biliyorsun...

'Evet, efendim. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyorum,' diyerek sözlerini tamamladı.

Onun da aynı fikirde olması telefon hattında akan öfkeyi yavaş yavaş yatıştırıyordu. Kimse size karşılık vermediğinde bu öfke seviyesini korumak zordu.

"Peki, bundan kim sorumluydu Stone?

Dawson'ın yüzünü şu anda göremediğine şükrederek, "Benim ekibim," diye cevap verdi.

"Peki ya ekibinizdeki birey?" diye zorladı. "Benim ekibim, efendim," diye tekrarladı.

"Bir isim istiyorum, Stone.

O zaman benimkini alın, efendim. Bu...'

"Ekibiniz. Evet, anlıyorum. Bir an durakladı ve konuştuğunda sesi çok daha sakindi. "O zaman bana bunun nasıl olduğunu açıkla, Stone.

'Bir iletişimsizlik oldu efendim,' diye teklif etti.

"Senin etrafında çok oluyor Stone," dedi sertçe. Kız cevap

vermedi. Fırtına geçmişti.

"Bu noktadan itibaren her gün saat 17:00'de ilerleme brifingi istiyorum, anladınız mı?

Adam kollarını ve bacaklarını arkadan sıkıca bağlarken gözlerini devirdi. "Anlıyor musun?" diye tekrarladı.

"Evet efendim," diye cevapladı kadın, adam aramayı sonlandırmadan önce.

Kim telefonu kulağına götürmeye devam etti. Dawson'ın ekip odasından her hareketini izleyeceğinden ve arkasını döndüğü anda yüzündeki ifadeyi okumak isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Henüz onun yüzünü görmeye hazır değildi. Hâlâ, patronunun patronu olan geçici patronu tarafından sözlü olarak tokatlanmış olmanın izlerini taşıyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı. Baldwin gibi, öfkesi azalmış, hayal kırıklığı havuzu bile kurumuştu ama incinmiş gibi hissettiren bir kalıntı vardı. Dawson'ın hareketlerini kişisel olarak, doğrudan bir ihanet olarak algılayan bir yanı vardı ve bunu aklından çıkarmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu onun değil, kendisinin sorunuydu.

Birkaç derin nefes aldı ve ahizeyi yerine koydu. Hemen ayağa kalktı ve ekip odasına yöneldi.

Kahve makinesinin yanında durarak, "Pekâlâ, elimizde ne var?" diye sordu.

Dawson üzüntüyle, "On yedi müşteri adayı ve yüz yirmi altı telefon görüşmesi," dedi.

Kim kollarını k a v u ş t u r d u ve içinden geriye doğru saydı. Üç... iki... bir...

Bryant, 'Biraz da buraya uzat,' dedi.

Stacey'nin eli masanın üzerinde parmaklarını şıklatarak ilerledi. "Ve burada. Sonunda Kim bir adım öne çıktı. "Evet, ben de birkaç tane alacağım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elenya cümleyi ikinci kez okurken Ruth kıkırdadı.

"Hayır, orada ravent yazıyor, rahubarb değil," diye açıkladı, Elenya'nın söylemeye devam ettiği gibi telaffuz ederek.

"Ama bu çok saçma," dedi Elenya ve Ruth'u daha da güldürdü.
Elenya hayal kırıklığı içinde kitabı yere fırlattı.

Ruth duvardaki saate baktı. Saat yedi buçuktu. 'Kilitlenmeden önce on beş dakikamız daha var. Bu sayfayı bitirebiliriz.'

Elenya dramatik bir şekilde içini çekti ve kitaba uzandı.

Tedirginlik hissi onu hâlâ terk etmemişti ama Elenya ile vakit geçirmek dikkatini dağıtmıştı. Her yerde ipucu aramış ama hiçbir şey bulamamıştı.

Elenya okumaya devam ederken Ruth odaya göz gezdirdi.

"Prenses kurbağanın...

Çevrede birkaç grup sohbet ediyor, birkaç bekar da kitap okuyor ya da köşedeki askılıkta duran sessiz televizyona bakıyordu. Uzaktan kumandanın sesi haftalar önce kaybolmuştu ve gardiyanlar kimsenin ona ulaşıp elle açmaya çalışmasına izin vermiyordu. Sağlık ve Güvenlik riski.

"Eğildi ve kurbağayı öptü... ugh," dedi Elenya.

Sosyalleşme fırsatı varken çok azı televizyon izlemiştir. Çoğu mahkumun hücresinde, vergi mükelleflerine masraf çıkarmamak için her hafta cüzi bir ücret karşılığında kiraladıkları bir televizyon vardı.

"Kurbağa umdu-

"Zıpladı," diye düzeltti Ruth, bir grup kadının, kendini duvara doğru iterken taş kesilmiş gibi görünen kısa boylu Asyalı bir kadının etrafında toplanmasını izlerken. Kimse ona dokunmadı ama Ruth onun yere düşüşünü izledi.

"Gardiyan," diye seslendi Manny. "Çocuk bayıldı.

Manny hapishanedeki en sert kadınlardan biriydi. Adı Amanda'ydı ama o Manny'yi tercih ediyordu. Bir metre on bir boyunda kimse onunla tartışamazdı. Mutfağı demir yumrukla yönetirdi.

Muhafız yerde yatan genç kıza doğru koşarken Ruth artık arkadaşının okuduğu kitabı dinlemiyordu.

"Bu kelime de ne? Elenya dikkatini yeniden toplayarak sordu.

Ruth parmağının işaret ettiği yere baktı ama havadaki bir vınlama onu ürküttü.

Sollarında, sağlarında ve arkalarında karanlık gölgeler belirmişti. Ruth hemen acı çekip çekmediğini kontrol etti ve bunun kendisi olmadığını fark etti.

Manny'nin eli Elenya'nın saçlarına sıkıca sarılmıştı.

"Geri ver onu, sürtük," dedi Manny, elini doksan derece daha çevirerek.

"Benim yok-

'Bir şey aldınız; şimdi onu geri verin ve kimse zarar görmesin.

Elenya yalvarırcasına ona baktı. 'B... ama... ben...'

Manny saçını tekrar çekti. Elenya küçük bir çığlık attı. Ruth yerde yatan kızla ilgilenen muhafıza baktı.

Ruth ayağa kalkmaya çalıştı. Gardiyanın dikkatini çekmeye çalışabilirdi. Omzuna dokunan sert bir el onu geri itti.

Manny tehditkâr bir tavırla, "Henüz b u işe bulaşmadın aşkım, ama bulaşabilirsin," dedi.

Ruth arkadaşına baktı. Gözlerini acıyla kapatmış olmasına rağmen gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu.

"Elenya," dedi Ruth.

Elenya başını salladı. "Yemin ederim ben almadım...

Ruth ona inandı. Elenya mutfakta bir yer edinmek için aylardır bekliyordu. Bu kadar aptalca bir şey yaparak bunu riske atamazdı.

"Linda cebine bir şey attığını görmüş, yalan söyleme," dedi Manny bir kez daha çekiştirerek. 'Her neyse geri ver ve gidelim.

Yalnız kal.'

Ruth atmosferin nasıl değişebildiğini fark etmekten kendini alamadı. Bir dakika önce o ve Elenya kendi işlerine bakıyorlardı, çevrede kıkırdıyorlardı ve şimdi yıldız çekiciydiler. Etraflarındaki dehşet elle tutulur gibiydi. Nerede olduğunuzu asla unutamazdınız. Bir dakika bile.

Elenya çaresizce, "Yemin ederim, ben yapmadım," diye bağırdı. Başını sallamaya çalıştı ama Manny'nin tutuşu sıkıydı.

"Hanımlar, orada her şey yolunda mı?" diye sordu muhafız. Sesi daha da yükselmişti, bu da Ruth'a, kadını ağır duvarın ötesinde görememesine rağmen onlara doğru ilerlediğini söylüyordu. Ona en yakın olan talimat almak için Manny'ye baktı.

Manny saçlarını gevşetip Elenya'nın ensesine sert bir tokat atmadan önce, "Öğreneceğim, sürtük," diye fısıldadı.

Duvar dağılırken Manny hoş bir şekilde, "Her şey yolunda memur bey," dedi.

Muhafız, gözleri hâlâ kırmızı ve sulu olan Elenya'ya baktı. Elenya hızla başını salladı. Muhafız tekrar ona baktı. Başıyla onaylamadan önce tereddüt etti.

Bir şekilde razı olmak yapılacak en yanlış şey gibi görünüyordu. Yine de başka ne seçeneği olduğundan emin değildi.

Gardiyan onlara bir kez daha baktı. Aptal değildi. Bir şeyler olduğunun farkındaydı ama konuşmaya istekli kimse olmadığı için yapabileceği çok az şey vardı.

Gardiyan uzaklaşırken Ruth bunun olacağını altıncı his gibi bir şeyle mi hissettiğini merak etti. Hafta boyunca artan tedirginliğinin nedeni buydu. Ve şimdi endişesi azalacaktı.

Öyle umuyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Barney akşam yemeğini bitirdikten sonra yol göstermesi için ona baktı. Çoğu gece çoktan üstünü değiştirmiş ve garaja doğru yola çıkmıştı ama bu gece o kadar emin değildi.

Normalde bisiklet parçalarının çeşitliliği beynini üzerinde çalıştığı davadan uzaklaştırırdı. Parçalardan oluşan bulmaca, zihnindeki bulmacanın yerini alırdı.

Hâlâ iki önemli şey onu rahatsız ediyordu: kurbanlarının tamamen farklı olması ve saldırıda duyguların tamamen yokmuş gibi görünmesi.

Öfkenin elle tutulur olduğu cinayet mahallerine çağrılmıştı. Yaraların sayısı, farklı derinlik ve uzunlukları bir çılgınlığa işaret ediyordu. Diğerlerinde ise yaralar yavaş ve kasıtlıydı, zevki uzatmak için hassas bir şekilde yapılmıştı. Diğer zamanlarda ise yaranın yerinde, genital bölgenin etrafında ipuçları vardı. Ama bu katil ona hiçbir şey vermiyordu. Kurbanların her birinde tek bir bıçak yarası vardı. Karaktersizdi, neredeyse sıradan. Katil ona bir şey anlatmaya çalışmıyordu. Saldırıda bulabileceği hiçbir mesaj yoktu.

Düşünceleri Dawson'a kaydı, muhtemelen hâlâ masasının başında davanın sonuna kadar peşlerini bırakmayacak olan sayısız ipucunu gözden geçiriyordu. İş hacmi yavaşlayacaktı ama bir tutuklama yapılana kadar akmaya devam edeceklerdi. Şu anda ellerinde olanlarla Kim bunun ne zaman olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Meslektaşına karşı daha önce beslediği duygular körelmiş ama yok olmamıştı. Hepsi ona yardım etmek için telefonlara sarılmıştı ama o kendisini yalnız bırakmalarını istediğinde hem Bryant'a hem de Stacey'e başıyla onay vermişti. Ders alındığını umuyordu.

Ve sonra Alex vardı.

Ne kadar aksini dilese de Alex'le olan görüşmesi ve kadının annesiyle olan ilişkisi aklından çıkmıyordu. Bryant'ın uyarı sözleri hâlâ zihninde işaret levhaları gibi beliriyordu.

Kanal tarafında yaşadıkları olaydan beri Kim, Alex'in onu sandığı kadar iyi tanımadığına kendini ikna etmişti. Yirmi dakikalık bir görüşme bu inancının temellerini sarsmıştı bile.

Kendisi olduğunu iddia eden ve annesiyle iletişim kuran kadının cüretkârlığına şaşırmamalıydı. Son karşılaşmaları ona Alex'le arasında hiçbir sınır olmadığını öğretmişti. Kadını tüketen tek şey kendi istekleri ve ihtiyaçlarıydı. Bu da başka bir soruyu gündeme getiriyordu: Alex ondan daha ne istiyordu? Kim'i bir kez kırmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Peki şimdi ne istiyordu? Annesinde Kim'in isteyeceği ne vardı?

"Lanet olsun," dedi Kim yüksek sesle. Çünkü Bryant'ın sayısız uyarısına rağmen, artık öğrenmekten başka çaresi yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Garaj kapısı açılınca geri adım attı.

Sadece bir saat önce onu tekerlekli sandalyede izlediği bisikleti tekerlekli sandalyeden çıkardı. Kaskı gidondan sarkıyordu. Bu kez yüzü açıktaydı. Bir an için onun yüz ifadesi karşısında donup kaldı. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. Onda hiç beklemediği bir güzellik vardı.

Durakladı ve kaska uzanmadan önce bir nefes aldı.

Hareketlerinde kararsızlık vardı. Onu ileriye doğru iten bir güç olduğunu ama aynı zamanda onu geride tutan bir şeyin de olduğunu hissetti.

Ama başka bir şey daha vardı. Aralarındaki mesafeyi kat eden bir şey.

Görünmüyordu: onu duyamıyor, ona dokunamıyor ya da koklayamıyordu ama yine de oradaydı.

Kız bacağını bisikletin üzerine atıp tekmeleyerek çalıştırdığında bakışlarını ayıramadı.

Sürücünün dibine kadar ilerledi ve durakladı.

Her iki tarafa da baktı ve gözleri onun üzerinde donuklaştığında kalbi neredeyse duracaktı.

Bir an için gözlerinin buluşabileceğini düşündü.

Ama bakmadılar. Sanki hiç var olmamış gibi onun ötesine baktı. Ve bazı açılardan o da yoktu ve hiçbir zaman da olmadı.

* * *

Amcası odasına ilk kez o beş yaşındayken girmişti. Bu onun ilk gerçek anısıydı. Daha önceki her şey o gecenin dehşeti ve karmaşası tarafından yok edilmişti. Ve o zamandan beri her şey o geceyle renklenmişti.

Çocukluğunu diğer çocuklarla aynı şekilde işaretlediğini hatırlamıyordu. Doğum günü partileri ya da tatillerin zirveleri ve futbol maçı mağlubiyetleri ve Noel hayal kırıklıklarının çukurları ile o manzarada gezinmedi.

Beş yaşından itibaren amcası odasına geldi ve ona tecavüz etti. Ondan sonraki yıllar bulanıktı.

Sadece istismar açıktı. Her şey haline gelmişti. Çocukluğu, ilk kez başına gelenleri sıralayarak geçti; ilk kez o kadar çok ağlamıştı ki kusmuştu. İlk kez bir şekilde ölmeye çalışmayı düşünmüştü. İlk kez dualarının kabul edilmeyeceğini anladığında. Ve son olarak, bu işkenceye kendi başına son verebileceğini ilk kez fark etmişti.

On ikinci doğum günü değişimi işaret ediyordu. Ne yapması gerektiğini bildiği andı. Aynada kendini gördüğü ve artık içinde kıvrılıp duran o küçük çocuğun fiziksel özelliklerine sahip olmadığını fark ettiği gündü. Neredeyse o farkına varmadan boyu 1.80'e ulaşmış ve derisi dolmaya başlamıştı.

Plan oluşmaya başlamıştı ve basitliği hayret vericiydi. Bunu durdurabilirdi. Gücü vardı. Sonuçları onun için önemli değildi. Hiçbir şey daha kötü olamazdı. Bir sonraki sefer gelene kadar bu yeni bilgiyi kendine sakladı.

Ve o zaman da hazırdı.

Yastığının altından mutfak bıçağını aldı.

"Beni bıçaklamayacaksın," diye alay etti amcası sırıtarak.

Ve amcasının haklı olduğunu biliyordu. Bıçağı yedi yıldır hapishanesi olan yatağın yanına bıraktı. İlk yumruk adamın şakağının sağ tarafına inmiş ve amcasını yana yatırmıştı.

Bıçağın hızını istemiyordu. Her yumruğu ve tekmeyi hissetmek istiyordu. Adamın ölümünü parmaklarının ucunda hissetmek istiyordu çünkü o zaman bilecekti. Her şeyin bittiğinden emin olacaktı.

Daha sonra alt katta oturup beklemeye başladı. Anne ve babası tiyatrodan heyecanla dönmüş ve kapıdan içeri girdiklerinde yüzleri kızarmıştı. Onu koltukta öne doğru oturmuş, ellerini kurumuş kanla kaplamış halde gördüklerinde etraflarını saran hava kayboldu.

Her şeyi açıklamıştı. Şok olmuşlar, dehşete düşmüşler ve sonunda da inanmamışlardı. İstilacı tıbbi değerlendirmeler bile onları ikna edememişti. Okuldaki diğer çocuklarla 'deneyler' yaptığını iddia ettiler.

Yetişkin olarak yargılanıp genç suçlular enstitüsünde on iki yıla mahkûm edilirken içeride ölmeye devam etti.

Tek istediği istismarın sona ermesiydi ama elbette sona ermemişti. Her şeyini kaybetmişti ve hala bitmemişti.

Ta ki Hardwick House'a gidene kadar. Gece dehşetinden korkmadan uyuduğu tek yer orasıydı.

Ve sonra Doktor Thorne ile tanıştı. Kafasının içindeki şeytan.

* * *

Tabii ki dedektif müfettiş onu görmemişti. O bir insan değildi. Yıllar boyunca başına gelen tüm kötü şeylerin toplamından başka bir şey değildi. Kişiliği yoktu, sevdikleri ya da sevmedikleri yoktu. Sadece her şeye karşı derin bir nefret duyuyordu.

Ve buna Kim Stone da dahildi.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Dawson listedeki bir ismin daha üzerini çizdi. Dört tane daha kalmıştı ve işi bitmişti. Bir saat önce diğerlerinden kibarca gitmelerini istemişti. Yardımları için minnettardı ama saat ilerledikçe ve bitiş zamanını aştıkça verdikleri rahatsızlıktan duyduğu rahatsızlık katlanarak artmıştı. Bu onun hatasıydı ve bunu düzeltmek de ona düşüyordu.

Yeni ipuçlarının gelmeye devam edeceğinden ve bunların da en az daha önce harekete geçirilmiş ve işten çıkarılmış olanlar kadar işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu.

Bakışları Kase'ye kaydı ve utancı bir kez daha alevlendi. Patronunun Süper'den bir tekme yediğini biliyordu ama yine de bunu ona iletmeyi tercih etmemişti. Patronunu tanısaydı, kimin hata yaptığını açıklamazdı. Gerçekten de öyle olmasını diliyordu. Tersine, Süper'nin kendisi hakkındaki düşünceleri onu endişelendirmiyordu. Patronunun düşünceleri çok daha öncelikliydi. Ve oradaki yaranın geri döndürülemez olup olmadığını bilmiyordu.

Görünüşte her zamanki gibiydi. Diğerleriyle birlikte telefon görüşmeleri yapmıştı ama eksik bir şeyler vardı, kırılmış bir şeyler. Bunu yaparken ona daha az bakmasının bir nedeni vardı. Yüzünde onun görmesini istemediği bir şey vardı.

Ne olduğunu bildiğini düşündü ve bu onu midesinden rahatsız etti.

Derin bir iç çekti ve tam çalmaya başladığı sırada telefona uzandı.

"Dawson," diye cevap verdi.

'Burada *Dudley Star*'ın makalesini internette gören bir kadın var. Konuşmak istiyor,' dedi danışmadaki Jack.

Harika, bir yürüyüş daha, diye düşündü. Bu gece asla eve gidemeyecekti. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım," dedi.

Soğuk kahvesinden bir yudum aldı ve kapıdan çıktı. Merdivenleri çıkarken, işini bitirdiğinde bunu hangi dosyaya koyacağını merak ediyordu.

Belki de 'ah, üzgünüm, yanlış geceye denk geldim' yığını olabilir. Ya da "Mazda, Audi, MR2 marka bir arabaydı" yığını. Bentley olduğunda ısrar eden bir tanığı bile vardı.

Dersini aldığını söylemek hafif kalırdı. Tam da patronun söylediği gibiydi. Bilgi edinme başvurusu, bölgede bulunduğu bilinen kişilere bağlı kalmak yerine kötü anıları olan tanıkları öne çıkarmıştı.

Resepsiyona giriş yaptı ve Jack'e doğru başını salladı.

Kadın ellili yaşlarının başında ya da ortasındaydı ve kır saçları vardı. Koyu mavi bir üniforma ve bir çift gri crocs giymişti.

'Dedektif Çavuş Dawson. Yardımcı olabilir miyim?'

Elini uzattı. 'Bayan Lawson, ben Colman Hill'deki özel hastanede hemşireyim. Pazar gecesi yaşanan olayla ilgili olarak buradayım.

Dawson sert ve kuru el sıkışına karşılık verdi. "Arabayı gördün mü?" diye sordu umutla.

"Hayır, Pazar gecesi hiçbir şey görmedim," diye açıkladı.

Dawson bu ipucunun hangi yığına düştüğünü hemen anladı.

"Ama buna gerek yoktu," dedi. "Makaleyi okur okumaz hangi araba olduğunu tam olarak anladım.

"Nasıl?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bu benim hayalimdeki araba, memur bey. Evimdeki istek panomda bu arabanın aynısı var. Her gün işe gitmeden önce ona bakıyorum.

Dawson hâlâ bu işin nereye varacağından emin değildi. "Yani onun bir Vauxhall olduğunu biliyordun-

"Bu sadece bir Vauxhall değil, değil mi memur bey?" diye sordu. 'Isıtmalı ön koltukları, on sekiz inç alaşımları ve OnStar programı ile yaklaşık otuz bin dolara mal olan yepyeni bir Cascada Elite Cabrio.

Dawson ağzını kaplayan yorgun gülümsemeye engel olamadı.

"Sana söyledim, bu benim hayalimdeki araba," diye tekrarladı. "Ve Colley Gate'de bunlardan pek fazla göremezsiniz.

"Peki bana tam olarak ne söyleyebilirsiniz, Bayan Lawson?" diye sordu kibarca.

"Normalde arabayı kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında çekici bir kadının kullandığını söyleyebilirim ama daha da önemlisi, arabanın daha önce birçok kez oraya park edildiğini doğrulayabilirim.

Dawson şaşkınlığını gizledi. Bu daha önce ortaya çıkan bir gerçek değildi. Karakoldaki gecesi önünde uzayıp gitmeye devam ediyordu ama şu anda umurunda değildi.

Yeni bilgiler saf adrenalin enjeksiyonu gibiydi. Bu, ayrıntıları hatırlayan bir kadındı.

İç kapıyı açarken gülümsedi.

"Bayan Lawson, beni takip etmek ister misiniz?

BÖLÜM ELLİ İKİ

Dürüst olmak gerekirse, bina Kim'in beklediği ya da umduğu gibi değildi.

Çakıl taşlı yol onu ana yoldan alıp iki sıra budaklı meşe ağacının arasından çeyrek mil boyunca geçirdikten sonra mükemmel bakımlı çimlerin kenarına bırakmıştı. Bowling sahası olarak kullanılan bir alanın etrafına banklar yerleştirilmişti. Gösterinin yıldızı, küçük cam bölmelerden oluşan uzun, dar pencereleriyle on yedinci yüzyıldaki görünümünü koruyan kırmızı tuğlalı heybetli bir yapıydı.

Bardsley House, Grantley Bakım tesisinin bir kanadıydı. Chester şehir merkezinin dört mil doğusunda yer alan bu tesis cezai ehliyeti olmayan delileri barındırıyordu. Dışarıdan bakıldığında içindeki delilikten hiçbir iz taşımıyordu.

Küçük gruplar çimenlerin etrafına dağılmıştı ama onun nefesini kesen ve boğazına safra kaçmasına neden olan evdi.

Bisikletini ziyaretçi park levhasının önünde yavaşça durdurdu ve kaskını çıkardı.

Son yirmi sekiz yıldır annesinin kaldığı bakımevine uzun uzun baktı. Kardeşinin anısına ihanet etmek, annesinin yaşadığı çevreyi görünce içini yaktı.

* * *

Birden Mikey'nin cesedinin kollarından koparıldığı günü hatırladı.

Parmakları nazikçe kollarından ayrılana kadar sıkıca tutunmuştu. İki gündür kayıp olmasına rağmen içindeki çocuk hâlâ büyük insanların onu kurtarabileceğini umuyordu.

Onu yanından uzaklaştırdıklarında çığlık atmıştı. Her ne kadar vücudu artık yaşamdan değil, sadece kaloriferden ısınmış olsa da, onun varlığı ortadan kaldırıldığında bedeni kendini yoksun hissetmişti. Onu götürmemeleri için umutsuzca yalvarırken altı yaşındaki çığlıkları kendi kulaklarını delmişti. Sonunda, o son vedanın acısını çekerken acı dolu çığlıkları kontrol edilemez hıçkırıklara dönüşmüştü.

O anda ölmek istemişti. İkiziyle birlikte taşınmak istemişti, böylece sonsuza dek birlikte olacaklardı.

Ve sonra karanlık tarafından yutuldu.

Sağlığına kavuşması hastanede iki hafta sürmüştü. Kurtarılmak istemeyen bir hayatı kurtarmak için mücadele eden sağlık personelinin işi daha da zorlaşmıştı.

Mikey'ye o kadar yakın olduğunu hatırlıyordu ki neredeyse ona dokunabilecekti. Solgun, korkmuş yüzü uzakta belirmişti ve ona ulaşmak, şefkatli, sevgi dolu, tatlı diğer yarısıyla yeniden bir araya gelmek için yanıp tutuşuyordu.

Yine de içinden geçen öfke, beyaz sıcak öfke dinlenmesine izin vermiyordu. Onu tekrarlayan bir kâbus gibi çağıran huzurdan geri itti.

Onu hayatta tutan her zaman öfkesi olmuştu.

Yeterince güçlendiğinde, sarı kıvırcık saçlı ve yorgun bir gülümsemeye sahip yüzü olmayan bir yabancı onu hastaneden aldı.

Kısa, kişisel olmayan bir araba yolculuğu onu Tividale'in eteklerindeki Fairview Hall'a bıraktı.

Çocukların evi yeni ve çirkindi. Yerden yükselen işlevsel gri bir beton levhaydı. Minik pencereler, yastık düğmeleri gibi binanın dokusuna derinlemesine gömülmüştü.

Sol tarafta gece gündüz gri dumanlar çıkaran bir dökümhane vardı. Sağda ise pis kokulu bir geri dönüşüm tesisi vardı.

Haziran güneşine rağmen içerisi hiç de sıcak değildi. Kısa

bir konuşma ve devir teslim tamamlandı.

Evindeydi.

Hastanede bıraktığı koridorlara benzemeyen koridorlardan geçirildi ve ikinci katta penceresi olan bir odaya yerleştirildi.

ulaşılamayacak kadar yüksekti.

Yataklardan ikisi kişiselleştirilmişti; başucu dolapları fotoğraflarla, takılarla, not defterleriyle ve gözlüklerle doluydu. Üçüncüsü ise sade.

Kadın yatağın üzerine bir poşet koydu. Kim içinde giysiler olduğunu biliyordu. Nereden geldiklerini bilmiyordu ama kendisine ait değillerdi. Kendisine ait hiçbir eşyası yoktu.

Omzuna dokunan elden uzaklaştı. "Yerleşmeniz için sizi

yalnız bırakayım," dedi.

Kim asla bir yere yerleşemeyeceğini hemen anlamıştı. Ve hiç yerleşmedi.

* * *

Ve şimdi bu sakin çevreyi, 'Geyik Parkı'nı işaret eden tabelayı gözlemliyordu. Annesi buraya getirilip Bardsley House'un sükûneti ve ihtişamında bakılırken, kendisinin Fairview'in sade işlevselliğine bırakılmış olması ironisini yutmakta zorlanıyordu.

Resepsiyon yazan kapıdan girmek üzereydi ki arkasından bir ses duyuldu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?

Kim'in, on altı yıldır telefonda konuştuğu Lily'nin kendisine hitap ettiğini anlamak için etrafına bakmasına gerek yoktu.

İhanete rağmen, tanıdık sese doğru dönerken yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı.

Kadın, cömert ölçüleri üzerinde bol duran renkli bir önlük ve bir çift düz siyah pantolon giymişti. Saçları kumrala boyanmış ve kısa kesilmişti. Her iki kulak memesinden birer baykuş motifi sarkıyordu.

Bu kadın torunlar için yaratılmıştı, diye düşünmeden edemedi Kim.

Onu her Pazar öğle yemeğinde bir sürü çocuk ve küçük çocuk için fırtına pişirirken hayal etmek kolaydı.

"Kim Stone," dedi elini uzatarak.

Kadının yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmaya başladı. Uzatılan eli görmezden geldi ve öne doğru bir adım atarak Kim'i sımsıcak bir şekilde kucakladı.

"Kim, geldiğine çok s e v i n d i m ," dedi sonunda geri adım atarak. 'Bunca yıldan sonra...'

Kim bu sözlerin bir sitem olmadığını biliyordu. Lily uzun zamandır onu ziyaret etmek istiyordu ve o da bunu ısrarla reddediyordu.

Kim, şu anda burada olmasının tek nedeninin annesinin isteyebileceği neleri olduğunu öğrenmek olduğunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu.

"Ben sadece-

'Bunun bir önemi yok. Artık buradasın,' dedi sıcak bir şekilde.

Ve şimdi burada olduğuna göre, bunun nasıl sonuçlanacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Planı buraya gelmek, her ne ise onu almak ve eve gitmekten ibaretti. Detaylar yarım yamalaktı.

Varlığı midesine inen sürekli bir tekme gibi olan bir kadından nasıl bir şey almıştı?

Onun bu bölgede olduğunu bilmek bile çenesine bir ağrı girmesine neden oluyordu. Ama belki de buna gerek kalmayacaktı. Belki Lily bunu onun için yapardı.

Lily binaya girerken, "Beni takip edin de biraz sohbet edelim," dedi.

Resepsiyon alanı bir hastane fuayesinden farksızdı. Kanat arkalıklı rahat sandalyeler alana yayılmış, ara sıra masalar da etrafa dağılmıştı. Yerel manzaraların suluboya resimleri duvarları süslüyordu ve bir CCTV kamerasının üzerinde duran hoparlörden hafifçe boru sesi geliyordu.

Kim yavaşlayarak durdu ve etrafına bakındı. "Güzel bir yer," dedi sessizce.

Lily onun yanında durdu ve bakışlarını koridorda gezdirdi. "Yıllar önceydi. Hikayeyi biliyor musun?

Kim başını salladı.

'Bardsley Evi inşa edilmiş ve iki yüz yıl boyunca Bardsley ailesine ait olmuştur. Bu süre zarfında yedi cinayet, bir intihar ve içinde yaşayan hiçbir kadının kırkıncı yaş gününden sonra yaşamayacağına dair bir lanet gördü.

"Yedinci ve son kuşak Bardsley, karısı otuz yedi yaşında hastalanana kadar lanete aldırmadı. 1887'de çiftçilerin kulübelerinden birine taşındı ve hayırsever davranışının laneti sonsuza dek kaldıracağına inanarak evi yerel konseye hediye etti.

Kim lanetlere inanmazdı ama bu müthiş bir geçmişti.

Lily devam etti. 'Şu anda binanın sadece dörtte birini kullanıyoruz. Diğer devlet tesislerinden daha fazla para almıyoruz ve personel sayısına göre çalışıyor. Elimizden geldiğince genişletiyoruz ama bağıştaki 'satılamaz' maddesi yerel konseyin bina ya da araziden kar etmesini engelliyor. Bay Bardsley başka ailelerin de kendisiyle aynı kaderi paylaşmasını istemiyordu.

Kim yüz ifadesinin duygularını yansıttığını umuyordu. Buraya tur için gelmemişti.

"Hadi, gidip biraz sohbet edelim," dedi Lily.

Kim onu ıssız bir koridor boyunca takip etti ve anahtar kodlu bir kapının önünde durdu.

Hızlıca sola döndüklerinde duvara yaslanmış tek bir masası olan küçük bir ofisteydiler. Dosya dolabı yoktu ama en uzun duvardaki iki raf ders kitapları ve tıp dergileriyle doluydu. Masanın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış bir çizelgenin bazı varyasyonları serpiştirilmişti.

"Lanet olası yönetici," dedi onları kenara iterek. Kim masanın solundaki sandalyeye oturdu. Kendini doktor ziyaretinde gibi hissetti.

"Peki, seni buraya getiren nedir Kim? Lily ona dönerek sordu.

Sıcak karşılamasına rağmen Kim, Lily'nin önceliğinin hastaları olduğunu anlamıştı. Yıllarca onu annesini ziyaret etmeye ikna etmeye çalıştıktan sonra, aniden ortaya çıkmasına doğal olarak şüpheyle yaklaşacaktı.

"Mektuplar," dedi Kim.

Lily kaşlarını çattı. 'Ah, evet, biz de bunun arkasını öğrenmeye çalışıyorduk. Bunların sizden gelmediğine emin misiniz?'

Kim tek kaşını kaldırdı. Evet, emindi.

'Posta damgasını kontrol etmek için zarflar artık elimizde değil ama ne ben ne de personel şüpheli bir şey hatırlamıyoruz. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?

Kim hızla, "Hayır," dedi.

Hayatının pek çok saatini Alexandra Thorne'un nasıl bir şeytan olduğunu açıklamaya çalışarak geçirmişti. Bu inançsız bakışla tekrar başa çıkamazdı. "Anlamadığım şey şu ki, bu mektuplar açıkça olumlu etki,' dedi Lily.

Oh, ne kadar yanıldığını anlamaya bile başlayamazsın, diye düşündü Kim. Alex, annesinin bu yerde kalmasının Kim'in kendi iyiliği için zorunlu olduğunu biliyordu, ancak şimdi bunun onca yıldır zihninde yaşadığı türden bir yer olmadığını biliyordu.

Tamam, belki annesini rutubetli, karanlık, pis kokulu, penceresiz bir bodrumda duvara zincirlenmiş, günde birkaç kez metal bir tepsinin kendisine doğru savrulduğu bir yerde hayal etmemişti. Ama gerçekten şefkatli ve merhametli insanlarla çevrili görkemli bir evin ihtişamını da hayal etmemişti.

Kim, kadının gözlerinde hâlâ bir şüphe unsuru olduğunu hissedebiliyordu.

Kim sessizce, "Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim, Lily," dedi. Kadının neden yalan söyleyeceğini düşündüğünü sorarak kendini durdurdu. "Ama onları görebilecek miyim?" diye sordu.

Lily başını salladı. 'Eğer onları sen yazmadıysan, o zaman seninle hiçbir ilgileri yok. Onlar annenin özel malı.

Kim, şizofren bir katil sürtüğe böyle bir güç veren İnsan Hakları Yasası'nı merak ediyordu.

Lily ona doğru döndü. "Bence onunla tanışırsan çok şaşırırsın. O çok değişti ve senin... mektupların gelmeye başladığından beri içinde yeni bir huzur var.

"Onun huzur bulmasını istemiyorum," diye patladı Kim. Nefret ve öfke, basit bir nedenden ötürü o gün olduğundan daha az değildi: Mikey hâlâ ölüydü.

Lily sessizce, "Ciddi olamazsın Kim," dedi, belli ki Kim'in de aynı şeyi yapacağını ve sesini alçaltacağını umuyordu.

O yapmadı.

'Onun ruh hali benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Nasıl hissettiği ya da düşündüğü umurumda değil. O kadın için tek dileğim ölene kadar burada kalması, böylece kimseye daha fazla zarar veremez.

"Ama burası artık onun için doğru yer olmayabilir," dedi Lily nazikçe.

'Burası onun için her zaman doğru yer olacak. Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum

Gitme ihtimali var," dedi Kim dürüstçe, tüm dünyanın onunla aynı fikirde olmamasına hâlâ inanamıyordu. "Dosyasını okudunuz; ne yaptığını biliyorsunuz.

Kim onun yüz ifadesindeki sempatiyi gördü. 'Elbette ne yaptığını biliyorum ama bu bilginin ona verilecek bakımı etkilemesine izin veremem. Onun suçu ve cezasıyla ilgili kararları başkaları verdi. Ve sonra onu buraya gönderdiler. Sistemin adilliğini yargılamak bana düşmez. Benim işim onu rehabilite ederek topluma yeniden katılmaya hazır hale getirmek-'

'Ama burada insanlara saldırdı,' diye öfkelendi Kim. 'Onun toplum içinde yaşamaya uygun olduğunu nasıl düşünürsünüz?

'Kim, sakin ol. Aylardır hiç şiddet görmedi; örnek bir hasta oldu.

Kim mahkum terimini tercih ederdi.

Lily devam etti. 'Biz rehabilitasyona inanıyoruz, Kim. İnsanları kilitleyip anahtarı bir kenara atmayız. İyileşmelerine yardımcı olmayı umuyoruz. Aksi takdirde, yaptıklarımızın yüzde yetmişi tamamen zaman kaybı olur. Aksi takdirde onları hüküm giydiklerinde öldürmemiz gerekir.

Kim cevap vermemeyi tercih etti. Bu fikir ona iyi gelmişti.

Lily öne doğru eğildi. "Belki onunla tanışırsan, kendin görürsün?

Kim hiçbir şey söylemedi.

Annesiyle yüz yüze gelmeyi birçok kez hayal etmişti ama senaryo her seferinde ellerinin kadının boğazına dolanması ve vücudundaki son nefesi de sıkmasıyla sona eriyordu.

"Ona bir şans verebilir misin? Lily başını eğerek sordu.

Kim sadece başını salladı. Mikey onun her şeyiydi. Onun hâlâ içinde olduğu bir hayatı hayal etmediği gün yoktu. Onu öldüren kadını affetmek, çektiği acının ve nihai ölümünün büyüklüğünü azaltıyordu.

Lily daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Kim'in yüz ifadesini görünce kelimeleri dilinin sağ tarafında tuttu.

Lily ellerini dizlerinin üzerine koydu.

'Sana nerede olduğunu göstermeme ve oradan devam etmemize ne dersin? İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda değilsin.

Kim tereddüt etti ve sonra başını salladı.

Çakıllı otoparka geri dönmek yerine Lily'yi takip ederek koridordan geçti ve ön kapıdan çıktı.

Sola döndü ve ön teras boyunca evin köşesine doğru yürüdü.

Dört kadın küçük bir golf sahasında çalışıyordu. Üstünkörü bir bakış ona bu kadınlardan hiçbirinin annesi olmadığını söyledi.

İçine ulaşan ve buz gibi bir yumruğu kalbinin etrafına saran bir ses duyduğunda açıklığa kavuşturması için Lily'ye döndü.

Kahkaha hatırladığından daha yumuşaktı, son yirmi sekiz yıldır kafasının içinde çalan kahkahadan daha az manikti. Ama bunu hatırlıyordu

İyi. Kaltak onu alt etmeyi ve Mikey'ye ulaşmayı her başardığında bu kahkahayı duymuştu. Korkmayı öğrendiği bir kahkahaydı bu. Kazandığı anlamına gelen bir gülüştü.

"Senin annen...

"Hangisi olduğunu biliyorum," dedi Kim duygusuzca.

Gözleri onu hâlâ rahatsız eden sesi takip ederek soluk mavi pamuklu pantolon ve seraz bir tişört giyen hafif bir kadına ulaştı.

Kim'in kendisine hediye edilen siyah saçları artık kürek kemiklerinin ortasına kadar sarkmıyordu. Tamamen beyazdı ve ensesinde son buluyordu.

Kim, annesinin küçük bir zafer dansı yapmasını izlerken safranın boğazının arkasına yükseldiğini hissetti.

Yanındaki kadından alçak sesle bir kıkırdama yükseldi ve Kim tamamen farklı iki resim izlediklerini fark etti: Lily kadını mutlu ve rahat görmek istiyordu ama Kim bunun her saniyesinden nefret ediyordu. Her kahkaha, her gülümseme, her huzurlu an ölmüş kardeşine bir hakaretti.

Düşünceler zihninde o kadar hızlı dönüyordu ki, kafasının dönmeye başlayıp sonra da uzaklara doğru uçup gideceğini merak etti.

Kadın en yakınındaki arkadaşına yaklaşıp topa vurmak için kullandığı hareketi tam olarak gösterirken kendini izlemeye devam etmeye zorladı. Kadın onun yanında durup elindeki golf sopasını ayarladı.

Kim bu figürü, bunaltıcı bir yazın ortasında kendisini ve ikizini ısıtılmış bir radyatöre kelepçeleyen kişiyle bağdaştıramıyordu. Bu, kardeşini ele geçirebilmek için Kim'in içeceğine kendi ilaçlarını koyarak onu sakinleştiren kadın olamazdı.

İlaçlar onu sakinleştirmiş ama bayıltmamıştı. Annesi şeytanı kardeşinden uzaklaştırmaya çalışırken o banyo kapısına yaslanmıştı.

Sonunda lavabonun porselen kaidesine tırmanmış ve fişi takmıştı. Her iki musluğu da sonuna kadar açmış ve lavabonun taşmasını beklemişti. Alt kattan Bay Randall'ın gelip sızıntı hakkında kapıyı çalması için geçen on dakika boyunca hayal kırıklığıyla ağlamıştı.

Mikey sarhoş bir halde ona doğru tökezlemişti, beyni hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. O gece bir toplu iğne yardımıyla uyanık kalabileceğini keşfetmişti.

İğne kolunu gösterecek şekilde kardeşinin yanına uzanmıştı. Kolu gevşemeye başladığında etine batan keskin iğne onu uyanık tutmaya yardımcı oluyordu. O gün aynı zamanda annesinin sakinleştiricilerini sabah akşam saymayı öğrendiği gündü.

Ve burada neşeyle golf oynayan bir yabancıya bakıyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Kim kendi kendine merak etti. Ona fiziksel zarar vermeden o kadına gerçekten bu kadar yakın olabilir miydi? Annesinin sahip olduğu ve onun isteyeceği şeyin ne olduğunu öğrenmek için nefretini ve acısını yutabilir miydi?

Annesinin büyük bir malikânenin bahçesinde arkadaşlarıyla golf oynayıp güldüğü bu gerçeküstü resim neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Yine de bir an için önlerindeki resmi Lily'nin gözlerinden görebiliyordu. Lily'ye kadının dışarıda üretken bir hayat sürebileceği fikrini veren de aynı tasvirdi. Ama Lily annesini daha önce hiç görmemişti. Gözlerindeki karanlığı, acımasız yüzündeki nefreti ve Mikey'ye korkunç, zalim, dehşet verici isimler taktığında ağzından fışkıran tükürüğü.

Kim başının arkasına sertçe baktı, içinde yanan nefreti hissetmesini istiyordu.

Figür dönmeye başladığında nefesi boğazında düğümlendi. Gözleri çok iyi tanıdığı yüze takıldığında kalp atışlarının arttığını hissetti.

Annesinin bakışları Lily'nin üzerindeydi. Elini kaldırdı ama golf sopası diğer elinden düştüğü için eli dalganın ortasında durdu.

Kim annesinin gözlerindeki tanıma hissini ve ardından gelen şoku gördü.

Bir an için, her zaman kilitli kaldıkları aynı savaşa kilitlendiler. Gözleri birbirlerine sabitlenmişken Kim yılların akıp gittiğini hissetti.

Annesinin gözleri umutla, şefkatle, sevgiyle yumuşadı.

Annesi ileriye doğru belli belirsiz bir adım attığında Kim bir şeyi şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Annesi her neye sahipse, buna değmezdi.

Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce yüzündeki tiksintinin her zerresinin ortaya çıkmasına izin verdi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Grantley'den dönüş yolculuğu bulanıktı. Kim kendini Halesowen'da bulunca şaşırdı.

Annesinin yeni yüzü her yerdeydi. Ve o gülümseme, o lanet gülümseme. Ne cüretle gülümserdi? Nasıl gülümseyebilirdi ki?

Zihni, altı yaşından beri kadının aynı son anısını taşıyordu.

Yüksek katlı dairenin ön kapısında durmuş, gözlerinden zafer ışıltıları saçarak onları kalorifere zincirlenmiş halde bırakmıştı. İkisine de son sözleri, 'Onu öldürmek için sizi öldürmem gerekiyorsa, bunu yapacağım' olmuştu.

Saatler günleri kovaladıkça, birkaç kuru kraker ve yarım şişe kola azaldı, ta ki Mikey'e her şeyini sunana kadar. Yavaş yavaş hayatının solup gittiğini hissetmişti ve bunu biliyordu.

Son birkaç saatlerini Kim'in Mikey'e kurtarıldıklarında yapacakları her şeyi anlatmasıyla geçirdiler. Ona sulu pizzadan, çilekli dondurmadan ve bineklerin sizi gökyüzüne çıkardığı bir parktan bahsetti.

Gözyaşlarını onun uyuyacağı zamana saklamıştı. Umutsuzluğunu paylaşmayı reddetti. Dördüncü gece, onun saçlarını okşarken, son zayıf nefesinin bedenini terk ettiğini hissetti.

Sonunda onu bulana kadar iki gün geçti.

O gün onları terk eden kadını bugün görmemişti. Ama yine de görmüştü. Zihni iki ifadeyi bir araya getiremiyordu. O sadece

Zihninde bir resim varken, bir başkası çok fazlaydı. Zihninde başka bir görüntüyle baş edemiyordu.

İstasyonun önünden geçti ve içeri girmeyi düşündü ama onun yerine aklı, şimdi gece yürüyüşünü bekliyor olacak Barney'ye gitti.

Whistler Yolu'na saptı. Çeyrek millik yolun bir tarafında çorak arazi, diğer tarafında ise yeni inşa edilmiş bir ticaret parkı vardı. Bariyerlerle kontrol edilmiyordu ve birimlerin arkasındaki karanlık köşelerde yasadışı faaliyetler için bir mıknatıs görevi görüyordu.

Öndeki araba yavaşlayınca ani bir fren yaptı. Gölgelerin arasından bir figür çıktı ve yolcu camına yaklaştı. Kim bir tutam yeşil saç gördü ve durumu anladı.

Kornasına iki kez bastı. Araba uzaklaşmaya başladı ve yeşil saçların altındaki yüz ölümcül görünüyordu.

"Bu da ne...?" diye patladı Kim bisikleti yanına getirdiğinde. Gece çalışanlarının her zamanki müstehcen kıyafetlerini giymiyordu ama doğru yerdeydi.

"Ne yapıyorsun? Kim sordu.

'Şoförümün beni almasını bekliyorum, sürtük. Neye benziyor bu?'

"Bitki için teşekkürler," dedi Kim, bu tavrı görmezden

gelerek. Gemma kederle ona baktı.

"Dikenli, kaktüs - zekice," dedi Kim.

Gemma omuz silkti. "Onu çaldım.

Kim de bunu tahmin etmişti. 'Yine de güzel bir jest,' dedi.

"Evet. Benim de görgüm var, bilirsin.

Küfürlü konuşmaları, dramatik tavırları ve dükkân hırsızlığı arasında kızın görgülü olduğunu düşündü Kim.

"Soygunu rapor ettin mi? Kim sordu.

Kadın homurdandı. "Evet, CID, MI5, CIA, hepsi bu işin içinde.

Kim yüksek sesle gülerek ikisini de şaşırttı. Vücudundaki gerginlik bir nebze olsun azaldı.

"Cidden, ne yapıyorsun? Kim tekrarladı.

'Cidden, buraya arabayla gelen hoş adamlardan öğle yemeği fonuma katkıda bulunmak isteyen var mı diye bakıyorum. Kitle fonundan hayır çıktı.'

"İş yok mu? Kim sordu.

"Buralarda yeni misin? Gemma karşılık verdi.

"Orada-

'Bunu tartışmayacağım, sürtük. Şimdi siktir git de biraz yemek parası alayım.'

Kim cebini karıştırdı ve bir onluk çıkardı.

Gemma şüpheyle baktı.

"Ne yapmam gerekiyor?

"Hiçbir şey, en azından bu gece için bu sokaktan çıkmak dışında.

İfadesi bir anlığına yumuşadı, sonra yeniden silahlandı. Notu aldı ve cebine koydu. "Tamam, bu gece bırakacağım.

Kim kaskına uzandı. "Ve yarın akşam saat yedi civarında masamda yenilebilir bir şeyler olacak.

Gemma konuşmak için ağzını açtı.

"Gel, gelme," diye omuz silkti Kim. "Nerede yaşadığımı

biliyorsun. Kaskını taktı, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

Arabayı sokağın sonuna kadar sürdü ve sola döndü. Yüz metre ilerledi ve tekrar sola döndü. Whistler Yolu'na geri dönene kadar sola gitmeye devam etti.

Bisikleti yavaşça ilerletti. Karanlıkta birkaç şekil görünüyordu ama telefon kulübesine yaklaştığında rahat bir nefes aldı.

Yeşil saçlı kız gitmişti.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

16 ARALIK 2007

Sevgili günlük,

Kapıyı açtığımda gözleri korkuyla parlıyordu. Saçları dünkü kadar güzel kokmuyordu ama yine de kendimi tekrar etmek istemedim. Keşfedilecek çok fazla yeri vardı. Bana bir bilgisayar oyununu hatırlatıyor. Kim birinci seviyede kalmak ister?

Pazartesi günü gördüğüm kızla arasında pek çok fark var. Kendinden o kadar emin ve uygun görünen büyük kız maskarası şimdi kirpiklerinden yanaklarına doğru akıyor. Evden çıktıktan sonra gizlice sürdüğü ruj artık iz bırakmadan kaybolmuş.

Her koltuk altında bir leke büyüyor ve pamuklu gömlek üzerinde tik ağacı renginde görünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Merak ettim. Ter kahverengi değildir.

Ve onu sakladığım yerden ayrılmamış olmasına rağmen, gömleğinin beyaz kumaşına kaçınılmaz olarak çekilen bir pislik var.

Ve bugün gömleği dikkatimin odak noktasıydı. Gözlerimi, kumaşın üzerinde zorlanan göğüslerinin dolgunluğundan ayıramıyordum, hatları nefis bir şekilde belirgindi. Bakışlarımın altında nefes alıp verişi yoğunlaştıkça kumaş geriliyordu.

Uzanıp avucumun altındaki yuvarlaklığı hissettiğimde derin bir yutkundum. İçimde bir elektrik çarpması oldu. Anında altında ne olduğunu bilmek istedim. Sütyeni pembe mi, dantelli mi, beyaz mı, bakir mi, pürüzsüz mü?

O anki elektrik yerini daha fazlası için açlığa bıraktı. Gömleğini yırtıp açtım ve gözlerindeki yalvarmayı görmezden geldim. Bu onunla ilgili değildi. Mesele

Benim hakkımda.

Ona gözlerini kapatmasını söyledim. O anda etkileşime girmek istemiyordum. O bir insan değil, sadece benim keşfim için cansız bir nesneydi.

Sütyen beyazdı, kirli gömleğe karşı parlaktı. Taze, el değmemiş. Kumaş pürüzsüzdü, dantel ya da işe yaramaz, dekoratif fiyonklarla süslenmemişti. Göğüs kemiğine kadar uzanan kumaşın kıvrımlarının üzerinde hiçbir et kabarmıyordu.

Tükürüğümün ağzımdan akmasını engellemek için sertçe yutkundum.

Göğsünü avuçladım ve sıktım, içimden geçen sarsıntı daha güçlüydü. Daha sert sıktım ve boğazında düğümlenen çığlığı duymazdan geldim.

Bu çok fazlaydı. Ateş damarlarımda zonkladıkça vücudum aydınlanıyordu. Elim sütyenin içine daldı ve parmaklarıma karşı esnek teni, avucuma karşı bir meme ucunu hissettim.

Beni saran coşku, küçük bir patlama gibi hızla azaldı ve daha derin bir tatmine, sadece tek bir yolla elde edilebilecek doyuma duyulan açlığın izini bıraktı.

Meme ucunu başparmağımla işaret parmağımın arasına aldım ve sıktım. Sertti.

BÖLÜM ELLI BEŞ

Kim ellerini çırparak, "Haydi millet, coşku lütfen," dedi.

Tüm ekibi bu sabah bir kurşun ağırlığı sürükleyerek gelmiş gibiydi. Bryant bile.

Çalıştıkları her dava farklıydı. Farklı motivasyonları, farklı öncelikleri, yöntemleri olan katillerle uğraşıyorlardı ama bazı davalar yarı yolda kesin bir şekilde duracak gibi görünüyordu. Bazen farklı bir bakış açısına ihtiyaç duyuluyordu.

Ofisin en üst katında durdu. Bu farklı bir brifing olacaktı.

Elle besleme yok. Daha aktif düşünme.

"Herkes otursun. Stace Kev'in sandalyesine, Kev Bryant'ın sandalyesine ve Bryant da Stacey'nin sandalyesine otursun.

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmadan önce hepsi ona baktı.

Oturdular ve önce birbirlerine sonra da çevrelerine baktılar. Stacey şimdi kendi bilgisayarının arkasına, Bryant çok düzenli bir masaya ve Dawson da fotoğraf panosuna bakıyordu. Hepsi de sanki Stacey onları yabancı bir gezegene bırakmış gibi etrafa bakıyorlardı.

Tamam, özetleyelim. Dün Geraldine'in Maxine'i kızı olarak kabul edeceğini öğrendik.

'Annesinin, kızına nefes alma izni bile vermeyen kontrolcü bir "yarışma annesi" olduğunu öğrendik. Öğrendik ki Jason

Cross gerçekten de Deanna Brightman'la yatmış, bir keresinde "O kadar emin değilim." demişti. Ve şimdi elimizde tüm Brightman ailesinin telefon kayıtları var.'

"Deanna'nın eski telefonu hariç," diye araya girdi Stacey. "Yine de lanet numarayı buldum.

Kim kaşlarını çattı. Gerçekten de bu kadar zor olmamalıydı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Hâlâ saçın DNA eşleşmesinin onaylanmasını bekliyoruz ve Kev'den Deanna'nın arabasının daha önce de o durağa park edildiğini öğrendik.

"En az üç kez," diye doğruladı Dawson.

"Peki, elimizdekiler ve daha da önemlisi elimizde olmayanlar göz önüne alındığında, şimdi nereye gidiyoruz, millet?

Yeni ortamlarında biraz rahatsız görünen ekibine baktı.

"Git," dedi.

Stacey, "Garip numaralar olup olmadığını görmek için telefon kayıtlarını karşılaştırmam gerekiyor," dedi.

Kim, "Evet," dedi.

Dawson öne doğru eğildi. 'Maxine'in son haftalarda nerede olduğunun izini sürmeye devam etmeliyim. Daha geniş tanıdık çevresini tanıyın ve herhangi bir kesişme olup olmadığına bakın.

Kim başıyla onayladı. Artık bu soruşturmaya devam etmekte özgürdü. Diğer tanıklarla da ofise döndüklerinde ilgilenecekti.

Stacey, Dawson'ın kalemini parmaklarının arasında döndürdü. "Jason Cross'la ilgili başka bir şey bulup bulmadığımıza bakmak iyi bir fikir olabilir - biraz araştırma yapın.

"Kulağa hoş geliyor, Stace," diye onayladı Kim.

Bryant, "Geraldine ile annesi olmadan bir kez daha konuşmamız gerekiyor," dedi.

'Kesinlikle,' dedi.

Dawson, "Başka kuvvetlerin de benzer bir şey yaşayıp yaşamadığını öğrenmemiz gerekiyor," diye öneride bulundu.

Stacey başını eğerken Kim, "İyiydi Kev," dedi.

"Hey, çocuklar, neden bu önerilerin çoğu benim için işe yarıyor?

Bryant ve Dawson omuz silkerken Kim gülümsedi.

Ekibini yeniden değerlendirdi. Hepsi önde oturuyordu: tetikte, hevesli ve başlamak için istekliydiler.

"Tamam o zaman, görünüşe göre hepimiz ne yaptığımızı biliyoruz," dedi Kim, Bryant'ın önünde kapıdan çıkarken.

Kim bugünün bu dava için bir dönüm noktası olduğunu düşünüyordu. Eğer bugün bir şeyler çözülmezse, bir daha çözülüp çözülmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Alex otomatın karşısında durdu ve izledi.

Tanya, Alex'e birkaç kez göz atan kuzeniyle ciddiyetle konuştu.

İlk başta başını kesinlikle salladı ama Tanya kolunu tuttu. Hâlâ başını sallıyordu ama daha az inanarak ve sonra hiç sallamayı bıraktı. Ve sadece dinledi.

Ona yönelen bakışlar öldürücüydü. O ürkmedi.

Tanya'nın ahlaki üstünlüğü benimsemeye çalışmasının pek bir anlamı yoktu. O ve kız kardeşi cinayete yabancı değillerdi. Üç adam öldürmüş ve penislerini kesmişlerdi. Buna kıyasla, onun istediği şey parkta bir yürüyüştü.

İkisi arasındaki konuşma ilerledikçe Alex içinde oluşan sıcak zafer duygusunun tadını çıkarmasına izin verdi. Ana planının her parçası bir araya geliyordu.

Düşünceleri Kim'e kaydı. Annesini ziyaret edip etmediğini merak etmekten kendini alamadı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Ziyaret etseydi, Kim onunla konuşacak cesareti bulabilir miydi? Yıllar sonra annesini gördüğünde nasıl tepki vermişti? Şimdiye kadar ne kadarını çözmüştü? Mikey'le ilgili anıları şimdi ne kadar tazeydi ve yüzeye çıkmaya başlamışlardı?

Her dakika onu mu düşünüyordu? Gecenin bir yarısı uyanıyor, terliyor, çığlık atıyor, o günlerin işkencesini yeniden yaşarken ağlıyor muydu?

Beyni, birkaç gün içinde annesinin, işkencecisinin, işkencecisinin muhtemelen serbestçe dolaşacağı, özgürlüğüne kavuşacağı gerçeğiyle nasıl başa çıkıyordu?

Tüm bu sorular zihninde dönüp dururken, kadının akıl sağlığını yeniden yitirmesine neden olacak gücü elinde tutan kişinin kendisi olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordu.

Alex, Kim'in Patty'nin aldatmacasını keşfeden kişinin kendisi olduğunu bilmesinden hoşlanıyordu. Şiddet olaylarının her zaman bir serbest bırakma fırsatından önce geldiği gerçeğini ortaya çıkaran oydu. Patty'nin bunu kızına sunabileceği tek hediye olarak yaptığını öğrenen oydu.

Ve Alex bu hediyeyi elinden almıştı.

Kim gibi davranarak annesine kendisini affetmesini önermiş, şartlı tahliyeyi denemesi için onu cesaretlendirmiş ve nefretinin kalmadığına dair güvence vermişti.

Ah, Kim'in kafasında dolaşan tüm bu zararlı düşüncelerin permütasyonlarını hayal etmek bile çok keyifliydi.

Ama hayal gücü yeterli değildi. Dedektif müfettişi tekrar görmesi gerekiyordu. Acısını dürtmesi, ıstırabına masaj yapması gerekiyordu.

'Şimdi ne yapıyorsun, seni iğrenç kötü kaltak?

Alex, Natalya Kozlov tarafından mutlu yerinden rahatsız edildi. Zavallı kadın, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi Alex'i takip ediyordu.

Alex başını eğdi ve önündeki uzun, ince at yüzüne gülümsedi. "Başka bir arkadaş buldum diye kıskançlık yapma tatlım.

Natalya yaklaşarak, "Senin hiç arkadaşın yok," diye fısıldadı. "Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun.

Natalya ellerini Alex'in başının iki yanındaki duvara koyarken Alex onun nefret dolu bakışlarıyla karşılaştı. Alex'in gözleri uzun, çetrefilli kollarından sarkan fazla deriye takıldı.

"Bak sevgilim," diye kışkırttı Alex, "birlikte geçirdiğimiz zaman çok özeldi ama ben hayatıma devam ettim. Senden daha çok hoşlandığım başka birini buldum. Natalya'ya doğru eğildi. "Tanya da arada bir yıkanıyor.

Burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı ve başını Natalya'nın kolunun altına eğdi.

'Devam et, Natalya. Bitti,' dedi ve arkasını döndü.

Hey, Alex. İkimiz de çok uzun bir süre için buradayız. Seni öldüreceğim.'

"Sıraya gir tatlım," dedi Alex, güvenlik görevlisi Katie göründüğünde.

Natalya odadan sıvıştı.

Bazı insanlar ne zaman bırakacaklarını bilemiyorlardı. Alex kadını arayıp bulmuş, onunla arkadaş olmuş, ona iltifat etmiş, sonra da tam olarak istediği şeyi yaptırmış ve sonra da onu terk etmişti. Bu kadar basit.

Dikkati, ayağa kalkıp masadan uzaklaşan Tanya'ya döndü. Kadın ona doğru yöneldi, yüzünde acı, umutsuzluk ve öfke karışımı bir ifade vardı.

Alex başını eğerek duymak istediği sözleri bekledi. "Bitti," dedi,

yanından geçip giderken.

Alex kendi kendine gülümsedi. Elbette

öyleydi. Hiç şüphe yoktu.

BÖLÜM ELLI YEDI

Stacey son iki e-postayı Lancashire ve Cheshire güçlerine gönderdi. En yakın Batı Mercia ve Staffordshire ile başlamış, ardından Derbyshire, Gloucestershire ve Warwickshire'a doğru ilerlemişti. Daha sonra havzayı kuzeye, güneye ve Galler'in bazı bölgelerine yayacaktı. Eğer başka bir polis gücünde benzer suçlar varsa, bunu biliyordu.

Ve şimdi yanıt beklerken hem Deanna'nın hem de Brightman ailesinin hayatta kalan üyelerinin telefon kayıtlarını üç set halinde hazırladı. Hepsi için yirmi sekiz günü vardı.

Dudley Belediyesi'nden biri şu anda Deanna'nın ikinci telefonunun geçmiş kayıtlarından numarayı bulmaya çalışıyordu ama Deanna numarayı kişisel hesabına aktardığı için pek umutlu değildi.

Mitchell Brightman'la konuşmuş, o da eski bir fatura bulup bulamayacağını görmek için karısının eşyalarına bakacağına söz vermişti. Maxine Wakeman ve ailesine ait kayıtların yakın zamanda gelmesini bekliyordu ama şimdilik elindekilere odaklanması gerekiyordu.

Sylvie için bu sekiz sayfaydı. Mitchell için on iki sayfa, Rebecca için ise tam yirmi iki sayfaydı.

Stacey, Deanna'nın on bir sayfasını incelemeye başladı. İşe, Sylvie'ye, Mitchell'a ve birkaç arkadaşına gelen aramaları eledi.

Geriye açıklanmamış üç gizemli numara kaldı.

Stacey hemen ilkini aradı ve bir araba sigortası şirketinin çağrı menüsünü aldı. Üstünü çizdi.

İkinci arama, bir restoran rezervasyon hizmeti için otomatik bir kayıt tarafından yanıtlandı. Üstünü çizmiş.

Üçüncü numara, Deanna'nın öldüğü gece onu arayan numara, doğrudan genel sesli mesaja gitti. Stacey tekrar aradı ve aynı şey oldu.

Numarayı bir post-it'e yazdı ve bilgisayarının üzerine yapıştırdı. Aynı numaranın başka bir yerde bulunup bulunmadığını görmek istedi.

Sylvie'nin yanına döndü ve Sylvie'nin kuaförlerinden, en iyi arkadaşından, kızından ve yerel lokantalardan geçen bir çizgi çizerek işe başladı. Analiz edecek çok az şey kalmıştı.

Mitchell'ınkine ulaştı ve iş yerini, arkadaşlarını, spor salonunu eledi ve Sylvie'den biraz daha uzun bir liste kaldı. Deanna ile paylaştığı arkadaş sayılarını eledi ve eşleşmeyen dört sayı kaldı.

Stacey sayfalar dolusu veriyi sorgularken kendini çok rahat hissediyordu. Bazı insanların onun savaştan çekindiğini, sahaya çıkmaktan korktuğunu düşündüğünü biliyordu ama öyle değildi. Bu Dawson'ın tutkusuydu ve bu da onun.

Şu anda, sadece bu telefon kayıtlarında, bir veri dağı yatıyor. Bu telefon numaralarından herhangi biri bir şey ifade edebilir. Herhangi bir kısa mesaj ona bir ipucu sunabilirdi. Meşhur saman yığınıydı ama içinde bir yerlerde bir iğne olduğunu ve onu bulacağını biliyordu.

Şimdiden bilgisayarının ekranına haydut bir numara yapıştırılmıştı. Diğerleriyle uyuşmayan tek bir sayı. Hiçbir şey olmayabilirdi, ama bir şey de olabilirdi. Bildiği kadarıyla her şey de olabilirdi.

Böyle bir göreve başladığında her zaman sağlam bir tuğla duvara bakıyormuş gibi bir his vardı, ancak metodik zihni sorunu her seferinde bir tuğla ele aldı. Dawson, tuğlalardan biri kırılana kadar sürekli duvara doğru koşardı. Bryant onunla konuşup boyun eğdirmeye çalışacak ve patronu da büyük olasılıkla duvara tırmanmaya çalışacaktı. Ama o her dakikanın tadını çıkararak onu incelerdi.

Bakışları tekrar ekrana yapıştırılmış numaraya kaydı. Bu, Deanna'nın cinayet gecesi aldığı tek çağrıydı. Bir anlamı olmalıydı. Uzun zaman önce patronundan her şeyin bir anlamı olduğunu öğrenmişti. Ve nedense bu numara önemliydi.

Dikkatini Mitchell'ın arama listesinin en son sayfasına verdi. Öne çıkan dört numaradan ikisi Deanna'nın öldürüldüğü gece aranmıştı.

Numaralardan biri tanıdık geliyordu.

Başka bir kayıt seti aldı ve kaşlarını çattı.

Samanlıkta bir şey parlıyordu ve iğneye çok benziyordu.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Bryant, "Lanet olsun, onu öldürmeye falan çalışmıyoruz," diye inledi.

Yedinci kez kimliklerini gösterirken Kim, "Birileri olabilir," dedi. BBC uzun yıllar Pebble Mill stüdyolarında çalışmış ancak 2004 yılında Birmingham'ın merkezindeki kanalın yanında yer alan The Mailbox kompleksindeki yeni yerine taşınmıştı.

Önceden aramışlardı ve hala çemberden atlıyorlardı.

Bryant, 'Tura katılmak için daha hızlı rezervasyon yaptırabilirdik,' diye yakındı. "Ne? Kim sordu, tekrar bir dizi yerde beklemeleri istendiğinde çift camlı kapılar.

"Gelmek ve bazı setlerin sahne arkasına bakmak için rezervasyon yaptırabilirsiniz.

Kim bu gereksiz bilgiyi duymazdan geldi ve sabırsızca ayağını yere vurdu.

Geraldine'in konuk olduğu program Jeremy Kyle ile aynı saatlerde, haftada iki kez yayınlanan ve bir saat süren bir magazin programıydı. Birkaç yıldır reytinglerde sıkıntı çekiyordu ama artık sadık bir takipçi kitlesi oluşmaya başlamıştı.

Genç bir kız geldi ve onları başka bir koridordan geçirdi. Geraldine'in on beş dakikadan kısa bir süre içinde sette olacağı üç kez söylenmişti.

Kızı istasyondaki Kase'den biraz daha büyük penceresiz bir odaya kadar takip ettiler. Kız bir şeyler mırıldandı ve sonra gözden kayboldu.

Işıklarla çevrili salon aynalarının önüne iki döner sandalye yerleştirildi.

Kızıl saçlı ince bir adam alnına bir şey sürerken Geraldine aynaya bakarak gülümsedi.

'İçeri gel, içeri gel,' dedi.

Hem o hem de Bryant duvara yaslanarak boş sandalyeye doğru ilerlediler.

"İşinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi Kim, yanındaki koltuğa oturarak. "Sorun değil," dedi kadın. Gözleri kızarmıştı; Kim onun yüzüne yansıyan ifadeyi gördü

Zihninin, burada bulunma nedenlerine geri dönme sürecini nasıl yürüttüğüyle yüzleşti: Kızı Maxine hâlâ ölüydü. "Yardım etmek için elimden geleni yaparım.

Kim, makyözün kaşlarını çatarak gözlerine baktığını gördü ve anında başka bir fırçaya geçti.

"Bugün gelmeyecektim ama annem bunun kafamı dağıtacağını düşündü.

Elbette, diye düşündü Kim.

"Peki ya Belinda?

"Benim için neyin doğru olduğuna kendi kararımı vermemi söyledi.

'Maxine'in arkadaşlarından herhangi biri hakkında başka düşünceleriniz olup olmadığını merak ettim. Sizinle tanışması için hiç birini getirdi mi, bir erkek arkadaşını?

Geraldine başını salladı.

Kim dün tanıştıkları kadının görünüşünü tercih etti. Bu kadının saçları kıvrılmış, maşa yapılmış ve sprey sıkılmıştı. Makyaj ağır ve yoğundu; Kim bunun kameralar için işe yaradığından emindi ama gerçek hayatta değil. Dün çocuğunu aniden kaybetmiş göz alıcı bir anne gibi görünüyordu. Bugün ise bir televizyon yıldızına benziyordu: cilalanmış, üretilmiş.

"Arkadaşlarıyla tanışmadım. İlişkiler hakkında açılmasını sağlamak biraz zaman aldı ama altı aydan fazla bir süredir erkek arkadaşı olmamıştı.

"Rehabilitasyonda geçirdiği süre boyunca özellikle bağ kurduğu biri var mıydı?

Bu kez Geraldine gülümsedi ve makyajcı adam yine dudak büküp başka bir fırçaya uzandı.

"Hiç sanmıyorum, Müfettiş. Max hepsinin ezik olduğunu düşünüyordu. Eskiden onlara verdiği isimle, uyuşturucu bağımlıları ve kaçıklardan farklı olduğuna inanıyordu. Orada kalıcı arkadaşlıklar kurduğunu sanmıyorum.

"Neden ondan vazgeçtin? Kim aniden sordu.

Bu kadın kendi büyütmediği bir çocuğa karşı çok büyük bir sevgi besliyordu. Her sözünden, her ifadesinden şefkat damlıyordu. Geraldine ona kendi işine bakmasını söyleseydi Kim alınmazdı ama nedense Kim onun bunu yapmayacağından şüpheleniyordu.

"Yirmi altı yaşındaydım ve tıp fakültesinden ayrılmak üzereydim. Uzun saatler, saçma sapan programlarla çalışacaktım. Babam çoktan gitmişti ve kimsem yoktu.

"Annen mi?

'Hayatının o bölümünü yeniden yaşamak istemedim. Zaten annemin ana planında olmayan bir kariyer seçmiştim," diyen Geraldine, kadının ne kadar kontrolcü olduğunu bildiğinden hiç şüphe bırakmadı.

Aynadan döndü ve Kim'le yüz yüze geldi. 'Ama kararımın arkasındayım, Müfettiş. Mecbur kalsaydım yine yapardım. Maxine'in onu çok seven bir annesi vardı.

Üzüntü vardı ama pişmanlık yoktu. "İki tane vardı," diye önerdi Kim.

Geraldine gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim; ama umarım en azından bir arkadaş olabilmişimdir.

Kim, bu kadının onlara karşı bu kadar açık ve dürüst olmayı seçmesini takdir etti.

"Peki ya kariyer? Kim sordu. "Düşündüğün gibi miydi?

Geraldine hüzünle gülümsedi. "Eğer sorduğunuz buysa, bu bir değişim değildi. Sandwell Akıl Sağlığı bölümünde birkaç yıl çalıştım. Birkaç yıl da özel kurumlarda çalıştım, bir ya da iki kez CPS için danışmanlık yaptım ve bir BBC yapımcısı tarafından fark edildim ve bir pilot program için doğru 'tarza' sahip olduğumu düşündü ve o zamandan beri bu işi yapıyorum.

Kim 'tavır'ın çekicilik ve seksapel için bir tür kod olup olmadığını merak etti. Geraldine kesinlikle ikisine de sahipti.

Aralarına giren sessizliği Kim'in telefonu bozdu. Kim düğmeye basarak, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi. 'Stace,' dedi kapıdan çıkarken.

Geraldine o kadar sessiz konuştu ki Kim kiminle konuştuğunu merak etti.

Kim, Stacey'e dayanmasını söyledi.

"Neden?" diye sordu, kadının aynadaki yansımasıyla konuşarak.

"Doğru düzgün dinlemiyordum. Onunla son kez konuşacaktım ve telefonu kapatmak zorundaydım. Dikkatim dağılmıştı, stresliydim, endişeliydim.

Geraldine'in başı öne düşüp kucağına bakmaya başlayınca makyöz tamamen pes etti.

'Konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Bir şey mi kaçırdım? Bir ipucu var mıydı? Acaba...?

"Bunu kendine yapamazsın, Geraldine," dedi Kim kapı aralığından. 'Maxine'e her türlü fırsatı sunmuşsun gibi görünüyor. Olanları engellemek için yapabileceğin bir şey olduğundan şüpheliyim.

Geraldine anlamsız sözler karşısında başını salladı.

Kim, kederle birlikte gelen en yıkıcı duygulardan birinin pişmanlık olduğunu biliyordu. Diğer duygular zamanla içine yerleşirdi ama pişmanlık her zaman bir bıçak gibi keserdi.

Kim kapıdan içeri adımını attı ama sonra durakladı ve Geraldine'e döndü.

"Sormamın sakıncası yoksa, o sıralarda bu kadar gergin olan şey neydi?" "Aman Tanrım," dedi Geraldine sessizce. 'Belinda daha yeni ezilmişti

Doktorlar bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyorlardı ve biz de yepyeni bir mutfak yaptırmanın tam ortasındaydık.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Dış dünyaya geri yönlendirildiklerinde Kim, "Devam et Stace," dedi. Konuşmadan önce meslektaşını ilgiyle dinledi. 'Bunun için teşekkürler, Stace. Şimdi oraya gidiyoruz.

Otoparka doğru giderlerken Bryant'a, "Brightman'ların evine dönelim," diye talimat verdi. Orada açıklama yapması gereken birkaç kişi vardı.

Bryant, 'Biraz yavaşla, şef,' dedi.

Kadın durakladı.

'Kafanın içini kastetmiştim. Orada öğrendiklerimizi hâlâ sindirmeye çalışıyorum'.

Arabaya vardılar ve Kim sabırsızlıkla kapı kolunu çekti, ardından kilit açma mekanizmasının bip sesini duydu.

Birkaç soru daha Geraldine'in mutfağının Jason Cross'tan başkası tarafından döşenmediğini ortaya çıkardı. Brightman'ların evi yol üzerinde olmasaydı doğruca oraya gideceklerdi.

"Aynı mutfak görevlisinin her iki evle de bağlantılı olması biraz tesadüfi.

Oh, evet. Adamın bu sorgulamaya nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Adam avukatına telefon etmeden önce bir cümle kurabilirdi.

"Son zamanlarda şansı biraz yaver gitmedi, ha? Bryant sordu.

Kim sessizce kabul etti. Geraldine'in evlatlık kızı öldürülmüştü, annesi *Toddlers and Tiaras'*tan fırlamış gibiydi ve

ve uzun süreli partneri korkunç bir kaza geçirmişti.

Yine de Kim'in saygı duymaktan kendini alamadığı sessiz bir zarafet vardı kadında. Her şeye rağmen, başka bir kadının çocuğuna kendisinin olabileceğinden daha iyi bir anne olduğunu düşünerek dürüstlüğünü koruyordu.

Kim kendi annesinin de aynı şekilde hissetmiş olmasını diledi. Belki Mikey şimdi hâlâ onunla birlikte olurdu. Evli ve çocuklu olabilirdi ve-

"Peki, oraya vardığımızda Brightman ailesine ne diyeceksin?

Kim, üzerinde 'ne olabilirdi' yazan kutunun kapağını kapattı ve dikkatini az önce öğrendiklerine yeniden odakladı.

'Tamam, oraya vardığımızda yapacağımız şey şu...'

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Kapı, onları gördüğüne şaşırmış görünen Anna tarafından açıldı.

İçeri girmeleri için kenara çekildi.

"Aile içeride mi? Kim başıyla salonu işaret ederek sordu. Gerekli tüm tarafların orada olduğunu çoktan tespit etmişti.

"Bay Brightman bahçede. Sylvie ve Rebecca salonda.'

Kim daha fazla konuşmadan dışarı çıktı ve Bryant salona girdi.

Bahçe Kim'in beklediği kadar büyük değildi. Ya da son birkaç gündür zenginlerin evlerine fazla alışmıştı. Kendini bir kule bloğu röportajı için ağlarken buldu.

Mekanın üst kısmındaki veranda alanı, salonun içindekiyle aynı manzaraya sahipti, ancak bahçe aşağıya doğru eğimliydi, böylece verandadan üç adım ötede manzara kayboluyordu.

Önünde uzanan çimenlik kısa ve düzenliydi, iki tonlu çizgileri vardı. Meyve ağaçları, araziyi çevreleyen altı metrelik çiti yumuşatıyordu.

Kim, Mitchell Brightman'ı özenle hazırlanmış bir balık havuzunun yanındaki taş koltukta otururken buldu. Havuzun kenarları, siyah havuz astarını örtmek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş pahalı arduvazlarla çevriliydi. Her iki uçta yer alan birer su öğesi oksijen kabarcıkları sağlamak üzere havuza akıyordu.

Rengârenk balıklar kristal berraklığındaki suyun etrafında durgun bir şekilde yüzüyordu.

Kadın ondan üç adım uzaktaydı ve adam onun yaklaştığını duymamıştı.

"Bay Brightman?

Başını kaldırdı ve sulandırılmış bir gülümseme sundu. Bir gün bu gülümsemeyi tam güçle görmek istiyordu.

'Burası Deanna'nın bahçedeki en sevdiği yerdi,' dedi.

Kim onun yanına oturdu. Nedenini anlayabiliyordu. Manzara tepedeydi ama mahremiyet daha aşağıdaydı. Deanna bu koltuktan evin güzelliğini görebilir ya da ağlayan söğüt ağaçlarına ve yüksük otlarına bakabilirdi.

Belki de ikisi gün batımında bu koltukta oturmuş, bir şişe şarabı ve gün içinde yaşadıkları olayları paylaşmışlardı. Böyle düşünmek hoşuna gidiyordu.

Onun hayalini bozmak ve onu şimdiki zamanın dehşetine geri dönmeye zorlamak zorunda kaldığı için pişmanlık duydu.

"Bay Brightman, size telefon kayıtlarınızla ilgili bir şey sormam gerekiyor.

Sadece hayal mi görüyordu yoksa adamın sırtı hafifçe sertleşmiş miydi? Aklına bu sorunun geleceğini bildiği geldi.

"Yeğeniniz Rebecca, Deanna'nın öldürüldüğü gece saat dokuz civarında sizi aradı.

Başını salladı ama ona bakmadı.

"O benim yeğenim; bu alışılmadık bir durum değil, değil mi?

Kim bir sonraki cümlesini kibarca ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Hiç de değil ama ikiniz arasında başka bir telefon görüşmesi olmadı ve söylememde sakınca yoksa o kadar da yakın görünmüyorsunuz.

Midesindeki şüphe her geçen saniye artıyordu.

'Oh, tipik bir ergen. Bir şey istediğinde arar,' dedi belli belirsiz.

"Ama seni daha önce hiç aramadı mı?" diye nazikçe itti. Adam alnını ovuşturdu.

"Pazar gecesi ne için aradığını sorabilir miyim, Bay Brightman?" Bir an düşünür gibi oldu.

"Onu bir konserden falan almamı istedi. Annesi arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve şoför de gelmemişti.

Biraz fazla detay var. İlk cümle yeterliydi. Detaylandırma, ifadesine sandığı kadar geçerlilik katmamış.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Neyi yaptım mı?

"Onu konserden mi alacaksın?

Başını iki yana salladı. "Hayır, zaten birkaç kadeh içmiştim ve asla içkili araba kullanmam.

Kim'in nefret ettiği pek çok şey vardı ama aptal muamelesi görmek kişisel nefretlerinden biriydi. Özellikle de karısını öldüren kişiyi bulmaya çalışırken.

Ayağa kalktı. 'Bir dakikalığına içeri gelebilir misiniz? Size hep birlikte sormam gereken bir şey var.

Kim, Bay Brightman'ın önünde eve doğru adım attığından emin oldu. Salona girdi ve Bryant ona doğru dönerken eliyle ince bir işaret yaptı.

Rebecca'nın ilk kez telefonuyla ilgilenmediğini fark etti. Alt dişleri birkaç saniyede bir üst dudağına sürtünüyordu.

Kim, Bay Brightman'dan yeğenine bakarak, "Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi. "Ancak Deanna'nın öldüğü gece ikiniz arasında geçen konuşmanın içeriği konusunda bazı anlaşmazlıklar var gibi görünüyor.

Sylvie'nin gözleri büyüdü. Belli ki herhangi bir konuşmadan haberi yoktu.

Mitchell Brightman Rebecca'ya bakarak, "Konserle ilgiliydi," diye tekrarladı ve kabul etmesi için onu zorladı. Rebecca zaten farklı bir hikâye anlatmış olduğunu fark edecek kadar sağduyuluydu. Bu hatayı daha da derinleştirmemeyi seçti.

Yol göstermesi için annesine baktı ama o da hiçbir şey söyleyemedi. Konuştuklarından haberi yoktu ve telefonda dokuz buçuk dakikayı doldurmayı başarmışlardı ama yine de tek bir kelime etmelerini bekliyordu.

"Millet, bize doğruyu söylemezseniz size yardım
edemeyiz. Mitchell Brightman oturdu ama hiçbir şey
söylemedi.
Rebecca'nın gözleri onun üzerindeydi, meraklı, umutlu,
acılı. Halıya baktı ve başını salladı.
Sylvie bir adım öne çıktı. "O onun babası," dedi sessizce. Çok
az duygu vardı. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Rebecca'nın gözleri babasının başından ayrılmamıştı. Bekliyordu... bir şey için.

Mitchell Brightman, 'Sadece bir kez oldu,' dedi.

Rebecca'nın kederli ifadesi, duymayı beklediği şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Ayağa kalktı ve odadan kaçtı.

Sylvie şaşırmış görünüyordu ve onun peşinden koştu.

Bryant öksürdü ve Mitchell Brightman başını kaldırdı. Yüzünde kötü niyet yoktu, sadece üzüntü üstüne üzüntü vardı.

"Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim," dedi açıkça. "Onu o kadar uzun süre inkar ettim ki, bu doğal bir tepki.

Ve o da seni inkâr etmek zorunda kaldı, diye düşündü Kim, çünkü kızın doğal içgüdüsü de yalan söylemekti.

"Deanna'nın bilmediğini varsayıyorum.

"Tanrım, hayır. Bu onu mahvederdi. Yapamayacağını

biliyorsun...' Kim başını salladı ve sözleri dağıldı.

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

'Deanna ile aramızın iyi olmadığı ve Sylvie'nin orada olduğu çok klişe bir şey. Kulağa nasıl geldiği için üzgünüm ama gerçek bu.

Görünüşe göre artık gerçeği bulmuştu ve bunu söylemeden duramıyordu.

"Her şey biter bitmez yaptığım şeyden nefret ettim ve Sylvie'den de nefret ettim. Karıma ihanet ettiğim yetmiyormuş gibi o da kız kardeşine ihanet etmişti. Tek bir hareketin Deanna'yı en çok sevdiği ve güvendiği iki kişiden mahrum bıraktığını hissettim.

"Sylvie bana hamile olduğunu söylediğinde ona bebeği aldırması için yalvardım ama o bunu reddetti. Yine de Rebecca'nın babasının kimliğini gizli tutmayı kabul etti.

"Ona her baktığımda, sevdiğim kadına bunu yapmakla ne kadar büyük bir piç olduğumu hatırlamamak elimde değil... seviyorum.

Kim onun dürüstlüğüne saygı duymak zorundaydı ama sempatisini odadan kaçan kıza saklamıştı.

"Peki ya telefon görüşmesi? Kim sordu.

"Hem Sylvie hem de Rebecca benden Deanna'ya gerçeği itiraf etmemi istiyorlardı ve ben bunu kesinlikle reddediyordum. Pencereden kanepeye doğru ilerledi ve kanepenin arkasında durdu. "Rebecca eğer yapmazsam Deanna'ya söylemekle tehdit etti.

"Konuşma hararetli miydi?

Başını salladı. "Hem de çok. Sadece onun sözünü kestiğimde sona erdi. Karıma asla gerçeği söylemeyeceğimi ve teyzesinin kalbini kırmak istiyorsa onu durduramayacağımı açıkça belirttim.

"Rebecca karınızı hiç tehdit etti mi?

Bir an için düşündü. "Hayır. Bazı kaba şeyler söyledi ama doğrudan tehdit etmedi, hayır.

Bu, keşfetmesi gereken bir olasılıktı.

Kim şu anda burada kazanabileceği başka bir şey olmadığını düşünüyordu ama yine de söylemek zorunda olduğu bir şey vardı.

'Bay Brightman, Rebecca'ya karşı olan duygularınızda bu kadar samimi olmanızı takdir ediyorum ama bir şeyi aklınızdan çıkarmamalısınız. Bunların hiçbiri onun hatası değil.

Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı.

Kim salondan çıktı ve koridorda Anna'yla karşılaştı.

"Nerede...?

Anna adımlarını kesmeden, "Verandada oturuyorum," dedi.

Kim, sert hava koşullarında kendini rüzgar gülü gibi hissediyordu: içeride, dışarıda, içeride.

Rebecca'yı verandadaki bir sandalyede otururken buldu, ayaklarını başka bir sandalyeye uzatmıştı. Göz makyajının akmasından ağladığı anlaşılıyordu.

"Annen nerede?" diye sordu Kim.

"Çay yapıyor. Görünüşe göre
yardımı dokunacak. Bahçenin
ötesine baktı.

"Sadece eve gitmek istiyorum.

Kim onun yanına oturdu ve aynı yöne baktı.

"O gece telefonda Deanna'ya karşı herhangi bir tehditte bulundun mu? Kim sırf mecbur olduğu için sordu.

"Hayır," dedi Rebecca.

"Ama onu Mitchell'in baban olduğunu söylemekle tehdit ettin?

İç çekti. 'Evet, söyledim ama asla yapmazdım. Mesele şu ki, bunu yapmasını istedim. Ve eğer evet d e s e y d i muhtemelen ona yapmamasını söylerdim. Teyzemi incitmek istemedim. O harika bir kadındı. Onu çok severdim. Sadece istedim ki...' Yere baktı. "Ah, ne istediğimi bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle.

Kim anladı. "Sadece babanın seni kabul etmesini istedin, bu sadece ikinizin arasında olsa bile.

Başını salladı ve hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için arkasına baktı. "Annem bana on iki yaşımdayken söyledi ve keşke s ö y l e m e s e y d i. I
bilmemekten yeterince mutluydu. Bilgi sadece acı veriyordu. Gerçeği öğrenmeden önce kimseden bir şey saklamıyordum. Sadece kendimdim. I

Birinin ilişkisi ya da aldatmalarının bir hatırlatıcısı değildim; annemin onu asla sevmeyecek bir adamın maskotu olduğumu bilmiyordum.

"Bana söylediğinde ben de öyle oldum. Küçük kirli aile sırrı haline gelmiştim, örtbas edilmenin bir parçasıydım ve sadece çocuk olmak istiyordum. Üçümüz de teyzeme yalan söylüyorduk ve onu dünyada incitmek istemesem de, bazı günler sadece yalanları sona erdirmek için bunun ortaya çıkmasını umdum ve dua ettim.

Kim kızın acısını hissetti. Hem Sylvie hem de Mitchell birkaç dakikalık şehvet ve tutku anlarını on iki yaşındaki bir kız için bir torba dolusu pisliğe dönüştürmüşlerdi.

'İçeride de söylediğim gibi, bunların hiçbiri sizin suçunuz değil. Sadece biraz zaman ver, tamam mı?'

Rebecca titreyerek gülümsedi ve Kim onun bu tavrına rağmen gözyaşlarının asla uzakta olmadığını hissetti.

Kim daha fazlasını söylemek isterdi ama telefonu çalmaya başladığı sırada Sylvie ve çay ortaya çıktı. Onlarla vedalaştı ve telefona cevap vermeden önce evin önüne doğru yürümeye başladı.

"Stace?

Stacey heyecanla, 'Şef, Jason Cross'u tekrar görmek isteyebilirsin, çabuk akıllı ol,' dedi. 'DNA'sı zaten elimizde. On bir yıl önce tutuklanmış ve reşit olmayanla cinsel ilişki suçundan hüküm giymiş.

Kim yürümeyi bıraktı. "Devam et.

"Adam on sekiz, kız ise on beş yaşındaydı. Adam kızın yaşı hakkında yalan söylediğini, kız da bir ilişki içinde olduklarını söyledi. Ebeveynler hangisinin olduğu ile ilgilendiklerini söylediler: kızımız reşit değil ve adamın daha iyi bilmesi gerekirdi.

Kim yeniden yürümeye başlamıştı. Ayakları, kafasının içinde dolaşan düşüncelerin hızıyla doğrudan bağlantılı gibi görünüyordu.

Kim, Bryant yanında belirdiğinde aramayı sonlandırarak, "Teşekkürler Stace, yoldayız," dedi.

Anahtarlar için elini uzattı.

'Dua etme zamanı, Bryant. Çünkü araba kullanma sırası bende.'

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Kim, iki sarı ışığın arasından geçerken öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Aptal kelimesi kafama mı yazıldı Bryant?" diye hiddetlendi. 'Neden insanlar bize göz göre göre yalan söyleyebileceklerini ve bundan kurtulabileceklerini düşünüyorlar? Neden her şeyi ortaya dökmüyorlar? Neden davayla neyin ilgili olduğuna bizim karar vermemize izin vermiyorlar?

Bryant hiçbir şey söylemedi.

"Soruşturma yapacağımızı, yani gerçek işimizi yapacağımızı düşünmedi mi?" diye sordu.

Bryant sessiz kaldı.

"Eee?" diye sordu. Öfkesine eşlik etmesini istiyordu.

'Üzgünüm, şef. Bu beş sorunun da retorik olduğunu sanıyordum.'

Yüksek sesle iç çekti. Bazen onun rahat tavırları onu çileden çıkarıyordu. Bazı günler onun patlamasını istiyordu.

Tamam. Sadece şuna cevap ver. Öğreneceğimizi nasıl düşünmedi? Ne kadar aptalca...?'

'Öhöm, yine başladın,' diye araya girdi. 'Ama ilk sorunuza cevap vermek gerekirse, yıllar önce yaptığı bir şeyin bugünkü olaylarla bir ilgisi olduğunu düşünmemiş olabilir. Ve adil olmak gerekirse-'

"Bu tecavüzdü," diye bağırdı. 'Yasal tecavüz,' diye açıkladı.

"Lanet olsun, Bryant. Yasal yaşın altında, rızası olan ya da olmayan ve muhtemelen yaşından büyük görünen biriyle yapılan cinsel ilişkiye yasal seks denmez. Bu yasal tecavüz suçu.'

"Ama Deanna ile seksin rızaya dayalı olduğunu biliyoruz.

Kim omuz silkti. "Elimizde o gün yaşananlara dair onun anlattıkları var, onunkiler değil.

"Hiçbir şekilde saldırıya uğradığını bildirmedi," dedi.

"Ah evet," diye alaycı bir şekilde teklif etti. "Hepimiz her cinsel saldırının rapor edildiğini biliyoruz, değil mi?

"Şef, buradaki düşmanın ben olmadığımı biliyorsun değil mi?

"O zaman öyle davranmayı bırak," diye tersledi, kızdığı kişi o olmasa da.

O insanların bu davayla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece şu anda burada onunla birlikte değillerdi. Hem annesi hem de Alex parmaklıklar arkasından ona ulaşmayı başarıyorlardı.

Kim sessiz kaldı ve adamın kendisiyle konuşmadan önce insanları öldürmemeye odaklandı.

Arabayı boş bir garaj yoluna çekti. Evin boş olduğu belliydi.

"Kahretsin," diye öfkelendi, iki avucunu direksiyona vurarak. "Nasıl bulacağız...?

"Sakin ol," diye talimat verdi Bryant. "Ofisini ara ve nerede olduğunu sor. 'Çok yardımcı oluyorlar-'

"Sadece dene," diye ısrar etti.

Kim homurdandı ve telefonunu çıkardı. Hafta başında aranan numaraya ilerledi. İkinci çalışta cevaplandı.

Kim selamlaşmanın bitmesini beklerken gözlerini devirdi.

Kim sert bir sesle, "Jason Cross'un nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor," dedi. Bryant kaşlarını çattı, homurdandı ve telefonu onun elinden aldı.

Adam onun adına özür dilerken gözlerini kıstı ve kibarca kadının patronunu bulmalarına yardımcı olup olamayacağını sordu. Kadının bariz tereddütü, onunla konuşmalarının ne kadar acil olduğuna dair bir savunmayla karşılandı.

Görüşmeyi sonlandırdı.

Bryant ona telefonu uzatarak, "Bazen öğle yemeğini baraj gölünde yiyor," dedi.

"Konuşmamı bitirmeme izin verseydiniz öğrenebileceğim bilgiler," dedi arabayı geniş sürücüde döndürürken.

* * *

Kim sakinleşmek için Amblecote'dan geçip Merry Hill alışveriş merkezinin önünden geçti.

Kafasının içinde onu herkese karşı asabi yapan o iki kadına lanet olsun. Ne kadar davaya odaklanmaya çalışsa da zihninin bir kısmı sürekli onlara geri dönüyordu.

Netherton Rezervuarı'na doğru dönerken sessizce 'Teşekkürler,' dedi.

"Ne için? Bryant şaşırarak sordu.

'Ne zaman sessiz kalacağını bildiğin için,' dedi. 'Ve telefonu elimden aldığın için,' dedi Kim arabasıyla yavaşça soyunma pavyonunun önünden geçerken.

Burası ıssız bir yerdi. Rezervuarın zaman zaman su kayağı, yatçılık ve tüplü dalışa ev sahipliği yaptığını biliyordu ama bugün gölde hiçbir faaliyet yoktu.

"Şef... ? Bryant iki şeyin çok hızlı bir şekilde ortaya çıktığını söyledi.

Beyaz bir minibüsten iz yoktu ve iri yarı bir erkek kulağına telefon tutarak onlara doğru koşuyordu. Boğa teriyeri de arkasından geliyordu.

Aynı anda arabadan atladılar.

"Şurada," diye bağırdı adam nefes nefese, suyu göstererek. Telefonu kulağından indirdi ve tekrar işaret etti. 'O orada. Bir dakika önce-'

"Kim?" diye sordu Bryant, ancak Kim'in açıklama yapmasına gerek yoktu.

Suya açılan rampaya dikkatle baktı. Su daireler çizerek hareket ediyordu ama orada hiçbir şey yoktu.

"Beyaz bir minibüste bir adam. Bir dakika önce orada oturuyordu ve

sonra-' 'Ne kadar süre? Kim rampaya doğru ilerleyerek sordu.

'Bir dakika, iki... Ben-'

Bryant'ın bakışlarıyla karşılaştığında "Ambulans çağırın," diye talimat

verdi. "Kahretsin," dedi Bryant, suya doğru koşarlarken. Ceketleri arkalarında bir yere düşmüş.

Rezervuar altmış bin metrekarelik bir yüzey alanına sahipti ve yer yer on beş metre derinliğe ulaşıyordu.

Birlikte vurduklarında su etraflarında patladı.

Kim gözlerini hızla beş kez kırpıştırarak gözlerini bozulmuş olan ve etraflarında dönen bulanık yeşil suya alıştırdı.

Kim rampanın sonundan çok uzakta olmayacağını biliyordu. Bir araba hızla batabilirdi: otuz saniyeden iki dakikaya kadar.

İki vuruş sonra sağ eli metalle buluştu. Arka kapıya ulaştığını biliyordu ve midesinin çukurunda bir korku hissi oluştu.

Aracın ön tarafına doğru yüzdü ve camla aynı hizaya geldi.

Jason Cross şaşkınlıkla ona baktı. Minibüsün önündeki su boğazına kadar gelmişti. Kadın kapı kolunu aradı, adam da öyle yaptı.

Eski moda basmalı kilide bastı. Parmaklarının altında mekanizmanın devreye girdiğini hissetti.

Camdan baktığında Jason Cross'un ona başını salladığını gördü.

Kahretsin, bunu onlar için kolaylaştırmayacaktı.

Suyu yutma içgüdüsüyle savaşıyordu.

Kendini yüzeye doğru itti ve ciğerlerindeki suyu öksürerek dışarı attı.

Gözlerinde yıldızlar patlıyordu ama Bryant'ın kafasının solunda, on adım ötede belirdiğini gördü.

Zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu. Jason Cross artık tamamen suya batmıştı.

Hesaplarına göre onu yüzeye çıkarmak için birkaç dakikadan fazla zamanı kalmamıştı.

Ama piç herif kendini minibüse kilitlemişti. Kendi aracının içine kapatılmıştı ve yapabilecek durumda olsa bile ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Keşke lanet kapıları kilitlemeseydi.

Aklına o kadar hızlı bir düşünce geldi ki, bunu meslektaşıyla paylaşacak zamanı olmadı.

"Bryant, beni takip et," diye bağırdı, sonra derin bir nefes aldı ve tekrar aşağıya daldı. Aracın etrafında yüzüyor olmalıydı. Elleri suyu ayırmaya çalışırken minibüsün kaputuna çarptı.

Tahmin ettiği gibi, minibüs artık suyla doluydu ve Jason Cross'un gözleri kapalıydı. Su içeride hareket etmeye devam ederken saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Lanet olsun. Planı işe yarasa bile şimdi bir cesedi kurtarıyor olabilirdi.

Minibüsün arkasına doğru yüzdü ve kilitli olmaması için dua ederek kapı kolunu denedi. Bütün gün minibüslerine girip çıkan tüccarlar her zaman

kapıyı kendilerinden sonra kilitlerler.

Umduğu gibi, tutma kolu avucunun içinde rahatça hareket etti ama kapı yerinden oynamadı. Eski fizik derslerinden, araç suyla dolduğunda kapıların açılabileceğini biliyordu.

Bryant yanında belirdi. Kapı kolunu işaret etti ve kilitli olmadığını belirtmek için başını salladı.

Elini onunkinin üzerine koydu ve birbirlerini çektiler ama hâlâ bir şey yoktu.

İkisi de yüzüyordu ve çekirdek güçlerini kullanamıyorlardı. Kim ayaklarını minibüse kilitlemek için kullandı ve ona doğru çömeldi; dizleri bükülmüştü ve ayakları bir kaya tırmanıcısı gibi metale yaslanmıştı. Bryant da onu takip etti.

Tekrar denediler ve kapı açıldı.

Kim, aletlerin birçoğunun aracın yan tarafındaki metal raflardan ayrıldığını ve minibüsün zeminine düştüğünü görebiliyordu. Kendini minibüsün arkasına doğru fırlatırken ivme kazandırmak için arka tamponu kullandı.

Öndeki iki koltuğun kafalıkları yüzünden Jason Cross'un hareketsiz yattığı yere ulaşamıyordu.

Sandalyenin yan tarafına uzandı ve adamın tam önünde bastırdığı kilide dokundu.

Parmakları lastik kılıfla buluştu ve yukarı doğru çekti.

Parmakları lastikten kaydı ve düğme aşağıda kaldı. Tekrar denedi, bu sefer tırnaklarıyla kazıyordu. Düğme açıldı.

Ciğerleri göğsünde zonkluyordu. Sanki saatlerdir nefesini tutuyormuş gibi hissediyordu ama muhtemelen iki dakikadan fazla değildi.

Bryant'ın gölgesi çoktan kapıya dayanmış bekliyordu ama kapıyı tek başına açamayacaktı.

Kendisini minibüsün arka kapısına doğru itmek için ayak tabanlarını kullanarak koltuk başlıklarını itti.

Bryant'ın eli kolun üzerinde durduğu yere doğru yüzdü. Kendini pozisyona getirdi ve ağırlığını onunkine ekledi.

Kapı ilk denemede patlayarak açıldı.

Bryant içeri uzanıp Jason Cross'un hareketsiz bedenini yakaladığında kapıyı çekti.

Meslektaşı formu kendi formunun üzerine yerleştirdi ve serbest elini kullanarak kendisini ve kargosunu yüzeye doğru sürdü.

Onun bedeninin de kendisiyle aynı düzeyde yorgunluk hissedeceğini biliyordu ama zihni bunun üzerinde durmasına izin vermiyordu.

İkisi de yüzeye doğru ilerlerken o da yanlarında yüzdü.

Başları sudan birlikte çıktı.

İkisi de nefes nefese kaldı.

Bryant elini Jason Cross'un çenesinin altında tuttu ve rampaya doğru sırt üstü yüzmeye başlarken kendi başının arkasını suya indirdi.

Bryant onun görebildiğini göremiyordu.

Jason Cross'un yüzüne baktı ve ölü bir adama baktığını hemen anladı.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Kim, meslektaşı sırt üstü yere yığılmadan önce Bryant'ın Jason Cross'u sudan çimenli kıyıya çıkarmasına yardım etti. Kendi vücut ağırlığını ve başka bir yetişkinin vücut ağırlığını hareket ettirme gücü çok yorucuydu. Derin ve zor nefes alıyordu ve acı yüzünü buruştururken gözleri kapalıydı.

"Bryant," diye bağırdı.

Gözleri birden açıldı ve kadının gözlerindeki acil soruyu gördü.

Başını sallayarak iyi olduğunu söyledi.

Bryant'ın arkasından bir erkek sesi, "Sağlık görevlileri geliyor, dostum," dedi. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordu. Bir bull terrierin ipini tutan zayıf adama başıyla işaret etti.

Kim minnettardı çünkü ikisinin de telefon edecek kadar boş nefesleri yoktu. Onların gelmesini bekleyecek zamanı da yoktu.

Önündeki adam ölmüştü.

Hava yolunu açmak için bir elini çenesinin altına, diğer elini de alnına koyarak Cross'un başını nazikçe geriye yatırdı. Parmaklarını birbirine geçirmeden önce Cross'un nefes almadığını hemen teyit etti.

Göğüs kemiğine yakın bir bölge belirledi ve sağ elinin topuğunu indirdi. Saniyede iki pompa hızıyla yaklaşık beş ila altı cm aşağı p o m p a l a m a y a başladı.

Otuza kadar saydı ve durdu.

Derin bir nefes alırken burnunu sıkarak kapattı. Yüzünü indirdi, dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı ve göğsü yükselene kadar yanaklarına üfledi.

Hesaplarına göre üç ila dört dakikadır su altındaydı.
Kaybedeceği bir savaş verdiğini biliyordu.

Ellerini tekrar bağlamadan önce nefesini tekrarladı. "Şef,

boşa harcıyorsun...

Kim onu görmezden gelerek otuzuncu basamağa kadar bastırdı. Kasları yirmi üçte bir civarında gevşemeye başladı.

"Şef, o-

"Bryant, kapa çeneni," diye homurdandı derin bir nefes alırken.

Sirenler kulüp binasının yanında durmuştu ama bir başkası görevi devralmaya hazır olana kadar duramazdı.

Etrafındaki her şey yok olurken, toplayabildiği tüm enerjiyi bir sonraki kompresyon turuna odakladı.

Uyluk ve üst kol kaslarını yakan acıyı duymazdan geldi ve devam etmelerini istemeye odaklandı.

Her sıkıştırma, kasları kemiğinden koparılıyormuş gibi hissettiriyordu. Omuzları çökecekmiş gibi hissediyordu.

Bryant ona doğru ilerledi.

"Şef... durmalısın-

Jason Cross'un ağzından bir sel gibi su akarken 'Evet,' diye bağırdı.

Jason Cross öksürmeye devam ederken Bryant 'Tanrım,' diye fısıldadı.

"Lanet olsun," dedi teriyer adam, bir ambulans yirmi metre ileride

dururken.

Bir metre ötede.

Kim sevincin vücuduna yayıldığını hissetti. Ellerinin ve ağzının altındaki etinde ölümün süründüğünü hissetmişti.

Her saniye onu ele geçiriyordu ve kadın onu geri getirmişti. Artık vücudunda nefes vardı. Damarlarında kan dolaşıyordu. Onun gidişini hissetmişti ve şimdi geri dönmüştü.

Sağlık görevlileri, gözleri ölümcül bir solgunluk içinde genişleyen hastayı kontrol altına alırken onu nazikçe kenara çektiler. Sorun değildi; rengi geri gelecekti.

Ancak şimdi arkasına yaslandığında, vücudunun kendisini sıkıştırmaya çalışan yorgunluğu kabul etmesine izin verecekti.

Bryant yana kaydı. "Biliyor musun, şef, bazen senin lanet kararlılığın-

Dünya aniden karardığı ve Kim yere düştüğü için sözlerinin geri kalanını duymadı.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

Alex hafif bir kızgınlık hissettiğini itiraf etti. Henüz kızgınlığa dönüşmemişti ama potansiyeli vardı.

Planı iki aşamalıydı. Planının bir kısmı mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Diğeri, o kadar da değil.

Şimdiye kadar dedektif müfettişten ikinci bir ziyaret bekliyordu. Alex, Kim'in her şeyi bilme ihtiyacının onu annesinin neye sahip olduğunu bulmaya iteceğini biliyordu. Elbette şimdiye kadar annesinin aslında hiçbir şeyi olmadığını biliyordu. Bunun üzerine Kim'in hemen ona dönüp bir açıklama istemesi gerekirdi. Ama o henüz ortaya çıkmamıştı.

Bu da değerli bir rakibe sahip olmakla ilgili sorunun bir parçasıydı. Arada sırada uyum sağlamak zorunda kalıyordunuz. Geçmişleri nedeniyle Kim, buradaki zavallı insanların aksine taktikleri konusunda daha yüksek bir farkındalığa sahipti.

Aptalların, üzerinde ne kadar çok teknik kullandığına dair en ufak bir fikirleri bile yoktu.

Alex, başarılı bir manipülasyonun anahtarının, tekniği kurbanla eşleştirmekte yattığını biliyordu.

Durum aktarımı oyunu, hapishane görevlisi Katie üzerinde çok işe yaramıştı. Duygusal durumunu kolayca kadının üzerine aktarabilmiş ve onun ruhunun duygusal kısmına ulaşabilmişti. Son konuşmaları sırasında Alex kadının telefonunu kullandığında, aralarındaki mahkum ve gardiyan ilişkisini saniyeler içinde yok etmeyi başarmıştı. Onlar

bir masanın etrafında oturup masum bebeklerin sağlığını tartışan iki kadına dönüşmüştü.

Zihin, bedenin çok hassas bir parçasıydı. İnsanlar genellikle günlük yaşamda ne kadar manipüle edildiklerine dair hiçbir fikre sahip değillerdi.

Normal bir insan, insanların düzenli olarak vatanseverlik mesajları dinlemeye zorlandığı Kuzey Kore'deki rejimler karşısında ürperebilirdi. Gerçekte Alex durumun dürüstlüğüne saygı duyuyordu. İktidar partisi size nasıl düşüneceğinizi söyleyeceklerini açıkça belirtmişti. Bilinçli zihni atlamak ve buzdağının su seviyesinin altındaki kısmına yerleşmek için tasarlanmış örtülü, akıllıca, gizli mesajlara gerek yoktu.

Batı dünyasında kontrol etme, ikna etme ve manipüle etme arzusu daha az yaygın değildi; sadece daha el altından yapılıyordu.

Pazarlama uzmanları paralinguistik, ses tonu, tonlama, ses yüksekliği, ses perdesinin etkisini analiz etmek için milyonlar harcadılar. Beden dilinin, istemli ve istemsiz hareketlerin değerini incelediler.

Neyse ki Alex'in zihni etkilenmeye ve kontrol edilmeye son derece açıktı.

Alex psikiyatri eğitiminin çok erken dönemlerinde herkesin çocukluğundan beri edindiği yarı sabit bir dizi değer ve inanca sahip olduğunu öğrenmişti. İnsanları kendilerini sorgulamaya ikna etmek, çözülme olarak bilinen bir teknikti; en iyi, insanlar bir kayıp yaşadığında, kovulduğunda ya da tanıdık çevrelerinden uzaklaştığında kullanılırdı. Bu, hapishanede onun için işe yaramış bir teknikti.

Herkes kontrol edilebilirdi: sadece doğru kişi ve doğru durum için doğru yöntemi bulmanız gerekiyordu.

Gerçi kişi gerçekten ortaya çıkarsa bunu yapmak daha kolay olurdu, diye düşündü.

Kim üzerinde kullanmak istediği teknikler cebini yakıyordu.

"Hey, Alex, iyi misin? Katie kapı aralığından sordu.

Gülümsemesi sıcak ve gözleri parlaktı. Saçları temiz ve düzenliydi. İyi bir gece geçirmişti. Boş ver.

Alex elini uzattı. "Bana telefonunu ver. Güzel

yüz şaşkınlıkla buruştu.

'Telefonunu ver dedim. Kullanmam lazım' dedim.

İki mahkûm yanlarından geçerken Katie odaya girdi. 'Benim yok
-'

"Benimle dalga geçmeyi bırak Katie ve cep telefonunu ver.

Yüzü sertleşmeye başladı. 'Bence nasıl davrandığına dikkat etsen iyi olur. benimle konuşuyor.'

Alex, "Ve sanırım telefonunu istediğim zaman bana versen iyi olur," diye cevap verdi.

'Böyle bir şey yapmayacağım-'

"Evet, kullanacaksın," dedi Alex, kendini yataktan yukarı iterek. 'Yoksa müdüre onu kullanmama izin verdiğini söylerim. O zaman da işini kaybedersin.

Katie tereddüt etti ve Alex, ne kadar kötü oyuna geldiğini anlayan Katie'nin gözlerinde oluşan nefretin tadını çıkardı.

'Peki o zaman o küçük piçini nasıl besleyeceksin? Babası ilgilenmiyor ve senin de ailen yok. İşsizlik parası bunu karşılamayacak-'

"Çabuk ol," dedi Katie, cebinden çıkarıp uzatırken. Alex kibarca,

"Teşekkür ederim," dedi.

Katie bu kez, geçen seferki gibi özel bir görüşme yapması için ona alan bırakmadı.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapı aralığında durdu ve ona ters ters baktı. Konuşmayacağı için Alex için bir şey fark etmedi.

Uzun zaman önce ezberlediği numarayı tuşladı ve ardından bir mesaj girdi. Gönder tuşuna basarken gülümsedi. İşte, bu işe yaramalıydı.

Alex gülümsedi ve telefonu geri verdi. "İşte, o kadar da zor değilmiş, değil mi?

"Yeğeniniz hiç hasta olmadı, değil mi?

Alex omuz silkti. 'Bildiğim kadarıyla hayır. Ama sempatik sözleriniz için teşekkür ederim.

Alex yatağın üzerine oturdu. Sakin bir gündü ve eğlence azdı.

Katie'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Babası tarafından istenmeyen bir çocuğa bakmaya ve aynı zamanda temiz kalmaya çalışarak bu kadar çabuk çözmene şaşırdım. Oldukça zorlu bir iş olmalı.

Katie konuşmak için ağzını açtı ama Alex çok eğleniyordu.
Zemin ona aitti.

'Burada güç artık bende Katie ve işin ironik yanı, telefonu verdiğin anda bunu bana bir tabak içinde sunmuş olman. Sana istediğimi söyleyebilirim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Bana işini verdin, seni zavallı inek.

Ağzı kapanıp yanakları kızarınca Alex kıkırdadı. 'Demek istediğim, işte buradasın, bu işe saplanıp kalmışsın. Muhtemelen bir polis memuru olmak istedin ve başaramadın. En fazla bu kadar yaklaşabilirsin ve eğer görevini kötüye kullanmaktan işini kaybedersen muhtemelen ehliyetini de kaybedeceksin ve Cuma geceleri lokalini bile koruyamayacaksın.

'Ama sorun değil çünkü evde tüm hayallerinizin yıkılmasını katlanılabilir kılan bir bebeğiniz var. Sadece ikiniz olduğunuz için, sevginiz o çocuğun üzerinde çarçur edilecek. Zamanla onu muhtaçlığınızla ve bu sevginin karşılık bulması için gösterdiğiniz çabalarla boğacaksınız. Sonunda sizden uzaklaşacak ve evi terk edecek ve siz de bu boktan küçük iş ve siz bakmazken yaşlanmış bir yüzle baş başa kalacaksınız.

Alex alt dudağının hafifçe titrediğini görebiliyordu. Bu yeteneğe hâlâ sahip olduğunu bilmek sevindiriciydi.

Yüzünde şüphe ve öfke birbiriyle savaşıyordu.

Çenesini meydan okurcasına uzattı. 'Bu son kez Alex. Bitti artık.

Alex'in gülümsemesi genişledi. Konuştuğunda sözleri sessiz ama ölümcüldü. "Katie, benim hakkımda bir şey bilmelisin. Ne zaman biteceğine her zaman ben karar veririm.

bitti.'

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kim, ofise doğru geri dönerken taze giysilerin tenini ısıttığını hissetmekten memnundu.

Yorgun kaslarını yatıştıran ılık bir duş, su kenarındaki baygınlıkla arasına biraz mesafe koymak için birebirdi.

Sadece birkaç saniyeliğine bayılmıştı ama gözlerini açtığında meslektaşının yüzündeki paniği görecek kadar uzun bir süre - sağlık görevlisini kendisinden uzaklaştırmadan hemen önce.

Bryant ona sık sık kendini çok zorladığını söylerdi, ama önünüzde yatan ölü bir adam varken, ne kadar zor çok zordu?

Jason Cross'un hâlâ hayatta olduğunu öğrenince içine dolan gurur kırıntısına engel olamadı. Kaslarındaki kemirici ağrı ona günün geri kalanında bu gerçeği hatırlatacaktı.

Ofise geri adım attığında Bryant'ın dikkatli bakışlarının üzerine düştüğünün farkındaydı.

Normalde akşam brifingleri yapmazdı ama bugün o tür bir gündü.

"Tamam, eminim Bryant bugün Bay Cross'un kendi canına kıymaya çalıştığı konusunda sizi bilgilendirmiştir.

"Suçun kabulü mü? Dawson sordu.

Kim omuz silkti. Üzerine yüzlerce su iğnesi yağarken o da aynı şeyi merak etmişti.

"Yoksa yasal tecavüz suçlamasını ortaya çıkaracağımızı bildiği için mi? Stacey sordu.

"Olabilir," dedi Kim. 'Bahse girerim karısı bilmiyordur ve eminim bilmesini de istemezdi.

Bryant, "Ona ikinci mutfak hakkında soru bile soramadım," dedi.

"Ne? Dawson sertçe sordu. Her şeyi bilmemekten nefret ediyordu. Bu bazen Kim'i kızdırırdı ama o da aynı şekilde davranırdı. Kariyerinin ilerleyen dönemlerinde işine yarayacaktı.

'Geraldine kısa süre önce yeni bir mutfak yaptırdı ancak adamın adını hatırlayamadı. Bize verdiği fiziksel tanım eşleşti.'

"Jason Cross'u mu düşünüyorsun? Dawson sordu.

"Biraz tesadüfi," dedi Kim. Tesadüflerden hoşlanmazdı.

Stacey, 'DNA yarın dönecek,' dedi. 'Sanırım onları daha fazla takip edersem beni engelleyecekler ve bir ihtiyati tedbir kararı çıkartacaklar.

Kim Dawson'a döndü. "Maxine'in arkadaşları ve tanıdıkları hakkında bir şey var mı?

Henüz bir şey yok, Şef. Alışkanlığını finanse etmek için bazen fuhuşa yöneliyormuş gibi görünmeye başladı, bu yüzden konuştuğum insanların arkadaş, müşteri, pezevenk ya da başka bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Ve bu Flem denen adam da zamanını burası ve Leeds arasında geçiren evsiz bir gezgin.

"Geraldine ile olan ilişkisi hakkında herhangi bir fısıltı var mı?

Başını iki yana salladı. 'Kimse bu konuda bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Görünüşe göre Maxine'imiz işini gizli tutmuş.

"Başka bir şey var mı? Kim sordu.

Stacey bilgisayar ekranına doğru başını sallayarak, "Hâlâ bu telefon numarasının izini sürebiliyoruz," dedi. "Arayan kişi Deanna ölmeden birkaç saat önce onunla iki dakikalık bir konuşma yapmış ama arama sesli mesaja düşmüş.

Kim, "Ailesi ve iş arkadaşlarıyla temasa geçin ve tanıdıkları bir numara olup olmadığına bakın," diye tavsiyede bulundu. 'Ama bunu yarın yap. Sabah yeni bir başlangıç yaparız. Bryant'a dikkatle baktı. "Ve bu hepiniz anlamına geliyor.

Anladığını başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Üniforma mağazalarından bir çift düz siyah pantolon ve siyah bir tişört almayı başarmıştı.

Islak giysilerinin içinde bulunduğu taşıma çantasını aldı ve diğer ikisinin arkasından dışarı çıktı.

The Bowl'a adımını attı ve cep telefonundaki kırmızı ışığın bir mesaj aldığına dair yanıp söndüğünü gördü.

Bir kez kaydırdı ve konuşma balonuna iliştirilmiş numarayı gördü.

Numara tanıdığı bir numara değildi ama mesaja girdiğinde mesajı kimin gönderdiğine dair hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Bu sözler kanını dondurdu. Ceketini kaptı ve koşmaya başladı.

ALTMIŞ BEŞINCI BÖLÜM

17 ARALIK 2007

Sevgili günlük,

Nereden başlasam?

Bütün gece ona ne yapacağımı hayal ederek uyanık kaldım, ona işkence edebileceğim ve kendimi tatmin edebileceğim her türlü yolu hayal ettim.

Her birinin detayını düşünürken fikirler ve fanteziler zihnimde lezzetli renklerin parlaması gibiydi. Bütün gün kendimi zar zor zapt edebildim.

Bugün aramaya yardım ettim.

Yüzden fazla insan oradaydı. Bu kadar soğuk ve kötü bir havada katılımdan çok etkilendim. Bir bayan çay şişeleri getirdi. Bir başkası sandviç getirdi. Bir dostluk havası vardı. Bireyler bir amaç, bir hedef için bir aradaydı. Birbirlerini aylardır görmeyen insanlar buluşup el sıkıştılar, sarıldılar, şakalaştılar ve sonra nerede olduklarını hatırladıkça sessizleştiler. Ve neden.

Annesi, babası ve erkek kardeşi siyah üniformalarla çevriliydi. Etraflarına bakarken gözleri kıpkırmızıydı, sanki kız sihirli bir şekilde karşılarına çıkabilirmiş gibi. Sanki herkesin ortaya çıkması için harcanan çaba onun ortaya çıkması için yeterli olacakmış gibi. Onlara gelmeyeceğini söylemek için can atıyordum.

Bulunmasını umuyorlardı ama bulunmaması için de dua ediyorlardı.

Ve sonra ben vardım. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Her bir kişi, polis, aile üyeleri, gönüllüler, röntgenciler

sadece bir şey. Ve tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Kendi zekam karşısında gülümsememi zor tutuyordum. Cidden.

Yirmi dakika sonra eğlencem azalır azalmaz oradan ayrıldım. Eve gidip başlamak için çok heyecanlıydım. Yapacak çok işim vardı.

Kapıyı açtığımda beni gördüğüne neredeyse sevinmiş gibiydi. Önce rahatladı, sonra korktu, sonra umutlandı, sonra yine korktu. Ona hiçbir karşılık vermedim. Artık onun yüzüyle ilgilenmiyordum. O benim için bir insan değildi. O bir şeydi. O benim şeyimdi.

Ve onunla tam olarak istediğimi yapabilirdim.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

Kim kapıya vurdu ve bekledi. Evin hemen solundaki odadan gelen erkek seslerini duyabiliyordu. Koridorda ön kapıya doğru ilerlerken tanıdık bir ses ona ulaştı.

'Merak etme, ben hallederim,' diye seslendi.

Kim bu sesi iyi tanıyordu ve kapı açıldığında gülümsedi.

"Kim," dedi şaşkın bir ifadeyle.

"David," diye karşılık verdi. Adam hâlâ ona bakıyordu.

Gözlerini dikip baktı. "Umm... şimdi tanışma faslı tamamlandı, içeri girebilir miyim?

"Elbette," dedi ve geri adım atarak onun içeri girmesine izin verdi.

Hardwick House'daki varlığı tamamen yabancı bir olay değildi. Alex'le ilgili daha önceki soruşturma sırasında tanıştıklarından beri birkaç kez ziyaret etmişti. Bir zamanlar ikisi arasında bir kıvılcım oluşmuş olabilirdi ama ortak motosiklet sevgileri hakkında saatlerce konuştuktan sonra bu kıvılcım çabucak sönmüştü. Arkadaş olmak her ikisi için de en iyisiydi. Bryant'ın da belirttiği gibi, David Hardwick onun için fazla iyiydi.

David, hapishaneden tahliye edilen erkekleri barındıran ve onları yokluklarında değişen dünyaya yeniden entegre etmeye çalışan, özel olarak finanse edilen bir tesisin ev annesiydi. Ortalama kalış süresi yaklaşık altı aydı.

Alexandra Thorne psikiyatrist olarak verdiği hizmetleri görünürde bir iyilikseverlik olarak tesise ücretsiz sunmuştu. Aslında burası, istediğini elde etmek için manipülasyon becerilerini geliştirebileceği mükemmel bir arena olmuştu. Kendi itirafına göre Hardwick Evi sakinlerini hedef tahtası olarak kullanmıştı.

Bazı insanlar onun manipülasyonlarından kurtulmuş, bazıları ise o kadar şanslı olamamıştı.

Kim, David'i mutfağa kadar takip etti. David kahve makinesini işaret etti ve ona baktı.

Başını salladı.

Aynı zamanda iyi kahve sevgisini de paylaşıyorlardı.

Sarı saçları onu son gördüğünden daha da açık renkti. Saçlarının güneşten beyazladığını ve son ziyaretinden bu yana altı aydan fazla zaman geçtiğini fark etti.

Özür dilemek için ağzını açtı ve tekrar kapattı. Aralarında özür dilemeye gerek yoktu.

"Peki, seni ne getirdi-?

"David, Shane nerede? Kim kelimeleri daha fazla tutamayarak sordu.

David afallamış görünüyordu. "Pardon... neden sordunuz

ki...? Kim telefonunu çıkardı ve ona mesajı gösterdi.

Mesajda sadece "*Shane nasıl?" yazıyordu*.

David tezgâha doğru geri adım attı. "Bu Alex'ten mi?

Kim başını salladı. Bu kez onun gücünü çok daha kolay anlamıştı. Ona ilk geldiğinde, Alex gibi bir insanın neden kırmızı boynuzları ve sivri bir kuyruğu olmadığını anlamakta zorlanmıştı. Güzel ve çekici olması Alex'in çabalarına her zaman yardımcı olmuştu. Yine de pençelerini David'e geçirmeyi asla başaramamıştı.

Başlangıçta, bir grup eski hükümlüye zaman ayırma konusunda bu kadar cömert davranan psikiyatristte bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmiş olmasına rağmen, onun motivasyonlarına ve yeteneklerine inanmamıştı.

"Bildiğim kadarıyla hâlâ hapiste. Hatırlarsınız-'

David kahve makinesine doğru dönerken Kim, "Elbette hatırlıyorum," dedi.

Shane belki de Alex'in en çok zarar verdiği kişiydi. Onu ağza alınmayacak şeyler yapması için manipüle etmiş ve acımasızca

Amacına hizmet ettikten sonra doğruca hapishaneye geri döndü.

David onu ziyaret etmeye çalışmış, Alex'in genç adama karşı bir saldırı suçlamasında bulunması için neler olduğunu öğrenmeye çalışmış, ancak Shane onu görmeyi reddetmiş ve David'den onu bir daha asla ziyaret etmemesini istemiştir.

Davut'un, kendisinden yardım isteyen adamlarla uğraşması, yardım istemeyenlerin peşinden koşmasından daha yeterliydi.

"Onu gördün mü?" diye sordu.

Kim başını salladı ve içini çekti.

"Bu iyi bir fikir mi?

Güldü. "Tabii ki hayır ama nasıl çalıştığını biliyorsun. Telefonunu işaret etti. "Shane'e ne olduğunu bilmek isteyeceğimi biliyor, onun hasarlı ruhlarından biri daha.

David konuşurken arkasını dönmedi. "Sorumlusu sen değildin, Kim," dedi. 'Senin radarına girmeden önce burada Shane üzerinde deneyler yapıyordu. Onu burada kaçıran bendim, sen değil.

Her seferinde aynı şeyi söylüyordu ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Keşke kadını, ardında bıraktığı katliam izini bırakmadan önce durdurabilseydi.

"Tamam, bu kadar suçluluk duygusu yeter," dedi Kim. 'Burada sadece sen ve ben varız, bu yüzden bu çok üzücü.

Başıyla onayladı ama tıpkı kendisi gibi onun da gerçekte nasıl biri olduğunu anlamasının neden bu kadar uzun sürdüğünü sorgulayacağını ve bu arada yok ettiği insanlar için yas tutacağını biliyordu.

David telefonunu çıkardı. "Stephen'ı arayayım," dedi, mahkumları Hardwick House ile eşleştiren sosyal yardım koordinatörüne atıfta bulunarak.

Telefonu kulağına götürdüğünde Kim arkasındaki kapı aralığında bir varlık hissetti. Kim olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu. Yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı.

"Merhaba Dougie," dedi nazikçe.

Dougie Hardwick House kriterlerine uymuyordu. Yirmili yaşlarının başındaydı ve otistikti. On iki yaşında evden atılmış ve David onu arka tarafta yakalayana kadar bir şekilde çöplerden ve çöp kutularından hayatta kalmıştı. David'in her zaman söylediği gibi, 'Dougie'nin odası ömürlüktü' ve kardeşiyle birlikte Hardwick Evi'nden sorumlu vakfı paylaştıkları için, bu iddiayı rahatlıkla dile getirebilirdi.

Eğitmen giysili ayaklarının arkasından odaya girdiğini duydu. Ayağa kalktı ve avucunu onun yanağına koymak için uzandı. Gözleri tavandaki sabit noktasından ayrılmadı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Avuç içi onun yanağını buldu. Başlangıçta, ona bir tehdit olmadığını bu şekilde göstermişti. Kanal kenarında onun hayatını kurtarmaya çalıştığını ona bu şekilde göstermişti ve o zamandan beri bu onların selamlaşma şekli olmuştu.

"Kim... o... o... o... tamam mı?" diye sordu. Her 'o' sesinde gözlerini kırpıştırdı.

"Ben iyiyim Dougie, sen de çok iyi görünüyorsun.

Başıyla onayladı ve dönüp odadan çıkarken de onaylamaya devam etti. O giderken Kim bir sevgi patlaması hissetti. Bu genç adam Alexandra Thorne'un parmaklıklar ardına gönderilmesinde ne kadar etkili olduğunu asla anlayamayacaktı.

Görüştüğü kişiyi dikkatle dinleyen David'e baktı. Yüzündeki çatık kaşlar midesindeki endişeyi alevlendirdi. Konuşma basit bir onay için çok uzun sürüyordu.

'Teşekkürler dostum, minnettarım,' dedi ve aramayı sonlandırdı.

David omuz silkti. "Biraz araştırma yapıp beni geri arayacak.

"Kahretsin," dedi Kim, kafasında bir kuşku büyümeye başlamıştı.

"Hapisten çıkması gerçekten o kadar kötü mü, Kim? David sordu. "İkimiz de oranın onu öldüreceğini biliyoruz.

"Neden dışarıda olduğuna bağlı, değil mi?" diye cevap verdi, ikisinin de düşündüğü şeyi dile getirmeden önce. "Ve eğer ona tekrar ulaşmayı başardıysa.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDI

Kim botlarını henüz tekmelemişti ki kapının sesi onu irkiltti. Barney bile başını kaldırdı ve yol göstermesi için ona baktı. Normalde kapısını çalan tek kişi Bryant'tı ve onun ne zaman geleceği konusunda altıncı hissi vardı.

Kapıyı çekti ve Gemma'nın orada durduğunu görünce şaşırdı.

Kim'in yetişmesi birkaç saniye sürdü, bu da kızın kafa karışıklığını görmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Unuttun," dedi karamsar bir ifadeyle, uzaklaşmak için dönerken.

"Hayır, hayır, sadece uzun bir gün oldu," dedi Kim, nihayet önceki gece yaptıkları konuşmayı hatırlayarak. Zihninde bu konuşma iki hafta önce gerçekleşmişti.

Kız bir adım daha uzaklaşırken, "Ben de tam pizza atacaktım," dedi.

Gemma durakladı.

Kim, yemek teklifini unuttuğu için kendini kötü hissederek, "Lüks bir şey değil," dedi.

"Başıma bela olmak istemiyorum," dedi alaycı bir şekilde.

Kim dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Bu çocuğu zaten iyi tanıyordu.

Ayrıca iyi bir yemek yiyebileceğini de biliyordu. Ne yazık ki bunun için kızın başka bir yere gitmesi gerekecekti ama Kim bir geceliğine yemek yemek için tehlikeli bir şey yapmadığından emin olabilirdi.

Barney mutfağın kapısında oturuyordu. Kuyruğu sallanmak istercesine gerilmişti ama gözlerinde şüphe vardı.

Gemma onu takip ederken Kim, "Sorun yok oğlum," dedi.

Barney temkinli bir şekilde Gemma'ya doğru yöneldi. Gemma elini uzattı. Köpeğe gülümseyerek, "Seni geçen geceden hatırlıyorum," dedi.

Barney bir kafa darbesini kabul etti ve uzaklaştı.

Barney kendisi dışında erkekleri tercih ediyor gibi görünüyordu. Bryant ziyaret ettiğinde, köpek onu yalnız bırakmıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse geleceğini düşünmemiştim," dedi Kim, dondurucunun kapısını açarak.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayacaktım ama sosyal takvimimde bir boşluk vardı.

Kim onun ağzından çıkacakları neredeyse tahmin edememeyi diledi. Tam kelimeleri değilse de tavrı ve ses tonu.

Kim cevap vermek üzereydi ki arkasından telefonunun sesi duyuldu. Arayanın David olduğunu hemen anladı.

"Buna bakmalıyım," dedi Kim, telefona uzanarak.

"Siktir et," dedi Gemma, ayağa kalkarak.

Kim pizza kutusunu kahvaltı barının üzerinden ona doğru kaydırdı. "Ne kadar yüksekte ve ne kadar süreyle?" dedi fırının kontağını açarak.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Gemma sordu.

"Ne hakkında?

"Pizza pişirmeyi bilmiyor musun?

Kim omuz silkti. "Hemen hemen diğer her şey gibi: orta rafa koyun ve kahverengi ya da başka bir renge dönüştüğünde çıkarın," dedi ve telefonun cevaplama düğmesine bastı.

"Selam," dedi selamlama olarak.

"Shane dışarıda," dedi David, lafı dolandırmadan.

Kim bir an için gözlerini kapattı. O da bundan şüphelenmişti. "Nasıl?" diye sordu.

"Yeni bilgiler ışığında vaka incelemesi.

"Ne gibi yeni bilgiler?" diye sordu, kulak misafiri olduğu bir konuşmayı dinlememeye çalışan Gemma'ya bakarak.

'Alex'in ofisinde yaşanan olaya aşırı tepki vermiş olabileceğini kabul etmesi. Alex ile yaşadığı olay nedeniyle şartlı tahliyesi iptal edildi.

İfadesini geri çekmesi ve davaya çok pahalı bir avukatın bakmasıyla
-'

"Sakın söyleme, Alex'in avukatı mı?" diye
sordu. "Bingo. Üç ay önce serbest bırakıldı.

'Kahretsin, kahretsin, kahretsin,' dedi Kim. Bu kadın Shane'i tekrar hapse attırmış ve sırf bu sefer oynadığı hastalıklı oyuna uyduğu için tekrar serbest bıraktırmıştı. Alex'in insanların hayatlarını kendi iradesi doğrultusunda manipüle etme isteği artık onu şaşırtmamalıydı. Ama yine de şaşırtıyordu.

Kim pencereye doğru döndü. "Onu tekrar kontrol ettiğini biliyorsun, değil mi?

David konuşmadan önce derin bir iç çekerek onayladığını belirtti.

"Nereye bırakıldığını öğrenmeye çalışacağım," dedi.

Kim onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. İkisi de Shane'in hapiste olmayı hak ettiğine inanmıyordu ama Alex'e bağlı olmak daha iyi bir kader miydi?

'Teşekkürler David. Bana haber ver,' dedi ve aramayı sonlandırdı.

İlk içgüdüsü bisikletine atlayıp sokaklarda onu aramak oldu. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen, Alex'in talimatıyla hapishaneye geri gönderildiğinde gazetelerde onun fotoğrafını görmüştü. Eğer mutfağında ona hüzünle bakan yeşil saçlı bir çocuk olmasaydı, muhtemelen yapacağı şey buydu.

Onu bulursa ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama planın ilk kısmı iyiydi.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi? Gemma kaşlarını çatarak sordu. "Gerçekten yemek yapamıyor musun?

"Bakın, ben Nigella değilim ama lanet olası bir pizzayı idare edebilirim," dedi savunmacı bir tavırla.

"Şey..." dedi Gemma, kutunun arkasını okuyarak.

Kim, bir pizzanın çok uzağa gitmeyeceğini fark ederek dondurucuyu tekrar açtı.

"Peki ya bunlar?" diye sordu, bir torba donmuş hamburger
uzatarak. Gemma ona deliymiş gibi baktı. "Cips ya da patates
kızartması var mı? Kim biraz daha araştırdı. "Patates dilimleri?

Gemma pizza kutusunu ona doğru kaydırarak, "Daha çok benziyor," dedi. 'Pizzanın beşinci gaz işaretinde donmuş halde otuz beş dakikaya ihtiyacı var.

"Tamam," dedi Kim paketi açıp en üst rafa fırlatırken.

Dilim torbasının yarısını bir fırın tepsisine boşalttı ve orta rafa koydu.

"Tam bir cahilsin, değil mi? Gemma başını sallayarak sordu. "Nasıl oldu da pastırma oldun sen?

Kim ellerini kaldırdı. "Ne?

Gemma tabureden indi ve ocağın yanına geldi. Fırın eldivenini aldı ve fırının kapağını açtı.

'Hamuru üst rafta, patatesi alt rafta pişiriyorsunuz. Isı yükselir, bu yüzden üst raf orta raftan çok önce pişer. Başını tiksintiyle salladı. "Ciddi misin?

Kim omuz silkti.

Gemma fırın tepsilerini değiştirdi ve kapıyı kapattı.

"Şimdi aynı anda pişme şansları var. Tabureye geri çekildi ve Kim'e şüpheyle baktı. "Polis olduğuna emin misin?

Kim gülümsedi. "Evet.

"Bu işte iyi misin? Gemma şüpheyle sordu.

"Patronum öyle düşünüyor gibi görünüyor," diye yanıtladı Kim. Belki geçici patronu değildi ama Woody'nin kesinlikle bir şikayeti yoktu. Tamam, çok değil.

"Hmm... şok edici.

Kim, "Suçları çözme becerim pizza pişirme becerime bağlı değil," diye açıkladı.

"İyi iş çıkardın.

Kim başını eğdi. "Her cümlede bu kelimeyi kullanmak zorunda mısın?

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Evet.

"Bütün eşyalarını yerleştirdin mi? Kim sordu.

"Eşyalar mı?

"Çantanızın alınmasından.

Gemma gözlerini devirdi. "Sıralayacak ne var ki? Neyse ki hisse senetlerim ve hisse senedi sertifikalarım evde bıraktığım Hermes çantamın içindeydi.

Kim yüksek sesle güldü. Alaycılık her zaman hoşuna gitmiş bir mizah anlayışıydı. Kızın 'her mez' diye telaffuz etmesini takdir etti. "İçki? Kim

teklif etti.

Gemma'nın gözleri parladı.

'Alkol bulundurmuyorum. Kahve içmeyi düşünüyordum ya da çayım

var... bir yerlerde. "Musluk suyu," dedi Gemma.

Kim bir bardak aldı ve doldurdu.

Gemma fırına doğru başını salladı. "Onları kontrol edecek misin?

Kim onun bakışlarını takip etti. "Neden, bir numara mı yapacaklar?

Gemma içini çekti ve tekrar diğer tarafa geçti.

Gemma fırının kapağını açarken, "Bana yemek pişirmeyi teklif ettiğin için teşekkürler," diye mırıldandı.

Dilim tepsisini çıkardı. "Spatulanız var mı?

Kim omuz silkti. "1600 cc'lik bir motora bağlı olarak gelmediyse, en ufak bir fikrim yok.

"Çatal ve bıçağınız bile var mı? Gemma kuşkuyla sordu. "Bir yerlerde.

Gemma birkaç çekmeceyi kontrol etti.

"Peşinde olduğum şey bu.

Geniş, basık uçlu, uzun bir aleti havaya kaldırdı. Kim bunun bir şeyle birlikte geldiğinden şüpheleniyordu. Bir dükkâna girip de buna ihtiyacı olduğunu düşündüğünü hiç hatırlamıyordu.

Gemma patates dilimlerini çevirdi ve tepsiyi salladı.

Tuza uzandı ve dilimleri fırına geri koymadan önce üzerine hafifçe serpti.

"Peki, yemek için para kazanmak üzere ne yapıyorsun?

Kim sordu. Gemma dürüstçe, "Ne yapmam gerekiyorsa,"

diye cevap verdi.

Kim artık içinde 'F' harfi geçmeyen cümlelerin sayısını unutmuştu.

"Annen...?

"Şu anda biraz meşgul.

"Biniyor musun?

Gemma düşündü ve sonra başını salladı. "O beni seviyor, ben de onu seviyorum ve beklentilerimi düşürmeyi öğrendiğimde gayet iyi anlaştık.

"Bazen-

'Sıkıcı bir konu. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz, mesela neden motosiklet göndermesi yaptın?

"İlgileniyor musun?

Gemma başını salladı ve sırıttı. "Pek sayılmaz. Sadece konuyu değiştiriyorum.

Kim onun dürüstlüğünü takdir etti. Garaj kapısına doğru başını salladı. "Yine de bir göz atın.

Kızı ıslah seansı için değil, ona yemek vermek için çağırmıştı. Yaşaması gereken onun hayatıydı.

"Neden, orada ne var? Gemma Kim'in ötesine bakmaya çalışarak sordu. "Git ve gör.

Gemma tabureden atladı ve Barney'nin üzerinden geçerek kapı aralığında durdu.

"Kapat ş u lanet kapıyı... t ü h , pardon," dedi, yere saçılmış bisiklet parçalarının üzerinden geçerek Kawasaki Ninja'nın yanında durdu.

Gemma benzin deposunun üzerindeki cilalı metalik boyaya nazikçe dokunduğunda Kim gülümsedi.

Gemma şimdi siyah deri koltuğu okşayarak, 'Işıkta daha da güzel oluyor ve havalı puanların bir seviye atladı,' dedi.

"Oh iyi, çünkü bu beni gerçekten endişelendirmeye başlamıştı.

Gemma kaşlarını çattı. "Dikkatli olun, birileri bunu götürmeyi planlıyor olabilir.

"Ha?

'Bir adam vardı... yolun üzerinde, daha önce geldiğimde. Öylece d u r m u ş izliyordu-'

"Evimi mi izliyordu? Kim ısrarla sordu. Gemma omuz silkti.

"Neye benziyordu?

Gemma, 'Uzun boylu, zayıf, saçları faremsi,' diye cevap verdi. "Tam olarak nerede? Kim sordu.

"Lamba direğinin arkasında.

"Burada bekle," dedi, evin içinden geçip ön kapıdan çıkarken. Gözleri lamba direğine kilitlendi. Kır saçlı bir kadın iki beyaz Westie'yi gezdiriyordu ama görünürde başka kimse yoktu.

Kim bir an durdu ve sokağın her santimini inceledi. Sıra dışı hiçbir şey bulamadı.

En ufak bir efor sarf etmemiş olmasına rağmen kalbi çılgınca atıyordu.

Sakin ol Stone, dedi kendi kendine bacaklarındaki güçsüzlük titremeye dönüşürken.

Arazisinin önündeki duvara yaslandı.

Aklı kontrolü ele almaya çalışıyor ve bunun kendisiyle hiçbir ilgisi olmayabileceği konusunda ısrar ediyordu. Tamamen başka bir şey olabilirdi.

Masum.

Ama içgüdüleri aynı fikirde değildi. İçgüdüleri yabancının Shane olduğunu ve kesinlikle Alex tarafından gönderildiğini söylüyordu.

ALTMIŞ SEKIZINCI BÖLÜM

Nedense Shane onu izlerken rahatlıyordu. Onda bulmayı beklemediği bir güzellik vardı. Kızın makyajsız yüzünün doğal güzelliğini değil, bunun ötesinde gördüklerini düşünüyordu. Hareketlerinde şiirsel olduğu kadar özür dilemeyen bir zarafet, bir şıklık vardı. Onu hayatı boyunca izleyebileceğini ve sıkılmayacağını hissetti.

Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda bir kırılganlık vardı. Yüzü normal haline döndüğünde varsayılan ifadesi çalışkan g i b i görünürdü. O küçük, meşgul zihninde her zaman bir şeyler dönüp duruyordu. Onu izlemek daha önce hiç hissetmediği bir şeyi kışkırtmıştı. Pantolonunun içinde değildi; ona karşı cinsel anlamda hiçbir şey hissetmiyordu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. cinsel olarak.

Ama bu his karnındaydı. Sanki karanlık topun içinde bir yerlerde bir iğne ucu kadar ışık vardı.

Evinden taşındığında da gitti.

Yıllar önce b u duyguyu beslemiş, körüklemiş olabilir. Ama artık değil. Neşe ve ışık artık onun için kaybolmuştu.

Sönmeden hemen önce parmak uçlarınıza değen bir alevin lezzetli işkencesi gibiydi.

Uzun sürmezdi. Devam edemezdi. Ve sonunda onu hayal kırıklığına u ğ r a t a c a k t ı .

Kimse onu temizleyemezdi.

Kızın ön kapısı açılınca geri adım attı. Genç kız dışarı çıktı, sağa döndü ve gözden kayboldu.

Ama o kapı aralığında kaldı. Gözleri önce sağa, sonra sola, sonra da sağa, adamın durduğu yere doğru baktı.

Nefesi boğazında düğümlendi. Tam ona bakıyordu. Ama bakıyor olamazdı. Daha önce de tam onun durduğu yerde durmuştu ve saklandığı yerin güvenli olduğunu biliyordu.

Ama yüzü. Yüz ifadesi. Yumuşak, nazik ve endişeliydi. Kaşları hafifçe çatılmış ve ağzı bir soru sorar gibi düşmüştü.

İç çekip içeri adım atmadan önce bir kez daha sağına soluna baktı.

Kapı arkasından kapandı ve Shane nefesinin vücudundan çıkmasına izin verdi.

Onu aradığına yemin edebilirdi.

Ama artık bunların hiçbirinin önemi yok, diye düşündü telefonunu çıkarırken. Yeni bir mesaj yoktu.

Bu da B planını devreye sokma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

Kim kendini sabah brifingine devam etmek için sabırsızlanırken buldu.

Önceki gece evini gözetleyen kişiyi öğrendiğinden beri tek bir yerde kalmak istemiyordu. Huzursuz bir enerji bedenini ele geçirmiş ve onu ileriye doğru itiyordu. İçgüdüleri ona Gemma'nın bahsettiği gizemli adamın Shane olduğunu ve onu istediği herhangi bir nedenle izlemediğini söylüyordu.

Konuşurken iki masa arasındaki yürüme yolunda ilerliyordu.

"Stace, git," diye talimat verdi.

Jason Cross'un DNA'sı eşleşti. Deanna Brightman'ın arabasındaki kesinlikle onun saçıydı.

Kim bu habere şaşırmamıştı. İlişkilerinin, giysilerinin kirlendiği o tek beceriksizliği aşıp aşmadığını merak ediyordu.

Adamın intihar girişiminin nedenini açıklığa kavuşturmak için daha sonra hastaneye uğrayacaktı. Daha önce yaptığı aramada adamın hayatta olduğunu ve iletişim kuramasa da bilincinin açık olduğunu teyit etmişti.

"O telefon numarasına bakmaya devam et," dedi Kim, sarı yapışkanlı nota doğru başını sallayarak. "Bu aramayı yapan kişi, Deanna ölmeden önce onunla konuşan son kişi olabilir.

Stacey başıyla onayladı. "Kanallara takip e-postaları gönderdim bile. "İyi iş," dedi Kim. Dawson'a döndü. "Kev?

'Çabuk bir yere varamıyoruz,' dedi. 'Ama ben Maxine konusunu araştırmaya devam edeceğim. Yerel pansiyonları ve barınma merkezlerini kontrol edeceğim,' dedi.

"Maxine resmi olarak evsiz olmasa da bir yerlerde yemek yiyor ve uyuyor olmalıydı.

Kim kabul etti. "İyi fikir, Kev.

Kim dün öğrendikleri şeyleri kafasından geçirdi ve aklına aniden bir düşünce geldi.

Stace, Geraldine'in ortağının karıştığı kazayı öğren.

Bu ailenin son zamanlarda şansının çok kötü gittiği kesin.

"Anladım patron," dedi Stacey.

Kim tüm tarafların ne yaptıklarını bilmesinden memnundu. 'Ve mutfağımızı görmek için hastaneye gidiyoruz...'

"Hayır, değiliz. Bryant söyledi. Kim'in başı döndü.

"Evet, öyleyiz.

Bryant başını salladı. "Bu e-postada Jason Cross'a yaklaşılmaması gerektiğini açıkça belirten Baldwin'in doğrudan talimatlarına karşı gelmek istemiyorsanız hayır.

"Bu da ne...? Kim Bryant'ın arkasında durdu ve onun yararlanması için mesajın üst kısmını kaydırdı.

Telefonunu çıkardı ve Lloyd House'u aradı. Asistanı Martha, bütün sabah toplantılarda olduğunu ve rahatsız edilemeyeceğini bildirdi.

Evet, bahse girerim, diye düşündü ve aramayı sonlandırdı. Bunu görecekti. Telefonundaki e-postayı kaydırdı ve bir cevap yazmaya başladı.

"Şef, ne yapıyorsun? Bryant sordu. "Bu talimat olabildiğince açık.

Yarı gülümsedi ve yazmaya devam etti. Metni tekrar okudu:

'Özür dilerim efendim, mesajınızı görmedim, şu anda koğuşa girmek üzereyim. Onu sadece bir dakika tutacağım.'

Gönder tuşuna bastı ve ondan geriye doğru saydı.

Telefonu çaldığında saat üçe gelmişti. Ekip odasından çıktı ve The Bowl'a girdi.

"Stone, o koğuşa girme," dedi Baldwin, söze girmeden. 'Nedenini sorabilir miyim, efendim? Ben buradayım ve-'

Bu doğrudan bir talimattır, Stone. Jason Cross, avukatı aracılığıyla size karşı polis şiddeti suçlamasında bulundu. Üç kırık kaburgası var.'

Kim'in ağzı açık kaldı. "Onun lanet hayatını kurtardım.

Bunu biliyoruz Stone. Bu davanın düşmesi söz konusu değil ama şu anda o kağıt parçası Jason Cross ile aranızda bir duvar oluşturuyor. Anladınız mı?'

Kim inanmayarak başını salladı ama bu talimatı görmezden gelmenin işine mal olacağını biliyordu.

"Anladım efendim," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Onun hayatını kurtarmak için harcadığı çabayı hatırlayınca inanamayarak başını salladı. Omuzları hâlâ bu anıya tutunuyordu.

Bunun ciddi bir dava olmadığını biliyordu ama Jason Cross söz konusu olduğunda amacına hizmet etmişti. Onu ulaşamayacağı bir yere koymuştu.

Genel ofise geri adım attı ve bir sessizlik duvarıyla karşılaştı. Dawson'ın başı ellerinin arasındaydı, Stacey bilgisayar ekranına bakıyordu ve Bryant kusacakmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, birinden diğerine bakarak.

'Az önce Staffordshire Polis Teşkilatı'ndan haber geldi. Bir tane daha bulmuşlar,' dedi Stacey, hâlâ ona bakmadan.

Açıklık getirmesi için Bryant'a baktı.

Gözleri hüzünle doluydu ve sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Ve bu bir çocuktu.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Aradıkları ev Uttoxeter'in eteklerinde Bramshall adında bir yerdeydi.

M6'daki yolculuk sessizlik içinde geçmişti. Kim'in Jason Cross'a duyduğu öfke, dokuz ay önce Tommy Howard adında yedi yaşında bir çocuğun ölümüyle ilgili öğrendiklerinin dehşeti karşısında sönük kalmıştı.

Kim için bu dava karanlık ve uğursuz bir hal almıştı. Şimdiye kadar kurbanlar yetişkin kadınlardı: hemen hemen her yönden farklı ama tamamen yetişkin. Bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürebilecek biriyle uğraşıyor olmaları onu hem şok etmiş hem de iliklerine kadar ürpertmişti.

Deanna Brightman ve Maxine Wakeman'ın öldürülmesinde belirgin bir duygu eksikliği sezmişti ama belki de yanılmıştı. İnsan bir çocuğun etine nasıl bıçak saplar?

"Katilimizi hafife mi aldık? Bryant sordu.

Adamın sesi, zihninin yalnız gurultularına ani bir müdahaleydi.

"Bilmiyorum Bryant, ama bir şeyden eminim: Onu kesinlikle anlamıyoruz.

Stacey e-postayı aldığından beri hepsinin üzerine bir karabulut çökmüştü. Göremediği iki meslektaşının genç Tommy'nin ölümünün ağırlığını taşıyacaklarını biliyordu. Ve sorumlu kişiyi bulana kadar da bu yük onlarla birlikte kalacaktı. Stacey'yi davaya bakan DI ile irtibat kurmaya çalışırken bırakmıştı. Kendisi ve Bryant hiç vakit kaybetmeden ailenin evine doğru yola koyuldular.

"Bu evin nerede olduğundan emin değilim, şef," dedi, ikinci kez tek katlı bir şapelin önünden geçerken. 'Buradaki tek şey-'

"Burası şapel," dedi Kim, kapının sağındaki numaralı tabelaya daha yakından bakarak.

Normal 'evin fiyatını tahmin et' oyununu bile düşünmediler. Sessiz bir anlaşmayla bu toplantıyı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gerçekleştirmek istediler.

Kapıyı çiçekli bir elbise ve kısa pembe bir hırka giyen çekici bir kadın açtı. Beyaz saçları küt bir kaküle şık bir şekilde kesilmişti. Yaşlanan yüzünde bir miktar fondöten ve pudra vardı. Boynunda tek bir inci asılı duruyordu.

Bryant onları tanıştırırken Kim kimliğini kaldırdı. Yüz

ifadesi nötrden umuda dönüştü.

"Thomas'ın ölümünden sorumlu olan kişiyi buldunuz mu?" Kim hızla başını sallayınca kadının sözleri yarım kaldı. Kadının boş yere umutlanmasını istemiyordu.

Kenara çekilirken yüzü tekrar nötr hale geldi. "Lütfen, içeri gelin," dedi.

Kim bunu yaptı ve aniden mülkün ıssızlığı karşısında çarpıldı. Mobilyalar güzel ve pahalıydı. Vitray pencereler ustalıkla korunmuştu. Zevkten neredeyse boğulacaktı. Ama sessizlik sağır ediciydi.

Bryant, 'Güzel ev,' diye gözlemledi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Barbara Howard şaşırarak sordu. "Şahsen ben nefret ediyorum," dedi dürüstçe. 'Sadece benim için çok büyük,' dedi taş koridoru geçerken.

Kim de onu takip etti ve büyük olasılıkla yakın zamanda geçirdiği bir kalça ameliyatına işaret eden topallamasına dikkat etti.

"Haftada beş gün temizlikçim, üç gün bahçıvanım var ve onlar benden çok daha fazla ilgileniyorlar.

"Ama neden kalıyorsun? Bryant sohbet edercesine sordu.

"Hatıralar, memur bey. Anılarımın çoğu burada. Hayatımı yeniden başlatmak gibi bir niyetim yok. Bunu zaten yaptım. Benim zamanım gelene kadar ölüler arasında yaşamaktan mutluyum.

Sözlerinde kendine acıma yoktu. Sadece gerçekler vardı. Bu kadın ölmeyi bekliyordu.

"Thomas torununuz muydu? Kim, pencerenin hemen dışındaki karaağaç olmasa daha aydınlık ve havadar olabilecek bir mutfağa ulaştıklarında sordu.

Bayan Howard ağaçtan uzağa bakan koltuğa oturdu.

"Evet, Müfettiş. Kızımız doğum sırasında öldüğünde Thomas'ın velayetini aldık.

"Çocuğun babası mı? Bryant sordu.

"Oğlu doğmadan üç ay önce Afganistan'da öldürüldü. Kim anlayışla başını salladı.

"Peki ya kocanız?

Bayan Howard ona bir gülümseme sundu. "Müfettiş, neden buradasınız?" diye sordu. "Açık sözlülüğümü bağışlayın ama benim yaşımda nezaket ve diplomasi daha az önemli.

Kim de karşılığında gülümsedi. Açık sözlülüğü takdir ederdi. Bu kendisinin de sahip olduğu bir özellikti. Tek dileği Bayan Howard'ın zarafetine sahip olmaktı.

Kim, "West Midlands Polisi'nden geliyoruz ve torununuzun davasına yeniden bakıyoruz," diye cevap verdi.

"Neden?" diye sordu basitçe.

Kim, 'Çünkü mevcut soruşturmaya ekleyebileceğimiz bir şeyler olduğunu düşünüyoruz,' diye yanıt verdi.

"Yüzünüzden başka bir şey söylemeyeceğinizi anlıyorum ve buna saygı duyacağım," dedi. "Zaman kaybetmekten hoşlanmadığımı daha önce de açıkladığım gibi, sorularınıza devam edin.

'Teşekkür ederim,' dedi Kim. "Kocanız hakkında mı konuşuyordunuz?

"Torunumuz öldürüldükten dört hafta sonra öldü. Tıpkı Jennifer'ı sevdiği gibi o çocuğu da çok severdi.

"Kocanızın nasıl öldüğünü sorabilir miyim? Kim sordu. Bazı aileler çok fazla kötü şansla karşılaşıyordu.

Dışarıya bakmadan önce, 'Kalp krizi, Müfettiş,' dedi.

Kim, hayatının son sekiz yılında ortalama bir insandan daha fazla kayıp yaşamış olan bu metanetli kadına karşı giderek artan bir hayranlık duyuyordu ve görünürde hiçbir sempati talebi yoktu.

'Elbette çocuğu ben de seviyordum. O benim torunumdu ama Jennifer'ı ilk kaybettiğimizde biraz acı çektiğimi itiraf edecek kadar dürüstüm.

"Gerçekten mi? Kim sordu.

"Oh evet, Müfettiş. Bu bizim zamanımız olmalıydı. Kocam hayatı boyunca çok çalıştı. Sanki benim hayatımın büyük bir kısmı

Emekliliğime yıllar kalmasını diliyordum, böylece nihayet birkaç yıl kocamla baş başa kalabilecektim.

"Jennifer öldüğünde neredeyse ikimiz de ölüyorduk ama Thomas'a sahip olmak bize devam etmek için bir sebep verdi. Sanırım o bizim yaşama sebebimiz oldu, tek çocuğumuzun acısını ve kaybını atlatmamıza yardımcı oldu.

"Ama sonunda, Jennifer'ın kaybıyla kalbim iyileştikçe, kendimi kocama özlem duyarken buldum. Ne yazık ki kocam benimle aynı görüşü paylaşmıyordu. Emekli oldu ve sevgisinin ve ilgisinin her zerresini Thomas'a akıttı.

Kim kadının bu kadar içten konuşmasını takdir etti.

'Bunun ne kadar acı verici olduğunu anlıyorum, ancak Thomas'a o günü sorabilir miyiz-'

Bayan Howard elini kaldırdı ve başıyla onayladı. Dokuz ay geçmişti ve hâlâ onun adıyla aynı cümle içinde geçen bazı kelimeleri duyamıyordu.

"Uttoxeter'deki bir hayvanat bahçesine yapılan bir okul gezisiydi. Bir an oradaydı ve sonra sırt çantasını piknik alanının yüz metre ötesinde atılmış halde buldular. Tam bir kaos. İlk arama sonuçsuz kalınca hayvanat bahçesi kapatıldı. Kimse bölgede nasıl tam arama yapılacağını bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Polisin çağrılması otuz dakika, tam bir aramanın koordine edilmesi ise kırk beş dakika sürdü. Halk, hayvanat bahçesi personeli ve öğretmenlerin hepsi aynı alanı çiğniyordu.

Başını iki yana salladı. "Cesedi bir saat sonra çiftliğin diğer tarafında sınır görevi gören bir hendekte bulundu.

Kim kadının sessizliğini kabul etti. O gün sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

"Onu gördüm, biliyorsun," dedi aniden. Gözleri şimdi önündeki duvara sabitlenmişti. 'Vücudu, üç saat kadar önce ona veda öpücüğü verdiğim zamankinden daha küçük görünüyordu. Yarayı da gördüm. Bir yara için çok fazla kan.

Birden Kim'e döndü. "O günden ne hatırlıyorum biliyor musun?

"Ne? Kim kısık sesle sordu.

Gıcır gıcır mavi gömleğindeki leke. Bu bir orantıydı. Lekenin büyüklüğü ile gömleğin büyüklüğü. Onunla ilgili her şey küçüktü. Vücudu, kıyafetleri, ayakları, kolları, elleri. O leke dışında her şey.

Kim içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. El üstünde tutulacak bir anı değildi bu.

Kim bu cinayetler arasındaki bağlantının gittikçe uzaklaştığını hissediyordu. Kurbanları arasındaki eşitsizlik gerçekten de midesini bulandırıyordu.

'Yani, o sadece küçük bir çocuktu. Birini incitecek ne yapmış olabilir ki?'

Kim, bu kadar çok acı verici, cevapsız sorusu olan ve bunları paylaşacak kimsesi olmayan bu kadına karşı bir sempati duydu.

"Burada başka aileniz yok mu Bayan Howard? Kim sordu.

Kadın başını salladı. 'Sadece kocamın kız kardeşi var ve o da sizin oralarda yaşıyor. Yakın değiliz.

Kim kaşlarını çattı. "Özür dilerim Bayan Howard, her zaman yaşadığınız bölgenin burası olduğunu sanmıştım," dedi. Kadının konuşmasında herhangi bir aksan izi yoktu.

"Hiç de değil, Müfettiş. Biz aslen Kidderminster'lıyız ve buraya kocamın geçen yıl emekli olmasının ardından taşındık. Aslında işiniz sırasında kocamla tanışmamış olmanıza şaşırdım.

Kim, midesinde bir his oluşmaya başlarken evin ihtişamına bir kez daha baktı.

"Peki kocanızın işi neydi, Bayan Howard?

Kadın gülümsedi. 'Bunu bildiğinizi sanıyordum, Müfettiş. Kocam Kraliyet Mahkemesi yargıcıydı.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Kim yavaşça arabaya doğru yürüdü. Düşünceler yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu. "Kahretsin," diye bağırarak Bryant'ın koluna bir tokat attı.

"Lanet olsun, şef," dedi irkilerek.

Farkına vardığında durdu ve arkasını döndü.

"Bayan Howard Tommy'nin birine zarar verecek ne yapmış olabileceğini sordu. Cevap hiçbir şey. Yapmış olması mümkün değil. Öfkeyle başını salladı. 'Bağlantı için yanlış yöne bakıyormuşuz. Aynı olan kurbanlar değil Bryant, onların lanet olası sevdikleri.

Onun sözlerini düşünürken kaşlarını çattı.

Devam etti. "Deanna, Maxine ve küçük Thomas Howard'a bakın. Hiçbir ortak noktaları yok: bir erkek ve iki kadın, yaş, cinsiyet ya da geçmiş açısından hiçbir benzerlikleri yok.

Midesinde tiksintiyle birlikte bir keşif duygusunun da kıpırdanışını hissetti. Sonunda, bu davayla ilgili mantıklı bir şey oldu.

Arabaya bindi. "Bağlantı aile üyeleri.

Düşünceler yoğun ve hızlı bir şekilde geliyordu. Telefonunu çıkardı. Stacey hemen cevap verdi.

"Stace, ne yapıyorsan bırak. Ailelere odaklan. Mitchell Brightman bir savcı; Geraldine ara sıra CPS için tanıklık yapan bir psikiyatrist; Harold Howard ise bir yargıçtı. Bu üç kişinin dahil olduğu herhangi bir dava olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Hat bir anlığına sessizliğe gömüldü ve Kim meslektaşının tahtaya baktığını hayal edebildi.

"Aile üyeleri," diye nefes aldı Stacey.

Kim, 'Kev'i yardım etmesi için geri getir,' diye talimat verdi. Eğer bu insanların hepsi tek bir vakayla bağlantılıysa, olayın henüz bitmemiş olma ihtimali vardı. Daha fazla insan tehlikede olabilirdi.

Bryant ağaç tünele doğru ilerlerken Kim aramayı sonlandırdı.

"Bunu bir düşün Bryant. Ölümün çok basit olacağını düşündüğünüzde düşmanınıza acı çektirmek daha iyi nasıl olabilir?

Bryant hâlâ şüpheli görünüyordu.

"Geraldine'e bakın. Uzun süreli partneri bir vur-kaç olayına karıştı. Geraldine'e en yakın kişi olarak Belinda ilk tercih olabilirdi ama o zamandan beri eve bağlı. Katilimiz ona ulaşamadığı için bir sonraki en iyi şeyi seçti.

'Gerçek kurbanları için en önemli olan insanları hedef alıyor. Onların kayıp ve kalp kırıklığı yaşamasını istiyor. Ölüm çok basit.'

Bryant hiçbir şey söylemedi. Sessizliğinden şüphesini hissedebiliyordu ama haklı olduğunu biliyordu. Bu, cinayetlerin neden normalde var olan duygulardan yoksun olduğunu açıklıyordu. Katil kurbana kızgın değildi. Aileye kızgındı. Ama bir çocuğu öldürmeyi planlamış ve bunu gerçekleştirecek kadar da soğukkanlıydı. Yanlış bir şey yapmamış masum bir çocuk. Sadece başka birine zarar vermek için.

Artık net bir yöne sahip oldukları bilgisi onu canlandırırken aynı zamanda midesini bulandırıyordu.

Onunla tam odaklanma arasında sadece bir şey vardı.

Shane'in bir görüntüsü aklına geldi. Onun kendisi için bir tehlike olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu ve bunu öğrenmesinin tek bir yolu vardı.

Ani bir karar verdi.

"Bryant, sola dön, biraz dolambaçlı yoldan gideceğiz.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Ruth o sabah spor salonunda garip bir atmosfer olduğunu hissetmişti. Zaman zaman bazı kadınların arkasından fısıldaştığını hissetmişti. Kimsenin doğrudan kendisine baktığını fark etmemişti. Aslında, tam tersi. Sanki insanlar ona bakmamaya çalışıyorlardı.

Kendi paranoyasına karşı başını salladı ve duyduğu bir sözü hatırladı. "Paranoyak olmanız, sizi yakalamak için dışarıda olmadıkları anlamına gelmez.

Saçlarını taramak için ayağa kalkarken kendi düşüncelerine gülümsedi.

Kapının önünden geçen bir gölgenin yansımasını yakaladı. Kalp atışları hızlandı. Hapishanede gölgeleri görmezden gelemezdiniz.

Elini havada tutarak durakladı. Kapı aralığında bir şekil belirdi. Ruth döndü.

Kapıyı kapatan kadın gözlerinde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

Ruth kalbinin göğsüne çarpmaya başladığını hissetti.

Bu kadını tanıyordu, onu etrafta görmüştü. Ruth insanların ona bulaşmadığını biliyordu.

"Merhaba, duyduğuma göre tecavüzcünü

öldürmüşsün. Ruth yavaşça başını salladı.

Kadın odanın içine doğru bir adım daha attı ve Ruth kendini istemeden geri adım atarken buldu.

"Evet, sen de ben de," dedi bir adım daha atarak. "Adım Tina ve sizinle tanıştığıma memnun oldum.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Bryant arabayı Drake Hall Cezaevi'nin ön kapısının hemen yanındaki park yerine çekti.

"Şef, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu. 'Ve bu soruyla deja vu yaşıyorum,' diye ekledi arabadan indiklerinde.

"Neden şimdi? Takım elbiseli iki adam giriş kapısından geçmesine izin vermek için ayrılırken Kim sordu. Ona Shane'in serbest bırakıldığından ya da birinin evini izlediğinden bahsetmemişti. Bunu bildirmesi için ısrar edebilirdi.

"Bunun bir önemi var mı? Bryant yorgun bir şekilde sordu.

'Tabii ki öyle,' diye tersledi. 'Alexandra Thorne ne zaman hesaplı ve işbirlikçi olmayan bir şey yaptı ki? Bir yılı aşkın süredir içeride. Neden şimdi benimle temasa geçti?

"Hadi ama, şef. İnsanlarla oynamayı, kafalarını karıştırmayı ne kadar sevdiğini bilirsin.

'Nasıl çalıştığını biliyorum ama bunu neden aylar önce yapmadı? Bana istediği zaman yazabilirdi, ama neden bu kadar bekledi?

'Şef, Alex Thorne'u ya da sizi bir kenara bırakın, herhangi bir kadının zihninin işleyişiyle ilgili herhangi bir soruya cevap verebilme şansım olduğunu düşünüyorsanız, tekrar düşünebilirsiniz.

"Onu bana mı benzetiyorsun?" diye sordu yan yan bakarak.

"Gördün mü, başım belaya girdi ve soruya cevap bile vermedim," diye inledi. Kim resepsiyona ulaştığında, "Bir şeylerin peşinde," dedi.

Arama izni kartını çıkardı. "Alexandra Thorne'u kimin ziyaret ettiğini bilmem gerekiyor... lütfen," dedi. Bu geçmişte zaman zaman işine yaramıştı.

Masanın arkasındaki erkek otuzlu yaşlarının başındaydı ve dudağının üzerinde küçük bir yara izi vardı. High Street'te Bay Ortalama olarak yanından geçip gidebileceğiniz türden bir adamdı, ancak hapsedilmiş kadınlarla dolu bir yerde onların fantezilerinin en az yarısının nesnesi olabilirdi.

"Nedenini sorabilir miyim...?

'Devam etmekte olan bir soruşturmayla ilgili. Üzgünüm ama detayları açıklayamam.

Bryant'ın nefes alışını duydu ve görmezden geldi.

Gardiyan kuşkulu görünüyordu. "Bunun yeterli olduğundan emin değilim-

"Eğer bana yardım edemiyorsanız, lütfen bana yardım edebilecek birini bulun," diyerek doğrudan yaklaşmayı tercih etti.

Konuşmak için ağzını açtı.

'Sen yapana kadar hareket etmeyeceğim,' diye ekledi.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle telefonun ahizesini kaldırdı. "Müdürle görüşeceğim ama o da zaten söylediklerimi teyit edecektir.

Kim başını salladı. Güzel. Ve bunu yaptığında onunla konuşmak isteyecekti.

Kim, gardiyanın doğrulurken ve diğer uçtaki kişiyle saygılı bir şekilde konuşurken izledi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama mahkûmlardan birinin ziyaretçi bilgilerine erişmek isteyen bir polis memuru var.

Gardiyan ona bakarken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

"Ben de öyle dedim-

Ses konuşmaya devam ederken kaşlarını çattı. "Söz konusu mahkûm Alexandra Thorne.

Kaşları daha da çatıldı. "Ama az önce dediniz ki...

Yanakları kızarırken biraz daha dinledi. "Anlıyorum. Teşekkür ederim.

Yüz ifadesi artık muzaffer değildi ve Kim, müdürün Alexandra Thorne'la ilgili olduğunu öğrendikten sonra fikrini değiştirmesine ve kuralları esnetmesine neyin sebep olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Gardiyan solundaki bilgisayarda birkaç tuşa dokundu. 'Avukatından başka sadece iki ziyaretçisi var. Biri erkek, biri kadın.

Kaydırmaya devam ederken Kim öne doğru eğildi.

'Evet, işte burada. Kadın sadece iki kez geldi.'

"Adı ne? Kim itti.

"Evet, evet, adı Sarah Lewis. Kim

şaşkınlığını gizleyemedi. "Emin misin?

Tekrar baktı. "Evet, adı bu.

Kim, Alex'in kız kardeşiyle sadece bir kez karşılaşmıştı ama anladığı kadarıyla Alex hayatı boyunca küçük kız kardeşine işkence etmişti. Kim, kız kardeşini hapishanede ziyaret ederken tanıştığı kadının görüntüsüyle bağlantı kuramıyordu.

Belki de gelip kız kardeşinin güvenli bir şekilde kilit altında tutulduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Bu bir ziyarete bakardı, iki değil. Kim bu düşünceyi bir kenara itti.

"Peki ya adam?" diye sordu.

Gözleri sayfayı taradı. 'Evet, işte burada. Adı Michael Stone.'

Kim tam beş saniye boyunca gardiyana baktı. Dizlerinde alışılmadık bir güçsüzlük hissetti.

Bryant yaklaştı. 'Hadi, şef, gidelim-' 'Hayır,' dedi,

gücünü tek bir kelimeye zorlayarak.

Bu kaltak neyin peşindeydi? Kim merak etti. Mide bulantısıyla savaştı. Kim'in kendi ölü ikizini bu şekilde kullanmaya nasıl cüret ederdi?

"Şef, konuşalım," dedi Bryant, dirseğinden tutup onu odanın kenarına doğru yönlendirerek. 'Cidden, gitmemiz gerek. İçine çekiliyorsun.

Kolunu çekti. "Ziyaretçileri hakkında soru soracağımı biliyordu. Bu yüzden Mikey'nin adını kullandı. Nasıl olduğunu biliyordu-'

"Biliyorum," diye tısladı Bryant. 'İşte bu yüzden gitmeni istiyorum. Seni çok iyi tanıyor ve bu senin için tehlikeli. Gözlerini onunkilere dikti. "Senden rica ediyorum, sana yalvarıyorum, Kim, çekip gitmeni istiyorum.

İş saatleri içinde onun ilk adını kullanması daha önce hiç olmamış bir hataydı. Bu onu gerçekliğe geri döndürdü.

Onun ne kadar güçlü hissettiğini hissedebiliyordu ve aklının mantıklı, mantıklı kısmı onun haklı olduğunu biliyordu. Alex'le bir savaştan daha sağ çıkamama ihtimali vardı.

Şu ana kadar yaptıkları yeterince zarar vericiydi.

Bryant'ın haklı olduğunu biliyordu. Alex onun için çok

fazlaydı. Kapıya doğru bir adım attı.

Ne zaman çekip gideceğini bilmeliydi.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

Stacey patronunun aklının işleyişine hayret etmekten kendini alamıyordu. Suçları akrabalarıyla ilişkilendirmek, kendisinin asla ulaşamayacağından emin olduğu bir sonuçtu. Aklında başka ne olursa olsun, patronunun odak noktasının mevcut davasından asla uzaklaşmadığını biliyordu.

Asla sıcak ve bulanık olmayan Kim'e karşı bu hafta bir mesafe vardı. Arada sırada, her zamanki ışık hızından bir ya da iki saniye daha uzun yanıt veriyordu.

Bir ya da iki kez Bryant'ı patrona muhtemelen farkında olmadığı endişeli bir ifadeyle bakarken yakalamıştı.

Ama bu onun uzmanlık alanıydı. Verilerle uğraşırken hep küçük şeylerle uğraşırdı.

Patronunun aklı bir şeye takılmıştı ve Stacey ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Eğer bir an için patronunun onun şeytanlarını paylaşacağını düşünseydi, hemen yardım teklif ederdi ama o daha iyisini biliyordu.

Patronuna yardım edebilmesinin tek bir yolu vardı, o da işini yapmaktı.

Akrabalarının isimlerini tek tek saydı ve Harold Howard'ın isminde karar kıldı.

Onu Google'da arattı ve yedi binden fazla hit aldı. Bunu haberlere indirgeyerek yarı yarıya azalttı. İlk birkaç sayfa ölümüyle ilgili haberlerden oluşuyordu. Altıncı sayfaya gelindiğinde, ölüm haberleri torununun öldürülmesiyle ilgili haberlerle karışmıştı.

Stacey makaleleri hızla okurken çenesinin gerildiğini fark etti. Bir çocuğun öldürülmüş olması yeterince alçakçaydı ama bunu birinden öç almak için yapmak mide bulandırıcı olmanın ötesindeydi.

On yedinci sayfaya gelindiğinde manşetler onun davalarına odaklanıyordu. Bazı kararlarının tartışmalı olduğu açıktı.

Yargıcın, mağdurun davranışları göz önüne alındığında suçun pek de şaşırtıcı olmadığını düşündüğü için iki ay gibi cüzi bir ceza verilen bir cinsel saldırı davasını okudu. On dokuz yaşındaki genç kız şehre gitmiş, birkaç kadeh içki içmiş ve eve kadar olan son çeyrek mili tek başına yürümek gibi bir hata yapmıştı. On dört kişi onun iki gece kulübünde ve bir Hint restoranında gürültücü ve şamatacı olduğuna dair ifade vermiştir. Bunlardan hiçbiri iki saat sonra tecavüze uğradığına tanık olmamıştı.

İkinci bir manşet dizisi, bir gey erkeği döven ve kalıcı olarak yaralayan iki erkeğe üç ay hapis cezası verilen bir GBH davasıyla ilgiliydi, çünkü yargıç mağdurun yaşam tarzı seçimlerinin sonuçları olmasını beklemesi gerektiğini düşünüyordu.

Stacey kanın damarlarında zonkladığını hissediyordu ama davalar devam ediyordu.

Arkasına yaslandı ve kaydırmaya devam etti.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

Ziyaretçisi on beş dakikadan fazla bir süre önce ayrılmış olmasına rağmen Ruth'un titremesi henüz durmamıştı.

Uygunsuz bir şey söylenmemişti. Ruth, hapishanede olduğu gibi, çok az şey hakkında konuştuklarını fark etti.

Tüm dünya, tüm varoluş, bu duvarların sınırları içindeki faaliyetlere indirgeniyor ve bu faaliyetler etrafında dönüyordu.

Gardiyanlardan birinin keyifsiz olduğu gerçeği bol bol sohbet başlatabilirdi. Televizyonun yine arızalanması saatleri doldurabilirdi. Akşam yemeğinde havuçların sert olduğu gerçeği ortalıkta dolaşacaktı. Ve herhangi bir haber, herhangi bir gerçek haber, onları günlerce eğlendirirdi.

Tina yanlış bir şey söylememişti ama varlığı sinir bozucuydu. Tina gibi insanlar onunla konuşmazdı. Ruth onun bir 'gri' olduğunu biliyordu; bir hiç. Arka planda kaybolan biri. Tina, cümleleri kendisine yakın olan kadınlarla arkadaşlık ediyordu. Ne 'acemilerle' ne de 'grilerle' takılırdı. Bu da Ruth'un işine geliyordu.

Kapıda beliren bir figür kalbinde geçici bir cızırtıya daha neden oldu. Arkadaşına ve öğrencisine gülümsedi.

"Okuyor muyuz? Elenya kitabını uzatarak sordu.

Ruth başını salladı. "Şimdi değil, belki sonra.

Elenya tereddüt etti, başını salladı ve uzaklaştı.

Doğrusu, Ruth yatağa o t u r u p arkadaşının İngiliz dilinin zorluklarını aşmasını dinlemekten başka bir şey istemezdi ama Tina

ona birkaçının kütüphanede buluşacağını ve kendisinin de gelmesinin iyi olacağını söylemişti.

Bazı nedenlerden dolayı Ruth, kendisine gerçekten bir seçenek sunulmadığı hissine kapıldı.

Saçlarını taradı, derin bir nefes aldı ve kütüphaneye doğru yola çıktı.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

Kim durduğunda çift kapıdan iki adım uzaktaydı. Bryant'a özür dileyen bir gülümseme takındı ve geri döndü.

Geçmişte Alex Thorne konusunda içgüdülerini yeterince hızlı dinlememişti ve insanlar ölmüştü.

Diğer insanların büyüleyici, esrarengiz sosyopat hakkındaki düşüncelerinin, her şeyin yolunda gitmediğine dair inancını etkilemesine izin vermişti. Onların inançsızlığına boyun eğmişti ve bu birkaç kişiye pahalıya mal olmuştu.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

"Ne tür bir mahkûm bu? Kim, masanın arkasındaki genç adamı şaşırtarak sordu. "Size hiç sorun çıkardı mı?

Başını iki yana salladı. 'Tam tersi. Sessiz, işbirlikçi. Birkaç durumu sakinleştirmemize yardımcı oldu, bazen diğer mahkumlarla konuştu.

Kim her kelimede kalbinin sıkıştığını hissetti. Kadın yine kanlı sihrini konuşturuyordu. Kim, bu adamın görüşüne göre güneşin hangi deliğinden parladığından emin değildi.

Bir yıl önce Alex hakkında kendisi gibi düşünen tek bir kişi varken de aynı durumun yaşandığını hatırladı. Tatlı, genç ve zeki bir otistik adam, dış görünüşün ardındaki gerçeği görmüştü.

Bir kez daha denemeye değerdi. Sadece Dougie için.

Bryant'ın yanında olduğunun farkındaydı. Eğer kalacaksa, o zaman Bryant da onunla kalacaktı.

"Tuhaf arkadaşlıklar, beklenmedik ittifaklar yok mu?

Kim hapishanelerin bu tür ayrıntılar hakkında istihbarat tuttuğunu biliyordu. Eğer Alex burada bir şeylerin peşindeyse, bunu ondan öğrenebileceğine dair hiçbir umudu yoktu.

'Hayır, hiçbir şey,' diye cevap verdi.

Kahretsin, belki de Bryant haklıydı. Belki de hayal görüyordu.

-

"Eski hücre arkadaşına karşı suç duyurusunda bulunmayı bile reddetti," dedi, Başını sallayarak.

"Neydi o? Kim sordu. Duyuları gezegenler gibi sıralanmaya başladı, her kelimeyi özümsemeye hazırdı.

'Hücre arkadaşı geçen gece kendini kaybetti. İyi kızdı, ya da biz öyle sanıyorduk, çıldırdı," dedi Kim'in nefret ettiği şakak işaretini yaparak. "Durup dururken Doktor Thorne'u yumruklamaya başladı.

Aah, diye düşündü Kim, bu çizikleri açıklıyor.

Ancak buradaki arkadaşının az önce ne kadar çok şeyi açığa çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Önceden sakin ve nazik bir mahkûm, ortada hiçbir neden yokken aniden açılmış ve hücre arkadaşını yumruklamaya başlamıştı.

Hayır, bu basit bir tesadüf değildi. Kim bu hücre arkadaşının gerçekten Alex'in içini gördüğünü ve ona hak ettiğini verdiğini düşünmek isterdi ama bundan şüpheliydi.

Alex aldatma konusunda ustaydı. Ne olduğunu her zaman biliyordu. Diğer insanların bunu öğrenmesi için çok yakından izliyor olması gerekiyordu.

"Ne kadar zamandır aynı hücreyi paylaşıyorlardı? Kim sordu.

"Bilmiyorum, birkaç ay," dedi, masaya bakarak yapacak başka işleri olduğunu belirtti.

'Ve bir keresinde neden aniden "psikopatlaştığını" merak etmediniz mi? Sadece kabullendin mi?'

'Bakın hanımefendi, kanıt oradaydı. Kendim gördüm.'

Kim öne doğru eğildi. "Öncelikle, ben bir hanımefendi değilim. Kulağa nasıl geldiğini fark etti ve buna sadık kalmaya karar verdi. "Ben Dedektif Müfettişim ve ikinci olarak, tam olarak ne gördünüz?" diye sordu.

Alay etmeye başladı. "Bu resmi mi?" "Olabilir," diye karşılık verdi Kim.

Bryant öksürdü. Mesajı almıştı. Düşmanlığı ona herhangi bir ödül kazandırmayacaktı, ama daha da önemlisi, istediği şeyi elde etmesini sağlamayacaktı.

Gerginliği yatıştırmak için ona bir gülümseme sundu.

'Tek istediğim biraz yardım. Sadece birkaç soru daha ve sonra yakanızdan düşeceğim.

Biraz yatışmış görünüyordu.

"Hücre arkadaşı ne için

içerideydi?

Omuz silkti. 'Söylemek benim işim değil ama o... bir hafta kadar sonra çıkacaktı. Belli ki artık değil.

Kim Bryant'a baktı, Bryant'ın şaşkın ifadesi ona hak vermeye başladığını gösteriyordu.

Her an serbest bırakılabilecek bir kadın neden çıldırsın ki?

Mantıklı gelmiyordu.

"Açıklaması neydi? Kim sordu.

"Yapmadığına yemin ediyor ama odada başka kimse yoktu ve izler kendi kendine oluşmadı.

Emin misin? Kim, Alex'in Shane'in hapishaneye dönüşünü nasıl tasarladığını hatırlayarak sormak istedi.

Aklı çığlık atıyordu. Bu çok fazla rastlantısaldı. Doktor Thorne'un başına birkaç gün içinde çok şey gelmiş gibi görünüyordu.

Adam ne demişti? Alex'in konuyu kapatmayı seçtiğini. Bu kadının yapacağı bir şey değildi. Bu da istediğini çoktan elde etmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Bir masum daha Alex'in kurbanı olmuş gibi görünüyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Hadi, düşün, dedi kendi kendine. *Alex gibi düşün*. Kafasında adım adım ilerledi.

"Peki, ne istedi?

"Bakın, Müfettiş, gerçekten işlerim var-

"Anlıyorum, ama bu gerçekten önemli olabilir.

"Belirli bir mahkûmla birlikte kalmak istedi. Gülümsedi. "Biraz cesur olduğunu söyleyebilirim. Pek çok insan buradaki en kötü kadınla birlikte yaşamak istemez.

Kim midesinin döndüğünü hissetti. Şimdi bir yerlere varıyordu. O biliyordu o.

"Adı ne? Kim sordu. "Tanya Neale,"

dedi.

Bryant telefonunu çıkardı ve ismi Google'da arattı. "Ne

için içeride? Kim sordu.

Gardiyan dudaklarını büzdü. 'Daha önce de söylediğim gibi, tartışmıyorum-'

Bryant, 'Cinayet: üç adam,' diye cevap verdi.

Adamın gözlerinin soldan sağa doğru hızla hareket ettiğini görebiliyordu. Kaydırdı ve sonra gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Kahretsin, şef," dedi ve telefonu ona uzattı.

Kim kısa bir süre etrafı taradı. Gözleri kız kardeşinin adından tutulduğu yere doğru dans etti.

Gözleri Bryant'ınkilerle buluştu ve kendi korkusunun oraya yansıdığını gördü. Başıyla onayladı. Döndü ve binadan hızla çıktı.

Muhafıza doğru geri döndü.

"Alex Thorne'u görmek istiyorum ve onu şimdi görmek istiyorum.

Gülümsemeye başladı. "Alınma ama ya seni görmek istemezse?

Kim kendinden emin bir tavırla, 'Oh, gelecek,' dedi. "Ona Kimmy'nin burada olduğunu söyle yeter.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

Ruth koridor boyunca kütüphanenin kapısına doğru yürüdü.

Midesinde ötesini düşünemediği bir endişe vardı.

Bir an tereddüt etti ve kararsızlığı için Alex'e tekrar teşekkür etti. Bu kadın onun insanlara olan güvenini yok etmişti. Ona göre herkesin bir şey için bir nedeni vardı. Alex'in ona yardım etmesi, onu iyileştirmesi gerekiyordu. Acıdan diğer tarafa geçmesi için ona rehberlik etmeliydi. Ama yapmamıştı. Onu sadece kendi iğrenç oyunları için kullanıyordu.

İçindeki tereddütü bastırdı ve yoluna devam etti. Tina bu güvensizliği kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştı. Hoş bir şekilde konuşmuştu.

Ruth, neden konuştuğunu sorgulayan sesi duymazdan gelmeye çalıştı.

Konuşan Alex'ti, kendisi değil ve bundan bıkmıştı. Kafasının içindeki Alex'in sesinden kaçmayı umarak adımlarına ivme kazandırdı.

Dünyaya bu kadar acı ve güvensizlikle bakmayacaktı. Alex'in hayatının geri kalanını şekillendirmesine izin vermeyecekti.

Kendisiyle konuşan her kişinin gizli gündemleri ve art niyetleri olduğundan şüphelenmezdi.

Kütüphaneye girerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

İlk darbe başının arkasına geldi. Şaşkınlıkla öne doğru tökezledi. Üzerine bir şey mi düşmüştü?

Ve sonra Tina'yı karşısında gördü.

Başına aldığı darbenin çevresel görüşünü etkilediğini biliyordu. Sağında ve solunda bir hareketlilik vardı ama o sadece önünü görebiliyordu.

Bir yumruk ya da ayak sağ böbreğine çarptı. Darbe onu öne doğru savurdu. Vücudunun öne doğru savrulduğunu hissettiğinde dünya ağır çekime döndü ve yine de, tersine, her şey o kadar hızlı oluyordu ki düşünemiyordu.

Bir hata yaptıklarını haykırmak istedi. Yanlış kişiyi yakalamışlardı; ama kıvrılmak için yan yatmaya çalışırken bir ayak onu boğazından yakaladı.

Ağzına kan dolunca boğuldu ve sıçradı. Kürek kemiklerinin arasına bir darbe daha indi.

Ruth, tüm vücudunu korumak için sadece iki kolunu nasıl kullanabildiğini merak etti.

Zihni neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. Tina'yla hiç konuşmamış, onunla hiç karşılaşmamıştı. Bu bir yanlış kimlik vakası olmalıydı.

Karnına bir ayak indi. İçindeki hastalık yükselirken elleri onu örtmeye çalışmak için hareket etti.

Tina'yla yüzleşmek için etrafından dolaşmaya çalıştı; yanlış bir şey yapmadığını açıklamak için.

Nefret, öfke ya da hiddet içermeyen bir yüze baktı. Tina bir adım öne çıkınca Ruth konuşmaya çalıştı.

"Ne... ne... neden...?" diye boğazındaki acıyı geçiştirmeye çalıştı. "Benimle ilgisi yok dostum," dedi Tina.

Ruth'un başı hem acı hem de kafa karışıklığıyla dönüyordu. Gün ışığında onu döven kadın eşini çağırıyordu.

Bir ayak sırtının küçük kısmına gömülürken Ruth haykırdı. Her yerinde yeni yeni ağrı bölgeleri oluşmaya başlamıştı. Bir karanlık çökmeye çalışıyordu. Bunu memnuniyetle karşıladı ama yine de anlamak istedi.

Tüm enerjisini topladı. 'Tina... lütfen...' Elini uzattı.

Tina tekmeyle uzaklaştırdı. 'Kaltak, talimatlarımız var. Beni ilgilendirmez ama ölmelisin.'

Ruth vücudunu saran acının içinden kelimeleri anlamaya çalıştı. Tina'yı kızdıracak bir şey yapmamış mıydı? Bunu başka biri için yapıyordu.

Farkına varması acının içinden bir şimşek gibi çaktı. Bu Alex'ti. Bir şekilde bu Alex yüzünden oldu.

Umutsuzluk kaslarındaki tüm mücadele kalıntılarını aldı. Onları ikna edemezdi çünkü bu onların savaşı değildi.

Ruth birden öleceğini anladı.

Darbeler üzerine yağmaya devam ederken hiç ses çıkarmadı. Karanlık yaklaşıyordu ve o bunu memnuniyetle karşıladı. Daha fazla mücadele edemezdi.

"Çık dışarı," dedi tanıdık bir ses.

Etrafındaki yumruklar ve ayaklar hareketsiz kaldı.

"Ne diyorsun, kaltak? Tina tavırlı bir şekilde

sordu. "Defol dedim.

Ses tanıdık gelse de bir şekilde farklıydı.

Hareketlilik yeniden başladı ve ayaklar hareket etmeye başladı. Ruth kendini yeni bir saldırıya hazırladı ama onlar uzaklaşıyordu. Bölgeyi terk ediyorlardı.

İçini bir rahatlama kapladı.

"Her şey yolunda," dedi güven veren ses yaklaşırken.

Yumuşak bir el yanağını hafifçe okşarken Ruth gerginliğin vücudunu terk ettiğini hissetti. Durmuşlardı ve o ölmemişti. Acıya rağmen gülmek, ağlamak istedi.

Bıçak karnına saplanmadan önce Elenya, "Her şey yoluna girecek, Ruthee," dedi.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

Stacey, Yargıç Harold Howard'ın tartışmalı dördüncü davasını okuduğunda, kanının damarlarına kadar akacağını düşündü.

Telefonu çaldı ve ayağa kalkma fırsatı buldu. "Ne?" dedi.

"Lanet olsun Stace, Imp'ine kim işedi? Dawson sordu.

Gözlerini devirdi. Onun çevrimiçi oyunlarına laf atma fırsatını asla kaçırmazdı. Bazı günler komikti ama çoğunlukla değildi.

"Yola çıktın mı?" diye tersledi. Bir saat önce onu aramış ve patronun talimatlarını iletmişti.

"Sayılır," diye cevap verdi.

Stacey kaşlarını çattı. Sesinde, canının yanacağını bildiği halde nasıl bir his olduğunu görmek için elini ateşe sokmak üzere olan bir çocuğun tonu vardı.

"Kev...?

"Harold Howard'la ilgili araştırma nasıl gidiyor?" diye sordu tatlı bir sesle.

Ayağa kalktı ve bacaklarını uzattı. 'Harold Howard tam bir budala,' dedi.

Kıkırdadı. 'Evet, bunu sana söyleyebilirdim. İlk mahkememe çıkmadan önce Birmingham'da bir davayı izlemeye gittim. Yargıç oydu ve tam bir mankafaydı.

"Bunun için teşekkürler Kev. Ama neden bu konuşmayı masa başında yapmıyoruz?'

"Stace, volta mı atıyorsun?

"Biraz," dedi kahve makinesine dönerek. "Sorun nedir?

"Onun azınlıklar kulübünün başkanı olduğunu rahatlıkla varsayabiliriz," diye tersledi. "Ama nasıl oldu da bu işten sıyrılabildi? Stacey başını sallayarak sordu.

"Nasıl biri var, Stace?" diye sordu sessizce.

Kapıdan döndü ve geri yürüdü. "Kev, neden hâlâ gelmediğini sormaya devam edeceğim.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için, Stace. Jason Cross patron hakkında şikayette bulundu, değil mi?'

'Yeeeaah,' dedi, ne olacağını hissetmeye başlamıştı.

"Yani, belki polisin diğer üyeleri de hastaneye uğrayabilir.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Stacey, durarak. 'Patron bunun iyi bir fikir olduğunu bir dakika bile düşünseydi, senden yapmanı isterdi.

'Evet, ama bazen-'

'Hayır Kev, patronun isteklerine karşı gelmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildir ve gazete olayından sonra bunu bildiğini sanıyorum.

"Ama açık konuşmak gerekirse, asla yapmayın demedi.

"Kendinizi hızla giden araçların önüne atmanızı özellikle söylemiyor ama bunu yapacaksınız.

'Aslında aynı şey değil-'

'Kev, eğer beni izin almak için aradıysan, yanlış kişiyim ve eğer beni cesaretlendirmek için aradıysan, yukarıya bak. Ve eğer bu hafta yaşadığın bunca şeyden sonra hala bunu yapmak istiyorsan, o zaman sana sertifika vermeyi düşüneceğim.

'Aww... Stace, hiç eğlenceli değilsin-'

Stacey başını salladı ve aramayı sonlandırdı.

Meslektaşının yardımcısı olma havasında değildi.

Masasına geri oturduğunda, Kev'in araştırdığı ırkçı, bağnaz piç için kullandığı lakap aklının bir köşesindeydi.

Listedeki bir sonraki vakaya geçti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu etkileyen çığlık atan başlıktan çok, üçüncü satırdaki bir isimdi.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

Kim, genç ve zayıf bir kadın gardiyana teslim edilmiş, o da onu ziyaretçi odasına kadar takip etmişti. Memurun uzun bir gün geçirip geçirmediğini merak etti. At kuyruğunu tutan elastik bant muhtemelen güne başlarken olduğu kadar sıkı değildi ve birkaç saç teli serbest kalmıştı. Kolunun arkası küçük bir lekeyle boyanmıştı ve yürüyüşünde belirgin bir yorgunluk vardı.

Otomatın önünden geçerlerken Kim yüzüne umursamaz bir ifade yerleştirmek için çok uğraştı.

Alex kapıya sırtı dönük bir şekilde oturmuştu bile. Masaya iki fincan kahve konmuştu. Davranışlarından toplantı için pek de hevesli olmadığı anlaşılıyordu, sanki yoğun gününe bu kesintiyi kabul edebilir ya da etmeyebilirdi.

Kadınla ilgili her şey bir tür oyundu. Kim, zihninin sürekli olarak planlar ve planlar yapmasının, senaryolar ve olasılıklar tasarlamasının ne kadar yorucu olduğunu merak etti.

Ve sanki iki eski arkadaş yakalıyormuş gibi kahve ısmarladı.
Yukarı.

İnsanların Alex hakkında anlamadığı şey de buydu. Şeytan
detaylarda. Küçük şeyleri büyümeden önce yakalamak zorundaydınız.

Kim'in düşünceleri kısa bir süreliğine dışarıdaki Bryant'a gitti. Bir parçasının Alex ve Ruth arasındaki zayıf bağlantıya aşırı tepki verdiğini düşündüğünü biliyordu. Tanya'nın kız kardeşinin Alex'in eski sevgililerinden biriyle aynı hapishanede olması

Kurbanlar meslektaşı için çok uzak bir inanç sıçramasıydı. Ve bir kez olsun onun haklı olduğunu umdu.

"Kim, nasılsın? Alex oturduğu yerden konuştu. "Ne hoş bir sürpriz.

"Hayır değil," diye cevap verdi Kim sert bir şekilde.

Alex gülümsedi ve bu sözleri zaferinin bir iltifatı olarak kabul etti. "Bana bir mesaj göndermişsin. Shane nerede?'

Alex şaşırmış görünmeye çalışsa da gözlerinde keyif dans ediyordu. "Nerede olduğunu neden bileyim ki?

"Biliyorsun," dedi Kim.

Alex başını sallamaya başladı. 'Hardwick House'u kontrol ettiğinizi varsayıyorum. Arkadaşın David, Shane'in nerede olduğunu bilmiyor mu?

Kim, Alex'in kendisinden tam olarak beklediği şeyi yaptığı için kendine lanet etti. Kontrol edeceği ilk yerin orası olduğunu biliyor olmalıydı. Tıpkı onun da Kim'in bunu öğrenmeye çalışacağını bildiği gibi.

'Küçük arkadaşım Dougie nasıl? Başka yüzme dersi aldı mı?

"Seni lanet olası-" diye hırladı Kim kendini tutamadan önce. Dougie'nin kanal kilidinde çaresizce çırpınışının anısı onu asla terk etmeyecek bir görüntüydü.

Muhafız kapının hemen içinde durmuş dikkatle izliyordu.

Kim sesini eşit tutmaya çalışarak, "Dougie gayet iyi, Alex," dedi.

Alex öne doğru eğildi. "Hadi ama, sen onu çekip çıkarmasaydın kim onu gerçekten özleyecekti ki?

Kim soruyu duymazdan geldi. Bu sadece onu kızdırmak için tasarlanmıştı. Dougie'nin adının diline dolanmasının onu ateşlemekten başka bir amacı yoktu. Bu gerçeğe içerlemişti.

Kim, "Bana Shane'den bahsetmeni istiyorum," diye ısrar etti.

Alex sıkıntıyla gözlerini devirdi. 'Gerçekten hiçbir fikrim yok ve daha az umursayamazdım. O benim için bir hayal kırıklığıydı. Neden hep kimsesizlere ve başıboşlara odaklanıyorsun, Kim? Shane senin için ne ifade ediyor?'

"Yani Michael Stone olarak listelenen ziyaretçi o değil mi?

Alex yüksek sesle güldü. "Ah, Kim. Seni tekrar görmek çok eğlenceli. Seni çok özledim. Hazır arayı kapatmaya çalışıyorken, sevgili annen nasıl?

Kim alaycı bir tavırla, "Sevgilerini yolladı,"
dedi. Alex kıkırdadı. "Oh, onu görmeye mi
gittin?

Kim hiçbir şey söylemedi ama ellerini ön ceplerine soktu.

"Yaptın, değil mi? Alex, kızın gözleri irileşirken, "Yaptın, değil mi?" dedi. 'Bunca yıldan sonra anneni görmeye gittin. Senin adına çok sevindim. Onca yıl sonra hasret gidermek çok eğlenceli olmalı-'

"Alex, kapa çeneni.

Kim kadının gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyordu. Alex'in tüm surat ifadelerinden nefret ediyordu ama bu hoppa kız öğrenci rolü çok fazlaydı. "Neden onu görmemi istediniz?" diye sordu.

"Çünkü senin için iyi olacağını düşündüm," dedi, çok hızlı bir şekilde, Kim'in bunun prova edilmiş bir yanıt olduğunu varsaymasına yol açtı: yani gerçekle hiçbir bağlantısı yoktu.

Ama boşa harcayacak birkaç dakikası vardı. "Neden benim
için iyi olsun ki?

"Az önce kullandığınız gelecek zaman kipi onunla henüz konuşmadığınızı gösteriyor. Oh Kim, bu beni hayal kırıklığına uğrattı.'

Kim bunun onu geceleri uyutmamasına izin vermezdi. "Ama senin için ne önemi var?

'Öyle değil ama seni önemsiyorum. Bence yolculuğunda bir sonraki adımı atmaya hazırsın. Bence onu affetmeye hazırsın. Bence affetmek zorundasın-'

"Hiçbir şey bilmiyorsun Alex," diye tükürdü Kim, tam da onun eline oynadığını fark ederek. Yine. Bir kez daha avcıya iç yüzünü göstermişti.

Alex şaşırtıcı bir şekilde bunun geçmesine izin verdi. "Onu gördün mü?" diye sordu. Kim dalgınca başını salladı, bir yandan da yaptığı hata için kendini azarlıyordu.

Alex gülümseyerek, 'Ah Kim, bu bir hataydı,' dedi. 'Sen sadece başka bir şey düşünüyordun. Aklın başka yerdeydi ve ben de tam olarak görmemi istemediğin şeyi gördüm.

Kim kendini toparladı. 'Alex, biliyormuş gibi davranmayı bırak.
-'

'Biliyorum, içinizde küçük bir parça da olsa gücünüzden şüphe ediyor.
Mahkumiyet. Gözlerinde annenle ilgili bir soru var.

Kim hiçbir şey söylemedi ve ifadesini nötr tutmak için çok çaba sarf etti.

Onu gördün, değil mi? Onun şu anki haline baktın ve hatırladığın kadınla bunu bağdaştıramıyorsun. Senin ve Mikey'nin işkence görmesini ve öldürülmesini özenle planlayan kadınla.

Kardeşinin adını o sürtüğün ağzından söküp almak istiyordu ama bu Alex'e sonsuza dek ona ateş etmesi için yeterli cephane sağlayacaktı.

O aynı kadın değil, değil mi? Şu anda gördüğünüz kadın sakin, memnun, aklı başında, hatta muhtemelen iyi biri. Peki kafandaki bu iki resmi nasıl uzlaştıracaksın?

'Alex, hakkında ne hissettiğime dair hiçbir fikrin yok-'

'Bu resim asla yok olmayacak, Kim. Onu şu anki haliyle görmeden edemezsin ve seni ve ikizini ölüme terk ettiği gün hatırladığın o tek ifadeye geri dönemezsin.

Kim, bilincinde kendine yer bulmaya çalışan kelimelerin üzerine çıkmaya çalıştı.

'Eminim bu konuşmayı daha önce de yapmışızdır,' dedi.

Hareket etmeye devam et, diye düşündü Kim. Ona doğru yöneltilen küçük zehir oklarından kaçınmanın tek yolu buydu.

Alex arkasına yaslandı ve başını salladı. 'Hayır, Kim, konuştuğumuzu sanmıyorum. Mikey ve onu kurtaramadığın için hissettiğin suçluluk duygusu hakkında çok konuştuk. Her seferinde kendine nasıl işkence ettiğin hakkında konuştuk-'

Kim sinirlendi. "Az önce bunu zaten yaptığımızı söylememiş miydin?

Bu konudaki duygularını hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Onlarla her gün savaşıyordu.

Alex kıkırdadı. 'Ah, Kim, Mikey hakkındaki duygularının yüzeyini daha yeni çizdik ve bunu sen de biliyorsun. Yaptığın hemen her şeyin ardındaki motivasyon bu duygular. İşte seni harekete geçiren şey bu. Herkesi kurtarmak istiyorsun.

Kim'in parmakları telefonunun etrafında sıkıştı. Telefonun elinde titreşmesini diledi. Geçen her dakika onu dehşete düşürüyordu.

'Karşılaştığın herkesi acıdan, umutsuzluktan, yalnızlıktan, kayıptan, kendi hissettiğin her şeyden kurtarmak istiyorsun. Dünyayı kurtarmak istiyorsun Kim, çünkü onu kurtaramadın. Seni gerçekten tanıyan tek kişinin ben olduğumu unutuyorsun.

Kim'in telefonu cebinde titredi. Gözleri Alex'in sırtına dikilmiş olan gardiyana hızlıca baktı.

Telefonu gözünün önüne getirdi, mesajı açtı ve okumaya başladı.

Alex ona doğru gülümseyerek, "Önemli görünüyor," dedi.

Kim telefona bakmaya devam etti ve otoparktaki iş arkadaşından gelen mesajı özümsemeye çalıştı.

Alex'in kendini beğenmiş, muzaffer ifadesiyle karşılaşmak için başını kaldırmadı. Sesi geldiğinde derin, sessiz ve duygudan yoksundu.

Kim sonunda başını kaldırarak, "Onu yakaladıklarını bilmek seni memnun edecektir," dedi.

Zafer gözlerinde belirirken yüzünde yavaşça bir gülümseme oluşmaya başladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

'Ama neyse ki ölmemiş. Muhafız tam zamanında yetişti.

Kim, yüzünü buruşturan şaşkınlıkla ödüllendirildi. Alex, Ruth'un öldürüldüğü haberi geldiğinde onu burada istemişti.

Çok kötü.

'Oh, ve acil durum planınız da işe yaramadı. Ne Tina ne de yabancı kız başarılı olamadı.

Kim, gizlemeye çalışmasına rağmen Alex'in gözlerini dolduran öfkeden keyif aldı o.

Kim ayağa kalktı. Artık burada olmak için hiçbir nedeni yoktu.

'Unutuyorsun Alex, muhtemelen seni tanıyan tek kişi benim, O da,' dedi ve uzaklaştı.

Alex'in söylediği şeyleri masada bırakmaya çalıştı.

Kim öfkesinin bir tsunami gibi kendisine doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Alex başarısız olmuştu ve öfkesi bir hedef bulmak zorundaydı. Kim, öfke vurmadan önce kaçması gerektiğini biliyordu.

Onu neden asla affetmeyeceğini biliyorum, Kim. Affedemezsin. Çünkü anneni affedersen kendini de affetmen gerekecek ve bunu asla yapmayacaksın.

Kim kulaklarını zehre kapatmaya çalışarak kendi kendine, "Devam et," dedi. 'Affedemeyeceğin o değil. Kendini. Onu kurtarmalıydın. Onu kurtarman gerektiğini biliyorsun. Sen ondan daha güçlüydün. Daha fazlasını yapabilirdin.'

Kim duygularının boğazında toplandığını hissetti. Dışarı çıkmak zorundaydı. İlerlemeye devam etmek için kendini zorladı.

"Mikey ile bir fotoğrafınız var.

Kim'in kalbi bir an için durdu. Böyle bir şey yoktu. "Unuttun,

değil mi? Alex söyledi.

Kim onun sesine giren gücü duyabiliyordu.

"İkinizin çekilmiş tek bir fotoğrafı vardı. Tek bir okul fotoğrafı ve tek kopyası bende.

Belli belirsiz bir anı aklına geldiğinde Kim kendini kalan son masaya yasladı. Çift kişilik bir koltuk, büyük mavi bir gökyüzü.

Ölen kardeşine dair hiçbir şeyi yoktu; onun resmini kalbinde taşıyordu ama bazı günler çenesinin kıvrımını ya da burnunun kenarındaki hafif çilleri tam olarak hatırlayamıyordu.

"O fotoğrafın kalan son kopyası bende. Ve onu size vermekten mutluluk duyarım.

Ağabeyinin yüzünü tekrar net bir şekilde görebileceği düşüncesi çok güçlüydü.

"Eğer masaya geri gelirsen.

Kim dönmedi. Dönemezdi. Duyguları ona her yönden saldırıyordu.

Mikey'i tekrar görmek yüzlerce Noel dileği gibi olurdu ama zayıflamış haliyle savaşa geri dönemezdi.

O kapıdan içeri girerse fotoğrafın yok olacağını biliyordu. Mikey'nin yüzü sonsuza dek kaybolacaktı ama alternatifi daha kötüydü.

Ödenmesi gereken çok yüksek bir bedeldi.

Kardeşini tekrar hayal kırıklığına uğrattığını hissettikçe gözlerinin arkası yaşlarla doluyordu.

Gücünü topladı ve kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Arkasından

adının söylendiğini duydu.

Ama Kim arkasına bakmadığından emin oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alex yavaşça hücresine doğru yürüdü. Toplantı bir yandan yarı başarılı, diğer yandan tam bir felaket olmuştu.

Ruth'a yapılan saldırıyı nasıl öğrenmişti ve bunu nasıl durdurmuştu?

O kadın şu anda ölmüş olmalıydı. Sorununun bir kısmı çözülmüş olmalı.

Başka bir plan yapması gerekecekti ve yapacaktı da ama şu anda Kim'e odaklanmak istiyordu.

Şimdiye kadar aralarındaki etkileşim onun bakış açısından olumlu olmuştu. Kadını annesini ziyaret etmesi için manipüle etmişti, bu da her türlü duyguyu harekete geçirmişti ve şimdi Kim fotoğrafın varlığından haberdardı.

Alex, Kim'in şu anki davasının kurbanları için neredeyse üzülüyordu. Bir sonuca varma şansları yoktu. Kafasında uçuşan, birbirine çarpan, çarpışan onca düşünce yüzünden kadının beyni lapaya dönmüş olmalıydı.

Alex, Kim'in en zayıf noktalarının annesine duyduğu bitmek bilmeyen nefret ve Mikey'i kurtaramamanın verdiği suçluluk duygusu olduğunu biliyordu. Bu iki havai fişekle oynamaya başlarsa sonuç Çernobil olurdu.

Düşünceler zihnini kemiriyor ve bir apse gibi iltihaplanıyordu. Bir seçim yapmıştı. Fotoğrafı alıp gidebilirdi, ama o kadar zayıf düşmüştü ki savaşı kabul etmek zorunda kalmıştı. Zafer hayal kırıklığıyla karışmıştı.

"Sen gerçekten de aşağılık birisin, değil mi? Katie onun yanından sessizce konuştu.

'Oh üzgünüm, seni orada görmedim. Benim için o kadar önemsizsiniz ki varlığınız bile fark edilmiyor.

"İnsanlara işkence etmekten nasıl bir zevk alıyorsunuz?

Alex neşeyle, 'Hayal edebileceğinden çok daha fazlası,' dedi.

Hayal kırıklığını biraz olsun hafifletmenin zamanı geldi.

"Şu haline bak. Sen bir hiçsin. Hayallerin yok, hırsın yok. Sonunda bu dünyaya nasıl girdiysen öyle çıkacaksın: sessizce. Hiçbir yerde iz bırakmayacaksın. En büyük başarın o çocuğu, hatta bir sürüyü üretmek olacak. Bu bir başarı değil, sadece üremektir.

'Seni uzaktan çekici bulan herhangi bir erkekle yatacaksın ve buna aşk diyeceksin. Çocuklarınız için yedek bir baba bulmaya çalışırken onların ilgisine duyduğunuz minnettarlık acınası olacak.

'Zihninizi meşgul edecek çok az şey varken, bu işteki her türlü olumsuzluğu içinize çekeceksiniz ve olaylar, nefret ve umutsuzluk elbiselerinize işleyip sizi eve kadar takip edecek. Olumsuzluklar sofranızda yemek yiyecek ve yatağınızda uyuyacak, ta ki bir sabah pişmanlık içinde acı ve yaşlı bir şekilde uyanana kadar.

Alex hücresinin kapısına ulaştığında durdu. Kadının

rengi solmuştu ve titrediği belliydi.

"Bu sorunuza cevap oldu mu, memur bey?

Katie derin bir nefes aldı ve ona saf nefret dolu bir bakış fırlattı. "Uyarı için teşekkürler. Doktor Thorne. Haklı olabilirsiniz ama en azından artık nelere dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

Alex ona tarafsızca baktı. Daha fazlasını umuyordu.

Katie gülümsedi. 'Şimdi lütfen kenara çekilin Doktor Thorne. Odanızda kaçak mal olabileceğine dair istihbarat aldım. Cebinden bir çift lateks eldiven çıkardı. "Bu yüzden bir göz atacağım.

Alex tartışmak için ağzını açtı. *Kahretsin, kaltak onu şaşırtmıştı*.

Muhafızın komodine ve kitaba doğru ilerleyişini izlerken, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Ama her şeyin kaybolmadığını düşünerek kendini teselli etti. Alex'in sessizliği B planını çoktan devreye sokmuştu.

SEKSEN BIRINCI BÖLÜM

'Lanet olsun, şef. Hayalet görmüş gibi görünüyorsun,' dedi Bryant.

Neredeyse, diye düşündü arabanın kaputuna yaslanırken. Temiz havayı ciğerlerine çekmek için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Ruth nasıl?" diye sordu sonunda.

Hastaneye gidiyor. Durumu kötü. Çok kötü dövülmüş ama daha kötüsü de olabilirdi. Tina Neale ve arkadaşları ona iyi bir iş çıkarıyorlardı ki görünüşe göre arkadaşı Rus bir kız işi bitirmek için geldi.

"İki ayrı girişim mi? Kim sordu.

Bryant başını salladı ve havayı üfledi. 'Tanrım, gitmeni istediğimde beni dinlemiş olsaydın, şu anda ölmüş olurdu. Muhtemelen iki kez,' diye ekledi.

'Sen sadece beni düşünüyordun, Bryant. Bunu sana karşı kullanamam ve bu konuda muhtemelen haklıydın,' diye itiraf etti.

'Kahretsin, onu görmeye gidersen-'

"Buna değdi," dedi elini kaldırarak. "Ruth yaşıyor ve ben de yaralanmadım," dedi zayıf bir gülümseme çabasıyla.

"Emin misin?

Kim kafasındaki tüm sesleri susturmaya çalıştı.

"Eminim; şimdi hızlıca istasyona dönelim.

"Müfettiş... Müfettiş... bekle..." Kim arabanın kapısını açarken bir bağırış duydu.

Gardiyan hızla ona doğru ilerliyordu.

Elinde de bir zarf vardı.

Kim kadına sertçe baktı. Bu olamazdı. Bryant ikisinin arasına baktı, kafası karışmıştı.

"Sanırım... Sanırım bahsettiği şey buydu. Kim zarfa bakmaya cesaret edemedi.

"Ama nasıl, yani...?"

"Hücre araması," dedi.

Sonunda Kim zarfa baktı. Elini zarfı almak için uzattığında duyguları boğazında düğümlendi.

Bu zarf onun dünyasını içeriyordu.

Zarf güvenli bir şekilde eline tutuşturulurken başını iki yana salladı.

'Size teşekkür edecek kelimelerim yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. "Lütfen, hiçbir şey söyleme. Bunu kendi intikam eylemim olarak düşün.

Kim içtenlikle, 'Teşekkür ederim,' dedi.

Kadın gülümsedi ve arkasını döndü.

Kim on beş dakika içinde kazanılan, kaybedilen ve tekrar kazanılan şeylere hayretle baktı. Gardiyanın uzaklaşmasını izlerken, ziyaret sırasında kadının gözlerindeki nefreti hatırladı.

Belki de her şeye rağmen ona verebileceği bir şey vardı. Müdürün Alex hakkında bilgi vermeye istekli olduğunu hatırladı. O da ısırılmış mıydı?

Kim, 'Memur bey, bekleyin,' diye seslendi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. 'Üzerinde her ne varsa, hemen durdur. Onun gücünü elinden al. Git ve
Patronuna gerçeği söyle, çünkü söylemezsen ömür boyu onun tutsağı olacaksın. Sana söz veriyorum.'

"Hiçbir şey yok," dedi güvenlik görevlisi.

Kim onun koluna hafifçe dokundu. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Her ne yaptıysan o kullanmaya devam edecek. Gerçeği söyle ve durumu açıkla. Eğer bundan ders aldıysan, sanırım seni anlayacaklardır.

Muhafız, yüzünde rahatlamış bir ifade belirmeden önce onun sözlerini dikkatle tarttı.

Zayıfça gülümsedi. "Hemen oraya gideceğim.

Kim başını salladı ve muhafız dönüp uzaklaşmadan önce bakışları sadece bir saniye sürdü.

"O da ne? Bryant onun yanında belirerek sordu.

Yüzünde bir gülümseme oluştu. 'Bu bir Noel hediyesi, Bryant. Çok geç bir Noel hediyesi,' dedi hazineyi göğsüne bastırarak.

'Sıkı tutunun; hızla yola çıkıyoruz. Stacey istasyona dönmemizi istiyor. Hemen.'

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

"Pekâlâ Stace, elinde ne var? Kim ekip odasına girerek konuştu.

Dawson'ın yokluğunu fark etti ve onun yolda olduğunu varsaydı.

Rekor sürede geri dönmüşlerdi. Bryant'ın hız sınırını bir ya da iki kez aşmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Woody'nin etkinin her iki yönde de işe yarayabileceğini fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Değerli zarfı aldı ve masasının çekmecesine yerleştirdi. Şimdi zamanı değildi.

Şu anda tüm dikkatini başka bir yere vermesi gerekiyordu.

"Burada bir davam var, Şef. Üç kurbanımızın da sevdiklerini ilgilendiriyor. Tamamen tesadüf olabilir ama Harold Howard yargıçtı. Mitchell Brightman savcıydı ve Geraldine Hall da CPS için uzman psikiyatrik tanıktı.

"Kev nerede? Kim sordu. Evin dolu olmasını tercih ederdi, böylece Stacey'nin öğrendiği her şeyi sadece bir kez söylemek zorunda kalırdı. Ama sonsuza dek bekleyemezdi.

Stacey başını salladı. "Henüz dönmedi.

Birkaç saat önce Stacey'ye yardım etmek için ofise dönmesini istemişti. Görünüşe göre o ve çavuş başka bir konuşma daha yapacaklardı.

"Dava neydi? Kim oturarak sordu.

Stacey yutkundu ve Kim kendini olacaklara hazırlamaya çalıştı. "Luke Sweeney Aralık 2007'de sınıf arkadaşı Casey Rudd'ı okuldan eve dönerken kaçırdığında on dört yaşındaydı.

Ailesinin geri kalanı uzaktaydı ve yolun aşağısında yaşayan bir teyzenin himayesi altındaydı. Neredeyse on beş yaşındaydı,' diye açıkladı Stacey.

Kim devam etmesi için başıyla onayladı.

"Onu beş gün boyunca bahçedeki kulübede esir tutmuş ve hatta aramaya yardım etmiştir. Aslında arama toplantısındaki davranışlarını fark eden ve daha fazla araştırmaya karar veren sivil bir polis memuruydu. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve aileye bakıp duruyordu. Arama talimatlarını dinlemedi ve yaklaşık yirmi dakika sonra ortadan kayboldu.

Gönüllüler arasında sivil giyimli memurların bulunması ve herhangi bir garip ya da dengesiz davranışın gözlemlenmesi bilinen bir süreçti. Bazı suçluların egolarını ve başarı duygularını beslemek için eyleme yakın kalmaktan hoşlandıkları da biliniyordu.

Stacey devam etti. "Kurban beşinci günde bulundu. Stacey devam etmeden önce bir an durakladı ve gözlerini kapattı. "Şiddetli bir şekilde tecavüze uğramıştı ve tıbbi personel vücudunda yüz elliden fazla ayrı yaralanma bölgesi saydı.

Kim içinde büyüyen dehşeti hissedebiliyordu. Bryant önündeki duvara baktı.

"Kulübede işkence aleti sıkıntısı yoktu. Küçük parmağını kesmiş, bileğini mengeneye sıkıştırmış ve göz kapağına bir pense asmıştı.

Kim elini kaldırdı. Safra boğazının arkasına doğru yükseliyordu. Stacey mesajı almıştı. 'Diğer yaralanmalar arasında çimdik izleri de var, ısırık izleri, çürükler ve bıçakla açılmış kesikler. Susuz kalmış ve ölmek üzereydi.

Bryant hâlâ ekrana bakmadan, "Şimdi hatırlıyorum," dedi. "Uzun süre yaşamadı.

Stacey başıyla onayladı. "Hastanede hem yaralarıyla hem de kirli aletlerden kaynaklanan enfeksiyonlarla savaşarak beş hafta geçirdi. Sosyal medyada kimliği ifşa edildi ve yaşadıklarına rağmen her zamanki gibi troller ve nefret mesajları aldı, iğrenç şakalardan bahsetmiyorum bile. Haber akışı aletlerin ve kopmuş parmakların resimleriyle doluydu.

Stacey bakışlarını ekrandan kaldırdı ve Kim başına gelecekleri zaten biliyordu.

"Dava duruşmaya çıkmadan önce intihar etti.

Kim, bu çağda ömür boyu anonimliğin nasıl kullanıldığını merak ederek başını salladı.

Ellerinin kendi iradesiyle kenetlendiğini hissetti. Bir masum hayat daha kaybolmuştu.

Derin bir nefes aldı. Ne yazık ki şu anda ona yardım edemezlerdi. "Peki ya Luke Sweeney?

Kim kafasında hesaplamalar yapıyordu. Dokuz yıl. Şimdi çıkmış olabilir mi?

"On beş yıldan az olmayan bir cezaya mahkum edildi. Üç yıl önce zatürreden öldü.

Kim vücudunda buna üzülecek bir kemik bile bulmakta zorlanıyordu. Aklı hâlâ günlerdir fiziksel ve zihinsel olarak terörize edilen genç kızdaydı.

Stacey devam etti. "Geraldine Hall onun akli dengesinin yerinde olduğuna ve hafifletici bir neden olmadığına dair ifade verdi. Psikolojik olarak herhangi bir şekilde yetersiz olduğunu düşünmedi.

"Yani, o olmadığını biliyoruz," dedi Bryant, bariz olanı

söyleyerek. Kim kaşlarını çattı. "Peki ya ailesi?" diye sordu.

"Ebeveynler ve diğer iki çocuk - bir erkek ve bir kız - kasabadan kovuldu. Luke'un bilgileri ortaya çıktı ve ailesi yerel halkın tiksinti ve öfkesinin odağı haline geldi. Çocuklar dövüldü ve ebeveynler gittikleri her yerde yumurta yağmuruna tutuldu ve tacize uğradı. Luke'un tutuklanmasından sonraki ilk ay boyunca polise on yedi telefon geldi. Şikayetler arasında posta kutusuna dışkı atılması, iki camın kırılması ve bacadan havai fişek atılması da vardı.

"Yani aile üyeleri acı mı çekti? Kim sordu.

Hepsi bir an için sessizliğe büründü ve korkunç olaylar kataloğunu incelediler.

Önce Kim konuştu. 'İlk cinayet mahallinde Jason Cross'un DNA'sı var ve onu ikinci cinayetin ailesiyle ilişkilendirebiliriz. Kahretsin, onunla gerçekten konuşmamız gerek.

Dawson kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde ofise girdi.

'Eğer Jason Cross'tan bahsediyorsanız, kimse onunla konuşmayacak. Bu arada geciktiğim için özür dilerim patron.

"Bize katılman ne güzel Kev," diye tersledi. "Şimdi bu Jason Cross meselesi de neyin nesi?

"Onunla konuşmak için hastaneye uğradım. Bryant
nefesinin altında küfretti.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun? Kim öfkelendi. "Onun yasak olduğunu biliyorsun.

Sadece Stacey şaşırmamış görünüyordu. Bilgisayar ekranında kaşlarını çatmakla meşguldü.

Dawson başıyla onayladı. 'Evet, biliyorum, üzgünüm patron ve azarımı daha sonra almaktan mutluluk duyarım. Ama adam gitti. Bu sabah kendini taburcu etti ve avukatı bile nerede olduğunu bilmiyor.

'Kahretsin,' dedi Kim. 'Baş şüphelimiz lanet olası saatlerdir tekrar dolaşımda ve kim bilir ölüm listesinde sırada kim var.

"Aileden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz, Şef? Bryant sordu.

Kim hayal kırıklığıyla, "Herhangi biri olabilir," diye cevap verdi. Ellerinde bir bağlantı vardı ama bu onları gerçek katilin kimliğini belirlemeye yaklaştırmıyordu.

"Kahretsin," dedi
Stacey. Bütün gözler
ona döndü.

"Patron, az önce bulduğum şeyden
hoşlanmayacaksın. Kim meslektaşının sesindeki
titremeden hoşlanmamıştı.

"Sıradakinin kim olabileceğine dair bize bir ipucu verebileceğini düşünerek davadaki kilit personele bakmaya devam ettim.

Stacey, tam önünde duran şeye hâlâ inanamıyormuş gibi ekrana baktı.

"Stace, sorun ne? Kim sordu.

"Soruşturma memuru, patron. Luke Sweeney'i tutuklayan kişi Woody'ydi.

BÖLÜM SEKSEN ÜÇ

"Martha, kiminle toplantı yaptığı umurumda değil," diye bağırdı Kim. "Onunla hemen konuşmam gerek.

"Süper'i rahatsız etmemem konusunda kesin talimat aldım-" "Etmezseniz bir memurun hayatı tehlikeye girer.

Kim artık bekleme müziğiyle konuştuğunu fark etti.

Üç saniye sonra Baldwin'in sinirli sesi kulağına geldi. "Stone, ne oluyor-?

'Efendim, DCI Woodward'ın ya da torununun hayatının tehlikede olduğuna inanmak için nedenlerim var. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor.'

Onun dikkatini çektiğini biliyordu.

"Özetleyin," diye talimat verdi, sertçe.

'Kurbanların ailelerinin bağlantılı olduğu bir dava üzerinde çalışıyoruz. Adamımız, kurbanlarının en çok sevdiği insanları öldürüyor. Geride kalanlara işkence ediyor. Onların ölmesini istemiyor. Canlarının yanmasını istiyor. Olayla ilgili davayı belirledik ve şu ana kadar savcı, bilirkişi ve hakim elimizde. Tutuklayan memur Woo-DCI Woodward'dı.

Tamam, Stone. Dava sonuçlandı. DCI Galler'de, Welshpool yakınlarında. Orada bir karavanı var. Yerel polisle temasa geçip kontrol etmelerini sağlayacağım. Cep telefonunu aradığınızı varsayıyorum.

"Görünüşe göre kapsama alanı yok, efendim," dedi, hala sürekli ulaşmaya çalışan Bryant'a bakarak.

'Evet, bu yüzden orayı seviyor. Size ve ekibinize yola çıkmanızı öneririm. Sizi takip etmesi için bir ekip oluşturacağım ama yola koyulun.

"Evet efendim," dedi şaşkınlıkla. Umduğundan çok daha yardımsever davranmıştı. Bir kez olsun kaba davranmasına gerek kalmamıştı.

"Pekâlâ çocuklar," dedi ceketini kaparken. 'Bu gece için planınız varsa iptal etmelisiniz. Kırlara doğru bir gezintiye çıkacağız.

Herkes onu kapıdan çıkarken takip etti ve o da sırtını onlara döndüğü için mutluydu.

Sadece küstahlığının korkusunu örttüğünü umuyordu.

Bir kez olsun destek gönderdikleri için memnun

olmuştu.

Çünkü şu anda kime ya da neye doğru gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM SEKSEN DÖRT

Baldwin telefonu bıraktı ve gülümsedi. Martha tükenmez kalemi hazır bir şekilde oturuyordu.

"Efendim, ben...?

'Hayır, Martha iyi olacak,' dedi ve ofisine doğru ilerledi.

DCI Woodward, birkaç yıl boyunca onu yönettikten sonra bile bu kadını nasıl kontrol edeceğini asla çözememişti. Bunu sadece birkaç gün içinde çözmüştü: ona duymak istediklerini söylemek, onu eğlendirmek.

"Efendim? Martha sordu.

"Yerel polisi arayın ve bir göz atmalarını isteyin, sonra da adresi Stone'a gönderin. Dudaklarının yukarı kalktığını hissetti. 'Woodward, tüm CID ekibi tatil evinin kapısında belirdiğinde büyük bir sürprizle karşılaşacak. Hak ettiğini buldu. Sokak köpeğini nasıl kontrol edeceğini biraz daha iyi öğrenmeliydi.

Martha telefonu kaldırmış, çevirmeye hazırlanıyordu. "Peki ya destek ekibi?" diye sordu.

Güldü. "Az önce bana söylediklerinden sonra ona iki PCSO ve bir özel polis memuru göndermezdim.

Martha soru sorarcasına ona baktı.

'Bu kadın bize her yıl bir servete mal oluyor. Bu vahşi kaz avına bir destek ekibi göndermeyeceğim. Cinayetleri işleme nedeni bir adım geride kalmış gibi görünüyor ve kimin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Boş yere yaygara koparacak ve Pazartesi sabahından itibaren yine Woodward'ın sorunu olacak.

Asistanı ikna olmuş görünmüyordu. "Ama ona söylediniz-

Martha. Orada bir şey yok. Stone'un elinde bir katilin kurbanının en yakın akrabasını öldürdüğüne dair belirsiz bir teoriden başka bir şey yok. O kadar ince ki onunla dişlerimi karıştırabilirim.'

Tereddüt etti. Hayır. Doğru kararı vermişti. Verdiği talimattan memnundu.

Ofisine döndü ve kapıyı kapattı. Gelecek hafta yapılacak bütçe toplantısına hazırlanmak için hala onu bekliyordu.

Artık müfettişe duymak istediği her şey söylendiğine göre, onu bir daha rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM SEKSEN BEŞ

Alex yatağa uzandı. Üzerinde bir kayıp hissi vardı.

Duygudan, bağlılıktan ya da sevgiden doğan bir kayıp değildi. Yeni bir araba almaya karar verdiğinizde yaşadığınız türden bir kayıptı. Eski arabanın bir zamanlar size nasıl hissettirdiğini hatırladığınızda bir kayıp duygusu yaşarsınız.

Kim Stone'u bir daha göremeyeceğini bilmenin hayal kırıklığı vardı ve aralarındaki ilişkiden ne kadar keyif alsa da özgürlüğü her şeyden önce gelmeliydi.

Son birkaç saat içinde limonları limonataya dönüşmüştü. Fotoğraf gitmişse ne olmuş yani? Kadın fotoğrafın tadını çıkarmaya bile fırsat bulamayacaktı. Ve Ruth ölmemiş olsa da, olması gerektiği gibi, kadın muhtemelen bir temyizde ona karşı konuşamayacak kadar korkmuştu. Yeterince iyi, diye düşündü.

Özgürlüğünün önündeki diğer tek engel dedektif müfettişti. Bu da yakında çözülecekti.

Gözlerine yakın bir yerde bir gözyaşının kıpırdanmaya başladığını hissetti.

En sevdiği arkadaşını kaybettiği için ağlayacak mıydı? Gülümsedi ve kaşıntı gibi görünen bir şeyi sildi.

Tabii ki gözyaşı dökmezdi. O bir sosyopattı ve sadece kendisi için gözyaşı dökerdi.

BÖLÜM SEKSEN ALTI

Dyfed-Powys Polisi tarafından gönderilen ekip aracı saat 8.47'de bölgeye girdi.

Her iki polis memuru da camlarını indirip dinledi. "Tam olarak ne arıyorduk Çavuş?" diye sordu PC Jones.

Omuz silkti. "Yirmi yedi numaralı karavanın etrafında herhangi bir hareketlilik var mı? Bilmiyorum.

Birinin birini arıyor olabileceğine dair belli belirsiz bir fikir. "İyi ki sakin bir gece, ha?

"Uzun sürmez.

Polis memuru Jones homurdandı. Cuma gecesiydi ve şehir merkezlerine yapılacak çağrılar için geri sayım yapıyorlardı. Yerel küçük kasabalar Cardiff ya da Swansea gibi değildi ama eğer bir bar ya da kulüp varsa genellikle sorun çıkıyordu. Bunun gerçek bir sorun, düşmanlar ya da somut bir şey için kavga eden insanlar olması gerekmiyordu. Ağır bir gecenin sonunda iki en iyi arkadaş birbirlerine yedi tekme atabilirdi.

Çavuş arabayı durdurup motoru kapatırken PC Jones, "Bunlar çift sayılar," dedi.

İkisi de dinledi ve sonra birbirlerine baktılar. "İş bitti mi? Polis memuru Jones sordu.

Çavuş Hunter arabasının kapısını açtı. "Hazır buradayken araziyi de kontrol edebiliriz.

Arada sırada yanan bir küre ışık temel aydınlatmayı sağlıyordu ama çavuş el fenerini açtı ve sağa sola hareket ettirerek parlattı.

Polis memuru Jones arkasından iç çekti. Diğer polis güçleri tarafından rastgele gezilere gönderilmek gecesinin en önemli olayı değildi. Dürüst olmak gerekirse, bir itiş kakış için can atıyordu.

"Bu o mu? Çavuş Hunter sordu.

Bir adım öne çıktı ve numarayı aradı. Başıyla onayladı.

Çavuş el fenerini karavanın ön cephesine tuttu.

İçeriyi hiçbir ışık aydınlatmıyordu. Karavanı boydan boya yürüdü ve el fenerini arkasına tuttu.

Memur Jones diğer tarafa doğru ilerledi ve ışığını altına tutmak için eğildi. Birkaç katlanmış şezlong ve eski saksılardan başka bir şey yoktu.

'Burada bir şey yok, Çavuş,' dedi.

"Evet, kapıyı çalarız ve sonra ararız.

Polis memuru Jones kapıya doğru iki metal basamak çıktı ve kapıyı çaldı.

Ses, karavanın sessizliği boyunca ilerledi. Polis memuru Jones bir adım geri çekildi ve bu alıştırmanın anlamsızlığına hayret etti.

Burnunu kırıştırıp başını sallayan çavuşa baktı. 'Bu kadar zaman kaybı

yeter. Sanırım bunu West Midlands aradı.

yanlış.'

Telsizini çıkardı ve rapor edilecek bir şey olmadığını söyledi.

BÖLÜM SEKSEN YEDI

Dedektif Başmüfettiş Woodward yerdeki pozisyonundan kıpırdayamıyordu.

Meşale ışığının pencerelerin üzerinden geçtiğini görmüştü. Rahatlayarak ağlayacak gibi hissetmişti. Birilerinin neler olduğunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama sadece birileri geldiği için şükrediyordu.

Her hırdavatçıda bulunan plastik bağları tekrar çekti. Renkli, ucuz ve iğrençtiler ama aynı zamanda çok da güçlüydüler.

Ayak bileklerini birbirine bağlayan bağ da ocağın ayağına dolanmıştı ve elleri arkadan zincirlenmişti. Karavanın içinden sesler geldiğini biliyordu ve her kimse onu duyabilsin diye tekmelemeye çalıştı. En ufak bir ses onları varlığından haberdar edebilirdi.

Arkadaki küçük yatak odasından bir meşale ışığı daha parlıyordu. Lissy'nin odası. Onu düşünmek, vücudunu yeniden çılgın bir solucan gibi sarsmasına neden oldu.

Ağzına sıkıştırılan ıslak bez, bağırmasını engelledi.

Meşale ışığı söndü.

Gitme, diye bağırıyordu aklı. *Torunum ellerinde. Lütfen, gitme.*

Hâlâ tam olarak ne olduğundan emin değildi. Lissy televizyonda bir çizgi film izliyordu ve o da akşam yemeği tabaklarını temizliyordu. Sadece çöpleri çöp kutusuna atmak için dışarı çıkmıştı.

Sonra uyandığında ağzının tıkalı ve bağlı olduğunu gördü.

Yedi yaşındaki Lissy'yi kelebekli pijamalarıyla hayal ederken bir kez daha bağları zorladı. Sahip olabileceği tek torunu. Oğlunun ölümünden beri onun için her şeydi.

Kız kaçırılmıştı ve onu koruyacak gücü yoktu. Babasının tutkusunu ve büyükannesinin zarafetini miras almış olan sevgili tatlı Lissy'sini. Çocukta her gün ikisini de görüyordu.

Karısının ölümünden bu yana geçen iki yıl içinde daha da yakınlaşmışlardı. Ve Marion'un beş yıllık kanser savaşına yenik düştüğü o gün, Lissy hiç konuşmadan onun kucağına tırmanmış, kollarını boynuna dolamış ve ona dileyebileceği en sıcak ve rahatlatıcı sarılmayı sunmuştu. Cömert gelini, Lissy ve onun arasındaki özel bağdan hoşlanıyor ve bunu aktif olarak teşvik ediyordu. İşi dışında sahip olduğu tek şey oydu.

Duygularını kontrol etmekte zorlandı ve tekrar bağları koparmaya çalıştı.

Arabanın uzaklaştığını duyduğunda vücudu hayal kırıklığı, öfke ve korkuyla sarsıldı.

Motorun sesi azalırken torununu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM SEKSENSEKIZ

Kim bu hız karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu. Sanki saatlerdir arabanın içindeymişler gibi hissediyordu.

Bryant Bridgnorth'a giden karanlık, dolambaçlı dar şeritleri dikkatle aşmıştı. Much Wenlock'a doğru açılmış ve ardından Shrewsbury çevre yolunda trafiğe takılmıştı.

Stacey, Jason Cross'un izini bulmaya çalışıyordu ve Dawson birkaç dakikada bir Woody'nin telefonunu çaldırıyordu.

Telefonu çaldığında öfkesini en iyi nasıl dindirebileceğine karar verme aşamasındaydı.

'Taş,' diye cevap verdi.

Dedektif Müfettiş, ben Martha. Kamp alanının adresini aldım. Hazır mısınız?'

Kim arkasından Stacey'e seslendi ve Martha'nın ona okuduğu gibi okudu. "Yerel güçler katıldı mı? Kim sordu.

Martha, "Rapor edilecek bir şey olmadığını doğruladılar," diye cevap verdi. Kim başını salladı.

Ne kadar sert bakmışlardı?

"Yolda bir ekip var mı?" diye sordu.

Martha, "Başkomiserin tüm talimatlarını yerine getirdim," diye onayladı.

"Teşekkür ederim Martha," dedi Kim. Bir duraklama oldu.

'Dedektif Müfettiş. Dikkatli olun,' dedi Martha aramayı sonlandırmadan önce.

Kim cebine koyduğu telefona kaşlarını çatarak baktı. Konuşmada tanımlayamadığı bir ton vardı. Başını iki yana salladı. Hayal gücü onu çıldırtıyordu.

"Bryant, hangi cehennemdeyiz?" diye sordu.

'Shrewsbury çevre yolundan çıkmak üzereyim,' diye cevap verdi. "Miles, Bryant?

"Yirmi, yirmi beş mil.

"Kenara çek," dedi, emniyet kemerini çözerek.

"Şef, cidden, iyi bir fikir değil.

"Bryant kenara çek yoksa karşıya geçip kucağına oturacağım.

"Şef, ben hız sınırını aşmıyorum. Bu güvenli değil-'

Bryant, çek üzerinde Şimdi veya sen olabilir söyle o için Woody at torununun cenazesinde.'

BÖLÜM SEKSEN DOKUZ

Woody far ışığının cam panelin üzerinden geçtiğini gördü. Hemen dışarıda bir arabanın motoru durdu. Araba kapıları birbirine çarptı. Kaç tane olduğunu anlayamadı. İlk aklına gelen, daha önceki ziyaretçilerinin geri döndüğü oldu. Bağları gererken hızlı düşünmeye çalıştı. Başı kapıdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Kafasını cama vurabilirse dışarıda kim varsa duyabilirdi.

Tekrar denedi ama ocağın ayağının etrafındaki bağlar yerinden oynamadı.

"Buradayım," diye bağırdı her hecesini yakalayan ve engelleyen tıkaca karşı.

Ona yardım edebildikleri sürece kim oldukları umurunda değildi. Her an Lissy'yi ondan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Eğer ona bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

Pencerelerin etrafında yine bir ışık parladı. Kişinin nereye gittiğini görmek için gözleriyle takip etmeye çalıştı. Diğer taraftan bir meşale daha parladı. Işınlar karanlığın içinde birbirini kesiyordu.

Bu sefer o kadar kolay pes etme, diye sessizce yalvardı. *Ben buradayım ve torunum tehlikede.*

Bir ses duydu.

Birden fazla.

Ses tonlarında ona ani bir umut veren bir aciliyet vardı. Eğer daha önce gelenlerle aynı kişilerse, belki de bu sefer bir şeyler biliyorlardı.

yanlıştı. Tek istediği bu lanet bağlardan kurtulmaktı, böylece gidip torununu bulabilecekti.

İronik bir şekilde, şu anda olmasını istediği tek bir kişi vardı ama mucizelere inanmak bir dedektif başmüfettişe göre bir davranış değildi.

Ve sonra onun sesini duydu.

DOKSANINCI BÖLÜM

Kim, "Kev, beni oraya nasıl soktuğun umurumda değil, sadece yap," diye tersledi.

Karavan, dört araba kapısı da kapanana kadar zifiri karanlıkta, sessiz bir şekilde durdu. Diğer karavanlarda ışıklar yanıyordu ama bu karavanda yanmıyordu.

Dawson kapıyı sertçe tekmeledi ama yerinden kımıldamadı. Bryant onun yanına geldi ve birlikte tekmelediler ama hiçbir şey olmadı.

Bryant arabaya doğru koştu ve bir levyeyle geri döndü.

Kapı ile çerçeve arasına sıkıştırdı ve kapıyı açtı.

Kim el fenerini karanlığa tuttu. Fener, mekânın karşı tarafındaki banket oturma alanına düştü.

Etrafa ışık saçtı.

Işık patronunun bağlı ellerinin üzerine düştüğünde, 'Aman Tanrım,' diye bağırdı.

İçeri girdi ve sol tarafına baktı. Işık düğmesini tıkladı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Woody'nin ağzındaki tıkacı çıkarırken ekibi karavana doluştu.

"Stone, nasıl olur-?

"Kız onda mı, efendim?" diye sordu aceleyle.

Woody başını salladı ve ancak o zaman sol kulağının arkasından sızan kanı gördü.

"Stace, sinyal var mı?

"Hemen hemen, patron.

"Derhal bir ambulansa ihtiyacımız var.

Dawson mutfak çekmecesinden bir bıçak aldı ve bağları kesmeye başladı. "Ne oldu efendim? Kim sordu.

'Arkadan vurdular,' dedi, ayağa kalkmaya çalışarak.

Elbette öyleydi. Woody'nin boyu ve çevresi ile önden zorlu bir rakip olacaktı.

"Olduğun yerde kal," dedi elini onun koluna koyarak. "Saygısızlık etmek istemem efendim ama bize yardım edemezsiniz.

'Stone, beni hemen bu bağlardan kurtar. Torunum-'

Efendim, lütfen. Başınızdan yaralanmışsınız. Lissy gideli ne kadar oldu?'

"Yirmi dakika, belki biraz daha fazla.

Etrafına bakındı. Destek ekibi gelene kadar sadece dördü vardı.

Seçenekleri sınırlıydı.

'Stacey, DCI ile burada kal ve destek ekibini takip et. Yerel yetkilileri de arayın. Yardım edebilirler.' "Anlaşıldı patron.

Bryant DCI'ın ayağa kalkmasına yardım ederken Dawson mutfak rulosuna uzandı.

Cüssesi sallansa da Bryant onu kanepede sabit tutmayı başardı.

Kim çabucak düşündü. Katil genç Tommy'yi kaçırma noktasından çok uzağa götürmemişti.

"Pekala Bryant, bulabildiğin her kapıyı çalmanı istiyorum. Hâlâ buradalarsa, dışarı çıkamazlar. Giriş ve çıkışların etrafında geçici bir çevre oluşturmak için sakinleri kullanın. Onlar buradaki yabancıları bizden daha iyi tanıyacaklardır.

Sitede herhangi bir seviyede güvenlik kamerası olup olmadığını merak etti ama gidip kontrol edecek kimse yoktu. Şu anda desteğe ihtiyacı vardı.

"Stone, torunumu bulmak için yardıma ihtiyacım var.

"Efendim, lütfen sizi zapt etmek zorunda bırakmayın beni," dedi yarı ciddi bir şekilde. "Şimdi bana Lissy'nin ne giydiğini söyleyebilir misiniz?

"Kelebekli pijamalar ve pembe tüylü terlikler.

'Efendim, bu sitenin düzenini biliyorsunuz, lütfen buraya geldiklerinde destek ekibini bilgilendirin. Arama yaparken onların yardımına ihtiyacımız olacak.

Meslektaşına döndü. "Ama şimdilik Kev, sadece sen ve ben varız.

BÖLÜM DOKSAN BİRİ

Kim'in anlayabildiği kadarıyla kamp alanı iki bölüme ayrılmıştı. Ana girişe en yakın olan üst yarı, sıraları ayıran çakıllı bir yolla yan yana oturan karavanlardan oluşuyordu.

Tek izli asfalt bir yol, sahanın alt kısmına doğru ilerliyordu.

"Nereden başlayacağız patron?" diye sordu Dawson asfalt yolda bir çatala vardıklarında.

Alanın bu kısmında aydınlatma çok daha az belirgindi. Hala küre lambalar vardı ama aralarındaki mesafe çok daha fazlaydı.

Bakımlı çimleri ve eşit aralıkların tekdüzeliğini geride bırakmışlardı.

Şimdi sık ve kalın ağaçlarla birbirinden ayrılmış, kıyılara inşa edilmiş kulübelerin bulunduğu geniş bir alana giriyorlardı. Bütün evler karanlıkta olduğu için fark edilmeleri daha zor görünüyordu. Alanın tepesindeki sakinlerin meraklı konuşmaları çoktan geride kalmıştı.

"Patron, sola bak, şuraya.

Gözleri hâlâ karanlığa alışmaya çalışıyordu ama ay, yolun dibindeki sık ağaçlık alanı aydınlatmak için bir çeyrek kadar dışarı çıkmıştı.

Site sahibi ormanın sağında bir göl olduğundan bahsetmişti.

Kim, yoldaki çatalın dairesel bir rota izleyerek ormanın kenarındaki aynı yere ulaştığını görebiliyordu.

"Tamam Kev, sen sağa git, ben sola gideceğim ve ormanda bir yerde buluşacağız.

"Patron, güvenliğimiz için birbirimize destek olmamız gerekmez mi?

Kim, 'Şimdiden çok fazla avantajı var,' dedi. 'Ve meşaleni gölün etrafına kadar tutmayı unutma. Ne giydiğini hatırlıyor musun?'

Dawson yutkundu ve başını salladı. Bu ikisinin de düşünmek istemediği bir düşünceydi ama bir çocuk öldürülmüştü ve Lissy için çok geç kalmış olabilirlerdi.

Döndüler ve farklı yönlere doğru gittiler.

İleriye doğru attığı her adım onu karanlığın içine daha da sokuyordu. El fenerini sağa sola ve etrafına tuttu. Yol her iki taraftaki kulübeleri kesiyordu. Solunda, hafif eğimli bir bankın içindeydiler. Sağında ise etrafları ağaçlarla çevriliydi ve ön cepheleri göle bakıyordu.

Kim ayaklarının dibinden bir şey geçerken durakladı. Sık yeşil defne ağaçlarının arasında kaybolan bir tavşanın beyaz kuyruğunu bulana kadar el feneriyle onu aradı.

Ormana doğru ilerlemeye devam etti. İçindeki her içgüdü kaçmak istiyordu ama yedi yaşındaki bir kız çocuğu her yerde olabilirdi, yaralı ya da daha kötü durumda yatıyor olabilirdi.

Ormanın kenarındaki son kulübede ağaçların girişini aydınlatan çift fener vardı. Kim, açıklığa adım attığında elinde sadece el fenerinin olacağını biliyordu.

Kurumuş dal parçalarının üzerinde bir şey ses çıkarırken onu ayağının etrafında salladı.

Bir ağaç dalı yüzüne tokat gibi çarptı. O da öfkeyle tokadı uzaklaştırdı.

Ormanın ortasından geçen patikayı takip ediyordu ama her iki tarafta da aranabilir alanlar olduğunun farkındaydı.

Yukarıda bir yerden bir baykuş uyarı sesi duyuldu ve Kim yüksek sesle küfretti.

Tanrım, ona her gün West Midlands'i ver. Black Country'de çok fazla doğa yoktu ve bu Kim için iyi bir şeydi. Kırsal kesim kadar korkutucu bir yer değildi.

Kim ayağının altında yumuşak bir şey hissetti. Kısa bir an için bir tavşana basıp basmadığını merak etti. Bir çift kulak ve kabarık bir kuyruk görmeyi umarak feneri aşağı doğru tuttu.

Çok ama çok daha kötü olduğunu görünce nefesi kesildi.

Kanla kaplı pembe bir terliğe bakıyordu.

BÖLÜM DOKSAN İKİ

Dawson'ın fener ışığı ondan önce ona ulaştı.

"Tanrım, patron, iyi misin?

Onun adını olabildiğince yüksek sesle haykırmıştı.

Katil hâlâ buradaysa, bölgeden ayrılmaları mümkün olmayacaktı. Şu anda tek endişesi Lissy içindi.

Kim terliği sıkıca tutarak, "Buralarda bir yerde," dedi. Dawson,

"Şu anda keşke bir koklayıcı köpeğimiz olsaydı diyorum," dedi.

Kim de aynı fikirdeydi.

'Tamam, bu ormanda ilerlemeye devam etmek istiyorum ama yavaşça. Ve onun adını söyleyeceğim. Sen sola bak, ben sağa bakacağım.

İki adım öne çıktılar. "Lissy,"

diye seslendi Kim.

Durdular ve herhangi bir yanıt için dinlediler. Hiçbir şey yoktu.

Üç adım daha. Yanından bir şey geçerken Dawson sıçradı. 'Sakin ol.

Bunlar tavşan,' dedi, sanki bir tür tavşanmış gibi. Uzman.

"Lissy," diye tekrar seslendi.

Hiçbir şey söylemedi.

Kim midesindeki bulantının arttığını hissetti. Her geçen an ona torununun ölü bedenini Woody'ye götüreceğini söylüyordu.

"Patron," dedi Dawson.

"Biliyorum," diye fısıldadı. İkisinin de içindeki umut ölüyordu.

Dört adım daha attılar ve durdular. Kim ormanın bitimine yaklaşık yirmi metre kaldığını görebiliyordu.

"Lissy," diye

seslendi Kim.

Hiçbir şey.

"Patron, yapmalı mıyız-?

"Sus," dedi kolunu tutarak. Bir şey duymuştu. Alçak ve zayıftı ama bir sesti.

"Lissy," diye tekrar seslendi.

Bir fısıltı Kim'in kalbini yerinden oynattı.

"Lissy, buradayız," diye seslendi Kim. "Seni bulmaya gidiyoruz.

Solundan bir fısıltı daha duyuldu. Patikadan çıktı ve el fenerini kullanarak bacaklarını yakalamaya çalışan çalı çırpıyı kırbaçladı.

Ayaklarını daha yükseğe kaldırdı ve onu ezdi. "Lissy,

geliyoruz tatlım.

Yanıt yok.

Kim paniğin midesinde hak ettiği yeri aldığını hissetti. Eğer çocuğun bilinci gidip geliyorsa, durumu kötü olmalıydı.

Kim ısrarla, 'Yine o tarafa doğru parla, Dawson,' dedi.

Meşalesi, etrafındaki yeşilliklerden daha hafif bir şeyin üzerinden

geçmişti. "Lissy," dedi Kim, ona doğru ilerleyerek.

Dawson el fenerini şekle doğru tuttu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Kim. Gözleri yerdeki manzarayı kaydederken eliyle ağzını kapattı.

BÖLÜM DOKSAN ÜÇ

Stacey rahatsız bir şekilde, "Efendim, lütfen yerinize oturun," dedi. Hiyerarşik besin zincirinde Woody ona ulaşmadan önce en az iki rütbe yemek zorundaydı. Yaptıkları tek bir doğrudan konuşmayı bile hatırlayamıyordu. Ve şimdi onu sakin tutmaya çalışıyordu.

'Ben fazladan bir bedenim, Memur Bey. Yardım
edebilirim,' diye tersledi. "Efendim, sizi sağlık
görevlilerine kontrol ettirmemiz gerekiyor.

"Ben gayet iyiyim," dedi ve ona bir başka patronunu hatırlattı.

Yürüyüşü ve rengi uyuşmuyordu: adımları iki kez duraklamıştı ve gözlerinin akı kan çanağına dönmüştü.

"Efendim, size ne yapacağınızı söylemekte bir sakınca görmediğimi söylemek istiyorum ama sizin ve Lissy'nin iyiliği için burada kalmanız istendi," dedi. Bir öfke seli ve 'disiplin duruşması' ile biten birkaç kelime bekliyordu.

"Nerede bu destek?" diye tersledi.

Stacey telefonunu çıkardı. Belki de destek ekibi ilerlerken onu birkaç dakika daha kontrol altında tutabilirdi.

Bryant'ın kapının dışında sakinlere talimatlar verdiğini duydu ve birden büyük patrona bakıcılık yapma görevinin ona verilmiş olmasını diledi.

İstasyonu aradı. Hemen kendini tanıttı ve operasyon emriyle ilgili bir ilerleme raporu istedi.

Anahtar seslerini duydu. Bir duraklama. İkinci bir tuş
sesi. "Burada destek ekibiyle ilgili bir şey yazmıyor.

Stacey kaşlarını çattı. Normalde ona bilgiyi saniyeler içinde vermeleri gerekirdi. Operatöre olay numarasını netleştirdi.

Operatör kısa bir süre sonra, "Olay bende, Memur Bey," diye cevap verdi. 'Tam olarak nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı görebiliyorum ama destek için herhangi bir operasyon emri yok.

Stacey yutkundu ve Woody'nin onu çok yakından izlediğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu, kadın aramayı sonlandırmadan

önce. "Emir yok efendim," diye cevap verdi.

Yüz ifadesi yerini şaşkınlığa

bıraktı. "Bunu Stone mu istedi?"

diye sordu. "Elbette," dedi kadın.

Sola doğru sallanarak, "Doğrudan Baldwin'e mi gitti?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye onayladı, şimdiye kadar yaptığı en garip konuşmalardan birine girerken.

Farkındalık gözlerine sızdı ve onu öfke izledi. "Eğer Lissy'ye bir şey olursa o piçi kendim öldürürüm.

Kendini ayakta durmaya zorladı ve Stacey uzanıp ona destek olmak zorunda kaldı.

Ambulans sireninin giderek yaklaştığını duyabiliyordu. Sadece birkaç dakika daha ve onu tehlikeden uzak tutmak için biraz yardım alacaktı.

'Gidip yardım etmeliyim. Lissy'yi arayan kimse yok.'

Stacey onun paniğini ve dışarıda arama yapma zorunluluğunu anlıyordu ve patronu şu anda savunmasız bir durumdaydı. Onu bırakmak ve herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Evet, patron ve Kev dışarıda tek başlarına arama yapıyorlardı ama Stacey sarsılmış bir DCI'ın patronuna yardım edebileceği herhangi bir durum düşünemiyordu.

Ama seçenekleri hızla tükeniyordu. "Ona güveniyor musunuz, efendim?" diye sordu sessizce.

Yüz ifadesi ona cevabı verdi. "O

zaman lütfen yerine oturur musun?

BÖLÜM DOKSAN DÖRT

Kan lekesi pijama üstünün önünü boyamıştı ve Kim'e küçük Tommy'yi ve büyükannesinin söylediklerini hatırlattı. Yaprakların üzerinde kan parlıyordu.

Başının tepesinde iki topak halinde toplanmış kıvırcık siyah saçlarının altında küçük, güzel yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Dawson diz çöktü ve iki parmağını boynuna götürdü.

"Baygın ama yaşıyor.

Kim eğildi ve onun yanağına hafifçe dokundu. 'Her şey yolunda, Lissy. Artık buradayız ve güvendesiniz.'

Kim pijama üstünü yavaşça kaldırdı. Bir santim uzunluğundaki bıçak yarasından hâlâ yavaşça kan sızıyordu. Kim'in elinde kan akışını durduracak hiçbir şey yoktu ama bir şey yapmazsa çocuk ölecekti. Onu mümkün olduğunca çabuk bir şekilde çeyrek millik alanın tepesine götürmeli, yara bölgesine basınç uygulamalı ve çocuğu sıcak tutmalıydı.

Kim ceketini çıkardı ve yere serdi. Çocuğu nazikçe ceketin üzerine taşıdı ve kollarını beline doladı. Ceketin arkası biraz sıcaklık sağlarken, düğümün yaranın üstüne gelmesine odaklandı. Gerisini kendi bedeni halletmek zorundaydı.

Ceket yerine sabitlendikten sonra çocuğu kucağına aldı. Büyük bir bez bebeği tutmak gibiydi.

'Beni takip et, Dawson,' dedi.

'Önce etrafa bir göz atacağım,' dedi. "Geride bir şeyler kalmış olabilir.

Kim anlayışla başını salladı. Yakın çevrede, teknisyenler geldiğinde hâlâ mevcut olmayabilecek hayati ipuçları olabilirdi. Dawson bir profesyoneldi; olay yerini çok fazla rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu.

Dawson el fenerini ormanın girişine doğru tuttu.

Kendi feneri cebindeydi.

Asfalta çıktığında daha hızlı yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra, olabildiğince hızlı koşmaya başladı.

Zirveye çıkan uzun yokuş sola doğru kıvrılmaya başladığında Kim, "Sorun yok tatlım, iyi olacaksın," dedi.

Hızını tekrar arttırdı. Uyluklarının üst kısmındaki kaslar yanıyordu ama yavaşlayamıyordu. Hareketin sızıntının fışkırmasına neden olmaması için dua etti ama onu tepedeki sağlık görevlilerine götürmesi gerektiğini biliyordu.

Kim ona karşı hiçbir hareket hissetmiyordu ve çocuğun hâlâ yanında olup olmadığını merak ediyordu ama kontrol edecek zamanı yoktu. Bunu yapmak ona değerli saniyelere mal olacaktı.

Her saniye Lissy'nin bedenine bir kilogram ağırlık ekliyor gibiydi.

'Neredeyse geldik tatlım,' diye soludu Kim, yanıp sönen mavi ışığı görünce.

Işıklar ileride.

Tepeye yaklaştıkça yokuşun eğimi artıyordu. Önüne bir şey fırladı ve tökezlemesine neden oldu. Öne doğru savruldu ama kendini yere düşerken durdurmayı başardı.

Köşeyi döndüğünde kollarının üst kısmındaki kaslar kasılınca acı içinde haykırdı.

Bryant hâlâ sakinleri bilgilendiriyordu ama onu ilk gören o oldu.

Koşarak geçerken karavanın içine doğru 'Sıhhiye,' diye bağırdı. Elindeki kollarını onunkilerin altına soktu.

'Bırak onu, şef. Onu yakaladım.'

Kim kollarını dışarı doğru kaydırdı ve ağırlık ortadan kalkar kalkmaz kolları başının üzerine doğru yükselmek istedi. Bacakları büküldü ama karavanın girişindeki basamaklara tutundu.

İki yeşil üniformalı tatil evinden dışarı fırladı.

'Karında tek bıçak yarası: yaklaşık bir inç. Ağır kan kaybı,' demeyi başardı.

Arkadaki başını salladı ve Bryant'ın onu ambulansa taşıdığı yere doğru yöneldi.

Onun çocuğa güven verdiğini duydu: bu ona Lissy'nin hâlâ hayatta olduğuna dair umut verdi.

Woody ayağa kalkmak için kendini zorlarken karavana adım attı. Yüzünde üç yıldır görmediği kadar çok duygu vardı.

Kim, "O elimizde, efendim," dedi.

Gözleriyle adamın üstündeki kan lekesini takip etti.

Dürüstçe, "Zar zor hayatta," dedi.

"Başını sallamaya başladı. 'Taş-' 'Ambulans,

efendim,' dedi kadın, dışarıyı işaret ederek.

Ciğerleri normale dönene kadar kelimeleri minimumda tutuyordu.

Stacey odanın içinde yürürken ona yardım etmek için uzandı.

Adam ona kaba olmayan ama kesin bir bakış attı.

Stacey başıyla onayladı ve geri çekildi.

Kapının yanındaki pozisyonuna ulaştı. Durdu ve onun bakışlarına kilitlendi. Gülümsemeden önce sadece bir saniye tuttu.

Anlıyorum efendim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bugün beni dün sevdiğinizden daha fazla sevmiyorsunuz.

Dudaklarına neredeyse bir gülümseme değdi.

Torununu bulmak için acele etmeden önce, 'Haklısın Stone,' dedi.

Kim, Stacey'nin yanındaki sandalyeye yığıldı.

"Lütfen bana birinin destek ekibini arama konusunda bilgilendirdiğini

söyleyin?" "Öyle biri yok patron," dedi Stacey sessizce.

"Ne, arama mı? Kim kafası karışmış bir halde sordu. Dışarıda bir yerlerde hâlâ bir katil vardı.

"Bir destek ekibi," diye açıkladı

Stacey. "Bu da ne demek oluyor?

"Merkezi aradım," dedi Stacey. 'Herhangi bir talimat verilmedi. Destek ekibi gelmiyor.'

Piç yalan söylemişti. Onu telefondan uzaklaştırmak için şaka

yapmıştı. Kim ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Katilleri hâlâ oradaysa, Dawson aşağıda tek başınaydı.

BÖLÜM DOKSAN BEŞ

Dawson meşale ışığının karardığını görebiliyordu.

Eğitimi temel olay yeri inceleme adımlarını içeriyordu ve koşullara rağmen bunlara uyulması gerekiyordu.

Önce bölgeyi koruması gerekiyordu. Henüz etrafta kimse yoktu ama destek geldiğinde ormanın her iki girişine de memurlar yerleştirecekti. Daha sonra bir ön araştırma yapmış ve olay yeri sınırlarını belirlemişti. Bunlar daha sonra teknisyenler tarafından genişletilecekti.

Işıklandırma bir sonraki adımı etkili bir şekilde uygulamasını engellemişti. Kan kaybının olduğu bölgeyi aydınlatmak için el fenerini kullanmış ve telefonuyla fotoğraf çekmişti. Bir sonraki aşama olan olay yerini çizme işini profesyonellere bırakacaktı.

Ne yazık ki onun için arama protokollerinin çoğu birden fazla kişi gerektiriyordu. Sıra aramaları, cesetlerin bir sıra halinde düzenli olarak ilerlemesiyle gerçekleştirilirdi. Izgara araması için iki ya da daha fazla kişinin ayrı çizgi aramalarını üst üste bindirerek bir ızgara oluşturması gerekiyordu. Bir olay yerinde, teknisyenlerin merkezden başlayıp sınıra kadar düz çizgiler halinde ilerlediği bir tekerlek aramasına tanık olmuştu.

Yalnız olduğu için spirali tercih etmişti. Kan kaybının olduğu noktadan başlamış ve her dönüşte biraz daha uzaklaşarak etrafında yavaşça bir daire çizmeye başlamıştı.

Burada katile ait bir şeyler olacağını biliyordu. Sadece yeşilliklerin, elementlerin ve vahşi yaşamın arasında bulunması gerekiyordu; şimdi bulunması gerekiyordu.

Baldwin tarafından gönderilen ekipte teknisyenler yer almayacaktı. Onlar daha sonra gelecekti.

Evet, patron onu tepeye kadar takip etmesini istemişti ama bu onun anıydı. Hâlâ hafta başındaki hatasını telafi etmeye çalışıyordu. Ve bunu yapabilmenin tek yolu da işini yapmaktı. Sadece daha iyisini.

İdeal olarak, kafasındaki ampulün yanmasını ve her şeyi bir araya getirmesini sağlayacak tek bir kanıt parçası bulacaktı. Ve bunu patronuna düzgünce sunabilirdi. Şimdi tek yapması gereken onu bulmaktı.

Meşale aniden titredi ve söndü. Ormanın zifiri karanlığı etrafında boğucu bir his uyandırıyordu. Meşaleyi sallayarak son bir kez daha patlamasını sağlamaya çalıştı.

Ayaklarının dibinde futbol topu büyüklüğünde bir alanı aydınlattı.

Patronun talimatlarını sanki yanı başındaymış gibi duyabiliyordu. *Hâlâ yeterince ışık varken ormanı terk edin. Önce güvenlik.*

Dinlemesi gerektiğini biliyordu ama katil çoktan gitmişti ve açıklığa gidiş yönü hakkında kabaca bir fikri vardı.

Katilin sitenin tepesindeki polis arabasının motor sesinden ürküp Lissy'nin ölüp ölmediğini kontrol etmeden kaçıp kaçmadığını merak etti. Muhtemelen onun işini bitirmek için yeterince şey yaptığını düşünmüştü.

Meşale tekrar titredi.

"Lanet olsun," diye homurdandı karanlığa doğru, tekrar sallarken.

Meşale bir kez daha titreyerek canlandı ve adamın elinden yere düştü.

BÖLÜM DOKSAN ALTI

Kim karavandan koşarak uzaklaştı ve vücuduna emrettiği şeyi yapmasını söyledi. Yedi yaşında bir kız çocuğuyla yokuş yukarı koşmak, sahip olduğunu bile bilmediği kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Patronunun patronuna duyduğu öfkeden kurtulmaya çalıştı. Woody asla bu kadar alçakça bir şey yapmazdı. Başlangıçta hayır der ve bu işi ona bırakırdı. Bundan hoşlanmazdı ama operasyonel kararlarını gerçeğe dayanarak oluştururdu.

Stacey'i içeridekilerle ve DCI ile bırakır ve Bryant'ı aramaya yardım etmesi için getirirdi, çünkü o zaman meslektaşı şu anda aşağıda tek başına olmazdı.

Tek bildiği Jason Cross'un da onunla birlikte olduğuydu. Midesi, beyni Jason Cross'u suçlarla ilişkilendirdiğinde her zaman yaptığı gibi tepki verdi. Kanıtlara karşı tepki veriyordu ama yine de oradaydı. Bunu görmezden gelemezdi.

Dawson'ın ormanda yalnız olduğunu düşündükçe hızı daha da arttı.

Ama Jason Cross muydu? Her şey çok düzgün, çok derli topluydu ve Howard ailesiyle bağlantısı neydi?

Peki ya telefonlar? Cinayet gecesi Deanna'yı kim aramıştı ve katil neden Maxine'inkini değil de Deanna'nın eski telefonunu almıştı. Kim masum çocukları öldürmeye hazır olabilir ki?

Yine de Jason Cross'un saçının Deanna'nın arabasında bulunmasını açıklayamıyordu.

Zihnindeki perde aralanmaya başladığında aniden yavaşladı. Beyni hızlanıp parçaları birleştirmeye başladığında bacakları neredeyse duracak kadar fren yaptı.

'Kahretsin,' dedi karanlığa doğru.

Bacakları hızlandı ve tam bir koşuya başladı.

Çünkü artık kim olduğunu biliyordu.

BÖLÜM DOKSAN YEDI

Dawson mide bulantısının yükseldiğini ve boğazını yaktığını hissetti. Form patlayıp onu geriye doğru iterken rüzgâr vücudunu yumruklamıştı. Yakıcı acı ona sert bir şeye çarptığını ve bunun da onu bir anlığına bayılttığını hatırlattı. Ne kadar süreyle baygın kaldığını bilmiyordu ama elleri arkadan bağlıydı.

Ve ayakları bir araya getiriliyordu. İçgüdüsü onu şiddetle tekmelemesine neden oldu.

"Fırsatın varken gitmeliydin.

Sağ ayak bileğine sert bir şey çarptığında kelimeleri duydu.

Tanımadığı bir sesle acı içinde haykırdı.

Form el fenerini yukarı doğru tuttu ve olay tahtasına bantlanmış olarak gördüğü yüzü aydınlattı.

"Anna," dedi ve onu Brightman'ların evine yerleştirdi.

Bir an için afallamıştı. Bakışları onun mütevazı yüzünün üzerinden yüzlerce kez geçmişti ve bunu bir kez bile düşünmemişti. Aklına düşünceler gelmeye başladı.

"Aileler için çalışıyordun," dedi Dawson karanlığa doğru. 'Hepsiyle bu şekilde yakınlaştın.

"O gece Deanna'yı aradın, ona bir şey söyledin..." Bir anı, karmakarışık beynine doğru ilerlerken sözleri dağıldı. Telefon. "Deanna'yı kendi telefonundan aradın. Sakladığı eski telefonu çaldın ve onu bu telefondan arayarak telefonu bulduğunu söyledin. Seninle buluştu ve seni Colley Gate'e bıraktı. Seni daha önce de oraya bırakmıştı...'

'Deanna çok cömert bir kadındı,' dedi.

Sanki bu beyninin etrafındaki sisi temizleyecekmiş gibi karanlıkta gözlerini kırpıştırdı.

"Ona düşkündün," dedi adam, şok olmuş bir halde. 'Hissettiğin gerçek bir kederdi -'

"Tabii ki öyleydi," dedi ve el feneriyle sol ayak bileğini kırdı. Acı bacağından yukarı fırladı.

'Ben bir canavar değilim,' dedi. 'Deanna çok sevimliydi ve öldüğü için üzgünüm. ama yapılması gerekiyordu.'

Dawson bir ölü çocuğu ve olası bir ikincisini düşündü. Oh, o tam bir canavardı.

"Neden akrabalar?" diye sordu, onu konuşturmaya çalışarak. Destek ekibi şimdiye kadar yaklaşmış olmalıydı.

'Çünkü en çok acı çekenler onlar. Kurbanlar öldü; acıları yok oldu. Hiçbir şey en sevdiğiniz insanı kaybetmek kadar acı vermez. Ve yaşamaya devam etmek zorundasınız. Kolay bir çıkış yolu bulamazsınız. Acı çekersiniz. Gerçekten acı çekersiniz.'

'Luke Sweeney senin oğlundu,' dedi.

'Oğlumuzun yaptığı şey yüzünden iftiraya uğradık. Bir şekilde bunu yapması bizim suçumuzdu. Onu doğru yetiştiremedik. Ya da ne yapacağını bilmeliydik. Ya da bir şekilde durdurmalıydık.

'Çocuklarımız diğer çocuklar tarafından alaya alındı ve dövüldü. Evimiz her gece tuğlayla örülüyordu. Posta kutumuza köpek pisliği kondu. Aklınıza gelebilecek her şey ve daha fazlası. Hayatımız cehennem gibiydi.

Dawson, 'Hapishanede öldü,' dedi.

Cevap yok ama ayak bileklerinde çatlak da yok.

Dawson onu konuşturması gerektiğini biliyordu. Destek ekibi yaklaşıyor ve her yer polis kaynıyor olacaktı. Kaçma umudu yoktu. Sadece bu arada ölmemesi gerekiyordu.

'Orada hiç bulunmamalıydı,' diye tükürdü. 'Belli ki hastaydı. Mitchell Brightman bir canavar resmi çizdi ve ardından yaptığı açıklamada o kız oğlumun yaptığı her şeyi abarttı.

Stacey arabada ona buldukları hakkında bilgi vermiş, kızın yaralarını tarif etmişti ve duyduklarına inanamıyordu ama tepki de veremiyordu. Davanın onun tanıklığı yerine kurbanın ifadesine dayanması onu hiç etkilememiş gibiydi. Kızın intiharı

fark etmemişti bile. Ama şimdi öfkesinin ortaya çıkmasına izin veremezdi. Onu odaklanmış halde tutmaya çalışmalıydı.

Ve Geraldine ile. Luke'un mahkemeye çıkmaya uygun olduğuna dair ifade verdi. Önce onun ortağını öldürmeye çalıştınız, değil mi? Geraldine'in dünyada en çok sevdiği kişiydi ama ona bir daha ulaşamadınız.

'Onun yerine kızını aldım,' dedi muzaffer bir edayla. 'Onun çocuğuydu ve asla iyileşemeyecek, tıpkı benim kendi çocuğumu kaybetmeyi asla atlatamayacağım gibi. Aptal sürtük, oğlumun mahkemeye çıkmaya uygun olduğuna dair ifade verdi ve o iğrenç yargıç onu gönderdi.

Dawson, 'Ama sen bir çocuğu öldürdün,' dedi.

Karanlıkta vücudunun etrafında hareket ettiğini anlayabiliyordu. Sol kulağına yakın dalların çatırdadığını duydu.

"Pek iyi bir çocuk değildi," dedi duygusuzca. 'Ama Howard ona tapardı. O küçük çocuğa nasıl baktığını görene kadar karısı olacaktı. Bu bir plan değişikliğiydi. Başka bir şey değil.

Dawson dikkatle dinledi. Uzaktaki hareketliliği duyabilmeyi diledi.

Karanlıkta onun etrafında volta atıyordu.

Yaprakların ve dalların çatırtısı sol kulağına; iki adım - çatırtı sağ kulağına. Altı adım - sol kulağında çatlak.

Onunla ne yapacağına karar vermeye çalıştığını fark etti. Onun dikkatini çekmek zorundaydı. Bıçağı olduğunu biliyordu. Ellerini kullanamazdı ama belki ayaklarını kullanabilirdi.

Jason Cross'la Geraldine'in evinde tanıştınız, değil mi? Ve onu Deanna Brightman'a sen tavsiye ettin? Deanna ile yattığında ona tuzak kurmak için mükemmel bir fırsatın vardı. Kıyafetleri yıkanmış ve kurutulmuş olarak bulundu. O saçı aldın ve arabaya yerleştirdin.

Bağların sınırları içinde ne kadar hareket edebildiğini görmek için ayağını çevirdi. Ayağı hiçbir dirençle karşılaşmadı. Bilincini yeniden kazandığında attığı tekmeyi hatırladı. Kravat sargısını düzgün bir şekilde sabitlemesini engellemiş olmalıydı.

Kıkırdadı. 'Sadece bir dikkat dağıtma, memur bey. Biraz yanlış

yönlendirme. Dawson birdenbire oradan canlı çıkmak için ne yapması gerektiğini anladı.

Adımları saymak zorunda kaldı.

Peki ya DCI Woodward? Ne?'

"O piç ortaya çıkıp oğlumu götürdüğünde ben de oradaydım.

Sola doğru çatlak

'Bu kolay bir tanesiydi,' dedi. İki

adım.

Sağa doğru çatlak.

'O çocuğu öldürmekten zevk aldım,'

dedi. Üç adım.

Kadının sözlerinin yarattığı şok ve dehşeti yuttu ve saymaya konsantre oldu.

'O ölmedi,' dedi.

Bir duraklama. Yarı yolda. Ayaklarının

hizasında. "Neden bahsediyorsun sen?

Dizleri neredeyse çenesine değecek şekilde bacaklarını yukarı

kaldırdı. Ve tekmeledi.

Tabanları kızın kaval kemiğine temas ettiğinde ayak bilekleri acıdan parçalandı ve kızın şok ve acı dolu çığlığı geriye doğru düşerken onunkini örttü.

Gözlerinde yıldızlar patlıyordu ama onun kafa karışıklığından en iyi şekilde yararlanması gerektiğini biliyordu.

Kendini oturur pozisyona getirdi ve bağlı ellerini arkasının altına getirdi. Ellerini ayak bileklerinin altından geçirirken yüksek sesle haykırdı ama elleri şimdi önünde olduğu için yerde tırmaladı ve ona ait herhangi bir parça aradı.

Eli bir ayakkabıya değdi. Doğrudan geriye doğru düşmüştü.

Kazandığı birkaç saniyelik avantajı korumak için yeterince hızlı ayağa kalkamayacağını biliyordu. Yapabileceği tek bir şey vardı ama o bıçak onun elindeyse boku yemişti.

Kendini ileri fırlattı ve tam onun üzerine düştü.

Karnındaki hava boşalırken bir ses çıkardı. Ellerini kullanarak kendini yana çevirdi ve cüssesini onun vücuduna doğru fırlattı.

'Çekil... üstümden...' diye bağırdı.

Dawson ağırlığının onu sadece yerinde tutmakla kalmayıp ellerini de hapsettiğini biliyordu. Zihinsel olarak kendini kontrol etti ve yeni bir acı hissetmedi.

Artık bıçak yüzünden tehlikede olmadığını

biliyordu. Kadın onun altında sıçradı.

Hâlâ kafasını karıştıran tek bir şey vardı ve bu, onu hemen elemek için tek önemli nedenleriydi. Telefonun, mazeretin,

her şey kontrol edildi, sen-'

Patronu karanlıktan, 'O gönderdi, Dawson,' dedi.

Bir fener alanı sahne ışığı gibi aydınlatırken gözlerini hızla kırpıştırdı.

Patronu bir adım öne çıktı.

"Wolverhampton'a en yakın direğe ulaşması için kendisine göndermiş. Deanna'nın kayıp telefonunu Deanna'nın yeni telefonunu aramak için kullandı ve ertesi sabah onu ve ailesini sorgulamaya geldiğimizde kendi telefonunu geri almıştı.

Patronu yerde yatan kadının başına bir adım daha yaklaştı.

"Bazen basit şeylerdir," dedi bir adım daha atarak. Şimdi olabildiğince yakındı, ancak patronu yürümeyi bırakmadı.

Çizmesinin burnu kadının başının yan tarafına çarptı.

"Tüh, üzgünüm ama o çocuklar içindi.

Kadın haykırdı ve sonra kurtulmak için mücadele etti.

"İyi misin, Dawson? Kim eğilip elini uzatırken sordu.

"Evet, seni ne aldı?" diye sordu, yardım teklifini kabul ederek.

Gülümsedi. "Hey, arada sırada sizi biraz eğlendirmek lazım.

Ayaktaki ağırlığı ayak bileklerine bindiğinde haykırdı. Tökezledi ama patronunun kolu beline dolandı ve onu sabitledi.

Bu basit jestin ironisi onun gözünden kaçmamıştı.

Adam gülümsedi ve kadın da gülümsedi.

Birlikte durup yerdeki bitkin forma baktılar. Önce patronu konuştu.

"Tamam, onu kaldırmanın zamanı geldi. Durakladı ve ona baktı. "Röportaj yapmaya hazır mısın?

Yaptığı onca şeyden sonra kadının kendisine duyduğu güven karşısında yüzüne yayılan yavaş gülümsemeyi hissetti.

"Evet, patron, her şey yolunda.

BÖLÜM DOKSAN SEKİZ

Kim sabah saat ikiye on kala arabayı yola çekti.

Yorgun bedeninin her şeyden çok istediği şey, tüylü en iyi arkadaşının ona sarılmasıydı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Charlie'nin ışıkları sönmüştü. Sabah gidip Barney'i getirecekti.

Sıcak bir duş ve yatakla yetinmek zorunda kalacaktı.

Kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

Vınlayan kuyruğun ve laminat üzerindeki pençelerin yokluğu sinir bozucuydu ama başka bir şey daha vardı. Evinde bir şeylerin dengesi bozulmuştu.

Duyularını keskinleştirdi ve dikkatle dinledi. Hiç ses yoktu.

Dışarıdaki sokak lambasından gelen ışık ve kendi evinin tanıdıklığı, oturma odasını kolaylıkla müzakere etmesini sağladı.

Mutfak tamamen karanlıktaydı.

Işığı yaktı ve durdu.

Shane kahvaltı barının karşı tarafında durdu.

Karşısında dehşete düşmüş bir Gemma vardı. Bir mutfak bıçağı boğazına dayanmıştı.

Beyni bunun bir kâbus senaryosu değil de gerçek hayat olduğunu anladığında oda hafifçe önünde sallandı. İşkence gören genç adamla göz göze geldiğinde derin bir şekilde yutkundu.

Sesine güç ve sakinlik katmaya çalıştı ama ona doğru hareket etmeye cesaret edemedi.

"Shane, bıçağı yere bırak.

Adam onun bakışlarına karşılık verdi ve

başını salladı. "Yapamam," dedi.

Kim başını salladı. Göz temasını bir saniye bile kesmedi. Dehşete düşmüş kıza herhangi bir güvence veremezdi. Gözlerini kaçırırsa sadece bir saniye sürerdi.

'Yapabilirsin,' dedi.

Shane gözlerini Gemma'nın başının tepesine dikerek, "Anlamıyorsun," dedi.

Adamın bakışlarını tekrar kaldırmasını bekledi.

"Evet, Shane, biliyorum," dedi anlamlı bir şekilde.

Adam gözlerini kırpıştırdı ve sonra kadın onun gözlerinde anlayışın doğduğunu gördü.

Alex'in bir planı vardı. Öncekiyle aynıydı. Sadece iki şey temyizin önünde duruyordu: Ruth ve kendisi. Ruth'u iki ayrı kişi tarafından öldürtmeye çalışmıştı. Ve yine Kim'in akıl sağlığını bozmaya çalışmıştı.

Ama bir de acil durum planı vardı. Ve bu Gemma'ydı.

Alex, Kim'in kimsesizleri ve başıboşları toplama alışkanlığından bahsederken dili sürçmüştü. Hayatına sızmak için kendisine bu kadar benzeyen birinden daha iyi biri olabilir miydi?

"Sana söz veriyorum Shane, anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Hızlı bir hareketle Gemma'yı kendisinden uzaklaştırdı ve onu yere itti.

Kız mutfak zemininde kayarak bir mutfak dolabının üzerine düştü.

Kim yan taraftan şaşkın bir inilti duydu ama bakmadı. Umurunda da değildi. Kız onu öldürmek için buradaydı.

Artık sadece o ve Shane vardı.

"Gitmeme asla izin vermeyecek," dedi kırık bir sesle.

Kim, yapmak istediği şey bu olsa da ona doğru ilerlemekten kendini alıkoydu.

Adamın acısı kadının kalbine doğru ilerledi.

'Shane, sana nasıl hissettirdiğini biliyorum, ama sana yardım edebilecek birini tanıyorum.

-'

'Kimse onu yenemez. Hayatları bir hiçmiş gibi mahvediyor'.

Kim Alex hakkında konuşmak istemiyordu çünkü aynı fikirde olmadığını biliyordu. Onun hakkında konuşmak istiyordu.

'Ama artık seni kontrol etmek zorunda değil, Shane. Artık onun ne olduğunu biliyorsun ve kendini ona karşı silahlandırabilirsin.

Ona inandım, biliyorsun. Hardwick House'da. Beni temiz hissettirebileceğine inandım. Beni normal hissettirebileceğine inandım. Kabusları durduracağına ve onun yüzünün resmini aklımdan çıkaracağına inandım. Ama kir hala orada. O hala orada.'

Kim'in varlığının her zerresi bu işkence görmüş ruhu yakalamak ve koruyucu kollarını etrafına sarmak istiyordu, böylece hiçbir şey onu bir daha incitemeyecekti.

"Shane, yapabilirim-

"Damarlarımda çamur gibi dolaşıyor. Organlarımın içine sızıyor. Onu öldürmenin bunu durduracağını düşündüm ama bir şekilde daha da kötüleştirdi. Yapabileceğim en kötü şeydi ve yine de yeterli değildi çünkü bunu sadece bir kez yapabilirdim.

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "İkisinden de kaçış yok.

Kim bu genç adamı kollarına almak ve acısını dindirmeye çalışmak istedi. Ağrısı boğazında düğümleniyordu.

Shane, lütfen. Bırak beni-'

"İkimiz de özgür olabilmemin tek bir yolu olduğunu biliyoruz," dedi bıçağı öne doğru kaldırarak.

Bıçak adamın göğsüne saplanırken önündeki sahne ağır çekime dönüştü.

Kahvaltı barının etrafından sıçradı ve yere düştü. Bıçak kalbini ıskalamıştı ama kan fışkırıyordu.

Gemma'ya, "Hemen bir ambulans çağır," diye bağırdı.

Gemma ayağa fırladı ve telefonunu çıkardı.

Kim yere oturdu ve yaranın etrafına bir kurulama bezi bastırdı. Bıçağı çıkarmak onu anında öldürebilir.

Shane ona doğru eğildi.

"Lütfen... dur..." dedi.

Kim duygularının onu boğduğunu hissetti.

Baskı uygulamaya devam etti. Yapabildiği tek şey buydu.

Yap.

Elini onun elinin üstüne

koydu. "Lütfen... Kim...

hayır...

Adının dudaklarından dökülmesi kalbini ikiye böldü. Onun ne istediğini biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bunu yapacak gücü olup olmadığını bilmiyordu.

'Yolda,' dedi Gemma. "Güzel, şimdi

çık dışarı," diye bağırdı Kim.

Gemma tereddüt etti.

"Defol," diye bağırdı Kim ve kız kapıdan çıkarken onu izlemedi.

Tekrar kucağında yatan Shane'in yüzüne baktı.

Gözleri ona yalvarıyordu. 'Ben... özgür... olmak... zorundayım...

bırak... git...' Kim onun gözlerine baktı ve gerçeği gördü.

Yaranın üzerindeki baskıyı yavaşça kaldırdı.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırsa da gözlerinden bir tutam saçı sildi.

Alnını ve şakağını okşarken huzurun gelmeye başladığını gördü. "Sen...

onu... tanıyan... tek... kişisin," diye fısıldadı.

Kim başını salladı.

"Benden... bir şey... anlatır mısın?" diye sordu.

Gözyaşları adamın yüzüne düşerken, "Tabii ki," diye mırıldandı.

Gözleri onunkilerle kilitlendi. 'Bir an için... temiz... hemen şimdi... mutlu...'

Başını salladı. "Ona söyleyeceğim ama Shane, sen her zaman

temizdin. Cümlesini bitirdiğinde onun gitmiş olduğunu

biliyordu.

Kalbi ikiye bölünüyormuş gibi inledi ve hıçkırdı ama kıpırdamadan yattı ve onun başını okşadı.

Sağlık görevlileri nihayet geldiğinde de oradaydı.

BÖLÜM DOKSAN DOKUZ

Kim, son kez olacağını bildiği bir şekilde hapishane toplantı alanına adım attı.

Koridorda genç kadın memurun yanından geçmişti. Bir gülümseme ve baş sallama ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı.

Kim makineden iki kahve almak için biraz zaman ayırdı ve geçen gün Alex'le oturduğu masaya oturdu.

Bardaklar masaya konur konmaz ellerini tekrar pantolonunun ceplerine soktu. Ellerini kaç kez yıkamış olursa olsun, Shane'in kanını hâlâ ellerinde görebiliyordu. Hiç uyumamıştı.

Ağlamış, temizlik yapmış ve sonra biraz daha ağlamıştı. Acı çeken küçük çocuk için yas tuttu ama onun son sözleri sonsuza dek aklında kalacaktı.

Buraya vermek için geldiği mesaj da buydu.

Ziyaretçiler odasına götürülmeden önce müdürle bir süre görüşmeyi başarmıştı. Alex'in bir önceki hücre arkadaşı Cassie artık öngörülen tarihte tahliye edilecek ve ertesi hafta başında ailesinin yanında olacaktı. Kim, Bay Edwards'a Alex'in Shane'i hapse geri göndermek için kendisine nasıl zarar verdiğini anlatmıştı. Bay Edwards şaşkınlık içinde dinlemişti ama dinlemiş ve inanmıştı.

Alex'in Cassie'den önceki hücre arkadaşının, Alex'in kız kardeşi Sarah Lewis adıyla Alex'i ziyaret etmek için sarışın bir peruk takmış olan Gemma olduğunu öğrenmek için fazla araştırmaya gerek yoktu. Kim haklı olarak Sarah'nın

Alex'i hapishanede asla ziyaret etmeyecekti ve avukat Barrington, Kim'in annesinden gelen mektupları posta kutusundan getirdiğini itiraf etmişti.

Cezaevi, polis ve CPS uygun suçlamalar ve alınacak önlemler üzerinde tartışırken Tanya ve Tina'nın kaderi henüz belirlenmemişti.

Alex vardı Ayrıca şantaj Natalya - Elenya'nın Anne. O Natalya'nın silahlı soygunlara karışmış ama henüz yakalanmamış bir kızı daha olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Natalya'nın güvenini kazanmış ve ikinci kızının nerede saklandığını tespit etmiş, ardından da Elenya'nın isteklerini yerine getirmemesi halinde onu ele vermekle tehdit etmişti. Natalya, hapiste olmayan kızının güvenliğini sağlamak için zaten hapiste olan kızını feda etmeyi düşünmek zorunda kalmıştı. Ve böylece Ruth'u öldürmesi için Elenya'ya talimat göndermişti.

Ruth'un kendisi artık tehlikeyi atlatmıştı ancak güvenli bir yer bulunana kadar bir süre daha hastanede kalacaktı. Hayatına yönelik iki girişim, Eastwood Park'a geri dönmeyeceğini gösteriyordu.

"Kim, seni görmeyi beklemiyordum," dedi Alex, otururak.

"Evet, eminim," dedi Kim gülümseyerek. "Ama planlar değişir, değil mi?

Alex'in kahve fincanlarını not ettiğini gördü, sonra da dikkatle görmezden geldi.

Başını Kim'e doğru eğdi. 'Geçen gün çıkarken biraz bitkin görünüyordun. İyi misin?

Kim gülümsedi. 'Evet, sadece bir virüs. Ama artık neredeyse geçti.' Bunu duyduğuma sevindim. Peki seni buraya getiren nedir?

Shane öldü, Alex. Sonunda senden kurtuldu. Artık ona zarar veremezsin. Kadından herhangi bir duygu görmeyi beklemiyordu ama bir kızgınlık parıltısıyla ödüllendirildi. "Ama sana bir mesaj vermemi istedi. Kollarımda öldüğünü ve kendini temiz hissettiğini bilmenizi istedi. Sadece birkaç dakikalığına mutlu hissetti. Bunu bilmenizi istedi.

Kim bu anı karşısında boğazında düğümlenen duyguyu bastırdı.

Bu haber kadının yüz ifadesini hiç etkilemedi. Kim onun tek düşüncesinin kendisi olduğunu ve her şeyin nerede yanlış gittiğini merak ettiğini tahmin edebiliyordu.

Kim devam etti. "Küçük kuklanız Gemma, acil durum planınızı uygulamaya ve beni öldürmeye hazırdı ama Shane hayatımı kurtardı.

Kim onun gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Bu olasılık hiçbir zaman aklına gelmemişti.

Alex, "Ama onu tanımıyordun bile," dedi.

Evet, ama beni tanıyordu. Beni izliyordu, Alex. Ve planlarında buna asla yer vermezsin. Duygular. Duyguların olmadığı için insanların davranışlarını nasıl etkilediklerini anlayamazsın bile.

"Gemma'nın beni öldüreceğini biliyordu ve bunun olmasına izin veremezdi.

Alex hiçbir şey söylemedi. Bakışları nefret doluydu.

'Ruth'un tehlikeyi atlattığını ve bir soruşturma başlatıldığını bilmek sizi memnun edecektir. Açıkçası ben de tüm desteğimi sundum,' diye açıkladı Kim.

"Annen nasıl, Kim? Bugün şartlı tahliye duruşması yok mu?'

Kim, kadının soğukkanlılığını baltalamaya çalışırkenki çaresizliğine yüksek sesle güldü.

'Bunun seninle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum. Bu seni ilgilendirmez Alex, ama hediye için teşekkür etmek isterim. Kim genişçe gülümsedi. "Bu bana planladığından çok daha fazlasını verecek.

Alex patlamaya yakın görünüyordu.

Kim, "Shane'in benden istediği mesajı ilettiğime göre, korkarım artık gitmeliyim," dedi. Hesapçı beyni hâlâ işe yarayacak bir toplam bulmaya çalışan kadının gözlerinin içine sertçe baktı.

Kim başını salladı. "Sonuç olarak, bu hafta senin için epik bir başarısızlık oldu, değil mi?

"Öylece çekip gidemeyeceğini biliyorsun, Kim. Aramızda bir bağ var.'

'Ah Alex, sadece kendi kafanda; bana olan takıntının senin çöküşün olacağını sana zaten söylemiştim. Şu anda beni işin içine katmayı seçmemiş olsaydın, Ruth'la ilgili planlarından birinin işe yarama ihtimali vardı, ama beni yalnız bırakamadın, değil mi?

Alex kendinden emin bir şekilde, "Aramızda hiçbir bağ yokmuş gibi davranma, Kim," dedi. "Zaman zaman beni düşünüyorsun.

Kim ayağa kalkarken, 'Haklısın Alex, seni düşünüyorum ama senin tarafından tüketilmiyorum,' dedi. 'Hoşlanmadığım şeylere ne yaptığımı herkesten iyi sen biliyorsun. Onları bir kutuya koyar ve paketlerim.

Alex gülümsedi. "Ama benim bir kutum var.

Kim başparmağını işaret parmağından yarım santim uzakta tutan bir hareket yaptı. "Küçük bir tane Alex, sadece çok küçük bir tane.

"Ben yokmuşum gibi davranamazsın. Aramızda her zaman bir şeyler olacak-'

"Evet Alex, buna hapishane duvarları deniyor.

Son bir kez gülümsedi ve kadının arkasına geçti. Ani bir anıyla sarsıldı. Kazandığını hissettiğinde Alex'in ona bahşettiği bir tür zafer dansı olduğunu hatırladı.

İyiliğe karşılık verme zamanı gelmişti.

Eğildi ve Alex'i sol yanağından öptü. "Hoşça kal

Alex, bu sefer sonsuza dek.

YÜZÜNCÜ BÖLÜM

Kim kalıp Alexandra Thorne ile daha uzun süre sohbet etmek isterdi ama başka bir yerde olması gerekiyordu.

Duruşmanın başlamasına iki dakika kala Grantley Bakım Tesisi'ne girdi.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Lily, kalın bir dosyayı göğsüne bastırarak.

Kim dürüstçe, 'Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım,' dedi.

Lily'yi koridor boyunca takip ederek koridorun sonundaki toplantı odasına girdi.

İki adam ve bir kadın yuvarlak bir masaya oturmuşlardı bile. Önlerinde üç ayrı evrak yığını duruyordu.

Kim, şartlı tahliye kurulunun her bir vaka için risk değerlendirmesi yapmakla görevli bağımsız bir organ olduğunu biliyordu. Öncelikli hedefleri mahkumun yeniden suç işleme olasılığını belirlemekti. Ayrıca annesinin davranışlarını da dikkatle gözlemleyeceklerdi.

Lily masaya oturdu ve Kim'e yanına oturmasını işaret etti.

Kim bunun yerine, köşede yol kenarına yerleştirilmiş tek kişilik bir koltuğa yöneldi.

Kim elini cebine attı ve kendisine verilen zarfın güven verici varlığını hissetti. Zarfı henüz açmamıştı ama o günün anısı ve sonuçları şimdi zihninde tazeydi.

Lily Kim'i tanıştırdı ve ardından masanın ortasında duran telefondan hızlıca bir arama yaptı.

İki dakika sonra kapı açıldı ve geçen gün gördüğü kadın içeri girdi.

Annesi odanın içinde etrafına bakındı ve sonunda gözleri bir köşede durdu.

"Kim..." diye fısıldadı.

Kim başını dik tutarak bakmaya devam etti.

Kadın oturduğunda Kim'e bir profil fotoğrafı gösterildi ve Kim burada tanıdığı annesiyle bir benzerlik gördü.

Toplantı notlarının amacına yönelik formaliteler konuşulduktan sonra üç yetkilinin ortasında oturan genç kadın öne doğru eğildi. 'Peki Patty, bize neden hazır olduğunu düşündüğünü söyleyerek başlayabilir misin? serbest bırakılsın mı?'

Annesi derin bir nefes aldı. 'Bence bu tesiste bu kadar uzun süre kalmak doğru bir şeydi. Düzgün bir şekilde iyileşmek için zamanım oldu.

"Yani, iyileştiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

Patty gülümsedi. 'Hayır, elbette değil. Her zaman şizofrenim olacak ama doğru ilaç tedavisi ve sürekli destekle artık kontrol altında olduğunu hissediyorum.

Kahretsin, çok iyi, diye düşündü Kim, onu yakından izleyerek.

Annesinin elleri ağırbaşlı bir şekilde kucağında duruyordu. Yüzü dengeli ve rahattı, sesi düzenli ve sakindi ve onunla konuşan herkesle göz teması kuruyordu.

"Hapse girmenize neden olan olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu soldaki iri yarı adam.

Kim kullanılan taktik karşısında çığlık atmak istedi. Kelimeleri kullan, demek istedi. *Ona kendi çocuğunu öldürmekle ilgili ne hissettiğini sorun.*

Öne doğru eğilmekten kendini alıkoydu. Bunu duymak istiyordu.

Annesi derin derin yutkundu. "Yaptığım şey hakkında düşünmek için çok uzun zamanım oldu.

Sen ve ben, kaltak.

"Ve yaptıklarımı geri almak için zamanı asla geri alamam.

Söyle, kaltak. Kendi çocuğunu öldürdüğünü söyle.

"Hayatımın geri kalanında Michael'ın ölümüyle yaşamak zorundayım.

Onun adını ağzından söküp alacağım, kadın. Ve biz ona Mikey derdik.

"Onun ölümü için kendimi asla affetmeyeceğim.

Ben de öyle.

"Ancak şimdi eylemlerimin sonuçlarını tamamen anlıyorum ve o sırada akli dengem yerinde olmasa da oğlumun ölümünün sorumluluğunu üstleniyorum.

Çok doğru.

Kim, aynı nazik, zararsız tonla daha fazla soru sorulmasını ve o mide bulandırıcı, prova edilmiş yanıtla cevaplanmasını hayretle izledi.

Masanın etrafındaki herkes buna inanıyordu. Her yüz bu hoş, güzel giyimli, sakin, ölçülü kadına bakıyor ve sistemin gücüne ve geçerliliğine inanıyordu.

Kim kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissedebiliyordu. Bu maskaralığa daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildi.

Rehabilitasyondaki başarı öyküsü için herkes sessizce sırtını sıvazlıyordu. Kadın yetkili gülümseyerek öne doğru eğildi.

'Lily dışarıdaki hayata uyum sağlama konusunda iyi bir şansın olduğunu düşünüyor. O hissediyor-'

"Kamerayı hatırlıyor musun? Kim kadının sözünü keserek şöyle dedi.

Odadaki her yüz ona doğru döndü ama Kim sadece annesine baktı.

Kim konuşma sırasının henüz kendisine gelmediğini biliyordu. Ama öyle olduğuna karar vermişti.

Annesi yavaşça yüzünü ona döndü.

"Özür dilerim Kimberly,

hatırlamıyorum-

"Fotoğraf makinesi, anne. Şu dev flaşlı büyük instamatic. Onu bir eczacıdan çalmıştın, içinde rulo rulo film vardı.

Önündeki yüz kapanmaya başladı.

"Mikey'nin okulda fotoğrafının çekilmesinden ne kadar korktuğunu hatırlıyor musun?

Annesi hiçbir şey söylemedi.

"Hatırlıyorum anne. Çünkü onu yatağa yatırır, gözlerini göremez hale gelene kadar yakın çekim fotoğraflarını çekerdin. O flaşı dakikada bir düzine kez patlatırdın, tek bir fotoğrafın oğlunun gerçekten şeytan olduğunu göstereceğine inanırdın.

Kim'in gözleri annesininkilere dikilmişti. Odada başka kimse yoktu.

'Ve bunu göremeyince ona tokat attın, değil mi anne?
İçindeki şeytanı sakladığı için. Kazanamazdı, değil mi?'

Tüm oda onun cevabını bekliyordu. Olayları onlara o getirmişti. Aile geçmişini okumuşlardı. Patty'nin ne yaptığını biliyorlardı ama şimdi bu odada küçük bir çocuk, annesi onu yatağa yapıştırmış içindeki şeytanı ararken çığlık atıyordu.

Annesinin yaptıklarından ders aldığına dair kanıt görmek istiyorlardı. Üzgün olduğunu ama en önemlisi, hatalı olduğunu anladığını ve bir daha asla böyle bir şey olmayacağını.

Kim de bunu bekliyordu.

"Onu yalnız bırakmazdın, değil mi?" diye sordu annesi, yüzü Kim'in tanıdığı bir yüze dönüşmeye başladığında. "Sana gerçeği söylediğimde bana inanmadın.

"Hangi gerçek, anne? Kim sordu.

"Kardeşin lanet olası bir şeytandı. Onu her dakika içinde gördüm. Benimle alay ediyor ve bana gülüyordu. Bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum," diye bağırdı, yüzü öfkeli bir hırıltıya dönüşürken. "Sana onun ölmesi gerektiğini söyledim ama sen yolumdan çekilmedin. Her dakika ona sarıldın ve gerçeği sadece ben biliyordum. O ele geçirilmişti,' diye bağırdı sadece Kim'e. 'Ve başka seçenek yoktu. Ölmek zorundaydı.

Utanç masadaki yerini alırken Kim içini çekti.

Ayağa kalktı. 'Bir daha asla özgürce yürüyemeyeceksin. Çocuğunuzu öldürdüğünüzü asla anlamayacaksınız ve yaptığınız şey için asla pişman olmayacaksınız.

Kim annesine doğru adım attı ve yüzüyle aynı hizaya geldi. "Ve
bunun için cehennemde yanabilirsin.
Doğruldu ve çıkarken kimseye bakmadı. İşi bitmişti. Annesi bugün
serbest bırakılmayacaktı.

Sesler toplantı masasında birbirini keserken kapının dışında bir nefes aldı. Kalbinde zafer yoktu, buraya yapmak için geldiği şeyi başarmış olmaktan duyduğu memnuniyet bile yoktu. Hissettiği tek şey haklı çıkmaktı: kadının dış dünyada işlevini yerine getirebileceğine dair tek başına edindiği fikirde haklı çıkmıştı. Eğer bunca yıldan sonra annesi hâlâ şeytanın altı yaşındaki oğlunun içinde yaşadığına inanıyorsa, Kim asla serbest bırakılmayacağından emindi.

Koridorda yavaşça ilerlerken Kim içindeki duyguların gevşediğini hissetti. Annesine duyduğu öfkenin peşini asla bırakmayacaktı. Asla affetmeyecekti ama annesiyle yüzleşebileceği ve hayatta kalabileceği bilgisini de yanında taşıyacaktı.

Binadan çıkıp o güne kadar tattığı en temiz havaya ve hemen tanıdığı bir arabaya doğru yürüdü.

Yüksek sesle güldü ve vücudundaki gerginliğin azaldığını hissetti. "Gerçekten mi?" dedi Astra'sına yaslanmış olan Bryant'a. "Sadece geçiyordum ve bisikletini park halinde gördüm-

"Bryant, gerçekten mi?" diye sordu başını sallayarak. Bina en yakın yoldan iki mil, evinden ise neredeyse yetmiş mil uzaktaydı.

"Ee?" diye sordu.

"Sanırım resmi yanıt "daha fazla tedavi gerektiriyor" olacak.

Gülümsedi ve sonra kaşlarını çattı. "O ölseydi hayat senin için daha kolay olur muydu?

Kim başını iki yana salladı. 'Onun ölmesini istemiyorum,' dedi basitçe. 'Lanet olsun, Kim, bu beni şaşırttı. Nefret ediyorsun-'

'Onun için değil,' diye açıkladı Kim. 'Benim için cehennemde çürüyebilir. Ama ya öbür dünya varsa Bryant? Ben buna inanmıyorum, ama ya yanılıyorsam?

"Daha önce böyle bir şey olduğu bilinmiyor, değil mi?" dedi gülümseyerek.

'Ama ya yanılıyorsam ve Mikey oradaysa ve o benden önce oraya varırsa. Bu düşünceye katlanamıyorum.'

Bryant sessizdi. Ne onun ne de kızın verecek bir cevabı vardı.

"Karakolda her şey yolunda mı?" diye sordu. Woody, Shane'le yaşadığı olayın yarattığı travmanın ardından onun sorgulamanın bir parçası olmasına izin vermemişti.

Lissy'nin ameliyata olumlu yanıt verdiğini ve bilincinin yerinde olduğunu biliyordu. Küçük kız bunu başaracaktı. Woody onun başucundan ayrılmamıştı ve Kim, Lissy hastaneden çıkana kadar da ayrılmayacağından şüpheleniyordu.

Woody'nin Baldwin'in başarısızlığı konusunda ne yapacağını henüz bilmiyordu ama patronu harekete geçecekti. Bunu biliyordu. Ve onu desteklemek için orada olacaktı.

'Sorgulamada Dawson'a yardım ettim, tam da istediğiniz gibi,' dedi. "Teşekkür ederim. Biraz daha özgürlüğe ihtiyacı var. Bunu hak etti.

"Aslında çok iyiydi," dedi Bryant. 'Sanırım ormanda yaptıkları

konuşmadan sonra soracağı sorular hakkında iyi bir fikri vardı.

Yirmi dakika içinde öksürmeye başladı. Kıkırdadı. "Kısa bir süre için umutsuzluğa kapıldı.

"Neden şimdi? Kim, olaydan dokuz yıl sonra cinayetlere neyin yol açtığını merak ederek sordu.

"İzlemek ve beklemek," diye yanıtladı Bryant. 'Anna nefretinin nesnesine en yakın kişiyi öldürdüğünden emin olmak istedi. Sadece Mitchell, Geraldine, Harold ve Woody'ye yakın birini istemedi. Her birine en yakın kişiyi istiyordu ve bu da sabır gerektiriyordu.

"Jason Cross'la ilgili bir şey var mı?" diye sordu.

"Norwich'teki annesinin evinde kayboldu. Annesinin omzunda ağladı, eve geldi ve karısına gerçeği, tüm gerçeği anlattı ve şimdi geçici olarak ayrı yaşıyorlar.

Kim adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ondan ne hoşlanıyor ne de hoşlanmıyordu ama adam şimdi sahtekârlığının bedelini ödüyordu. Onun gözünde yeterince adil.

"Ailelerin hepsi bilgilendirildi mi?" diye sordu.

Bryant başıyla onayladı. "Barbara Howard, Anna'nın Midlands'da yaşadıkları dönemde aile için sadece üç ay çalıştığını doğruladı. Uttoxeter'e taşındıklarında işlerinden ayrılmış. Anna nereye taşındıklarını biliyordu ve bir gün Tommy'yi okula kadar takip etti, annelerden biriyle sohbet etti ve okul gezisini öğrendi. Çocuğa yabancı değildi, bu yüzden onu kandırıp götürdüğünde çocuk da seve seve onunla gitti.

Kim ürperdi. "Barbara nasıl?

'Katilin bulunmasından memnun ama kocasının kendisi ve işiyle olan bağlantısına tanıklık etmek için burada olmamasından dolayı rahatlamış. Kocasının buna katlanamayacağını söyledi.

Kim anladı.

'Gelecek hafta programda uyuşturucu bağımlılığı hakkında özel bir program yapacak olan Geraldine ile de benzer bir konuşma yaptım. Kızını kamuoyu önünde kabul edecek ve ardından istifa edecek.

"Şaşırmadım," dedi Kim. Bu annesinin ondan yapmasını istediği işti.
Yap.

"Ve Maxine'in öz annesiyle temasa geçti.
Cenazeye birlikte katılacağız.'

Nedense bu gerçek Kim'in yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Yine de en iyisini sona sakladım, şef. Mitchell Brightman bugün kızını kahve içmeye götürecek.'

Kim şaşırarak, "İmkânı yok," dedi.

Bryant gülümseyerek, "Olur," dedi.

Kim genç kıza görünmez bir hava yumruğu attı.

'Hiçbiri bunun arkasında Anna'nın olduğuna inanamadı. Saygılı, hürmetkâr çalışanı harika oynadı.

Kim, Anna'nın radarından nasıl geçtiğini bir kez daha merak ederek, "Çok sinsi bir iş," dedi. Ve birden bir sonuca vardı. Kadının kederi gerçekti. Öldürdüğü insanlara karşı öfke ya da acı hissetmiyordu. Deanna için duyduğu keder gerçekti.

"Peki ya gerçek ailesi? Kim sordu. Anna'nın bir zamanlar bir kocası ve iki çocuğu daha vardı.

"Altı yıl önce onsuz Yeni Zelanda'ya göç ettim. Gitmek istemedi. İntikam almak onun için hayatının geri kalanına devam etmekten daha önemliydi.

"Lanet olsun," dedi Kim.

Bryant, 'O sapkın kadın için bir an bile duygularını boşa harcamayı düşünme, Kim,' dedi. 'Bir çocuğu öldürüp tekrar denediği için zerre kadar suçluluk duymuyordu' dedi.

Adam haklıydı. Kadını daha fazla düşünmeyecekti. Ama kurbanları için sessizce dua edecekti.

"İyi misin?" diye sordu ciddi bir şekilde. Uzun birkaç gün olmuştu. Başını salladı ve ciddiydi.

"İstesen de istemesen de yardım etmek için her zaman burada olacağımı biliyorsun.

"Evet, biliyorum," dedi sert bir şekilde.

"Çünkü arkadaşlar bunun içindir," dedi. İki parmağını ağzına soktu ve kustu. Adam güldü ve arabanın kapısına döndü.

Bacağını bisikletin üzerine attı ve kaskına uzandı.

Evet, çok uzun birkaç gün olmuştu ve her zamanki gibi Bryant yolun her adımında onun yanındaydı. Burada bile dostluğunun güçlü kolu, ihtiyacı olduğunda ona uzanmaya hazırdı.

Ona söyleyecek kelimeleri asla bulamayacak olsa da, bu adamın hayatında olduğu için ani bir minnettarlık dalgası hissetti.

"Hey, Bryant," diye bağırdı orantısız bir sırıtışla. Zarf hâlâ cebinde duruyordu. 'Benimle kasabada buluş. Çerçeve seçmek için yardımına ihtiyacım var.

Çünkü arkadaşlar bunun içindir.

* * *

Dedektif Kim Stone Polisiye Gerilim Serisinin yeni kitabı ÖLÜ RUHLAR'ı edinin.
Şimdi çıktı!

ÖLÜ RUHLAR

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 6. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Gerçek ölmüş ve gömülmüştü... şimdiye kadar.

Rutin bir arkeolojik kazı sırasında bir insan kemiği koleksiyonu ortaya çıkınca, Black Country'**deki** bir arazi **Dedektif Kim Stone** için birdenbire karmaşık bir suç mahalline dönüşür.

Kemikler tasnif edildikçe, mezarda birden fazla kurban olduğu anlaşılır. Cesetler, kurşun delikleri ve hayvan tuzaklarının izlerini taşıyarak akıl almaz bir dehşete işaret ediyor.

Sorunlu bir geçmişi paylaştığı Dedektif Travis ile birlikte çalışmak zorunda kalan Kim, cesetlerin bulunduğu arazinin sahibi olan aileler arasındaki karanlık ve gizli ilişkiyi ortaya çıkarmaya başlar.

Ancak Kim şimdiye kadar yürüttüğü en karmaşık soruşturmalardan birine dalmışken, ekibi mide bulandırıcı bir nefret suçu serisine yakalanır. Kim cinayetlerin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmaya çok yaklaşmıştır, ancak kısa süre sonra kendi ekibinden birinin tehlikede olduğunu ve zamanın daraldığını fark eder. Çok geç olmadan davayı çözüp onları büyük bir tehlikeden kurtarabilecek midir?

Bağımlılık yaratan, okuyucuları diken üstünde oturtacak, tekinsiz bir suç gerilimi.

ŞİMDİ SATIN AL

ANGELA'NIN E-POSTA KAYDI

Angela'nın en son yayınlarından haberdar olmak için aşağıdaki e-posta listesine kaydolun. Bilgilerinizi asla başka biriyle paylaşmayacağız.

Angela Marsons yeni yayınlar e-postası

ANGELA MARSONS'UN KİTAPLARI

DEDEKTIF KIM STONE SERISI

1. SESSİZ ÇIĞLIK
2. KÖTÜ OYUNLAR
3. KAYIP KIZLAR
4. ÖLÜLERİ OYNAYIN
5. KAN HATLARI
6. ÖLÜ RUHLAR
7. KIRIK KEMİKLER
8. ÖLEN GERÇEK
9. ÖLÜMCÜL SÖZ
10. ÖLÜ ANILAR

DIĞER KITAPLAR

1. SEVGİLİ ANNE
2. UNUTULMUŞ KADIN

ANGELA'DAN BİR MEKTUP

Öncelikle, *Kan Çizgileri'ni* okumayı seçtiğiniz için size çok teşekkür etmek istiyorum. Umarım Kim'in yolculuğunun beşinci bölümünü ve ezeli düşmanı Alexandra Thorne'un dönüşünü beğenmişsinizdir.

Eğer hoşunuza gittiyse, bir yorum yazarsanız sonsuza dek minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve bu aynı zamanda diğer okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olabilir. Ya da belki arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye edebilirsiniz...

Şeytani Oyunlar'ı yazdıktan sonra Kim ve Alex arasındaki hikayenin bitmediğini biliyordum ve gerçek bir sosyopatın hapsedildiğinde bile gücünü göstermek istedim. Alex hapishanedeyken bile etrafındakilerin hayatlarını etkilemeyi, zehrini yaymayı ve Kim Stone'u tekrar etkilemeyi başarıyor. Ayrıca Kim'in annesiyle olan ilişkisini daha ayrıntılı bir şekilde incelemek ve Kim'in şu anda olduğu kadını daha iyi anlamamızı sağlamak istedim.

Karakterler ve hikâyeler kendilerini bana g ö s t e r m e y e başladıkça, bu bitirmek istemediğim bir hikâye haline geldi.

Umarım bir sonraki yolculuğumuzda Kim Stone ve bana katılırsınız, bu yolculuk nereye varırsa varsın.

Eğer öyleyse sizden haber almak isterim - Facebook veya Goodreads sayfamdan, twitter'dan veya web sitemden iletişime geçin.

Ve en son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki web sitesi bağlantısından kaydolmanız yeterli.

Angela'nın E-posta Kaydı

Desteğiniz için çok teşekkür ederiz, çok takdir ediyoruz.

Angela Marsons

www.angelamarsons-books.com

SESSİZ ÇIĞLIK

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 1. KITAP

#1 BESTSELLER

En karanlık sırlar bile sonsuza dek gömülü kalamaz...

Beş figür sığ bir mezarın etrafında toplanır. **Hepsi sırayla kazıyordu. Yetişkin boyunda bir çukur daha uzun sürerdi. Masum bir can alınmıştı ama anlaşma yapılmıştı. Sırları gömülecek, kanla bağlanacaktı...**

Yıllar sonra, bir müdire vahşice boğulmuş halde bulunur; bu, Black Country'yi şoke eden korkunç cinayetlerin ilkidir.

Ancak eski bir çocuk evinde insan kalıntıları bulunduğunda, rahatsız edici sırlar da ortaya çıkar. **Dedektif Kim Stone**, cinayetleri on yıllara yayılan sapkın bir kişinin peşinde olduğunu kısa sürede fark eder.

Ceset sayısı arttıkça, Kim'in katil tekrar saldırmadan önce onu durdurması gerekmektedir. Ancak katili yakalamak için Kim, çok geç olmadan kendi geçmişindeki şeytanlarla yüzleşebilecek midir?

Rachel Abbott, Val McDermid ve Mark Billingham hayranları, İngiliz polisiye romanının bu sıra dışı yeni sesinin büyüsüne kapılacaklar.

SESSİZ ÇIĞLIK ŞİMDİ ÇIKTI

KÖTÜ OYUNLAR

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 2. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Kötülük ne kadar büyükse, oyun da o kadar ölümcüldür...

Bir tecavüzcü vahşi bir saldırıda parçalanmış halde bulunduğunda, Dedektif Kim Stone ve ekibi hızlı bir çözüm getirmek için göreve çağrılır. Ancak daha fazla intikam cinayeti ortaya çıktıkça, çok daha kötü niyetli birinin iş başında olduğu anlaşılır.

Soruşturma hızla ivme kazanırken, Kim kendini büyük bir tehlikeye maruz kalmış ve kendi sapkın deneylerini gerçekleştiren ölümcül bir kişinin hedefinde bulur.

Her zayıf noktasını bilen bir sosyopatla karşı karşıya olan Dedektif Stone için yaptığı her hamle ölümcül olabilir. Ceset sayısı artmaya başladıkça, Kim cinayetleri durdurmak için her zamankinden daha derine inmek zorunda kalacaktır. **Ve bu sefer, bu kişisel bir mesele.**

ŞİMDİ SATIN AL

KAYIP KIZLAR

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 3. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

İki kız kaybolur. Sadece biri geri dönecek.

En yüksek miktarı teklif eden çift kızlarını tekrar görecek. Kaybeden çift göremeyecek. Hata yapmayın. Bir çocuk ölecek.

Dokuz yaşındaki en iyi arkadaşlar Charlie ve Amy ortadan kaybolunca, iki aile yaşayan bir kabusun içine sürüklenir. Bir kısa mesaj, akla hayale gelmeyecek bir şeyi doğrular; kızların korkunç bir kaçırılma olayının kurbanları olduğunu.

Ve ikinci bir mesaj iki aileyi çocuklarının hayatı için karşı karşıya getirdiğinde, **D.I. Kim Stone** ve ekip için zaman işlemeye başlar.

Cesetlerin izini buldukça, Stone bu acımasız katillerin şimdiye kadar karşılaştığı en ölümcül katiller olabileceğini fark eder. Ve kızları eve canlı getirme şansları her geçen saat azalmaktadır...

Ailelerin geçmişinden gelen sırlarla dolu karanlık bir ağı çözmek, bu davayı çözmenin anahtarı olabilir. Ama Kim bunu yapabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilecek midir? Yoksa nihai bedeli birinin çocuğu mu ödeyecek?

En çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan Angela Marsons'tan bağımlılık yaratan son gerilim romanı.

ŞİMDİ SATIN AL

ÖLÜLERİ OYNAYIN

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 4. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Ölüler sır söylemez... tabii dinlemezsen.

Kızın parçalanmış yüzü mavi gökyüzüne bakıyor, ağzından toprak dökülüyordu. Yüzlerce sinek kanlı dağınıklığın üzerinde geziniyordu.

Westerley araştırma tesisi korkaklara göre değil. İnsan çürümesini araştıran bir 'ceset çiftliği' olan tesisin sakinleri çeşitli çürüme durumlarındaki cesetlerdir. Ancak **Dedektif Kim Stone** ve ekibi genç bir kadının taze cesedini keşfettiğinde, bir katilin suçunu gizlemek için mükemmel bir kılıf bulduğu anlaşılır.

Ardından ikinci bir kız saldırıya uğrar ve ölüme terk edilir, vücudu uyuşturulmuş ve ağzı toprakla doldurulmuştur. Stone ve ekibi için bir seri katilin iş başında olduğu açıktır - ama kaç cesedi ortaya çıkaracaklardır? Ve sırada kim var?

Yerel muhabir Tracy Frost'un ortadan kaybolmasıyla riskler artar. Geçmiş katilin sırlarının anahtarını elinde tutuyor gibi görünüyor - ama çarpık, hasarlı bir zihin başka bir kurban almadan önce Kim gerçeği ortaya çıkarabilecek mi?

En çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan Angela Marsons'tan bağımlılık yaratan son gerilim romanı.

ŞİMDİ SATIN AL

KIRIK KEMİKLER

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 7. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Güvende olduklarını düşündüler. Ama yanıldılar.

Aynı kış gecesinde genç bir fahişenin ve terk edilmiş halde bulunan bir bebeğin öldürülmesi, **Dedektif Kim Stone**'u kendi korkunç çocukluğundan biriyle yüz yüze getiren rahatsız edici bir soruşturmanın başlangıcına işaret eder.

Her biri bir öncekinden daha vahşi olan seks işçileri art arda öldürüldükçe, Kim ve ekibi ilk cinayetin tek seferlik çılgın bir saldırı olmadığını, savunmasızları avlayan sapkın bir seri katil olduğunu fark eder.

Aynı zamanda, yeni doğmuş bebeğini istasyonda bırakan çaresiz kadın da aranmaya başlanır; ancak trajik bir terk edilme gibi görünen olay, modern kölelik vakasının ortaya çıkmasıyla daha da uğursuz bir hal alır.

İki soruşturma, ekibi insan sömürüsü ve zulmün korkunç dünyasına götürür - ve kendi geçmişinden şok edici sırlar gün ışığına çıktıkça Kim'in hayatını riske atan bir hesaplaşma.

En çok satanlar listesinde bir numaraya yerleşen yazarın sürükleyici yeni polisiyesi... Dudak uçuklatan son düğüme kadar kendinizi kaptıracaksınız.

ŞİMDİ SATIN AL

ÖLEN GERÇEK

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 8. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

En karanlık sırlarınızı korumak için ne kadar ileri gidersiniz?

Genç **Sadie Winter** okulunun çatısından atladığında, ölümü intihar olarak değerlendirilir - sorunlu bir kızın son yıkıcı eylemi. Ancak daha sonra aynı okulda genç bir çocuğun parçalanmış cesedi bulunur ve **Dedektif Kim Stone'**a bu ölümlerin trajik kazalar olmadığını söyledim.

Kim ve ekibi karanlık bir sırlar ağını çözmeye başlarken, içlerinden biri öğretmenler gerçeğin anahtarını elinde tutabilir. Ancak tam sessizliğini bozmak üzereyken ölü bulunur.

Daha fazla çocuğun hayatı tehlikedeyken Kim, akla hayale gelmeyecek bir şeyi, cinayetlerden bir öğrenci arkadaşının sorumlu olup olamayacağını düşünmek zorundadır. Öldüren çocukların psikolojisini araştırmak, dedektifi şu kişilerle karşı karşıya getirir eski düşmanı **Dr. Alex Thorne** - Kim'i yok etmeyi hayatının işi haline getirmiş bir sosyopat.

Katili yakalamak için çaresiz kalan Kim, son cinayetlerle yıllar önce okulda gerçekleşen bir kabul şakası arasında bir bağlantı bulur. Ancak bu masum hayatları kurtarmanın bir bedeli vardır - ve Kim'in kendi hayatlarından biri nihai bedeli ödeyebilir.

Bir numaralı çok satan yazardan son derece bağımlılık yaratan yeni polisiye gerilim - son şok edici dönüşe kadar sürükleneceksiniz.

ŞİMDİ SATIN AL

ÖLÜMCÜL SÖZ

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 9. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Eeeny meeny, miney, moe. Kim yaşar, kim ölür sadece ben bilirim.

Yerel ormanlık alanda vahşice öldürülmüş bir doktor cesedi bulunduğunda, **Dedektif Kim Stone** kurbanın Gordon Cordell olduğunu öğrenince şok olur - bu adam daha önce üzerinde çalıştığı genç bir kızın ölümüyle ilgili bir davayla bağlantılıdır. Gordon'ın kötü bir geçmişi vardır ama kim onun ölmesini ister ki?

Soruşturma devam ederken, Gordon'un oğlu korkunç bir araba kazasına karışır ve yaşam mücadelesi verir. Kim bunun kaza olmadığından emindir.

Daha sonra bir kadının cesedi şüpheli bir şekilde bulunur ve Kim, kurbanlarla Russells Hall Hastanesi arasında rahatsız edici bir bağlantı kurar. Gordon'un çalıştığı hastane.

Kim ve ekibi hâlâ içlerinden birinin kaybının yasını tutarken, en zayıf hallerindedirler ve şimdiye kadar karşılaştıkları en tehlikeli seri katillerden biriyle karşı karşıyadırlar. Her şey tehlikede. Kim ekibini bir arada tutabilecek ve katili bir sonraki kurbanını almadan önce bulabilecek mi?

Katil kurbanlarını korkunç bir hızla seçiyor ve henüz işini bitirmedi.

Çok satan kitaplar listesinde bir numara olan Angela Marsons'tan yine tüyler ürperten, soluk soluğa bir polisiye.

ŞİMDİ SATIN AL

ÖLÜ ANILAR

DEDEKTIF KIM STONE POLISIYE GERILIM SERISI 10. KITAP

ŞİMDİ SİPARİŞ VER

Onların hayatını mahvetti. Şimdi de onlar onunkini mahvedecekler.

'Birileri hayatınızdaki her travmatik noktayı yeniden yaratıyor. Bunu size acı çektirmek, sizi incitmek için yapıyorlar ve olası tek son oyun ölüm olabilir. Sizin ölümünüz.

Chaucer House'un dördüncü katında, iki genç bir radyatöre zincirlenmiş halde bulunur. Oğlan ölmüştür ama kız hayattadır. **Dedektif Kim** için **Stone** sahnenin her ayrıntısını, otuz yıl önce aynı apartmanda yaşadıkları sırada kardeşi Mikey ile yaşadığı dehşet verici deneyime benzetir.

Yanmış bir arabada orta yaşlı bir çiftin cesetleri bulunduğunda Kim, Erica ve Keith'in ölümleriyle olan tüyler ürpertici benzerliği görmezden gelemez.
Kim'in tanıdığı tek sevgi dolu ebeveynlerdi.

Geçmişindeki travmatik olayları yeniden canlandıran bir katille karşı karşıya kalan Kim, birinin kendisine olabilecek en kötü şekilde zarar vermek istediği acımasız gerçeğiyle yüzleşmek zorundadır. Davada kalmak için çaresiz kalan Kim, Kim'in davranışlarını gözlemlemek ve izlemek için çağrılan profil uzmanı Alison Lowe ile çalışmak zorunda kalır.

Kim yıllarını tehlikeli suçluları yakalayarak ve masumları koruyarak geçirmiştir. Ancak Kim'i yok etmeye kararlı bir katil varken, Kim bu karmaşık davayı çözüp kendi hayatını kurtarabilecek mi yoksa son kurban mı olacak?
Kurban mı?

Çok satan kitaplar listesinde bir numara olan Angela Marsons'ın yürek hoplatan ve bağımlılık yaratan yeni polisiyesi sizi kendine bağlayacak.

ŞİMDİ SATIN AL

SEVGİLİ ANNE

IÇINIZI SIZLATACAK SÜRÜKLEYICI VE DUYGUSAL BIR HIKAYE

ŞİMDİ ÇIKTI!

Üç kız kardeş. Mahvolmuş üç çocukluk. Geçmişin yaralarını iyileştirmek için bir şans.

Zalim ve istismarcı annelerinin ölümünden sonra, birbirlerinden ayrı yaşayan kız kardeşler Alex, Catherine ve Beth bir kez daha bir araya gelirler.

En küçükleri olan **Alex**, çocukluğunun dehşetiyle yüzleşmeyi reddeden acı dolu, mutsuz bir kadındır. Teselliyi bir şişede bulan Alex'in hayatı tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmaktadır.

En büyük çocuk olan **Catherine**, zorlu yetiştirilme tarzına rağmen başarılı olmak için çabalamıştır. Ancak özenle inşa edilmiş dış görünüşünün ardında, dünyasını sonsuza dek yıkabilecek bir sır yatmaktadır.

Beth, ortanca çocuk, en büyük yükü taşıyordu. Ancak maruz kaldıkları zulmü engelleyerek, ölene kadar annelerinin yanında kaldı. Şimdi geçmişin yıkıcı gerçekliğiyle yüzleşmek zorundadır.

Birbirlerine yabancı olarak bir araya gelen kız kardeşler, kendilerini ve birbirlerini iyileştirmek için acı dolu bir yolculuğa çıkarlar. Sonunda aralarındaki korkunç

çocukluklarını dinlendirmek ve yeniden başlamak için?

Diane Chamberlain, Amanda Prowse ve Kelly Rimmer okurları için duygusal, kalp kırıcı ve sürükleyici bir roman.

Daha Önce The Middle Child Olarak Yayınlanmıştı

UNUTULMUŞ KADIN

BIR OTURUŞTA OKUYACAĞINIZ SÜRÜKLEYICI, DUYGUSAL BIR ROLLERCOASTER

ŞİMDİ ÇIKTI

İki sıradan kadın. İki hasarlı hayat. İkisini de kurtaracak bir dostluk

Kit Mason hayal bile edilemeyecek acılarla dolu bir hayat yaşamıştır. Eski bir fahişe olan Kit, kötü niyetli bir pezevengin pençesinden kaçmış ve şimdi kendini yeni bir şehirde, ona yardım edecek kimse olmadan, boğaz tokluğuna yaşarken bulmuştur.

Frances Thornton mükemmel bir hayat yaşıyor gibi görünmektedir. Ayrıcalıklı bir geçmişe sahip bir avukat olan Thornton'ın mükemmel dış görünüşü, hâlâ peşini bırakmayan acı verici sırları gizlemektedir.

Bir Adsız Alkolikler toplantısında bağımlılıklarını yenme çabalarıyla bir araya gelen iki kadın, beklenmedik bir şekilde dostluk.

Ama birbirlerinde güç bulabilecekler mi yoksa geçmişlerindeki şeytanlar onları yakalayacak mı?

Hayatın karşınıza çıkarabileceği en kötü şeylerin üstesinden gelmek ve her şeye yeniden başlamak hakkında etkileyici, dokunaklı ve nihayetinde moral verici bir roman. Hayranları için mükemmel bir okuma

Jodi Picoult ve Amanda Prowse'un.

Daha önce My Name Is adıyla yayımlandı

TEŞEKKÜRLER

Blood Lines'da suçun ardındaki motivasyonları keşfetmek ve bu itici güçlerin nereden geldiğini anlamak istedim. Katil tarafından algılanan farklı bir ceza türünü tasvir etmek istedim.

Ayrıca Kim Stone ile ezeli düşmanı Doktor Alexandra Thorne arasındaki yolculuğa devam etmenin ve Kim'in annesiyle olan ilişkisini daha fazla keşfetmenin zamanının geldiğini hissettim.

Nihayetinde bu, bitirmek istemediğim bir kitap oldu.

Her zaman olduğu gibi, ortağım Julie'nin katılımını takdir etmeliyim. İlk taslağı yazmaktan, olay örgüsündeki tutarsızlıkları bulmama yardım etmeye ve bana değer verdiğim dürüstlüğü sunmaya kadar. Beni tavandan aşağı indiriyor ve deliklerden çıkarıyor. Yaptığı her şeydeki ruhu ve kararlılığı bana her gün ilham veriyor.

Bookouture ekibine Kim Stone'a ve öykülerine gösterdikleri sürekli ilgi için teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de yazarlarının tam olarak neyi başarabileceğini bilme gibi gerçek ve nadir bir yeteneğe sahip olan inanılmaz Keshini Naidoo'ya. Oraya vardığımızda kitaplarımızla ne yapacağımızı bilecek uzmanlığa sahip Oliver Rhodes'a ve bu yolculukta bize çay, sempati, profesyonellik ve şiddetli koruma sunan Kim Nash'e.

Kim Stone öykülerinin yabancı haklarını satmaya devam eden ve bugüne kadar 18 bölgeyi fetheden inanılmaz derecede vahşi ve inatçı Lorella Belli'ye özel bir teşekkür.

Bookouture yazarlarının büyüyen ailesini takdir etmeliyim. Her biri eşsiz ve yetenekli, hatta daha da harikalar.

et. Birbirlerine duydukları coşku gerçek ve bir dostluk, tavsiye ve destek ortamı sağlıyor. Caroline Mitchell, Renita D'Silva ve Mel Sherratt sadece inanılmaz yetenekli değil aynı zamanda inanılmaz dostlar. Ayrıca Christie Barlow'a şimdiye kadar tanıştığım en eşsiz insanlardan biri olduğu için ve Holly Martin'e beni lezzetli ışıltılarıyla yıkadığı için teşekkür etmek istiyorum.

Amanda ve Steve Nicol'a sonsuz destekleri ve cesaretlendirmeleri için özel olarak teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar!

Kim Stone'u tanımak ve hikayesini takip etmek için zaman ayıran tüm harika blog yazarlarına ve eleştirmenlere sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Bu harika insanlar, işleri bu olduğu için değil tutkuları olduğu için yüksek sesle bağırıyor ve cömertçe paylaşıyorlar. Hem kendime hem de kitaplarıma verdikleri destek için bu topluluğa teşekkür etmekten asla yorulmayacağım. Hepsi sosyal medya forumlarını takılmak için sıcak ve samimi bir yer haline getirdi. Hepinize çok teşekkür ederim.

Tüm muhteşem okuyucularıma, özellikle de yoğun günlerinden zaman ayırıp beni web sitemde, Facebook sayfamda, Goodreads'te veya Twitter'da ziyaret edenlere çok teşekkür ederim

Bookouture An imprint of

StoryFire Ltd. tarafından

yayımlanmıştır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Angela Marsons 2016

Angela Marsons bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-78681-098-4

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.